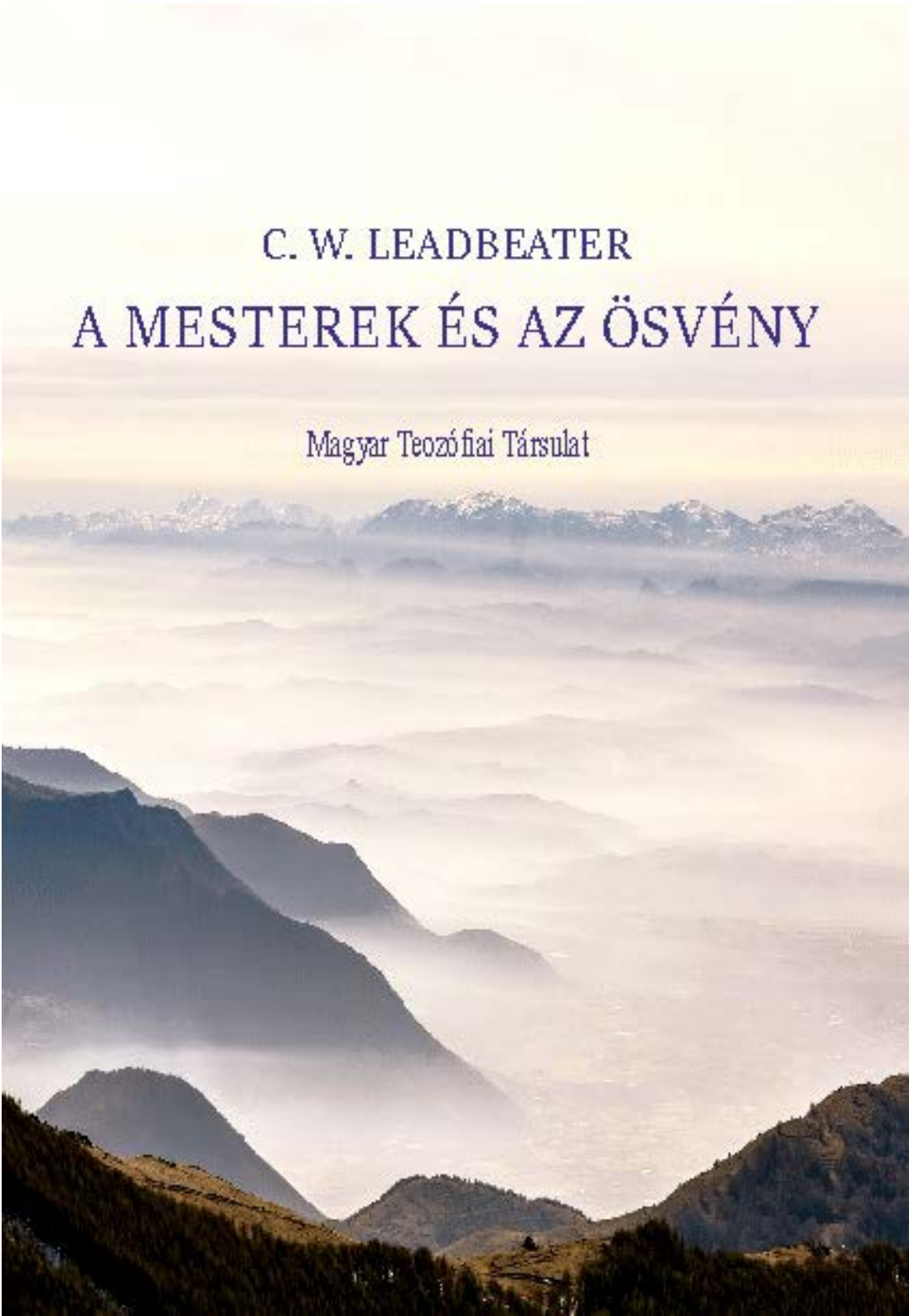

C. W. LEADBEATER

A MESTEREK ÉS AZ ÖSVÉNY

Magyar Teozófiai Társulat

C. W. LEADBEATER
A MESTEREK ÉS AZ ÖSVÉNY

A második, javított és bővített, 1927-ben készült
angol kiadásból fordították:

DR. GROZDA EMILNÉ és FERENCZY IZABELLA

A fordítás jelen adaptációját készítette:
Guáth Miklós, 2025

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

ELŐSZÓ

Csakis egyetlen oka van annak, hogy előszót írok tisztelt kollégám könyvéhez. E könyv ugyanis sok olyan témáról szól, amelyeket csupán a teozófiában eléggé jártas kutatóknak aránylag kis köre tanulmányozott és vitatott meg; mert készek voltak olyan világokra (régikora) vonatkozó állításokat tanulmányozni, amelyekbe ők maguk ugyan még nem léphettek be, de remélték, hogy később megtehetik, és bizonyosságot szerezhetnek magasabb tudatszintű elődjeik leírásairól. A gondolatvilág gyors változásai, amelyek a Világtanító eljövételének közelségéből fakadnak, hasznos információkat adnak a világ azon szegmenséről, amelyben ő él, és amelyek bizonyos mértékben felkészíthetik a közvéleményt az ő tanításaira.

Bárhogy is legyen, szeretném alátámasztani a könyvben megfogalmazott kijelentéseket, amelyek közül szinte mindegyik pontosságát személyesen szerzett meggyőződésem alapján is megerősíthetem; valamint kollégám és a magam nevében is megállapíthatom, hogy ez a könyv gondosan lebonyolított és rögzített megfigyelések jegyzéke, de nem tart igényt semmilyen tekintélyre és elfogadásra. Nem állítja, hogy sugalmazás eredménye, csupán becsületesen számot ad arról, amit az írója látott.

ANNIE BESANT

I. RÉSZ A MESTEREK

I. FEJEZET A MESTEREK LÉTEZÉSE

ÁLTALÁNOS MEGFIGYELÉSEK

A teozófia által élénk tárt sok új bizonyosság közül a legfontosabbak egyike az, hogy vannak tökéletesült emberek. Észszerűen következik ez a teozófia azon tanításaiból, amelyek a karmát és az újra testesülés (reinkarnáció) útján való fejlődést hirdetik. Ahogy körülnézünk, világosan látjuk, hogy az emberek különböző fejlődési szinteken állnak. Sokan jóval alattunk állnak fejlődés tekintetében, mások fejlettsége pedig erősen fölülmúlja a magunkét. Mivel ez így igaz, lehetséges, hogy vannak még ennél is sokkal fejlettebbek. Valóban, ha az emberek az egymást követő életeik hosszú során folyamatosan egyre jobban és jobban fejlődnek, amely egy határozott cél felé irányul; akkor bizonyosan kell lenniük olyanoknak is, akik már elérték ezt a célt. Némelyeknek közülünk a fejlődésük során már sikerült kibontakoztatniuk néhányat azon magasabb érzékek közül, amelyek ott szunnyadnak mindannyiunkban, és amelyeket a jövőben mindenki örökölni fog. Ezekkel az érzékekkel képessé válunk meglátni a fejlődés – fölöttünk és alattunk messzire elnyúló – létráját, és azt is tapasztalhatjuk, hogy ezen létra mindegyik fokán találhatók emberek.

Tekintélyes számú közvetlen bizonyíték támasztja alá ezeknek a Tökéletesült Embereknek a létezését, akiket Mestereknek nevezünk. Mégis első lépésként győződjünk meg az ilyen emberek valóságáról, és csak egy későbbi lépés során állapítsuk meg, hogy a velünk kapcsolatba kerülő adott személyek ehhez az osztályhoz tartoznak-e.

Minden nemzet történelmi feljegyzései tele vannak olyan lángeszű emberek – az emberi tevékenység különböző területein végzett – tetteivel, akik sajátos munkájukkal és képességeikkel olyan magasan a tömegek fölé emelkedtek, hogy sokszor (valószínűleg többször, mint tudjuk) eszméik teljesen meghaladták az emberek felfogását, így nem csupán a teljesítményeik veszték el teljesen az emberiség számára, de még a neveik sem maradtak fenn. Szokás azt mondani, hogy minden nemzet történelme megírható néhány egyén életrajzában, és mindig a többiek fölé magasodó kevesek kezdeményezik a nagy haladást mutató lépéseket a művészetekben, zenében, irodalomban, tudományban, filozófiában, emberbaráti mozgásban, politikában és vallásban egyaránt. Olykor Isten és felebarátaik iránti szeretetben emelkednek magasra, mint nagy szentek és emberbarátok; néha az ember és a természet megértésében, mint nagy filozófusok, bölcsek és természettudósok; olykor az emberiségért való munkálkodásban, mint nagy felszabadítók és újítók (reformátorok).

Ha ezeket az embereket nézve megértjük, hogy milyen magasan állnak az emberiségen belül, és milyen messzire jutottak a fejlődésben; akkor nem észszerű e azt mondanunk, hogy nem láthatjuk az emberi evolúció határát, és bizony lehettek és lehetnek még azoknál is sokkal fejlettebb emberek, akik szellemiségben, tudásban és művészi képességekben egyaránt kiemelkedő, tökéletes emberek; akik pontosan olyanok, mint azok az Adeptusok vagy tökéletes emberek, akikkel néhányunknak felbecsülhetetlen kiváltsága volt találkozni?

Az emberi lángésznek ez a történelem lapjait gazdagító és szépítő fényes gyülekezete egyúttal dicsősége és reménysége is az emberiségnek, mert tudjuk, hogy ezek a Nagyok a többiek előfutáraiként jelzőfényként – mint valóságos fényhordozók – villannak fel, hogy megmutassák nekünk az utat, amelyen járunk kell, ha el akarjuk érni a hamarosan feltáruuló dicsőséget. Régóta elfogadjuk az Isteni Élet formái fejlődésének tanát; most pedig magának az Élet fejlődésének kiegészítő és sokkal

nagyobb elképzelése áll előttünk, amely megmutatja, hogy a mindig magasabb és magasabb formák csodálatos fejlődésének az oka, hogy az állandóan duzzadó Életnek szüksége van rájuk ahhoz, hogy kifejezhesse magát. Formák születnek és elhalnak, növekednek, hanyatlanak és megtörnek; de a Szellem örökké növekszik, lelket ad ezeknek a formáknak, és fejlődik a bennük és általuk szerzett tapasztalatok révén; és mindegyik forma helyére – miután a szellemi fejlődést már megszolgált – egy másik és jobb forma lép.

A fejlődő forma mögül mindig az örökkévaló Élet, az Isteni Élet rügyezik ki. Istennek ez az Élete az egész természetet áthatja, ami nem más, mint az ő felöltött sokszínű ruhája; ő él a virág szépségében, a fa erejében, az állat fürgeségében és kecsességében, éppen úgy, mint az ember szívében és lelkében. Az ő akarata a fejlődés, ezért minden élet mindenütt előre és fölfelé törekszik; és ugyanezért a világ legtermészetesebb dolga az is, hogy a folyamatosan kibontakozó erő, bölcsesség és szeretet hosszú vonalának végén léteznek Tökéletesült Emberek. Fölöttük – látásunkon és megértésünkön túl – még nagyobb dicsőség tárul elénk; amelyre később fogunk némileg kitérni, most azonban hasztalan volna beszélni róla.

Mindezekből logikusan következik, hogy kell létezniük Tökéletesült Embereknek. Minden korban találunk olyan emberek létezésére utaló jeleket, akik ahelyett, hogy teljesen elhagyták volna a világot, és létezésüket az isteni vagy emberfölötti szférákban folytatták volna; a szeretet által vezérelve érintkezésben maradtak az emberiséggel, hogy segítsék fejlődését szépségben, szeretetben és igazságban; mintegy előmozdítva a Tökéletes Ember kiművelését. Hasonló ez ahhoz, amikor itt-ott olyan botanikusra akadunk, aki különös szeretetet érezve a növények iránt dicsőségnek érzi, ha tökéletes narancsot vagy rózsát fejleszthet ki.

A VALLÁSOK BIZONYÍTÉKA

Minden nagy vallás megerősíti az ilyen tökéletes emberek létezését, akik annyira elteltek az Isteni Élettel, hogy újra és újra Isten valódi képviselőinek tekintik őket. Mindegyik vallásban – különös tekintettel alapításuk idejére – megjelent egy vagy több Tökéletes Ember. A hinduknak megvannak a maguk nagy avatárjaik vagy isteni megtestesüléseik, mint például Shri Krishna, Shri Shankaracharya és Gautama Buddha (akinek a vallása messze elterjedt Távol-Keleten), és ott van a rishik, szentek és tanítók ragyogó sokasága. Ők nemcsak az emberek szellemi természetének felébresztése, hanem földi jólétük előmozdítása érdekében is munkálkodtak. Minden keresztény ember sokat tud (vagy tudnia kellene) a kereszténység prófétáinak, tanítóinak és szentjeinek hosszú soráról, és arról, hogy az ő legfelsőbb tanítójuk, Krisztus valamilyen (talán világosan nem érthető) módon, ember és Isten is volt egyszemélyben. Az összes régebbi vallás is (legyen bár némelyik hanyatló az elmúló nemzeteknél), egészen a kezdetleges törzsek vallásáig, kiemelkedő szempontként mutat rá az ilyen Szuperemberek létezésére, akik minden tekintetben segítők voltak azoknak a gyermek népnek, amelyeknek tagjai voltak. Ezeknek a felsorolása, bármennyire tanulságos és érdekes volna is, túlságosan eltérítene bennünket jelenlegi célunktól, így az érdeklődők kedvéért csak utalok W. Williamson kitűnő könyvére, melynek címe: A Nagy Törvény (The Great Law).

A LEGÚJABB BIZONYÍTÉK

Sok közvetlen és új bizonyíték igazolja e Nagy Lények létezését. Én már fiatal koromban sem éreztem ezen bizonyítékok szükségét, mert tanulmányaim eredményeként teljes mértékben meg voltam győződve az ilyen emberek létezéséről. Abszolút természetesnek tartottam azt a hitemet, hogy vannak ilyen megdicsőült emberek, és egyetlen óhajom volt velük szemtől szemben találkozni. A társulat új tagjai között azon-

ban sokan vannak, akik – eléggé racionális módon – kíváncsiak a rendelkezésre álló bizonyítékokra. Jelentős mennyiségű személyes tanúságtétel létezik. Madame Blavatsky és Olcott ezredes, a Teozófiai Társulat társalapítói, dr. Annie Besant, jelenlegi elnökünk és magam is, mindnyájan láttunk néhányat a Nagyok közül; valamint a társulat még sok más tagja is részesült abban a kiváltságban, hogy láthatott egyet-kettőt közülük; és az általuk készített írásművekben bőséges számú bizonyíték található.

Néha az az ellenvetés, hogy akik látták őket, vagy képzelődtek, talán álmodtak vagy tévedtek. E feltevések fő oka szerintem az, hogy nagyon ritkán láthattuk az Adeptusokat akkor, amikor mind ők, mind mi a fizikai testünkben voltunk. A társaság kezdeti idejében, amikor egyedül Madame Blavatsky bírt magasabb rendű képességekkel, a Mesterek gyakran materializálták magukat úgy, hogy mindenki láthatta őket, és így különböző alkalmakkor fizikailag is megmutatták magukat. Társulatunk korábbi történetében számos feljegyzés található ilyen eseményekről. Természetes azonban, hogy egy Mester, amikor így megnyilvánul, nem fizikai testében van, hanem materializált alakban.

Sokan szokásosan és állandóan látjuk őket alvás közben. Ilyenkor kilépünk az asztrális vagy a mentális testünkbe (fejlettségi szintünknek megfelelően), és meglátogatjuk őket. Fizikai testükben látjuk őket, mialatt mi már elhagytuk azt, és ez az oka annak, hogy a fizikai síkon létező emberek kételkednek az ilyen tapasztalatokkal szemben. Az emberek tiltakoznak: „De hiszen az ilyen esetekben vagy te (aki láttad őket, és fizikai testeden kívül voltál) álmodhattál vagy tévedhettél, vagy azok, akik előtted megjelentek, tünemények voltak csupán és ismét eltűntek; szóval honnan tudod, hogy olyanok voltak-e, mint amilyennek gondolod?”

Vannak azonban kevés számmal olyan esetek is, amelyekben úgy az Adeptus, mint az őt látó egyén is egyaránt a fizikai

testében van. Madame Blavatskytól hallottam annak tanúsítását, hogy amikor egy nepáli kolostorban élt, három Mesterünket is volt szerencséje folyamatosan fizikai testükben látni. A Mesterek többször jöttek fizikai testükben le indiai hegyi lakhelyükről, ahol visszavonultan éltek. Olcott ezredes beszélt arról, hogy kettőt is látott közülük ilyen alkalmakkor; Morya Mesterrel és Kuthumi Mesterrel találkozott ilyen módon. Damodar K. Mavalankar, akit én 1884-ben ismertem meg, szintén találkozott fizikai testében Kuthumi Mesterrel. Ugyanez történt egy igazi úriemberrel, S. Ramaswamival is, akit én abban az időben jól ismertem. Neki Morya Mestert volt alkalma fizikai testében látni. S. Ramaswami írt is egy beszámolót erről a találkozásról, amelyre később fogok kitérni. A londoni társulathoz való Mr. W. T. Brown szintén volt olyan szerencsés, hogy találkozhatott hasonló körülmények között a Mesterek egyikével. Ezeken kívül számtalan olyan indiai eset és tanúvallomás is létezik, amelyeket soha nem jegyeztek fel és rendszereztek. Főként azért nem, mert az észlelők annyira meg voltak győződve a Mesterek létezéséről és a velük való találkozás lehetőségéről, hogy egyéni eseteiket nem tartották feljegyzésre érdemesnek.

SZEMÉLYES TAPASZTALATAIM

Jómagam két olyan alkalomról beszélhetek, amikor úgy találkoztam egy Mesterrel, hogy mindketten fizikai testünkben voltunk. Egyikük az az Adeptus volt, akit az Alcyone élete című könyv Jupiter néven említ, és aki sokat segített Madame Blavatskynak az Isis Unveiled (Fátyoltalan Isis) című munkája egyes részeinek megírásában, Philadelphiában és New-Yorkban. Amikor Adyarban laktam, ez a Mester olyan kedves volt, hogy megkérte tisztelt tanítómát, Swami T. Subba Row urat, hogy vigyen magával engem hozzá látogatóba. Hívásának engedelmeskedve hozzá utaztunk, és házában a legkedvesebb fogadtatásban részesültünk. Mélységesen érdekes, hosszú be-

szélgetés után az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy vele étkezhettünk, noha ő Brahman volt, és az éjszakát, valamint a következő nap egy részét is az ő hajlékában töltöttük. Ebben az esetben le kell szögezni, hogy szó sem lehetett érzéki csalódásról. A másik Mester, aki azzal tüntetett ki, hogy találkozá-sunk ideje alatt fizikai testében mutatkozott, gróf St. Germain Mester volt, akit néha Rákóczi hercegnek is hívnak. Teljesen hétköznapi körülmények között (minden előzetes megbeszélés nélkül, mintegy véletlenül), Rómában a korzón sétálás közben találkoztam vele. Olyan öltözkében volt, ahogyan egy olasz úriember szokott öltözni. Felvezetett a Pinció dombon lévő kertekbe, és több mint egy óra hosszat ültünk ott a Teozófiai Társulatról és annak munkájáról beszélgetve; jobban mondva ő beszélt és én hallgattam, de ha kérdezett, feleltem.

A Testvériség más tagjait különböző körülmények között láttam. Első találkozásom egyikükkel egy szállóban történt Kairóban. Akkor voltunk útban India felé Madame Blavatskyval és másokkal, és egy darabig ebben a városban maradtunk. Madame Blavatskynál szoktunk munkára összegyűlni. Én egy csomó újsággal ültem a földön, és cikkeket vágtam ki M. Blavatsky kívánságára. Ő egész közel ült hozzám egy asztalnál, ahol a karom valósággal érintette a ruháját. A szoba ajtaja éppen szemben volt, és határozottan tudom, hogy ki sem nyílt, mégis egész hirtelen, minden előkészület nélkül egy férfi jelent meg majdnem kettőnk között, mindkettőnk elérhető közelében. Nagyon megdöbbsentem, és némileg zavartan felugrottam; Madame Blavatsky pedig csak mulatott rajtam, és így szólt: „Ha nem tud annyit, hogy ilyen csekélység ki ne hozza a sodrából, nem fog messzire jutni ebben az okkult munkában.” Bemutatott engem a látogatónak, aki nem Adeptus volt, hanem Arhat, aki az előbbinél egy fokkal lejjebb áll; azóta már ő is Mester lett, és pedig Djwal Kul Mester.

Néhány hónappal később Morya Mester jött hozzánk egy nap, teljesen olyannak látszott, mintha fizikai testben lenne; keresztül ment azon a szobán, ahol én voltam, azért, hogy va-

lamit közöljön Madame Blavatskyval, aki beljebb volt a hálósobájában. Ekkor láttam őt először tisztán és határozottan, mert még szunnyadó érzékeim nem voltak kifejlődve, hogy visszaemlékezhettem volna arra, amit finomabb testemben észleltem. Hasonló körülmények között láttam Kuthumi Mestert adyari központunk tetőzetén; egy korláton lépett át, mint ha éppen a túlsó oldalon lévő puszta levegőből materializálódott volna. Sokszor láttam hasonló módon ugyanazon a tetőn Djwal Kul Mestert is.

Ezeket – azt hiszem – kevésbé határozott bizonyítékoknak fogadják el, miután az Adeptusok úgy jelentek meg előttem, mint ahogy tünemények szoktak megjelenni. Azóta azonban megtanultam magasabb rendű testeimet szabadon használni, és bennük ezeket a Mestereket meglátogatni; és most bizonyosságot tehetek arról, hogy azok, akik a társulat ifjúkorában hozzánk jöttek, és számunkra materializálódtak, ugyanazok a Mesterek voltak, akiket azóta gyakran láttam saját otthonukban. Az emberek azt képzelik, hogy a hasonló tapasztalatokat szerzett társaimmal együtt csupán álmodunk, mivel ezen látogatásaink alvás közben történnek. Erre csak azt felelhetem, hogy ez egy rendkívül következetes álom, amely az én esetemben negyven éven túl is folytatódott, és hogy velem egyidejűleg nagyszámú ember ugyanazt álmodta.

Akik ezekről a kérdésekről bizonyítékokat akarnak gyűjteni (és nagyon helyes, hogy ezt óhajtják), azok forduljanak adatokért a Teozófiai Társulat korábbi irodalmához. Ha elnökünkkel találkoznak, megtudhatják tőle, hány Nagy Testvérral találkozott különböző alkalmakkor, és tagjaink közül is sokan vannak, akik habozás nélkül tesznek tanúbizonyságot arról, hogy láttak Mestert. Lehet, hogy meditációjuk ideje alatt pillantották meg az arcát, később aztán határozott bizonyítékot nyertek arról, hogy ő valóságos lény. Sok bizonyíték található Olcott ezredes Old Diary Leaves (Régi naplólevelek) című művében; és van egy érdekes Do The Brothers Exist? (Vannak-e Testvérek?) című értekezés, amelyet A. O. Hume

írt, aki a közigazgatásban magas állást töltött be Indiában, és aki sokat dolgozott együtt kései alelnökünkkel, A. P. Sinettel. Ez a cikk a Hints on Esoteric Theosophy (Tippek az ezoterikus teozófiához) című könyvben jelent meg. Hume úr, aki kétkezdő, jogi gondolkodású angol-indiai volt, belemélyedt a Testvérek létezésének kérdésébe (mivel így is nevezik a Mestereket, mert a Nagy Testvériséghez tartoznak, és mert ők az emberiség Idősebb Testvérei). Hume úr a Testvérek létezésére már akkor teljesen meggyőző bizonyítékokat talált. A könyv megjelenése óta pedig még sokkal több bizonyíték halmozódott fel.

Szunnyadó erőink kifejlesztéséből származó kiterjedt látó- és egyéb képességeink állandó tapasztalatainkká tették azt, hogy valóban vannak az emberin kívül más rendű lények is, akik közül többen az Adeptusok mellett sorakoznak, a mienknél magasabb létfokozatban. Találkozunk olyanokkal, akiket déváknek vagy angyaloknak nevezünk, és másokkal is, akik minden tekintetben messze felettünk állnak.

AZ ÉLET FEJLŐDÉSE

Miután fejlődésünk során képessé váltunk kommunikálni az Adeptusokkal, természetesen teljes tisztelettel kérdeztük őket, hogyan sikerült elérniük ezt a szintet. Egyhangúlag azt felelték, hogy nem is olyan régen még ők is ugyanott álltak, ahol mi állunk most. Ők is a hétköznapi emberek soraiból emelkedtek ki; és idővel mi is arra a szintre juthatunk, ahol most ők helyezkednek el. Azt mondták nekünk, hogy az egész rendszer tulajdonképpen az Élet fokozatos tökéletesedése, egyre feljebb és feljebb jutva, messzebbre, semhogy követni tudnánk, egészen magáig az Istenségig.

Azt tapasztaljuk, ahogy a régebbi fejlődésnek határozott fokozatai vannak – a növény az ásvány felett, az állat a növény fölött, az ember pedig az állat felett – ugyanígy az emberi létezésnek is van egy határozott vége (határa), amelyen túl a fej-

lődés egy határozottan magasabb rendű birodalomba lép, és az emberek felett ott vannak a magasan megvalósított emberek.

Ezen fejlődési rendszer tanulmányozása során megtanultuk, hogy minden emberben három fontos részt különböztetünk meg: testet, lelket és szellemet; és ezek mindegyikét további részekre oszthatjuk. Ezt a meghatározást még Szent Pál adta kétezer évvel ezelőtt. A szellem vagy monád Isten lehelete (mert a spirit szó lehetetet jelent, és a latin spiro szóból ered), és ez az isteni szikra jelenti az igazi embert, bár pontosabban úgy lehetne leírni, hogy az általunk ismert ember fölött lebeg. Ennek az isteni szikrának a fejlődési tervezete előírja, hogy leszálljon az anyagba, és leszállása által határozottságot és részletes anyagi pontosságot szerezzen.

Amennyire képesek vagyunk látni, a monád – amely az isteni tűz szikrája – nem tud leszállni jelenlegi szintünkre, nem érheti el közvetlenül azt a fizikai síkot, amelyben most gondolkodunk és dolgozunk; valószínűleg azért, mert rezgései és a fizikai anyag rezgései túlságosan különböznek egymástól, így közvetítő állapotokra és körülményekre van szükség. Nem tudjuk, hogy a természet mely síkján létezik eredetileg ez az isteni szikra, mert magassága messze meghaladja képességeinket. A legalacsonyabb megnyilvánulása, amelyet tükörképének is nevezhetünk, a kozmikus síkok legalsó részébe ereszkedik le, ahogy azt A Text Book of Theosophy (A Teozófia Szövegkönyve) leírja.

Általában hét létsíkról beszélünk, amelyek alosztályai vagy alsíkjai a legalacsonyabb kozmikus síknak (amit könyveinkben praktikának neveznek), és amely a Kozmosz fizikai síkját jelenti. A monád le tud ereszkedni ezen alsíkok közül a másodikra (amit következőképpen monádi síknak nevezünk), de ennél lejjebb nem képes hatolni. A sokkal sűrűbb anyaggal való szükséges érintkezés elérése érdekében kénytelen volt két teljes síkon keresztül lebocsátani önmaga egy részét, és ezt a töredéket nevezzük egónak vagy léleknek.

Az isteni szellem egészen magasan lebeg fölöttünk; a lélek, amely annak csekély és részleges képviselője (ezt úgy képzeljük el, mintha a monád egy tűzujjat nyújtana le, és ennek az ujjnak a vége volna a lélek), nem szállhat a mentális világ felső részénél lejjebb (ez az ötödik világ lefelé számítva, a fizikai sík pedig a hetedik és legalsó); ahhoz pedig, hogy a lélek egy alacsonyabb szintre juthasson, neki is egy kicsiny részt kell önmagából lebecsátania, amely az általunk ismert személyiséggé válik. Így tehát a személyiség, amit általában mindenki önmagával azonosít, a valóságban csak egy töredék töredéke.

Az alacsonyabb birodalmakon keresztül történő minden fejlődés az emberi alkat kifejlesztésére irányuló előkészület. Egy állatnak a fizikai síkon való élete során (és utána egy ideig az asztrális világban) ugyanolyan egyéni és különálló lelke van, mint az embernek; de amikor az állat asztrális élete végéhez ér, ez a lélek nem testesül újra egyetlen testben, hanem visszatér a lélekanyag egyfajta tározójába, amelyet könyveinkben csoportléleknek nevezünk. Mintha a csoportlélek egy vödör víz lenne, amely több azonos fajtájú állat – például húsztól – szükségletét fedezi. Amikor egy ló születik ebből a csoportlélekből, az olyan, mintha egy kisebb edényt merítenénk ebbe a vödörbe, és azt vízzel tele kivennénk. A ló élettartama alatt mindennemű tapasztalatot szerez, ami megváltoztatja a lelkét, és amiből levonja a tanulságokat, mintha a kimerített vízbe színesítő anyag jutott volna. Amikor a ló befejezi életét, az edényben található víz visszafolyik a vödörbe, és az általa megszerzett színezőanyag eloszlik az egész vödörben. Ha egy másik ló születik ebből a csoportlélekből, ugyanabból a vödörből merítünk egy másik edénnyel, de természetes, hogy lehetetlen ugyanazokat a vízcseppeket kimeríteni, melyek az előző ló lelkét alkották. A folyamat további részletei az *A Text Book of Theosophy* (A Teozófia Szöveggönyve) című könyvben olvashatók.

Ha egy állat eléri az emberré váláshoz szükséges fejlettségi szintet, ebben az esetben élete végén lelke nem ömlik vissza a

csoportlélekbe, hanem különálló entitásként megmarad. Ekkor pedig nagyon különös és nagyon szép sors vár rá. A lélekanyag – a kis edény víze – valami magasabbnak az eszközévé válik, és ahelyett, hogy lélekként viselkedne, maga telik be lélekkel. A folyamatra nincs pontos hasonlatunk a fizikai világban, ha csak azt nem képzeljük, hogy magasfokú nyomással levegőt pumpálunk a vízbe, és ezáltal légtartalmú vizet hozunk létre. Ha elfogadjuk a hasonlatot: a víz, amely korábban az állati lélek volt, most egy ember kauzális testévé válik; a belepumpált levegő pedig az ego, az emberi lélek (amelyről beszéltem), amely nem egyéb, mint az isteni szellemnek csupán részleges megnyilatkozása. Az ego leereszkedését jelképezi az ősi mitológiában a görögök szerint a kráter vagy kehely, a közepkorban pedig a Szent Grál története; mert a Grál vagy a kehely tökéletes eredménye mindannak a fejlődésnek, amelybe beleömlött az isteni élet bora, hogy megszülethessen az emberi lélek. Tehát az – mint mondtuk –, ami korábban állati lélek volt, az ember esetében kauzális testté válik, amely a mentális világ magasabb részén, mint az ego vagy emberi lélek által elfoglalt állandó test létezik; és mindaz, amit fejlődése során megtanult, átkerül az életnek ebbe az új központjába.

A lélek fejlődése abban áll, hogy fokozatosan visszatér a monád síkja alatt legközelebb fekvő magasabb szintre, és magával viszi alászállásának eredményét a megszerzett tapasztalatok és tulajdonságok formájában. A fizikai test nyilvánvalóan mindnyájunkban tökéletesen kifejlődött, ezért azt feltételezzük magunkról, hogy már le is győztük; pedig annak tulajdonképpen tökéletesen a lélek uralma alatt kellene állnia. Az emberiség magasabb rendű fajainál többnyire így is van, de időnként mégis kitör a korlátok közül, és vadul száguldozik egy kis ideig. Az asztrális test szintén tökéletesen kifejlődött, de semmiképpen sincs teljes uralom alatt. Még azokban a fajokban is, amelyekbe mi tartozunk, sokan esnek érzelmek áldozatául. Ahelyett, hogy képesek volnának teljesen uralkodni érzelmeiken, gyakran megengedik, hogy azok kormányozzák

őket. Hagyják, hogy magukkal ragadják őket érzelmeik, mint ahogy egy vad ló is elszalad lovasával, és számtalan olyan helyre elviheti, ahová nem akar menni.

Azt mondhatjuk tehát, hogy napjainkban a fejlettebb fajok legjobb embereinél a fizikai test teljesen kifejlődött, és meglehetősen ellenőrzés alatt áll; az asztrális test is teljesen kifejlődött, de semmiképpen sem áll tökéletes ellenőrzés alatt; a mentális test pedig a kibontakozás folyamatában van, de növekedése még nagyon messze van a teljességtől. Még hosszú utat kell megtenniük ahhoz, hogy ez a három test, a fizikai, az asztrális és a mentális, teljesen alárendelve legyen a léleknek. Amikor ez megtörténik, az alsóbb én beleolvad a felsőbb énbe, és az ego, a lélek fogja uralni az embert. Bár az ilyen ember még nem tökéletes, de különböző testeit már annyira harmonizálták, hogy kizárólag egyetlen közös cél lebeg előttük.

Idáig a lélek jutott személyes testeit fölött lassan uralomra, amíg azok eggyé nem váltak vele, de most már a monád kezdi uralni a lelket; és hamarosan eljön az idő, amikor, ahogy a személyiség és a lélek egyesültek, hasonló módon fognak a szellem és a lélek is eggyé válni. Ez az egónak a monáddal való egyesülése; és amikor ez megvalósul, az ember eléri az anyagba történő alászállásának célját, azaz Tökéletes Emberré, Adeptussá válik.

AZ EMBERFÖLÖTTI ÉLET

Csak most kezdi először a valódi életét élni, mert fejlődésének ez az egész csodálatraméltó folyamata (amely az összes alacsonyabb rendű birodalmon, majd az emberiség birodalmán keresztül egészen az adeptusságig vezet) nem egyéb, mint előkészítés a szellemnek arra az igazi életére, amely csak akkor kezdődik, amikor az ember többé válik az embernél. Az emberi lét a világiskola befejező osztálya, és amikor az ember azt jól elvégezte, kilép onnan az igazi életbe, a megdicsőült

szellem életébe, a krisztusi életbe. Hogy ez pontosan mit takar, arról még nagyon keveset tudunk, noha láttunk néhányat azok közül, akik részesei ennek az életnek. Olyan dicső és ragyogó ez az élet, hogy felülmúl minden összehasonlítást és felfogást; és mégis élénk és élő valóság, amelynek elérése mindannyiunk számára nemcsak abszolút bizonyosság, hanem még akarva is elkerülhetetlen. Ha önzően cselekszünk, ha szembe állítjuk magunkat a fejlődés áramlatával, késleltethetjük ugyan fejlődésünket, de a folyamatot végül nem tudjuk megakadályozni.

Az emberi élet befejezése után a Tökéletesült Ember általában leveti különböző anyagi testeit, de megtartja azt a képességét, amellyel felöltheti bármelyiket, ha szüksége lenne rájuk munkája során. A legtöbb esetben ezen a szinten már nincs többé szükség fizikai testre. Nem tartja meg asztrális, mentális, sőt, még kauzális testét sem, hanem állandóan a legmagasabb szinten él. Ha bármikor valamilyen célból szükséges egy alacsonyabb világban működnie, olyan ideiglenes testet használ, amely ahhoz a világhoz tartozik, mert csak az adott sík (világ) anyagából való test révén léphet érintkezésbe az ott élőkkel. Ha az emberekkel fizikai módon akar beszélni, akkor legalább részlegesen materializálódott fizikai testet kell öltenie, különben nem volna képes beszélni. Ugyanígy, ha értelmünkre akar hatni, akkor mentális testet kell maga köré vonnia. Akármikor van szüksége munkája érdekében alsóbbrendű testre, képes annak felvételére, de azt csak átmenetileg tartja meg. A Tökéletesült Ember hét további fejlődési vonalon haladhat tovább, amelyek listáját egy későbbi fejezetben mutatjuk be.

AZ ADEPTUSOK TESTVÉRISÉGE

A világot nagymértékben az Adeptusok Testvérisége irányítja, amelyhez Mestereink is tartoznak. A teozófiai hallgatók mindenféle hibát elkövetnek velük kapcsolatban. Gyakran tekintik őket egy nagyszerű szerzetesi közösségnek, akik együtt élnek valami titkos helyen. Mások angyaloknak képzelik őket,

és sok diákunk azt gondolja, hogy mindnyájuk hindu, vagy hogy a Himalájában van a székhelyük. E hipotézisek egyike sem igaz. Létezik egy nagy testvériség, és tagjai állandó kapcsolatban állnak egymással; de kommunikációjuk magasabb síkon zajlik, és nem feltétlenül élnek együtt. Munkájuk részeként e nagyszerű testvérek közül néhányan, akiket a Bölcsesség Mestereinek nevezünk, készek új tanítványokat fogadni, és tanítani őket; de ők csak egy kis részét alkotják a Tökéletes Emberek hatalmas testületének.

Ahogy majd később elmagyarázzuk, hét embertípus létezik; mivel mindenki annak a hét sugárnak valamelyikéhez tartozik, amelyeket a fejlődő élet nagy hullámvázában határozottan meg lehet különböztetni. Úgy tűnik, hogy mindegyik sugár mentén egy-egy Adeptus van kijelölve, hogy a kezdők képzését végezze, és mindazok, akik a hozzá tartozó fejlődési sugárban haladnak, az ő kezén mennek keresztül.

Senki sem vállalhat teljes felelősséget egy újoncért az adeptusi rang alatt, bár azok, akik évek óta csélák, helyettesként gyakran abban a kiváltságban részesülnek, hogy segíthetnek és tanácsokat adhatnak az ígéretes fiatal aspiránsoknak. Ezeket az idősebb tanulókat fokozatosan képezik jövőbeli munkájukra, és amikor eléri az adeptusi fokozatot, megtanulják azt is, hogy egyre többet vegyenek át Mestereik rutinmunkáiból, aminek köszönhetően az így felszabadult Mesterek olyan magasabb szintű munkákra tudnak fókuszálni, amelyeket csak ők vállalhatnak. A tanítványjelöltek előzetes kiválasztása jelenleg nagyrészt ezeknek az idősebb cséláknak a kezében van, és a jelöltek átmenetileg inkább ezen helyettesekkel állnak kapcsolatban, mintsem közvetlenül a nagy Adeptusokkal. De a tanítványok és a Mester olyan csodálatosan egyek, hogy ez szinte „különbség nélküli megkülönböztetés”.

AZ ADEPTUSOK HATALMA

Az Adeptusok képességei valóban sokfélék és csodálatosak, de mindegyik természetes módon olyan képességeinkből fakad, amelyekkel mi magunk is rendelkezünk. A különbség csak az, hogy sokkal nagyobb mértékben rendelkeznek ezekkel a képességekkel. Azt gondolom, hogy az Adeptusoknak saját magunkhoz képest az a kiemelkedő tulajdonságuk, hogy ők mindent teljesen más nézőpontból néznek; mert nincs bennük semmi abból az önmagunkra irányuló gondolkodásból, amely az emberek többségére annyira jellemző. Az Adeptus kigyomlalta magából az alsóbb ént, és nem önmagáért él, hanem mindenkiért, de olyan módon, amit igazán csak ő képes megérteni, hogy a mindenki valójában önmagát is jelenti. Eljutott arra a szintre, amikor jellemében már nincs hiba, egyetlen gondolata vagy érzése sem irányul a személyes, elkülönült énré. Egyedüli indítéka a fejlődés elősegítése, vagyis harmonikus együttműködés a fejlődést irányító Logosszal.

Az Adeptus következő legkiválóbb jellemvonása talán a mindenoldalú fejlettsége. Mindannyian tökéletlenek vagyunk, egyikünk sem érte el a legmagasabb szintet egyetlen téren sem, sőt a nagy tudós vagy szent is rendszerint csak egy területen ér el magas színvonalat, amíg természetének más oldalai fejletlenek maradnak. Mindannyiunkban bennünk szunnyadnak a különböző jellemvonások csírái, de azok csak részlegesen és különböző mértékben vannak kifejlődve. Az Adeptus azonban mindenoldalú ember, akinek odaadása, szeretete, rokonszenve és együttérzése is tökéletes, ugyanakkor értelme sokkal nagyobb annál, mint amit egyáltalán képesek vagyunk felfogni; spiritualitása pedig csodálatos és isteni. Mivel teljesen kifejlődött, magasan kiemelkedik az összes általunk ismert ember közül.

II. FEJEZET

A MESTEREK FIZIKAI TESTEI

MEGJELENÉSÜK

A Teozófia tanulmányozói közül sokan homályban és bizonytalanságban vannak a Mestereket illetően, ezért talán könnyebben felfogható lesz természetes életük és közönséges fizikai oldaluk, ha pár szóban vázolom mindennapi életüket és külső megjelenésüket. Nincs egyetlen olyan fizikai tulajdonság sem, amely alapján egy Adeptus tévedhetetlenül megkülönböztethető lenne a többi embertől, de megjelenése mindig hatásos, nemes, méltóságteljes, szent és derűsen nyugodt, és a vele találkozóknak szinte lehetetlen fel nem ismernie azt, hogy egy kiváló ember közelében van. Az Adeptus erős, de hallgató ember, aki csak bátorítás, segítség vagy figyelmeztetés határozott céljából beszél; mindemellett csodálatosan jóakaratú és élénk humorérzékkel bír, olyan humorral, amely mindig nyájas és nem üt sebet soha, csupán derűssé teszi a gondterhelt életet. Morya Mester mondta egyszer, hogy lehetetlen az Okkult Ösvényen humorérzék nélkül előre jutni, és állíthatom, hogy minden általam látott Adeptusnak megvolt ez az érzéke.

Legtöbbjük kifejezetten jó megjelenésű, fizikai testük a szó igazi értelmében tökéletes, mert teljesen az egészség törvényeinek engedelmeskedve élnek, és mindenekelőtt soha nem aggódnak semmiért. Minden rossz karmájuk már régen kimerült, így fizikai testük tökéletes kifejeződése az Augoeidésznek, vagyis az ego megdicsőült testének, amennyire azt a fizikai világ korlátai megengedik. Az Adeptusnak rendszerint nemcsak az aktuális teste fenségesen szép, hanem mindegyik későbbi inkarnációja során felvételre kerülő új teste is, hiszen valószínűleg hajszálpontos másolata lesz az előző testnek (eltekintve némi faji és családi különbségtől), mert nincs semmi, ami azt megváltoztathatná. A karmától való tökéletes megszabadulás teszi lehetővé, hogy bármely új testetöltésük esetén teljesen tetszés szerint választhatnak születésükhöz országot

és fajt, amelyhez tartozni akarnak, ahogy a legcélravezetőbbnek látják elvégzendő feladatuk szempontjából, és így a különböző alkalmakkor viselt testek nemzetisége természetesen nem elsődleges fontosságú.

Hogy egy bizonyos ember Adeptus-e, azt csak kauzális testének vizsgálata alapján lehet eldönteni. A kimagasló fejlettséget ugyanis a kauzális test megnövekedett terjedelme és színeinek koncentrikus gömbökbe való különleges elrendeződése árulja el, ahogy azt egy arhat kauzális testét ábrázoló, Man, Visible and Invisible (A látható és láthatatlan ember) című műben található XXVI. számú kép is szemlélteti.

EGY SZAKADÉK TIBETBEN

Van Tibetben egy bizonyos völgy vagy inkább szakadék, ahol jelenleg a Nagyok közül hárman élnek: Morya Mester, Kuthumi Mester és Djwal Kul Mester.

1. ábra

Djwal Kul Mester Madame Blavatsky kérésére egyszer készített egy képet a szakadék bejáratáról, és a mellékelte illusztráció ennek a fényképnek a másolata. (1. ábra) Az eredetit, amelyet selyemre vetített a Mester, Adyarban őrzik a Teozófiai Társulat házának meditációs termében (a szentélyben). A kép baloldalán Morya Mester látható lóháton, a háza ajtajánál. Kuthumi Mester lakása nem látható a képen, mert az feljebb van a völgyben, a jobboldali forduló körül. Madame Blavatsky kérte Djwal Kul Mestert, hogy saját alakját is örökítse meg a képen; aki először megtagadta a kérést, de végül, mint a vízben a nézőhöz háttal álló, kezében rudat tartó kis figuraként jelenítette meg magát. Az eredeti kép halvány árnyalatú, kék, zöld és fekete színű. Rajta van a művész aláírása, fiatalkori beceneve (Gai Ben-Jamin), amelyet a Teozófiai Társulat első idejében viselt, jóval azelőtt, hogy elérte volna az adeptusságot. Ez az aláírás a kép alsó szélén, a valóságos kép alatt van, tehát nem látható a másolaton. A kép nyilván a korareggeli időben készült, hiszen még köd tapad a domboldalakra.

Morya és Kuthumi Mesterek a keskeny szakadék két oldalán, egymással szemben levő házakban laknak; a szurdok lejtőit fenyők borítják. Házaik előtt ösvények futnak le a mélybe, amelyek alul, a patak kis hídjánál találkoznak. A kép alján baloldalt, a hídhöz közel egy szűk ajtó látható, amely egy nagy földalatti teremcsoporthoz vezet, ahol egy okkult múzeum található. Ennek a múzeumnak, a Nagy Fehér Testvériség nevében, Kuthumi Mester az őrzője.

A múzeum rendkívül változatos tartalommal rendelkezik. Mintha az evolúció teljes folyamatának egyfajta illusztrációjának szánták volna. Például itt vannak a legéletszerűbb képek minden embertípusról, amelyek a kezdetektől fogva léteztek ezen a bolygón; az óriási, laza kötésű lemuriaiaktól kezdve, egészen a még korábbi és kevésbé emberies fajok törpe maradványáig. Domborműszerű modellek mutatják be a Föld felszínének összes változását, a nagy átalakulásokkal járó katalizmák előtti és utáni állapotokat. Óriási ábrák illusztrálják

a világ különféle fajainak vándorlását, pontosan feltüntetve, hogy milyen messzire jutottak el az eredeti helyüktől. Hasonló diagramok mutatják be a világ különböző vallásainak hatását, hogy hol maradtak fenn eredeti tisztaságukban, hol keveredtek más vallások maradványaival, és hol torzították el őket.

Bámulatosan elevenszerű szobrok örökítik meg a rég elfelejtett fajok nagy vezetőit és tanítóit. A múzeumban az utókor számára sok érdekes, a civilizáció fontos és észrevétlen fejlődéséhez kapcsolódó tárgy is megőrzésre került. Hihetetlenül régi és felbecsülhetetlen értékű eredeti kéziratok láthatók itt, például az Úr Buddhának egy kézírata, amelyet utolsó életében Siddharta hercegeként írt, vagy egy másik az Úr Krisztustól, melyet a Palesztinában töltött ideje alatt írt. Itt őrzik a csodálatos Dzyan könyvének (The Book of Dzyan) eredeti példányát, amelyre Madame Blavatsky is hivatkozik a Titkos Tanítás (The Secret Doctrine) előszavában. Vannak itt olyan különös írások is, amelyeket a miénktől eltérő más világokban írtak. A múzeumban láthatók olyan állatok és növények rajzai is, amelyek egy részét megkövesült formában ismerjük, de legtöbbjüket modern tudományunk el sem tudja képzelni. A tanítványok tanulmányozhatják itt a távoli és elfeledett ókor néhány nagyvárosának tényleges modelljét is.

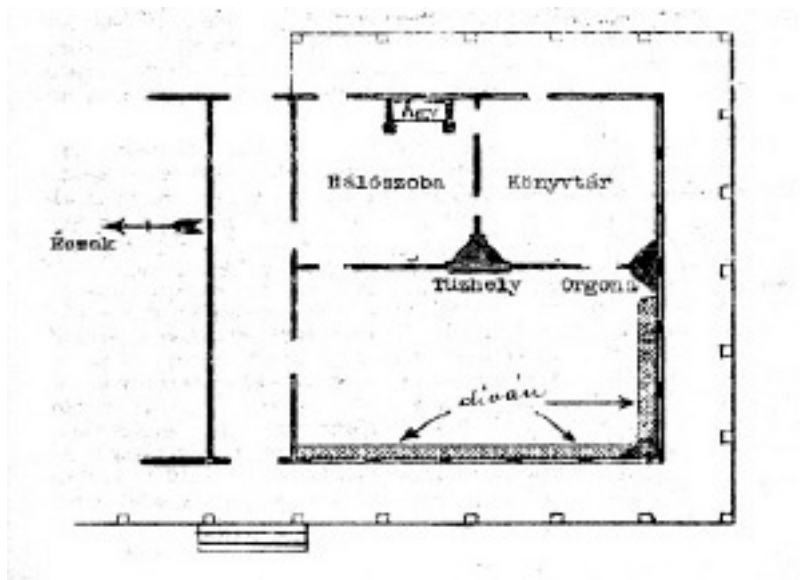
Minden szobor és modell élénk színű, mintha eredetiek volnának. Fontos megjegyezni, hogy az egész gyűjtemény időrend szerint van elrendezve, így pontosan mutatja be a múltban lejátszódott fokozatos fejlődést; és ahelyett, hogy – múzeumaink többségéhez hasonlóan – csak tökéletlen töredékeket nyújtana, az okkult múzeum egy oktató céllal összeállított tökéletes sorozatot mutat. Megtaláljuk itt a különböző civilizációk által kifejlesztett gépek mintáit ugyanúgy, mint a történelem egyes korszakaiban használt mágiafajtákat bemutató kidolgozott és bőséges illusztrációkat.

A nagy termekhez vezető előcsarnokban vannak Morya és Kuthumi Mesterek éppen próbaidő alatt álló tanítványainak

élő képmásai, amelyekről később fogok írni. Ezek a képek szoborszerűen sorakoznak a falakon, és tökéletesen ábrázolják az érintett tanítványokat. Mindamellet nem valószínű, hogy fizikai szemmel láthatóak lennének, mivel az őket alkotó leg-alacsonyabb fokú anyag is éteri.

A híd közelében található egy kis templom, amelynek tornyai kissé burmai formájúak, és ahová néhány falubeli járgyümölcsöt és virágot áldozni, kámfort égetni, és a Panha Sila-t recitálni. A patak partján göröngyös és egyenetlen ösvény vezet le a völgybe. A Mesterek két háza közül bármelyikből látható a másik, mindkettő a híd fölött áll, de a hídról nem látható mindkettő, mivel a szakadék elkanyarodik. Ha a Kuthumi Mester háza mellett haladó ösvényt a völgyben felfelé követjük, egy nagy sziklaoszlophoz jutunk, amelyen túl a szurdok ismét elkanyarodik, és így a ház eltűnik a szemünk elől. Kissé távolabb a szurdok egy fennsíkra nyílik, amelyen egy tó található, amelyben a hagyomány szerint Madame Blavatsky is megfürdött, és állítólag a tó vizét nagyon hidegnek találta. A völgy védett, déli fekvésű, és bár a környező vidék télen hó alatt áll, mégsem emlékszem, hogy láttam volna havat a Mesterek házai közelében. Ezek a házak kőből vannak, nagyon szilárdak, és erős építésűek.

KUTHUMI MESTER HÁZA

2. ábra: Kuthumi Mester háza

Kuthumi mester házát két részre osztja egy egyenesen átvezető folyosó, ahogy azt a ház déli felének alaprajza a 2. ábrán mutatja. Az átjáróba lépve a jobb oldali első ajtó a ház fő szobájába vezet, ahol a Mester általában tartózkodni szokott. Ez a nagy (körülbelül 50x30 láb területű) és magas helyiség sok tekintetben inkább csarnokra, mint szobára emlékeztet, és a ház egész homlokzatát elfoglalja a folyosónak ezen az oldalán. E helyiség mögött két, majdnem négyzet alakú szoba helyezkedik el, amelyek egyikét könyvtárnak, a másikat pedig hálószobaként használja a Mester. Ezek teszik teljessé a háznak ezt az oldalát, amely nyilvánvalóan a Mester személyes használatára álló lakrészt képezi, és amelyet egy széles veranda vesz körül. A ház másik része, a folyosó bal oldalán, vélhetően kisebb szo-

bákra és különféle irodákra van felosztva; nem volt alkalmunk ezeket alaposan szemügyre venni, annyit azonban mégis észrevettünk, hogy a hálósobával szemben, a folyosó túloldalán egy jól felszerelt fürdőszoba található.

A nagy szoba mindkét oldalon tele van ablakokkal, olyannyira, hogy belépve szinte folyamatos kilátás benyomását kelti, az ablakok alatt pedig egy hosszú ülőhely fut végig. Ezen a vidéken kissé szokatlan módon egy nagy nyitott kandalló is található a fal közepén, szemben az ablakokkal. A kandalló mind a három szobát fűti, amelynek egy Tibetben egyedülálló, érdekesen kalapált vasfedele van. A tűzhely nyílása fölött egy kandallópárkány található, a közelében pedig a Mester régi, faragott fából készült karosszéke áll, amelyet a benne ülő alakjához igazítottak, így nincs is szükség párnákra. A szobában szétszórtan asztalok és ülőgarnitúrák (vagy kanapék) helyezkednek el, többnyire háttámla nélkül, az egyik sarokban pedig a Mester orgonájának billentyűzete található. A gyönyörű mennyezet talán húsz láb magas, finoman faragott, díszes gerendákkal, amelyek hosszúkás részekre osztják a plafont. A dolgozószobába egy boltíves, középen oszlopos, kissé gótikus stílusú, de üveg nélküli nyílás nyílik, egy másik hasonló ablak pedig a hálósobába. A hálósoba nagyon egyszerű berendezésű. Egy közönséges ágy van benne, amely függőágyszerűen leng két, a falba erősített fatámasz között (az egyik oroszlánfejet, a másik elefántfejet ábrázoló faragvány), és amit használaton kívül a falhoz hajtanak.

Az esztétikus könyvtár több ezer kötetet tartalmaz. A falhoz rögzített könyvespolcok különféle nyelven íródott könyvekkel vannak tele, köztük számos modern európai művel, a tetején pedig nyitott rekeszekben kéziratok találhatók. A Mester egyúttal nagy nyelvész is, és amellet, hogy kiváló angol tudós, tökéletesen ismeri a francia és a német nyelvet is. A könyvtárban található még egy írógép, amelyet a Mester egyik tanítványa ajándékozott neki.

A Mester családjáról keveset tudok. Van ott egy hölgy, nyilvánvalóan a tanítványa, akit „nővérnek” nevez. Hogy valóban a testvére-e vagy sem, azt nem tudom; az is lehet, hogy unokatestvére vagy unokahúga. Sokkal idősebbnek tűnik nála, ami önmagában nem cáfolja a rokoni kapcsolatot, mivel a Mester már régóta nagyjából ugyanolyan idősnek tűnik. A hölgy bizonyos mértékig hasonlít rá, és egyszer vagy kétszer az összejövetelek során csatlakozott a társasághoz; bár úgy tűnik, hogy fő feladata a házvezetés és a cselédek irányítása. Az utóbbiak között van egy idős férfi és a felesége, akik már hosszú ideje a Mester szolgálatában állnak. Bár semmit sem tudnak munkaadójuk valódi méltóságáról, így is rendkívül kegyes és elnéző pártfogónak tartják őt, és természetesen nagy hasznát veszik annak, hogy a Mestert szolgálhatják.

A MESTER TEVÉKENYKEDÉSEI

A Mesternek van egy nagy kertje. Ezenkívül jelentős kiterjedésű földdel is rendelkezik, amelyet munkásokkal műveltet meg. A ház közelében virágzó bokrok és virágok tömegei nőnek szabadon, közöttük páfrányokkal. A kerten keresztül egy patakocska folyik, amely egy kis vízesést képez. A patak fölött egy aprócska híd található. A Mester gyakran ül itt, amikor gondolatainak és áldásainak áradatát küldi népére. Az alkalmi szemlélő számára kétségtelenül úgy tűnhet, mintha tétlenül a természetet figyelné, vagy szórakozottan a madarak énekét és a víz csobogását hallgatná. Az emberek tudják, hogy a Mestert nem szabad zavarni – általában nagy karosszékében töltött – pihenése közben. Ugyan nem tudják pontosan, hogy mit csinál, de feltételezik, hogy ilyenkor számádhiban van. Az a tény, hogy a keleti emberek megértik és tisztelik a meditációnak ezt a módját, talán az egyik oka annak, hogy az Adeptusok szívesebben élnek Keleten, mint Nyugaton.

Mindezek alapján az lehet a benyomásunk, mintha a Mester a nap jelentős részében csendben ülne és meditálna; holott mi-

közben látszólag ilyen nyugodtan pihen, valójában egész idő alatt a legfáradtságosabb munkával van a magasabb síkokon elfoglalva, különböző természeti erőket manipulál, és egyszerre a legkülönbözőbb jellegű hatásokat árasztja ki lelkek ezreire; mert az Adeptusok a legelfoglaltabb emberek a világon. A Mester azonban a fizikai síkon is sokat dolgozik. Komponált már zenét, és különböző célokra jegyzeteket és írásokat készít. Nagyon érdeklődik a fizikai tudományok fejlődése iránt is, bár ez tulajdonképpen a bölcsesség egy másik nagy Mesterének működési körébe tartozik.

Időnként Kuthumi Mester (egy nagy, vörösbarna lóval) ki szokott lovagolni, és alkalomadtán – amikor közös munkájuk van – csodálatos fehér lován Morya Mester is elkíséri. Mesterünk rendszeresen ellátogat néhány kolostorba, és néha felmegy egy nagy hágón található, egyedül álló hegyi kolostorba is. Ugy tűnik, hogy kötelességei teljesítése során a lovaglás jelenti a fő testmozgást a számára, bár sétálni is szokott Djwal Kul Mesterrel, aki egy saját kezűleg épített kis kunyhóban egész közel lakik ahhoz a nagy sziklaszirthez, amely a fennsíkra vezető úton emelkedik.

Mesterünk néha a házának nagy szobájában lévő orgonán játszik. A hangszer az ő irányításával Tibetben készítették, amely tulajdonképpen egy kombinált zongora és orgona, a nyugati klaviatúrához hasonló billentyűzettel, és amin az összes nyugati zeneművet is el lehet játszani. Nem hasonlít az általam ismert hangszerek egyikéhez sem, mert bizonyos értelemben kétfrontos, mivel akár a nappaliból, akár a könyvtárból egyaránt használható. A főbillentyűzet (jobban mondva a három sor billentyű: a nagy orgona, a fűjtató és a kórus) a nagyszobában, míg a zongora klaviatúrája a könyvtárban van; és ez a kétféle billentyűzet akár együtt, akár külön-külön is használható. A teljes orgona (pedáljaival együtt) a nappaliból a szokott módon használható, de egy fogantyú elfordításával a zongora mechanikája összekapcsolható az orgonával, így mindkettő egyidejűleg is megszólaltatható.

Ilyenkor a zongora tulajdonképpen az orgona egy további regisztereként funkcionál.

A könyvtárban található klaviatúráról a zongora önálló hangszerként használható. Valamilyen bonyolult mechanizmus révén azonban a kórusi orgona összeköttetésben áll ezzel a billentyűzettel, így a hangszerrel egyaránt lehet csak egyszerűen, illetve kórus vagy más orgonarész kísérete mellett is zongorázni. A két funkció külön-külön is alkalmazható, de egy zenemű akár mindegyik billentyűzeten, orgona-zongora kombinációban is megszólaltatható. E furcsa hangszer mechanizmusa és sípjai szinte teljesen elfoglalják a ház felső emeletét. Magnetizálás révén a Mester érintkezésbe helyezte a hangszer a zene gandharváival vagy déváival, akik zenélés alkalmával együttműködnek a Mesterrel, és ezáltal a fizikai világban sohasem hallható hangkombinációk érhetők el. Ehhez járul még az orgonának az a hatása, amit egy húros és egy fúvós hangszer kísérete idézhet elő.

A dévák éneke állandóan hallható világszerte, szinte már belemászott az emberek fülébe, ám ők mégsem akarnak hallgatni a szépségére. Pedig ott van benne a tenger mély moraja, a szél sóhajtása a fák között, a hegyi zuhatag tombolása, a folyó, a patak és a vízesés zenéje, amelyek sok mással együtt képezik az élő természet hatalmas zenéjét. Ez azonban csak egy sokkal nagyszerűbb hangnak, a dévák hangjának visszhangja a fizikai világban. Ahogy a Világosság az Ösvényen (Light on the Path) című könyvben olvasható:

„Amíg csak emberek vagytok, a Nagy Éneknek csak töredékei jutnak el fületekbe. De ha meghallgatjátok, hűségesen őriztettek meg emlékezetetekben, hogy egyetlen töredék se vesszen el abból, ami hozzátok eljutott, és igyekezzetek belőle megérteni a benneteket körülvevő rejtély jelentését. Idővel nem lesz szükségetek tanítóra. Mert amilyen hangja van az egyénnek, olyan van annak is, amelyben az egyén létezik. Magának az életnek van beszéde, és sohasem hallgat.

Megnyilvánulása pedig nem sírás, ahogy ti, süketek hiszitek, hanem éneklés. Tanuljátok meg belőle, hogy részei vagytok ennek a harmóniának, hogy engedelmeskedjete a harmónia törvényeinek.”

Minden reggel számos ember – nem kimondott tanítványok, hanem követők – jön a Mester házába, és leül a verandára vagy azon kívül. Néha tart nekik egy kisebb előadást, de többnyire folytatja a munkáját, és egy barátságos mosolyon túl nem vesz róluk tudomást, ám ők ezzel is tökéletesen megelégednek. Nyilvánvalóan azért jönnek, hogy a Mester aurájában üljenek, és tisztelhessék őt. Néha a verandán ülve jelenlétükben fogyasztja el táplálékát, körülvéve a padlón elhelyezkedő tibetiek és mások csoportjától, de általában a szobájában lévő asztalánál étkezik egyedül. Lehetséges, hogy megtartja a buddhista szerzetesek szokását, és délután nem eszik semmit, ugyanis nem emlékszem, hogy valaha láttam volna este enni; sőt az is előfordulhat, hogy nem is kell mindennap étkeznie. Legvalószínűbb, hogy csak akkor rendel magának ételt, amikor arra hajlandóságot érez, és nem köti magát határozott étkezési időpontokhoz. Láttam őt kicsiny, kerek, barna és édes süteményt enni. Ezt a háztartásokban általánosan tartott tésztát a nővére készíti búzából, cukorból és vajból. Emellett curryt és rizst is eszik, a curry leves módjára készül, mint az úgynevezett dhal. Különös és gyönyörű aranykanalat használ, a nyél végén egy elefánt csodálatos képével, amelynek tálkája szokatlan szögben van a nyélhez képest. Ez egy családi örökség, nagyon régi, és valószínűleg nagy értékű. Általában fehér ruhát hord, de nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna bármilyen fejfedőt viselni, kivéve azokat a ritka alkalmakat, amikor a gelupák sárga köntösét ölti magára, amelyhez a római sisakhoz kissé hasonló csuklya is tartozik. Morya mester azonban általában turbánt visel.

MÁS HÁZAK

Morya Mester háza a völgy másik oldalán, sokkal lejjebb fekszik, egészen közel a kicsiny templomhoz és a barlang bejáratához. A legalább kétszintes épület teljesen más építészeti stílusú, az útra néző homlokzaton mindegyik emeleten üvegezett veranda található. Általános életmódja és szokásai nagyjából megegyeznek Kuthumi Mester hasonló ismérveivel.

Ha követjük az utat, amely a folyó bal partján fokozatosan emelkedve halad a völgy oldalán, akkor Kuthumi Mester házát és telkét jobboldalt elhagyva, ugyanazon az oldalon egy kicsi kunyhót találunk. Ezt tanítvány korában Djwal Kul Mester saját kezével építette, hogy Mesteréhez egészen közel legyen az otthona. Ebben a házban egy táblaféle függ, amelyre sok évvel azelőtt Kuthumi Mester egyik angol tanítványa rávetítette Kuthumi Mester nagy szobájának belső képét, amelyen különböző mesterek és tanítványok alakjai láthatók. Ez a táblakép egy, a Mester házában eltöltött különösen boldog és termékeny este emlékére készült.

AZ ELSŐ SUGÁR ADEPTUSAI

Most rátérünk az Adeptusok (Nagyok) személyes megjelenésére, amely bizonyos mértékig a hozzájuk tartozó sugár vagy típus függvénye. Az első sugár legkiemelkedőbb jellegzetessége az erő, és a világ királyai, uralkodói, kormányzói születnek ide, elsősorban a belső és szellemi világban, de akár a fizikai síkon is. Bármelyik ember, aki szokatlan mértékben rendelkezik azokkal a tulajdonságokkal, amelyek révén képes uralni az embereket, és zökkenőmentesen tudja irányítani őket az általa kijelölt úton, minden bizonnyal első sugaras vagy afele hajló ember.

Ilyen királyi alak az Úr Vaivasvata Manu, az ötödik gyökérfaj uralkodója, aki az Adeptusok közül a legmagasabb (hat

láb nyolc hüvelyk magas), és testi felépítése is tökéletes arányú. Ő a mi fajunk reprezentatív embere (őstípusa), és fajunk minden tagja közvetlenül tőle származik. Nagyon feltűnő, hatalmas erőt sugárzó arca van, sasorral, telt és hullámos barna szakállal, barna szemekkel. Csodálatos feje az oroszlánéhoz hasonlítható. Ahogy elnökünk mondja: „Ő magas és királyian fenséges, szemei áthatók, mint a sasé, sötét és aranyfényben csillogók”. Jelenleg a Himalája-hegységben él, nem messze nagy testvére, az Úr Maitreya házától.

Ilyen alak Morya Mester is, az Úr Vaivasvata Manu hadnagya és utódja, valamint a hatodik gyökérfaj leendő Manuja. Születése szerint rádzsput király, sötét szakálla két részre oszlik, majdnem fekete haja a vállára omlik, sötét és mélyreható szemei tele vannak erővel. Hat láb hat hüvelyk magas, katonás magatartású, rövid mondatokban beszél, mint aki megszokta, hogy azonnal engedelmeskednek neki. Jelenlétében lenyűgöző hatalom és erő érezhető, valamint olyan birodalmi méltóság, amely a legmélyebb tiszteletre kényszerít.

Madame Blavatsky gyakran mesélte nekünk, hogyan találkozott Morya Mesterrel a londoni Hyde Parkban 1851-ben, amikor számos más indiai herceggel együtt átjött az első nagy nemzetközi kiállításra. Furcsa módon, akkor még négyéves kisgyerekként én is láttam őt, tudatlanul. Emlékszem, elvittek megnézni egy pompás körmenetet, amelyben – sok egyéb csoda mellett – gazdagon öltözött indiai lovasok csapata is felvonult. Úgy gondolom, csodálatos lovasok voltak, bámulatra méltóan szép harci lovakon. Gyermeki tekintetemmel nagy elragadtatással néztem őket, akik a tündéri műsor legszebb látványát jelentették a számomra. Amikor apám kezét szorosan fogva a legjobban figyeltem őket, az egyik legmagasabb lovas (hős) áthatóan nézett rám sugárzó fekete szemével, amely egy pillantásra félig megdöbbenett, de ugyanakkor leírhatatlan boldogsággal és elragadtatással töltött el. Elvonult a többiekkel, és nem láttam őt többé, mégis lángoló szemének látomása gyakran visszatért gyermeki emlékezetembe.

Akkor természetesen még semmit sem tudtam arról, hogy kicsoda ő, és sohasem azonosítottam volna azt a lovast a Mesterrel, ha ő azt sok évvel később kegyesen tudtomra nem adta volna. Egy napon a Mester jelenlétében társulatunk korábbi időszakáról beszélgetve azt találtam mondani, hogy először Adyarban, Madame Blavatskynál volt szerencsém őt látni, amikor materializált alakban azért jött, hogy Madame Blavatskyt erősítse, és utasításokat adjon neki. Mialatt ezeket mondtam, a Mester éppen más Adeptusokkal tárgyalt, de hirtelen felém fordult, és azt mondta: „Nem, nem ez volt az első alkalom. Már azelőtt láttál engem fizikai testemben. Nem emlékszel arra, hogy kisgyerekként az indiai lovasokat nézted a Hyde Parkban, és nem láttad, hogy én már akkor felismertelek?” Természetesen azonnal eszembe jutott, és azt mondtam: „Ó, Mester, Ön volt az? Tudhattam volna!” Ezt az esetet nem sorolom azon alkalmak közé, amikor egy Mesterrel úgy találkoztam és beszélgettem, hogy mindketten fizikai testben voltunk, mert akkor még nem tudtam, hogy az a magas lovas a Mester, és mert egy kicsi gyermek tanúságát kétségbe vonhatják vagy elutasíthatják.

S. Ramaswami Iyer úr az I. fejezetben említett tapasztalatokról szóló beszámolójában a következőket írja:

„A város felé vezető úton haladtam, ahonnan – amiről az útközben velem találkozó emberek is biztosítottak – zarándokruhámban könnyen átmehetek Tibetbe; amikor hirtelen megláttam egy magányos lovast, aki az ellenkező irányból vágatott felém. Magas termete és lovaskészsége alapján azt gondoltam, hogy a Sikkhim Raja katonatisztje. Amint közel ért hozzám, megállította a lovát. Rátekintettem, és azonnal felismertem... Az előtt a tiszteletre méltó Mahatma, saját gurum előtt álltam, akit korábban a Teozófiai Társulat házának erkélyén asztráltestében láttam. Ő volt az a himalájai testvér, aki egy örökemlékű decemberi éjszakán válaszlevelet küldött arra a levelemre, melyet én körülbelül egy órával azelőtt lepecsételve adtam át Madame Blavatskynak, akit én egy pillanatra sem tévesztettem

szem elöl az átadott és a hozott levél közé eső idő alatt. Egy pillanat alatt a földön térdeltem lábai előtt. Parancsára felálltam, és az arcába néztem; teljesen belefeledkeztem a jól ismert arc látványába, amelynek fényképét (amely Olcott ezredes birtokában volt) számtalanszor láttam. Nem jutottam szóhoz, öröm és tisztelet kötötték gúzsba nyelvemet. Ámulatba ejtett fenséges megjelenése, amely számomra a hatalom és a gondolat megszemélyesítésének tűnt. Végre szemtől szemben álltam a Himavati Mahatmával, és ő nem volt mítosz, és nem is egy médium képzeletének szüleménye, ahogy azt néhány kételkedő feltételezte. Nem éjjeli álom volt, délelőtt kilenc és tíz óra között történt. A nap sütött, és csendben szemlélte a jelenetet felülről. Mint húsból és vérből valót láttam őt magam előtt, ahogy a szeretet és szelídség hangján szól hozzám. Mit kívánhatnék még? A boldogságtól való elragadtatásom némává tett. Csak némi idő elteltével tudtam az ő szelíd bátorítására néhány szót kimondani. Arcszíne nem olyan világos, mint Mahatma Kuthumié, de még sohasem láttam ilyen szép arcvonásokat, ilyen fenséges és magas termetet. Akárcsak a portréján, rövid fekete szakállt és a mellére lógó, hosszú fekete haját viselt, csak a ruhája volt más, mint ott. Fehér, bő köntös helyett prém-mel bélelt sárga köpenyt viselt, fején pedig turbán helyett sárga tibeti nemez sapkát, amelyet néhány bhutáni emberen láttam ezen a vidéken. Mikor az elragadtatás és a meglepetés első pillanatai elmúltak, és képessé váltam megnyugodni, sokáig beszéltem vele.” A Teozófia Öt Éve (Five Years of Theosophy), 2. kiadás, 284. oldal

Egy másik ilyen királyi alak az Úr Chakshusha Manu, a negyedik gyökérfaj Manuja, aki születése szerint kínai, és nagyon magas kasztból származik. Jellegzetes mongol arccsontjai vannak, és az arca olyan, mintha régi elefántcsontból volna finoman kifaragva. Rendszerint pompás, aranyszövetből készített köntöst visel. Munkánk során általában nem kerülünk kapcsolatba vele, kivéve, ha az ő gyökérfajához tartozó tanítványunkkal kell foglalkoznunk.

A MÁSODIK SUGÁR ADEPTUSAI

A mi Bodhisattva Urunk (a világtanító) és fő helyettese, Kuthumi Mester személyének különösen szembetűnő vonása a mindent átölelő szeretet kisugárzása. Az Úr Maitreya jelenleg kelta fajú testet visel, bár amikor majd népét tanítani kilép a világba – amit rövid időn belül szándékozik megtenni –, tanítványaihoz hasonló testet fog használni. Káprázatos szépségű arca van, erőt és mégis gyöngédséget kifejező, dús haja vörös aranyként omlik a vállára. Szakálla hegyes, ahogy néhány régi festményen látható; csodálatosan ibolyaszínű – ikervirágokhoz, csillagokhoz, mély és szent tavakhoz hasonló – szemei az örökké tartó békével telítettek. Mosolya leírhatatlanul káprázatos. A fény vakító dicsősége veszi körül, azzal a csodálatos rózsaszínű ragyogással keveredve, amely örökké a Szeretet Urából árad.

Magunk elé képzelhetjük őt, mint aki a Himalájában lévő házának nagy előszobájában ül, abban a sok ablakos szobában, amely a kertekre, a teraszokra és a messze lent hullámzó indiai síkságra néz. Úgy is gondolhatunk rá, mintha lengő, fehér és aranszegélyű köntösében, az esti hűvösben kertjének ragyogó színű virágai között sétálna, melyeknek illata édes balzsamáraddal tölti el a levegőt. Leírhatatlanul csodálatos a mi Szent Krisztus Urunk, bámulatos minden leírás erejénél fogva, mert rajta keresztül árad a milliókat megvigasztaló szeretet. Az ő hangján ember még soha meg nem szólalt, tanítása a békét hozza el angyaloknak és embereknek egyaránt. Alig néhány év múlva ez a hang hallható lesz, és a szeretetét meg fogják érezni azok is, akik sötét földi utakon járnak. Készüljünk fel az ő méltó fogadására és hűséges szolgálatára!

Kuthumi Mester egy kashmíri brahman testét viseli, és ugyanolyan világos arcbőrű, mint egy átlagos angol. Neki is hullámzó haja van, szemei kékek, tele örömmel és szeretettel. Barna haja és szakálla napsugár hatására aranyos vörös fényben ragyog. Arcát kissé nehéz leírni, mert arckifejezése

folyton változik, ahogy mosolyog. Orra finom metszésű, csodálatos szemei nagyok és sugárzó kékek. Nagy Urunkhoz hasonlóan ő is tanító és pap egyaránt, és sok évszázadon át követi őt magas hivatalában, kezébe veszi a világtanító jogarát, és a hatodik gyökérfaj Bodhisattvája lesz.

A TÖBBI SUGÁR

A Mahachohan igazi államférfitípus, nagy szervező, bár neki is sok katonás tulajdonsága van. Indiai testet visel, magas és szikár; nagyon finom vonalú, éles metszésű profilja van, és az arca teljesen szőrtelen. Arc kifejezése szigorú, álla erős és szögletes. Szemei mélyen fekvők és áthatóak. Beszéde katonásan rövid. Rendszerint indiai köntöst és fehér turbánt visel.

Gróf Saint Germain Mester sok tekintetben hasonlít hozzá. Noha nem különösen magas, nagyon egyenes, viselkedése katonás, és megvan benne a tizennyolcadik századi „grand seigneur” kiváló udvariassága és méltósága. Azonnal észrevehető, hogy nagyon régi, előkelő családhoz tartozik. Nagy barna szemei tele vannak gyöngédséggel és humorral, bár érezhetően az erő is megcsillan bennük. Fenséges megjelenése mindenkit tiszteletadásra készítet. Arcbőre olajbarna, rövidre vágott barna haja közepén szétválasztott, homlokától hátrafelé fésülve, szakállra rövid és hegyes. Gyakran visel arany sujtásokkal díszített sötét egyenruhát – időnként gyönyörű vörös katonai köpenyt is –, melyek kiemelik katonás megjelenését. Általában egy kelet-európai kastélyban szokott tartózkodni, amely évszázadok óta a családjához tartozik.

Serapis mester magas és szép arcbrű. Születése szerint görög származású, bár minden munkáját Egyiptomban és az egyiptomi páholyhoz kapcsolódóan végezte. Arca nagyon előkelő és aszkétikus, valamelyest emlékeztet a néhai Newman bíborosra.

A Testvériség tagjai közül talán a velencei Chohan a legszemrevalóbb. Nagyon magas (körülbelül hat láb, öt hüvelyk), omló szakálla és aranyszínű haja némileg a Manuéhoz hasonlít. Szeme kék. Bár velencei születésű, ereiben mégis kétségtelenül gót vér folyik, hiszen ő kifejezetten ehhez a típushoz tartozik.

Hilarion Mester görög származású, és eltekintve kevésbé hajlott sasorrától, régi görög típus. Homloka széles és alacsony, hasonlít Praxiteles Hermészéhez. Ő is csodálatosan jóképű, és fiatalabbnak tűnik a legtöbb Adeptusnál.

Aki egykor Jézus-tanítvány volt, most szíriai testet visel. Sötét bőre, sötét szeme és fekete szakálla van, mint az araboknak, és általában fehér köpenyt és turbánt visel. Ő a bhakták Mestere. Jelenlétének alaphangja az intenzív tisztaság, és az akadályt nem ismerő, forró és tüzes lelkesedés. A Libanon-hegységben élő druzok között lakik.

A Nagyok közül kettőnek (akikkel kapcsolatba kerültünk) a külseje kissé eltér az Adeptusok megszokott fizikai testi paramétereitől (alakjától). Ezek egyike India spirituális rége, akire Olcott ezredes az Ember: Honnan, Hogyan és Hová (Man: Whence, How and Whither) című könyvben többször is Jupiterként utal. A Testvériség legtöbb tagjánál alacsonyabb, és tudomásom szerint ő az egyetlen közülük, akinek a hajában ősz csíkok is mutatkoznak. Igen egyenes tartása van, mozdulatai fürgék és katonás pontosságúak. Ő egy földbirtokos, és az egyik látogatásom során – mikor Swami T. Subba Row társaságában voltam nála –, többször láttam munkavezetőkkel tárgyalni, akik beszámoltak neki, illetve utasításokat kaptak tőle. A másik Djwal Kul Mester, aki még mindig ugyanazt a testet viseli, amelyben néhány évvel ezelőtt adeptusságot szerzett. Talán ezért nem lehetett testét az Augoeidák tökéletes másolatává alakítani. Arca kifejezetten tibeti jellegű, kiálló arccsontokkal. Külső megjelenésén az életkor nyomai mutatkoznak.

Bizonyos célok elérése érdekében egy Adeptusnak olykor szüksége lehet egy olyan testre, amelyet ideiglenesen használhat a világ forgatagában. Ez a helyzet fog felmerülni a Világtanító eljövetelekor, amikor az ő segítőjeként számos más Adeptus is megjelenik, megkönnyítve ezzel az emberiség érdekében végzett nagyszerű munkát. E Nagyok többsége követni fogja főnöke példáját, és ideiglenesen kölcsön fogja venni egy-egy tanítványa testét; így hát szükséges, hogy bizonyos számú eszköz használatukra készen álljon. Tanulók gyakran kérdezik: „Miért van szükségük az Adeptusoknak – akiknek már egyébként is van fizikai testük – ilyen esetekben más testre?”

TÖKÉLETES FIZIKAI TESTEK

Azok, akik az adeptusság szintjét elérve azt választják jövőbeli feladatukként, hogy ezen a világon maradnak, és közvetlenül segítik saját emberiségük fejlődését, célravezetőnek találják, hogy fizikai testet tartsanak. A célok teljesítése érdekében a kiválasztott testek nem lehetnek közönségesek. Nemcsak teljesen egészségesnek kell lenniük, hanem tökéletesen ki kell tudniuk fejezni az ego annyi részét, amennyi a fizikai síkon megnyilvánulhat.

Egy ilyen test felépítése nem könnyű feladat. Amikor egy hétköznapi ember egoja leereszkedik egy új kiseded testébe, akkor egy mesterséges elementál biztosítja, hogy a folyamat az ő karmája szerint alakuljon, ahogy azt a Belső Élet (The Inner Life) című műben leírtam. Ez az elementál azon szorgoskodik, hogy megmintázza a külvilágban hamarosan megszülető formát, és születés után is folytatja ezt a formálási felügyeletet, általában a test hat-hét éves koráig. Ebben az időszakban az ego fokozatosan szorosabb kapcsolatba kerül új hordozóival, érzelmi, mentális és fizikai testeivel, és megszokja azokat; de a felsorolt testeken az elementál visszahúzódasáig végzett munka a legtöbb esetben elhanyagolható. Minden bizonnyal kapcsolatban áll a testtel, de általában csak kevés figyelmet fordít

rá, inkább megvárja azt az időszakot, amikor a fejlettebb test már jobban reagál az ego erőfeszítéseire

Egy Adeptus esete ettől egészen eltérő. Miután neki nincs már ledolgozni való rossz karmája, nála nem fog egy mester-séges elementál tevékenykedni, hanem magára az egóra hárul már kezdettől fogva a test kifejlesztésének feladata, amelyben csupán az átöröklés korlátozza. Mindez lehetővé teszi egy sokkal kifinomultabb és magasabb rendű test kialakítását, ugyanakkor több fáradozást is jelent az ego számára, és néhány évre jelentős mennyiségű erőt és energiát leköt. Ennek következtében (és kétségtelenül más okok miatt is) az Adeptus nem akarja a feltétlenül szükségesnél gyakrabban megismételni a folyamatot, ezért fizikai testét a lehető leghosszabb ideig tartja fenn. Testünk különféle okokból (öröklött gyengeség, betegség, bal-eset, önelégültség, aggodás és túlterheltség) megöregszik és meghal. Viszont egy Adeptus esetében ezen okok egyike sem áll fenn, bár természetesen nem szabad elfelejtenünk, hogy az ő testük munkaképessége és szívóssága hasonlíthatatlanul felülmúlja a közönséges ember testéét.

Mindezek alapján érthető, hogy egy Adeptus teste – a hétköznapi ember testéhez képest – jóval hosszabb időt él meg, és életkora általában sokkal magasabb, mint amennyit a látszat alapján gondolnánk. Morya mester például egy teljesen virágzó férfinak, úgy 35 – 40 évesnek tűnik, holott tanítványai elbeszélései alapján ennél legalább négyszer vagy ötször idősebb. Madame Blavatsky mesélte, hogy amikor kisgyermek korában először látta őt, pontosan ugyanúgy nézett ki, mint most. Kuthumi Mester egyidősnek tűnik barátjával és állandó társával, Morya Mesterrel; pedig azt mondják róla, hogy a múlt század közepe előtt szerzett egyetemi diplomát Európában, tehát körülbelül százéves lehet. Még nem tudjuk, hogy az életidő meghosszabbításának hol van a határa, de van rá bizonyíték, hogy könnyen meghaladhatja a zsoltáriró hetven évének több mint kétszeresét.

Az ilyen módon magasabb szintű munkára alkalmassá tett test elkerülhetetlenül igen érzékeny, ezért teljesítőképességének megőrzése érdekében gondos bánásmódot igényel. Ugyanúgy elkopna, mint a miénk, ha ki lenne téve a külvilág számtalan apró súrlódásának és állandó, kedvezőtlen rezgéseinek. Ezért a Nagyok általában viszonylagos elzártságban élnek, és ritkán jelennek meg abban a zűrzavaros forgatagban, amelyet mindennapi életnek nevezünk. Ha kitennék testeiket a kíváncsiság és heves érzelmek célpontjainak – amely valószínűleg körülveszi majd a Világtanítót is eljövetele alkalmával –, kétségkívül az Adeptusok testeinek élettartama jelentősen lerövidülne, és rendkívüli érzékenységük folytán sok fölösleges szenvedésben volna részük.

KÖLCSÖNVETT TESTEK

A tanítvány testének időnként történő elfoglalása révén az Adeptus elkerüli ezeket a kellemetlenségeket, és egyúttal a tanítvány fejlődésének is gyors lendületet ad. Csak akkor foglalja el a testet, amikor szüksége van rá (például egy előadás vagy áldásözön céljából). Az ideiglenes tevékenység befejezése után az Adeptus azonnal kilép a kölcsönvett testből, melyet a tanítvány – aki mindvégig jelen volt – újra elfoglal, miközben a Mester is visszatér saját testébe, folytatva megszokott világsegítő munkáját. Ily módon általános tevékenységét mindez csak csekély mértékben érinti, mégis állandóan rendelkezésére áll egy test, amelyen keresztül – ha szükséges – a fizikai világban együttműködhet a Világtanító üdvösséget hozó küldetésében.

Könnyen elképzelhető, hogy ez milyen hatással lesz arra a tanítványra, aki abban a kedvezményben részesült, hogy testét kölcsönadhatja egy Mesternek; bár valószínűleg a hatás nagysága számításainkat is jóval fölülmúlja. Egy ilyen magasabb befolyás által felhangolt test a tanítvány számára igazi segítséget (és nem korlátozást) jelent. Testének kölcsönadása idején abban a kiváltságban részesül, hogy az Adeptus csodálatos

magnetizmusában fürödhet. Neki ugyanis kéznél kell lennie, hogy amikor a Mester vissza akarja adni a testét, ő azonnal újra elfoglalhassa azt.

Egy megfelelő test kölcsönvételéhez mindig akkor fordulnak a Mesterek, amikor szükségesnek érzik leszállni az emberek, a világban uralkodó állapotok közé. Így tett az Úr Gautama, amikor eljött, hogy elérje a buddhaságot; és az Úr Maitreya is ugyanezt az utat tette meg, mikor Palesztinába látogatott el kétezer évvel ezelőtt. Az egyetlen számomra ismert kivétel, amikor egy új Bodhisattva elfoglalja a világtanítói tiszteket, miután elődje Buddha lesz. Ebben az esetben a világban történő első megjelenése a szokásos módon, újszülött formájában történik. Így tett Urunk, a jelenlegi Bodhisattva is, amikor Shri Krishna néven megszületett India ragyogó síkságain, ahol olyan szenvedélyes odaadásban megnyilvánuló tiszteletben és szeretetben volt része, melyhez hasonló aligha volt valaha.

A tanítvány testének időleges igénybevétele nem tévesztendő össze azzal, amikor egy előrehaladott személy állandóan használ egy számára más által elkészített testet. Nagy alapítónkról, Madame Blavatskyról általánosan tudták a követői, hogy amikor elhagyta az általunk ismert testét, belépett egy másikba, amelyet éppen akkor hagyott el eredeti tulajdonosa. Arról, hogy ezt a testet kifejezetten az ő használatára készítették-e elő, nincs tudomásom. De más esetek is ismertek, amikor ugyanez történt. Bizonyos nehézséggel mindig találkozunk ilyen esetekben az új elfoglaló, amikor a testet saját szükségletéhez és egyéni ízléséhez igyekszik igazítani; és valószínű, hogy az sohasem lesz számára tökéletesen megfelelő öltözk. Az újonnan belépő ego két dolog közül választhat: vagy rászán jelentékeny időt és sok fáradságot egy új test – amely énjének tökéletes kifejezője lenne, már amennyire ez a fizikai síkon lehetséges – növekedése fölötti öröködésre; vagy pedig (elkerülve mindezeket a nehézségeket) belép más valaki testébe, és ezáltal egy minden hétköznapi célra elég jól használható testhez jut, amelyik azonban sohasem fogja minden tekintet-

ben kielégíteni új tulajdonosa elvárásait. Mindenesetre minden tanítvány égőn vágyik arra a megtiszteltetésre, hogy testét Mesterének engedhesse át; a valóságban azonban csak igen kevesen rendelkeznek erre a célra alkalmas (megfelelően tiszta) testtel.

Gyakran felmerül a kérdés, hogy egy Adeptusnak, akinek a munkája szinte teljes egészében magasabb síkon folyik, miért van egyáltalán szüksége fizikai testre. A válasz tulajdonképpen nem tartozik ránk, de ha nem tiszteletlenség ezzel a kérdéssel foglalkoznunk, véleményünk szerint különböző okok feltételezhetők. Az Adeptus idejének javarészában befolyásos áramokat bocsát ki, amely (ahogy megfigyeltük) többnyire a felsőbb mentális, vagy azt közvetlenül meghaladó síkokon történik. Valószínű azonban, hogy időnként éteráramokat is sugároz, és ezek kezeléséhez a fizikai test kétségtelenül nagy előnyt biztosít neki. Ismétlem, a legtöbb Mesternek, akiket láttam, van néhány tanítványa vagy asszisztense, akik velük vagy a közelükben élnek a fizikai síkon. Mindez szintén indokolhatja a fizikai test szükségességét. Afelől biztosak lehetünk, hogyha egy Adeptus egy ilyen test fenntartásának gondját magára vállalja, akkor alapos oka van rá; elég jól ismerjük a munkamódszereiket ahhoz, hogy tisztában legyünk vele, hogy mindig mindent a legjobb módon és a legkevesebb energiárfordítással járó eszközökkel csinálnak.

II. RÉSZ A TANÍTVÁNYOK

III. FEJEZET A MESTEREKHEZ VEZETŐ ÚT

AZ ÖSVÉNYRELÉPÉS

Mindig is létezett az Adeptusok Testvérisége, a Nagy Fehér Testvériség; mindig is voltak, akik tudták és birtokolták ezt a belső bölcsességet. Mestereink a látók és bölcsek hatalmas vonalának jelenlegi képviselői. A számtalan aeon során megszerzett tudás egy része – a Teozófia által – a fizikai síkon mindenki számára elérhető. De sokkal több rejlik mögötte. Maga Kuthumi Mester mondta egyszer mosolyogva valakinek, aki a Teozófia által életünkben létrehozott óriási változásról, és a reinkarnáció tanának csodás érthetőségéről beszélt: „Igaz, de a fátyolnak még csak kicsiny szeglete van fellebbentve!” Amikor alaposan elsajátítottuk a nekünk adott tudást, és aszerint is élünk, a Testvériség készen áll arra, hogy tovább lebbentse a fátylat; de csak akkor, ha eleget tettünk ezeknek a feltételeknek.

Azok számára, akik többet szeretnének tudni, és közelebb akarnak kerülni, az Ösvény nyitva áll. De bárki, aki a Mesterekhez kíván közeledni, csak úgy juthat el hozzájuk, ha megtanulja elfelejteni a személyes ént, ha hozzájuk hasonlóan önzetlenné válik, és teljesen az emberiség szolgálatának szenteli magát. Madame Blavatsky az Okkultizmus és az Okkult Művészetek (Occultism versus the Occult Arts) című cikkében jellegzetesen lendületes stílusban fejezte ki ennek szükségességét:

„Az igazi okkultizmus vagy Teozófia az énről való feltétel nélküli és abszolút lemondás, gondolatban és cselekvésben egyaránt. Az a személy, aki ezt az altruizmust követi, kiemelkedik a közönséges halandók sorából. Mihelyt elkötelezte magát a munka mellett, már nem önmagáért, hanem a vilá-

gért él. A próbaidő első éveiben sok mindent megbocsátanak neki. De ahogy elfogadják, személyiségének el kell tűnnie, és élő, jótékony erővé kell válnia a természetben.... Csak akkor jöhet létre a magasabb Énnel való egyesülés, amikor a szenvedélyek ereje teljesen elhal, és a rendíthetetlen akarát visszavágja és megsemmisíti őket; amikor nemcsak a test minden vágya, hanem a személyes én felismerése is megszűnik, és az asztrál ennek következtében összezsugorodik. Amikor az asztrál csupán a legyőzött ember visszatükrözője – a még élő, de már nem a vágyakozó, önző személyisége –, akkor a tündöklő Augoeides, az Isteni Én tudatos összhangban rezeghet az emberi létezés mindkét pólusával – a megtisztult anyag emberével és az örökké tiszta szellemi lélekkel –, és akkor megállhat a Mester-Én, a misztikus, gnosztikus Krisztus színe előtt; beleolvadva, belemerülve és örökre eggyé válva vele.... A törekvőnek határozottan választania kell a világi élet és az okkultizmus között. Hasztalan és hiú szándék volna a kettő egyesítésére törekedni, ugyanis senki sem szolgálhat két úrnak úgy, hogy mind a kettőnek eleget tehessen.

A Mesterek nézőpontja annyira gyökeresen eltér a miénktől, hogy eleinte csak nehezen tudjuk azt felfogni. Nekik is ugyanúgy megvannak a személyes vonzalmaik, mint nekünk, és bizonyosan jobban szeretnek egyes embereket, mint másokat; de soha nem engedik, hogy munkájuk során az ilyen érzések a legcsekélyebb mértékben is befolyásolják hozzáállásukat. A legnagyobb fáradságot fordítják az olyan emberre, akiben meglátják a jövő nagyságának csíráját, és ha feltételezik róla, hogy jó befektetésnek fog bizonyulni a rá fordított idő és energia. Arra azonban még gondolni sem képesek, hogy bárkit jogtalan előnyben részesítsenek. Ők egyszerűen és kizárólag csak az elvégzendő munkát, az evolúció követelményét, és az ember értékét veszik figyelembe; és ha be tudunk kapcsolódni ebbe a munkába, akkor gyors fejlődésben lesz részünk.”

A FELADAT NAGYSZERŰSÉGE

Kevés ember ismeri fel e vállalkozás nagyszerűségét, és éppen ezért kevesen képesek felfogni a tanítványság igazi értelmét is. Az Adeptusok hatalmas, átfogó erejükkel az egész világgal foglalkoznak; milliókat befolyásolnak kauzális testükön keresztül, vagy éppen a buddhikus világban, és folyamatosan, bár szinte észrevehetetlenül, nagy léptékben emelik fel az emberek magasabb szintű testeit. És mégis, ugyanaz a Mester, aki az életét ezzel a munkával tölti, néha elfordul, és személyesen foglalkozik valamelyik tanítványával kapcsolatos apró részletekkel is.

Mindenkinek, aki tanítvánnyá szeretne válni, fel kell fognia az erőnek és a munkának ezt az elképesztő jellegét, valamint azoknak a lényeknek a nagyságát, akikkel kapcsolatba kíván lépni. Ha csak legkevesébe is meg tudjuk érteni mindezek jelentőségét, világossá válik számunkra, hogy miért nem akarnak az Adeptusok energiát fordítani egy tanítványra mindaddig, amíg nem bizonyosodnak meg arról, hogy megfelelő időn belül – hatalmas erőáramok kellő irányban történő kibocsátásával – hozzá fog járulni a világ támogatásához. Ők a rendszer Logoszának munkájáért élnek, és nekünk, akik közeledni akarunk hozzájuk, meg kell tanulnunk hasonlóan cselekedni, és csak a munkáért élni. Akik ezt teszik, minden bizonnyal magukra vonják a Szentek figyelmét, és meg fogják tanítani őket segítséget hozni és áldást bocsátani a világra.

Az emberi fejlődés lassú, de állandó. Ezért a Tökéletes Emberek száma folyamatosan növekszik, és az ő szintjük elérésének lehetősége nyitva áll mindazok előtt, akik hajlandók megtenni az ehhez szükséges hatalmas erőfeszítéseket. Normális időkben sok születésre lenne szükségünk, mielőtt elnyerhetnénk az adeptusságot, de éppen most lehetséges, hogy felgyorsítsuk előrehaladásunkat ezen az Ösvényen, és néhány életbe tömörítsük azt a fejlődést, amely egyébként sok ezer évig tartana. Ezt az erőfeszítést végzi a Teozófiai Társulat több

tagja. A társulat működtet egy belső iskolát, amely megtanítja az embereket, miképpen lehet gyorsabban felkészülni erre a magasabb munkára. Ez az előkészület nagyfokú önuralmat és eltökélt igyekezetet, valamint évről évre folyamatos gyakorlást kíván. A felkészülés gyakran csak csekély, kifelé észrevehető (külsőben megmutatkozó) eredményt tud felmutatni; a fizikai testtel szemben ugyanis sokkal inkább a magasabb rendű testekre helyezi a hangsúlyt.

A MUNKA FONTOSSÁGA

Bárki legyen is, aki hall a Mesterekről és tanításaikról – ha egyáltalán felfogja ezen tanok jelentőségét –, azonnal el kell ragadnia a legintenzívebb váagnak, hogy megértse őket, és szolgálatukba álljon. Minél többet tanul, lelke annál inkább eltelik Isten tervének csodájával, szépségével és dicsőségével, és annál erősebben vágyik rá, hogy részt vegyen a munkában. Miután felismerte, hogy Istennek van egy fejlődési terve, Isten munkatársa akar lenni, és már semmi más nem képes kielégíteni.

Ekkor azt kérdezi önmagától: „Mit kell ezután tennem?” A felelet pedig ez lesz: „Dolgozzál. A Mestert követve tedd azt, amivel elősegíted az emberiség fejlődését. Kezdd azzal, amire lehetőséged és képességed van, legyen az bármilyen csekélység; és ahogy fokozatosan elsajátítod a szükséges jellembeli tulajdonságokat, úgy fogod magadhoz vonzani az egyre magasabb szintű feladatokat. Azáltal, hogy a lehető legjobb szretrnél lenni, és a tőled telhető legtükrételesebb munkát akarod végezni, előbb-utóbb birtokába kerülsz azoknak a képességeknek, amelyek megengedik beavatásodat és belépésedet a Nagy Fehér Testvériség tagjai közé.” Amikor először abban a kiváltságban volt részem, hogy közelebb kerülhettem a Mesterhez, levélben megkérdeztem, hogy mit tegyek. A következőt válaszolta: „Munkát magadnak kell találnod. Ismered a feladatainkat. Vesd bele magadat a munkánkba úgy, ahogy képes vagy

rá. Ha általam meghatározott munkát végeznél, ebben az esetben az enyém lenne az elvégzett tevékenység karmája (mert azt én találtam ki). Neked csak a készséges engedelmesség karmája jutna, ami ugyan nagyon jó, de mégsem jelöl ki egy gyümölcsöző tevékenységi irányt. Azt akarom, hogy kezdeményezz magadnak munkát, mert így a jó cselekedet karmája is téged fog illetni.”

Azt hiszem, ezt mindannyian magunkra vehetjük. Fel kell ismernünk, hogy nem az a dolgunk, hogy megvárjuk, amíg felkérnek minket valamire, hanem hozzá kell látnunk a munkához. A Teozófiával kapcsolatosan sok egészen alázatos munkát kell elvégezni. Néhányan közülünk talán a munka látványosabb oldalát részesítik előnyben, és szívesebben tartanak nyilvános előadásokat nagy közönség előtt. Ilyen célra általában könnyebben találunk vállalkozó tagokat. A sok zűrzavaros vagy épp egyhangú irodai munkára viszont kevesebb önkéntes vállalkozó jelentkezik. A Mestereink iránt érzett tiszteletünk és szeretetünk majd eljuttat odáig bennünket, hogy szívesen teljesítsünk bármit a szolgálatukban (legyen az bármilyen igénytelen feladat is). És biztosak lehetünk benne, hogy a társulat segítségével Mestereinket szolgáljuk, akik közül ketten alapították a Teozófiai Társulatot.

AZ ŐSI SZABÁLYOK

A Nagy Fehér Testvériségbe való belépésre jogosító tulajdonságok, amelyeket az Ösvény korábbi szakaszaiban végzett munka során kell megszerezni, nagyon határozott jellegűek, és lényegüket tekintve mindig ugyanazok, bár az utolsó huszonöt évszázad alatt különféle kifejezésekkel írták le őket. A Teozófiai Társulat első idejében, amikor minden csodálatos tanítása újdonságnak hatott a számunkra, ezen képességek kérdése természetesen egyike volt azoknak, amelyeket néhányan a legnagyobb buzgósággal igyekeztünk megtanulni. Mielőtt Madame Blavatsky megírta volna számunkra a Csend Hangja

(The Voice of the Silence) című csodálatos kézikönyvet, már két listát is adott nekünk a csélaság követelményeiről. Nem tehetek jobbat, minthogy idézem azokat a későbbi útmutatókkal való összehasonlíthatóság kedvéért. Ezeket írta:

A cséla olyan személy, aki tanítványnak jelentkezik egy Mesternél, hogy a természet rejtett misztériumait és az emberben szunnyadó lelki erőket tapasztalati úton tanulja meg. A Mestert, aki őt tanítványként elfogadja, Indiában gurunak nevezik; és az igazi guru minden esetben az okkult tudomány Adeptusa. Olyan ember, aki mély exoterikus (külső) és főként ezoterikus (belső) tudással rendelkezik, aki érzéki természetét akarátának rendelte alá; aki egyaránt kifejelesztette önmagában a természeti erők fölötti uralkodás (Sziddhi) képességét, és azt a tehetséget, amellyel kifürkészheti a természet titkait a saját lényének előbb szunnyadó, most azonban már tevékeny erői segítségével – ez az igazi guru. Csélának felajánlani magunkat nem okozhat különösebb nehézséget, viszont Adeptussá fejlődni az elképzelhető legnehezebb feladat, amire ember egyáltalán vállalkozhat. Tömegesen vannak született költők, matematikusok, mechanikusok, államférfiak és egyebek, de született Adeptusnak lenni lehetetlenség. Mert, bár nagyon ritka időközönként hallunk olyasvalakiről, akinek rendkívüli veleszületett képessége van az okkult tudás és erő elsajátítására, ennek ellenére még neki is ugyanazokat a vizsgákat és próbatételeket kell kiállnia, és ugyanazon a képzésen kell keresztül mennie, mint bármelyik kevesebb adottsággal rendelkező pályázótársának. Egészen biztosak lehetünk afelől, hogy az adeptusi szint eléréséhez nincs a kedvencek számára könnyebben járható királyi útvonal.

A csélák kiválasztását – a Gon-pa (templom) örökletes csoportján kívül – a természeti misztikusok közül évszázadokon át mindig a himalájai Mahatmák végezték, akik tekintélyes számban élnek Tibetben. Kivételt ez alól csak olyan nyugati emberek képeztek, mint például Fludd, Thomas Vaughan, Paracelsus, Pico de Mirandolo, St. Germain gróf stb., akiknek az

isteni tudományhoz való kiemelkedő affinitása többé-kevésbé arra készítette a távoli Adeptusokat, hogy személyes kapcsolatba lépjenek velük, és lehetővé tegyék számukra a teljes igazság olyan kicsi (vagy nagy) hányadának megszerzését, amennyire társadalmi környezetükben csak lehetőségük volt. A Kiute című könyv negyedik kötetének Az Upászanák Törvényei (The Laws of Upasans) elnevezésű fejezetéből megtudhatjuk, hogy egy csélától elvárt tulajdonságok a következők:

1. Tökéletes testi egészség.
2. Abszolút szellemi (mentális) és testi (fizikai) tisztaság.
3. Önzetlen törekvés, egyetemes jótekonyság, könyörület minden élőlény iránt.
4. Őszinteség és rendíthetetlen hit a karma törvényében, amely független bármilyen természeti erő beavatkozásától – amely törvény érvényesülését semmiféle művelettel megakadályozni, sem imával vagy engesztelő külső szertartással elhárítani nem lehet.
5. Rettenthetetlen bátorság minden vészhelyzetben, még életveszélyben is.
6. Intuíción alapuló felfogása annak, hogy a megnyilvánult Avalokiteshvara vagy Isteni Atma (Szellem) eszközei vagyunk.
7. Nyugodt közömbösség, de igazságos értékelése mindannak, ami a tárgyi és mulandó világot alkotja, a láthatatlan régiókkal való kapcsolatában és azokhoz való viszonyában.

Legalábbis a tökéletes csélaságot megcélzó egyénnek ilyen képességekkel kell rendelkeznie. Az első kivétellel, amelyet ritka és kivételes esetekben módosítani lehet, a felsorolt szempontok mindegyikéhez ragaszkodnak, és mindegyikkel (saját, segítség nélküli erőfeszítéseinek köszönhetően) többé-kevésbé fejletten kell a csélának rendelkeznie, mielőtt ténylegesen próbára tennék őt.

„Amikor az önmagát fejlesztő aszkéta – akár a tevékeny világban, akár azon kívül – természetes képességének megfelelően (1) a sharira, azaz a test; (2) az indriya, vagyis az érzékek; (3) a dosha, más szóval a hibák; (4) a dukkha, úgymint a fájdalom fölé helyezte magát (és így magát azok mesterévé tette); továbbá amikor kész eggyé válni manaszával, elméjével, buddhijával, intellektusával vagy szellemi intelligenciájával, valamint atmájával, a legmagasabb lélekkel, azaz szellemével; ha készen áll erre, és ezen túlmenően arra is, hogy felismerje az atmában az észleletek világának legmagasabb uralkodóját, az akaratan pedig a legmagasabb végrehajtó energiát (hatalmat) – akkor veheti őt kezébe, és az ősi szabályok szerint akkor kezdhet el foglalkozni vele valamelyik beavatott. Ezután megmutathatják neki a rejtélyes Ösvényt, amelynek távoli végén a phala tévedhetetlen felismerése, vagyis erőfeszítéseinek méltó gyümölcse vár rá; és megkaphatja az apavarga (felszabadulás) eléréséhez szükséges eszközöket – az ismétlődő születések (pretyabhavák) nyomorúságából való felszabadulást, aminek elhatározásában a tudatlannak nincs szerepe.” (Five Years of Theosophy)

A második szabályrendszer Madame Blavatsky Gyakorlati Okkultizmus (Practical Occultism) című könyvében található. A lista tizenkét pontból áll, amelyek (ahogy a szerző is utal rá) egy hetvenhárom pontos rendszerből kerültek kiválasztásra. Annak ellenére, hogy Keleten minden tanító a teljes sorozattal foglalkozik, a könyvben haszontalan lett volna hiánytalan bemutatásuk, a kimaradt részek értelmezése ugyanis Európában nehézségekbe ütközött volna. A zárójelbe tett magyarázatokat Madame Blavatsky készítette. A tizenkét szabály a következő:

1. Az oktatás gondosan kiválasztott helyszíne nem zavarhatja meg az elmét, és kedvező hatású (mágneses) tárgyakkal kell telerakni. Többek között ott kell lennie a körbe rendezett öt szent színnek is. A légkörnek mentesnek kell lennie minden rosszindulatú hatástól.

(Elkülönített helynek kell lennie, amit semmilyen más célra nem használunk. Az öt szent szín – meghatározott módon elrendezve – a prizma öt színárnyalata, mert ezek a színek nagyon magnetikusak. Rosszindulatú befolyás alatt viszályok, veszekedések, rossz érzések stb. által okozott zavarokat értjük, mivel ezek azonnal belekerülnek az asztrális fénybe, azaz a hely atmoszférájába, és felhalmozódnak a levegőben. Bár ez a feltétel elég könnyűnek tűnik, mégis talán a legnehezebben teljesíthetők egyike.)

2. Mielőtt a tanítványnak megengednék, hogy szemtől szemben végezhesse tanulmányait, ehhez előzetesen meg kell szereznie más upasakák (tanítványok) csoportjának támogatását, akiknek páratlan számban kell jelen lenniük.

(A „szemtől szemben” ebben az esetben másoktól független, különálló tanulást jelent, amikor a tanítvány vagy önmagával (magasabb, Isteni Énjével), vagy gurujával áll szemben. Mindenki az általa elsajátított tudásanyag függvényében kapja meg a számára megfelelő információt. Erre csak az oktatási ciklus végéhez közeledve nyílik lehetőség.)

3. Mielőtt (a tanár) átadnád a lamoo (tanítvány) számára a lamrin (a megvilágosodáshoz vezető ösvény szakaszai) szavait, vagy megengednéd neki, hogy felkészüljön a dubjedsre; gondoskodj arról, hogy elméje teljesen megtisztuljon, és találja meg a békét mindennel, különösen a többi énjével. Ellenkező esetben a bölcsesség és a jó törvény szavai szétszóródnak, és felkapják a szelek.

(A Tson-kha-pa a lamrinra vonatkozó gyakorlati utasításokat tartalmazó alkotás, amely két részből áll, az egyik egyházi és exoterikus célokra, a másik ezoterikus használatra szolgál. A dubjedsre való felkészülés lényegében a látnoksághoz használt eszközök (például tükrök és kristályok) előkészítését jelenti. A „többi én” a tanulótársakra vonatkozik. A siker a tanulók közötti legnagyobb harmóniát követeli meg. A tanító válogatja össze – magnetikus és elektromos természetük szerint – a ta-

nítványokat, a pozitív és negatív elemeket a legnagyobb gond-
dal összehozva és elrendezve.)

4. Az upasakáknak (tanítványoknak) olyan szoros kapcsolatot kell kialakítaniuk egymással, mint amilyen kezünk öt ujjja között van. El kell érni, hogy ami fáj az egyiknek, az ugyanúgy fájjon a többinek is; és ha az egyik öröme nem talál visszhangra a többiek szívében, akkor hiányoznak a szükséges feltételek, és feleslegesen továbblépni.

(Ez utóbbi aligha fordulhat elő, ha az előzetes döntés összhangban volt a mágneses követelményekkel. Tudvalevő, hogy akadtak már olyan – egyébként ígéretes és az igazság befogadására alkalmas – csélák, akiknek éveket kellett várniuk ingerlékenységük és beilleszkedésük lehetetlensége miatt.)

5. A tanítványtársakat a gurunak úgy kell egymáshoz hangolnia, mint egy lant (vina) húrjait, amelyek ugyan különböznek egymástól, mégis harmóniában adnak ki hangokat. Együttesen egy billentyűzetet kell alkotniuk, amely minden részében válaszol a Mester legkönnyebb érintésére. Így elméik megnyílnak a bölcsesség harmóniái előtt, hogy tudásként vibráljanak mindenkin keresztül, amelyek kellemes hatásokat eredményeznek az előljáró Istenek (a gyám- vagy védőangyalok) számára, és hasznosak a tanítványoknak is. Ezáltal a bölcsesség örökre bevésődik a szívükbe, és a törvény harmóniája sohasem törik meg.

6. Akik a sziddhikhez (mágikus erőkhöz és képességekhez) vezető tudás megszerzésére vágnak, azoknak le kell mondaniuk az élet és a világ minden hiúságáról (itt következik a sziddhik felsorolása).

7. Egyik tanítvány sem érezhet különbséget saját maga és diáktársai között (mint például: „Én vagyok a legbölcsőbb.” „Szentebb és kedvesebb vagyok a tanárom vagy a közösségem előtt, mint a testvérem.” stb.), ellenkező esetben nem maradhat tovább upasaka. Gondolatait mindenekfölött a szívére kell

irányítania, és kiűzni onnan minden ellenséges gondolatot, amit bármely élőlény iránt érez. A szívének tele kell lennie a többi lénytől, valamint az egész természettől való elkülöníthetlenségének érzésével, különben nem érhet el semmilyen eredményt.

8. A lanoo (tanítvány) kizárólag a külső, élő befolyásoktól (élőlények magnetikus kisugárzásától) tartson. Ennélfogva, bár teljes egységben van belső természetével, ügyelnie kell arra, hogy külső testét minden idegen befolyástól elkülönítse; rajta kívül senki más ne igyon a poharából, és ne egyen a tányérjáról. Kerülnie kell az emberi vagy állati lényekkel való testi érintkezést (azaz ne engedje magát megérinteni, és ő se érintsen mást).

(Nem szabad kedvenc állatot tartania, sőt, bizonyos fák és növények érintése is tilos. A tanítványnak úgyszólván a saját légkörében kell élnie, hogy azt okkult célokra individualizálja.)

9. Az elmének érzéketlennek kell maradnia a természet egyetemes igazságain kívül minden mással szemben, különben a szív tana a szem tanává (üres külső formasággá) válna.

10. A tanítvány nem vehet magához semmilyen állati eredetű táplálékot, bort, szeszt vagy ópiumot, mert ezek olyanok, mint a lhamayinok (gonosz szellemek), akik a meggondolatlansághoz kapcsolódva elnyelik a megértést.

(A bor és a szeszes italok állítólag magukhoz vonzzák és megőrzik mindazon emberek rossz magnetizmusát, akik segítették előállításukban; minden állat húsa pedig fenntartja a saját fajtája lelki jellegeit.)

11. A tudás elnyerésének, és a magasabb bölcsesség befogadására való felkészülésnek leghatékonyabb eszközei a következők: a meditáció, a mindenre kiterjedő önmegtartóztatás, az erkölcsi kötelességek figyelembevétele, a szelíd gondolatok, a

jó cselekedetek és a kedves szavak, valamint a mindenki iránt érzett jóakarat és az énről való teljes megfeledezés.

12. Csak a fenti szabályok szigorú betartása révén reménykedhet egy lanoo abban, hogy időben megszerzi az arhatok sziddhiit (magas szintet elérő spirituális gyakorlók mágikus képességeit), aminek következtében fokozatosan egygyé válik az Egyetemes Mindenséggel.

A szabályok első sorozata nem kíván magyarázatot, mivel valóban egyetemes vonatkozású szabályok, és csak a kifejezési formájukban különböznek a későbbi könyvekben leírtaktól.

A második lista nyilvánvalóan egészen más alapokon áll. Ezeket a szempontokat egyértelműen a keleti hallgatók számára alakították ki, és közülük is főként azoknak, akik egész életüket a tanulásnak tudják szentelni, és képesek a világtól elzártan élni egy kolostorban vagy okkult közösségben. Pusztán az a tény, hogy van még hatvanegy szabály, amelyek számbavétele értelmetlen lenne az európai tanulók számára, azt mutatja, hogy egyrészt nem mindenkinek szólnak, másrészt nem is szükségesek az Ösvényen való előrehaladáshoz, hiszen sokan taposták már az Ösvényt az ismeretük nélkül is. Ennek ellenére nagy érdeklődésre tartanak számot, és ajánlasként is értékesek. Ismerősek számunkra az erkölcsi és etikai előírások, és az a törekvés is, hogy tökéletes harmóniára és kölcsönös megértésre van szükség az együtt tanuló és dolgozó tanítványok között. A szabályok legtöbbje éppen ezt célozza, és egy tanulócsoport esetében ennek kiemelt fontossága aligha kérdőjelezhető meg. A nyugati életben erősen ragaszkodunk az individualizmushoz, és minden embernek ahhoz a kétségtelen jogához, hogy a saját életét élje mindaddig, amíg nem árt vele másoknak. Mindeközben pedig megfeledezünk az igazán bensőséges együttélés értékeiről. Ahelyett, hogy az egyik kezünkön található ujjainkhoz hasonló egységben élnénk, különálló golyókként éljük életünket egy zárt térben, ami belső szempontból közel sem ideális.

Feltételezhetnénk, hogy a szoros barátságot megcélzó őszinte biztatások nem egyeztethetőek össze a 8. szabállyal, amely a másokkal való érintkezés elkerülésére figyelmezteti a cselát. Természetesen ez nem felel meg a valóságnak, hiszen az utasítások egészen más dolgokra vonatkoznak. Az a feltétel, hogy mindenkinek legyen saját pohara (tányérja, kanala, villája és kése), a legjobb utasítás, mivel a félig mosott edények és evőeszközök közös használata a jelenlegi ízléssel sem egyeztethető össze. A másokkal való szükségtelen érintkezés elkerülésének szintén vannak előnyei, mivel az aurák válogatás nélküli keveredése egyáltalán nem kívánatos. Régen, India kevésbé tevékeny életében, könnyű volt kikerülni a kényelmetlen szomszédságot. Most azonban, mióta bevezették a vonatokat és a villamospályákat, és a modern üzleti élet rohanása rákényszeríti az embereket ezek használatára, mindez még az ősi Keleten is valamivel nehezebb, Európában pedig gyakorlatilag lehetetlen. Ez az oka annak, hogy a közelség problémájának kezelésére most más módszereket ajánlanak nekünk.

Könnyen és hatékonyan megvédhetjük magunkat a nemkívánatos mágnesesség ellen, ha testünk köré egy magnetizmust kizáró burkot képezünk. Egy ilyen védőpajzs anyaga – a célnak megfelelően – lehet éteri, asztrális vagy mentális. A különféle burkok és a kialakítási módok leírása megtalálható a Világunk Rejtett Oldala (The Hidden Side of Things) című könyvemben, amely az alexandriai szerzetesek gyönyörű történetét is tartalmazza, és egyúttal bemutatja, hogy a gonosz befolyással szembeni védelemnek – a héj létrehozásánál – van egy másik, hatásosabb eljárása is. A módszer lényege, hogy szívünket olyan nagy mértékben töltjük meg isteni szeretettel, hogy az örökké sugárzik minden irányba embertársaink felé, és így ez a hatalmas patak a legtökéletesebb pajzsként ver vissza bármilyen behatolni szándékozó, kívülről jövő negatív áramot.

A kedvenc állatok tartását tiltó szabály nem veszi számításba, hogy ezek a teremtmények kizárólag emberrel történő érintkezés útján egyéniesülhetnek. Úgy tűnik, csak az állatok

– emberekre gyakorolt – esetleges negatív hatását veszi figyelembe, és teljesen megfeledkezik arról a jótékony impulzusról, amelyet szándékosan gyakorolhatunk alacsonyabb tudatszintű testvéreinkre. Nagyon valószínű azonban, hogy azokban a távoli időkben, amikor ezeket a szabályokat megalkották, még nem voltak annyira fejlettek az állatok, hogy megközelíthessék az egyéniesülést.

A tanítvány fejlődéséről értekezve, Madame Blavatsky erősen ellenzi a házasságot, és azt állítja, hogy senki sem szentelheti életét teljes odaadással az okkultizmusnak és a házastársnak is egyszerre. Abban az esetben azonban, amikor az élettárs is osztozik az okkultizmus iránti elkötelezettségben, ez a meglehetősen szigorú megállapítás már nem állja meg a helyét. Igaz ugyan, hogy egy egyedül élő ember bizonyos tekintetben szabadabb, például könnyebben tud – vállalkozásától megválva – külföldön munkát vállalni, amit házasemberként nehezebben volna képes megtenni. Sohasem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy egy házastárs egészen más módon is képes szolgálni az Űgyet, például megfelelő testeket és kedvező környezetet biztosít a sok leszületésre váró, fejlett ego számára. Mindkét típusú munkára szükség van, és a tanítványok sorai között van hely házasoknak és egyedülállóknak egyaránt. Nem találjuk a házasság állapot elítélését a három nagyszerű könyv egyikében sem, amelyeket utunk megvilágítása céljából kaptunk. Ezek közül a legújabb és legegyszerűbb Mr. J. Krishnamurti csodálatos kis könyve: *A Mester lábainál* (At the Feet of the Master).

A MESTER LÁBAINÁL

Bár Krishnamurti jegyzi ezt a könyvet, a tartalma mégis szinte teljes egészében Kuthumi Mesterhez köthető. „Ezek nem az én szavaim (mondja a szerző a könyv előszavában), ezek a Mester szavai, aki tanított engem.” A könyv írásakor Krishnamurti teste mindössze tizenhárom éves volt, és a Mes-

ter a beavatáshoz szükséges ismereteket a lehető leggyorsabban akarta átadni neki. A könyvben található szavak azok, amelyekben a Mester igyekezett a tanítás teljes lényegét – a legegyszerűbb és legrövidebb formában – közölni. A Krishna-murtihoz köthető konkrét eset nélkül talán soha nem kaptunk volna ennyire tömör és mégis teljes, ilyen egyszerű és mégis mindent ennyire átfogó ismertetőt. Sok könyvet írtak már az előkészítő Ösvény szakaszairól, és sok vita folyt a szanszkrit és páli szavak pontos jelentésárnyalatairól; de ebben a kis kézikönyvben a Mester mindezt bátran félresöpri, és kizárólag a tanítás lényegére koncentrál, amennyire csak lehet modern kifejezésekkel élve, és a modern életből illusztrálva.

Például a viveka, vairagya, shatsampatti és mumukshutva szavakat megkülönböztetésnek, vágytalanságnak, jó magatartásnak és szeretetnek fordítja. Az angol love (szeretet) szó semmiféle szabadsággal nem értelmezhető a szanszkrit mumukshutva kifejezés betű szerinti fordításának, mivel ez a szó kétségtelenül a felszabadulás vágyát jelenti. A Mester látható módon a következőképpen érvel: a szabadság utáni heves vágy a világi korlátok elől való menekülés vágya, hogy még ezen korlátok között is teljesen szabadnak érezzük magunkat. Ezt a szabadságot csak a legmagasabbal, vagyis az Istennel (aki minden mögött áll) való egyesülés révén lehet elérni. Isten pedig maga a szeretet. Mindezek alapján csak az isteni szeretet által alaposan áthatva érhetjük el az igazi szabadságot.

Nyugodt szívvel megállapíthatjuk, hogy ebben a könyvben találhatjuk a minősítések legkielégítőbb és leggyönyörűbb leírását, és bátran kijelenthetjük, hogy aki tökéletesen eleget tesz ezeknek a tanításoknak, minden bizonnyal azonnal beléphet a beavatás kapuján. Nagyon kivételes eset volt, hogy a Mester ennyi időt áldozott egy egyén közvetlen oktatására, de Krishnamurtin keresztül tízezrek szívéhez ért el, és mérhetetlen segítséget nyújtott nekik.

Ezen kis könyv létrejöttének aránylag egyszerű története van. Minden éjszaka el kellett vinnem ezt a fiút asztráltestében a Mester házába, hogy utasításokat kapjon. A Mester minden éjjel talán tizenöt percet áldozott a vele való beszélgetésre, de minden beszéd végén egyetlen (vagy néhány) mondatba tömörítette az elmondottak lényegét, és ezeket a rövid összefoglalókat elismételte a fiúnak úgy, hogy azok rögzüljenek az ifjú fejében. Aki reggelente visszaemlékezett ezekre az összefoglalásokra, és leírta azokat. A könyv ezeket a mondatokat, a Mester tanításának kivonatát tartalmazza, melyet saját maga, a saját szavaival készített. A fiúnak némi fáradtságot okozott az írás, ugyanis akkor még nem tudott jól angolul. A könyv teljes tartalmát kívülről tudta, így nem foglalkozott különösebben az általa készített feljegyzésekkel. Valamivel később Benareszbe ment, elnökünkkel együtt. Onnan írt nekem Adyarba, és megkért, hogy gyűjtsem össze, és küldjem el neki a Mester szavai nyomán készített jegyzeteit. Amennyire csak tudtam, elrendeztem a feljegyzéseit, és legépeltem az összeset.

Később arra gondoltam – miután ezek főként a Mester szavai voltak –, helyes lenne meggyőződnöm róla, hogy véletlenül nincs-e tévedés a jegyzetekben. Ezért a géppel írt másolatot elvittem Kuthumi Mesterhez, és megkértem, hogy olvassa át. Ő elolvasta, itt-ott megváltoztatott egy-egy szót, hozzáfűzött néhány összekötő és magyarázó megjegyzést, és néhány további mondatot, amelyekre emlékeztem, hogy mondta Krishnamurtinak. Aztán így szólt: „Igen, ez helyesnek tűnik, ez jó lesz így.”, de hozzátette: „Mutassuk meg az Úr Maitreyának.” És így mentünk együtt. Kuthumi Mester fogta a kéziratot, és megmutatta magának a Világtanítónak, aki elolvasta, és jóváhagyta. Ő volt az, aki azt mondta: „Egy szép kis könyvet kellene készítened ebből, hogy bemutasd Alcyonét (Krishnamurtit) a világnak.” Nekünk nem volt szándékunk őt bemutatni. Nem tartottuk kíváncsinak, hogy gondolatok tömege összpontosuljon egy nevelés alatt álló, tizenhárom éves fiúra. De az okkult világ-

ban azt tesszük, amit mondanak nekünk, így ez a könyv a lehető leghamarabb a nyomdászok kezébe került.

Mindaz a kellemetlenség, amitől a könyv korai közlése miatt tartottunk, bekövetkezett; és mégis az Úr Maitreyának volt igaza, nem pedig nekünk. A könyv által generált rengeteg pozitívum ugyanis messze felülmúlta a nekünk okozott problémákat. A szó szoros értelmében véve ezek fordultak levélben hozzánk, közölve velünk, hogy a könyv egész életüket mennyire megváltoztatta, és a hatására mennyire másképp látnak mindent. A könyvet huszonhét nyelvre fordították le. Negyvennél több kiadást ért meg, és százezernél is több példányban nyomtatták ki. Éppen most készül Amerikában egy egymillió példányos kiadás. A hozzá fűzött reményeket a könyv teljes mértékben beváltotta. Mindenekelőtt az eljövendő Világtanító különleges nyomtatási engedélyét hordozza magában, és éppen ez teszi a legértékesebbé – az a tény, hogy bizonyos mértékben megmutatja, mik lesznek a Világtanító tézisei. Vannak ezen kívül más könyvek is, amelyek szintén rendkívül hasznosak lehetnek az Ösvényre lépő tanítványok számára. A Csend Hangja (*The Voice of the Silence*), a Világosság az Ösvényen (*Light on the Path*) című műveket, valamint elnökünk Az Előcarnokban (*In the Outer Court*) és A Tanítványság Útja (*The Path of Discipleship*) című csodálatos könyveit egyaránt felbecsülhetetlen értékűeknek fogják találni a tanítványok. A könyv első kiadása óta az elnökünkkel közösen kiadtunk egy kötetet *Beszélgetések az Okkultizmus Ösvényén* (*Talks on the Path of Occultism*) címmel, amely a fent említett három klasszikus mű kommentárja.

A TANÍTVÁNY VISELKEDÉSE

A felsorolt könyvek birtokában a tanítványnak nem marad kétsége afelől, hogy mi a feladata. Nyilvánvalóan két irányvonal mentén – saját jellemének fejlesztése és másokért való hártározott munka vállalása – kell erőfeszítéseket tennie. Egyér-

telmü, hogy ez a tanítás általánosságban az élethez egy teljesen más hozzáállást közvetít. Ezt az egyik Mester a következő mondattal fejezte ki: „Aki velünk és értünk akar dolgozni, annak el kell hagynia saját világát, és be kell jönnie a miénkbe.” Ez nem azt jelenti, amit a keleti irodalom tanulmányozói általában feltételeznek, hogy a tanulónak el kell hagynia a fizikai és az üzleti élet hétköznapi világát, és vissza kell vonulnia a vadonba, a barlangba vagy a hegyre; hanem azt jelenti, hogy teljesen fel kell hagynia az elme világi hozzáállásával, és helyette a Mester hozzáállását kell felvennie.

A világi ember elsősorban úgy veszi számba az élet eseményeit, ahogy azok őt és személyes érdekeit érintik; a Mester viszont csakis úgy gondol rájuk, ahogyan azok befolyásolják a világ fejlődését. Összességében bármi, ami a fejlődés irányába hat, és segíti az emberiséget az útján – az jó és támogatandó; mindaz pedig, ami akármilyen módon akadályozza ezeket a folyamatokat – az nem kívánatos, meggátolandó vagy elhárítandó. Jó az, ami a fejlődést elősegíti; rossz az, ami késlelteti. Itt van egy kritérium, amely nagyon különbözik a külvilági felfogástól; olyan próbakő ez, amelynek segítségével gyorsan eldönthetjük, mit kell támogatnunk, és minek kell ellenállnunk; és alkalmazhatjuk saját jellemünk tulajdonságaira éppúgy, mint a külső eseményekre. Annyira leszünk hasznosak a Mester számára, amilyen mértékben együtt tudunk működni vele, bármilyen alázatos módon is. Akkor tudunk a legjobban együtt dolgozni a Mesterrel, ha hozzá hasonlóvá alakítjuk magunkat, hogy úgy tekintsünk a világra, ahogy ő tekint rá.

A HÁROM KAPU

Három ajtó visz be a templomba:
Tudás, munka, imádság ajtaja;
És ha valaki kint áll várakozva,
Bármelyiken bejut, ha akarja.

Mindig ez a három út áll előttünk: eljuthatunk a Mester lábaihoz mély tanulmányozás révén, mert így tudásra és érzésre teszünk szert; és bizonyosan el lehet őt érni hosszú időn át gyakorolt mély odaadással is, ha lelkünket állandóan felemeljük hozzá. De járható út az is, ha a Mesterért valamilyen határozott tevékenységbe vetjük bele magunkat. A munkát céltudatosan neki ajánlva kell végeznünk, ezzel a gondolattal: „Ha jár e munkáért tisztelet vagy dicsőség, én nem kívánom; én a Mesterem nevében teszem. Övé legyen a dicsőség és a dicséret.” A fent idézett költemény azt is mondja: „Vannak, akik nem imádnak, és nem tanulnak, mégis nagyon jól tudnak dolgozni.” Ez pedig igaz. Vannak, akik nem tudnak mit kezdeni a meditációval, és a tanulást is nagyon nehéznek találják. Nekik továbbra is próbálkozniuk kell mindkét lehetőséggel, mert természetünk minden oldalát fejlesztenünk kell, de leginkább bele kell vetniük magukat a munkába, és tenniük kell valamit embertársaikért.

Akkor járunk el helyesen, amikor a Mester nevében (és rá gondolva) cselekszünk jót, emlékezve arra, hogy ő a hétköznapi embereknel sokkal érzékenyebb a gondolatokra. Ha valaki távolról gondol egy barátra, gondolata eljut ahhoz a baráthoz, és hatással van rá, így a barát a gondolat küldőjére gondol, hacsak az elméje éppen nem foglalkozik valami mással. A Mester azonban lehet bármennyire is elfoglalt, a felé irányított gondolat biztosan hatni fog rá; és bár abban a pillanatban talán nem vesz tudomást róla, az érintésnek mégis nyoma marad. Ő pedig tudni fog róla, és válaszul elküldi szeretetét és erejét ahhoz, aki őrá gondolt.

A MESTER MUNKÁJA.

Néha felteszik a kérdést, hogy milyen speciális munkát kellene vállalni. Erre az a válasz, hogy minden jó munka a Mester munkája. Mindenki találhat képességeinek megfelelő hasznos elfoglaltságot. Ezenkívül a tanítványnak tevékenységét arra is kell fókuszálnia, hogy felkészítse magát a jövőbeni nagyobb felelősségvállalásra. A hétköznapi élet kötelességei gyakran egyesítik ezt a két feladatot, mert nagyszerű képzést és oktatást nyújtanak azoknak, akik jól teljesítik kötelezettségeiket, és számos alkalmat kínálnak arra is, hogy segítséget nyújtsanak mások jellemi és eszmei fejlődéséhez, ami a Mester hatáskörébe tartozik. A hétköznapi élet minden változatos tevékenysége a Mester szolgálatára irányuló törekvésünk részét képezi, amikor megtanuljuk, hogy mindent az ő nevében és érte tegyünk.

A közönséges életünk,

A napi terhes küzdelem,

A sok feladat, mely nehéz nekünk,

Mind Istennek ajánlva legyen.

Benne lakozzék ő mindenben;

Mert arra semmi sem csekély,

Hogy az ÉRTE szóval színezetten

Tisztára váljék, mint a fény.

E jeligével a szolga

Rút munkát istenivé tesz.

Ki úgy söpör, mintha törvény volna,

Ily kis dolgot szépen végez.

(George Herbert tiszteletes, 1593)

A Mester munkája nem valami egészen különleges, felebarátainktól távoleső tevékenység. Jó családot nevelni, akik viszont szolgálják őt, pénzt keresni, hogy neki szolgáljunk vele, hatalomra szert tenni, hogy segítsünk neki – mindezek révén kivehetjük részünket a Mester munkájából. Ennek ellenére a tanítványnak mindig óvakodnia kell az önbecsapástól, figyelnie kell, hogy nem követ-e el a Mester köpenye alá bújva önző hatalomvágyást vagy pénzsóvárgást. A Mester tanítványának körül kell néznie, és meg kell találnia a számára legmegfelelőbb feladatot. Nem szabad megvetéssel tekintenie a legalantasabb munkára sem, és azt gondolnia: „Túl jó vagyok ehhez.” A Mester tevékenységének egyetlen vetülete sem fontosabb a többinél, bár egyes részek valóban nehezebbek, ezért speciális képzést vagy szokatlan tehetséget és ügyességet igényelnek.

Ugyanakkor vannak bizonyos szervezett erőfeszítések is, amelyek iránt a Mesterek különös érdeklődést mutatnak. Ezek közül a legelső a Teozófiai Társulat (Theosophical Society), amelyet az ő ajánlatukra és céljaikra alapítottak. Ezért kétségtelenül úgy hozhatjuk meg a legkedvezőbb döntést, ha a társulat érdekében vállalunk bármilyen tevékenységet. Amennyiben erre nincs lehetőségünk, akkor más szolgálati módot kell választanunk. A Mesterek élénken érdeklődnek a társköművesség és a Liberális Katolikus Egyház (Liberal Catholic Church) iránt is; később fogom bemutatni azt a nagyszerű munkát, amelyet ezek a szervezetek okkult irányban végeznek. Keleten működik a Világtanító eljövételére készülő Csillagrend (Order of the Star); és van számos különféle mozgalom a fiatalok részére is, amelyek között vezető szerepet tölt be a Kerekasztal Rendje (Order of the Round Table). Ehhez járul hozzá az új irányvonalakon folyó oktatási tevékenység, valamint a cserkészettel kapcsolatos munka. A cserkészmozgalom megérdemel minden támogatást, mert az átlagos gyermeknek pontosan a becsületet, segítőkészséget és általános teljesítőképességet kiemelő képzésre van szüksége ahhoz, hogy kifejlődött jellembeli tulajdonságai révén később alkalmassá váljon

a Mesterek szolgálatára. A közönséges iskolai nevelésnél ez sokkal értékesebb, fizikai és szellemi szempontból egyaránt. Számunkra rendkívül fontos, hogy elnökünk az indiai cserkészek tiszteletbeli főbiztosi tisztét is betölti, és sokat tett a szervezet elterjedése érdekében.

Szervezetlenül is sok mindent lehet tenni. Például a szépség befolyása életünkben mérhetetlenül felemelő, a szépség ugyanis Isten megnyilvánulása a természetben. Ezért – hogy csak egy példát említsek – figyelemre kellene méltatni mindazoknak az útszéli kertjeit, akik azon fáradoznak, hogy azok rendesek és szépek legyenek. Sokan gondatlanok az ilyen apró dolgokban; rendetlenek, szemetet hagynak maguk után, de mindez a Mester szellemétől nagyon távol álló jellemre vall.

Ha a Mesterrel ugyanazon az irányvonalon dolgozunk, egyre nagyobb és mélyebb összhangba kerülünk vele, és gondolataink is egyre jobban fognak hasonlítani az övéihez. Ezáltal mind gondolatban, mind tevékenységben közelebb kerülünk hozzá, és felkeltjük magunkra a figyelmét. Ő folyamatosan figyel a világot, és keresi a hasznos munkára képes potenciális segítőköt. Eszrevéve bennünket, nem fog késlekedni – még közelebbi és részletesebb megfigyelés céljából – közelebb juttatni minket Magához. Ez rendszerint úgy történik, hogy érintkezésbe hoz minket valamelyik tanítványával. Így tehát teljesen fölösleges bárkinek azon erőlködni, hogy magára vonja a Mesterek figyelmét.

A KAPCSOLAT MEGTEREMTÉSE

Madame Blavatsky mondta nekünk, hogy valahányszor valaki csatlakozik a külső Teozófiai Társulathoz, a Mester szemügyre veszi az új tagot. Azt is elmondta, hogy sok esetben maguk a Nagyok vezetik az illetőt előző életei alapján a társulatba. Úgy tűnik tehát, hogy ők már sok mindent tudnak rólunk, mielőtt mi bármit is tudnánk róluk. Az Adeptus soha

nem felejt el semmit. Úgy tűnik, hogy mindig teljes mértékben birtokában van mindannak, ami vele történt, és így, ha egyszer valakire csak egy futó pillantást is vet, az illető személy örökre rögzül az emlékezetében. Amikor egy személy csatlakozik a Belső Iskolához, még nem közvetlenül egy Adeptussal jön létre határozott kapcsolat, hanem mindenekelőtt az iskola külső vezetőjével, és rajta keresztül Mesterével, aki a belső vezető.

A külső előjáróval létrejött kapcsolat az iskolában tett minden további lépéssel csak nő és erősödik. A bevezető szakaszban csak enyhe kapcsolat érvényesül; amely valamivel határozottabb lesz az iskolai fogadalom letétele után, és akik a magasabb fokozatok fogadalmát is leteszik, még szorosabb köteléket alakítanak ki. Ez főként az összekötő vonal megvastagodásában nyilvánul meg, mert az iskola mindegyik tagját gondolatáram köti össze a külső vezetővel, mivel meditáció közben állandóan gondolnak rá. Így a kapcsolat fényes és erős marad.

Az iskola külső vezetője a maga részéről eggyé vált Mesterével. Ilyen értelemben tehát, aki vele kerül kapcsolatba, az tulajdonképpen a Mesterrel áll összeköttetésben. A belső iskola tagjai közvetlenül érintkeznek Mesterükkel, Morya Mesterrel, noha gyakran az övétől eltérő területeken dolgoznak, és később – amikor próbaidőre kerülnek – más Mesterek tanítványai lesznek. Ilyen körülmények között, ezeken a csatornákon keresztül mégis saját leendő Mesterük befolyását fogják megkapni, mert az Adeptusok – fizikai testükben akármilyen távol is élnek egymástól – olyan szoros összeköttetésben állnak egymással, hogy bármelyikükkel történő érintkezés során lényegében mindegyikükkel kapcsolatba kerülünk. Bár ez nekünk kerülő úton szerzett kapcsolatnak tűnik, mégis sokkal kevésbé olyan, mint amennyire ideleln gondolnánk, a magasabb szinteken lévő Nagyok közötti elképesztően szoros egység miatt.

A Mester – bármelyik tagon keresztül – még a külső vezető által közvetített összeköttetés korai szakaszában is köz-

reműködhet. Mivel ilyenkor egy nem kifejezetten előkészített csatornát használ ereje kibocsátására, viszonylag ritkán szokott ezzel a lehetőséggel élni. Mégis valamilyen mértékben tudatában vannak azok, akik az ő iskolájához tartoznak; ami néha abban nyilvánul meg, hogy segítő gondolatokat küld nekik, amikor azok érte dolgoznak. Láttam őt egyszer, ahogy az iskola egyik tagját arra befolyásolta, hogy nyilvános előadása alkalmával valami új témát szőjön beszédébe. Természetes, hogy ezt sokkal gyakrabban teszi meg a saját tanítványaival, de tagadhatatlan, hogy előfordult már másokkal is.

A MESTER MINDENT LÁT

Amikor a tanuló mindezt megérti, többé nem fogja feltenni a kérdést: „Mit tehetek, ami felkelti a Mester figyelmét?” Tudni fogja, hogy teljesen felesleges ilyen célú kísérleteket tennie, és a legkevesbé sem kell attól tartania, hogy bárkit is elkerül a Mester tekintete.

A Nagyokkal való kapcsolatom korai időszakából nagyon jól emlékszem a következő, fentieket alátámasztó esetre. Ismertem a fizikai világban egy nagy tudású és tiszta jellemű embert, aki mélyen hitt a Mesterek létezésében, és életét annak az egyetlen célnak szentelte, hogy alkalmassá tegye magát a Mesterek szolgálatára. Számomra úgy tűnt, hogy ez az ember minden tekintetben nálam sokkal méltóbb a tanítványságra, és nem tudtam felfogni, hogy ezt miért nem ismerték fel a Mesterek. Ezért egy napon, amikor jó alkalom kínálkozott – kezdő lévén a munkában és tudatlan –, nagyon alázatosan és mintegy bocsánatkérően megemlítettem a nevét a Mesternek, azzal a sugallattal, hogy talán jó tanítványnak bizonyulna. A Mester arcán kedves, mulatságos mosoly jelent meg, amikor így felelt:

„Ó, nem kell attól tartanod, hogy tekintetem átsiklott a barátod felett, senkivel sem történhet meg, hogy figyelmen kívül

maradjon. De ebben az esetben még egy ledolgozatlan karma állja az útját annak, hogy javaslatodat elfogadjam. Barátod rövidesen eltávozik a fizikai világból, de hamarosan vissza is tér, és akkor – miután a vezeklés megtörtént – kívánságod lehetővé válik.”

Azután – a rá annyira jellemző gyengéd kedvességgel – tudatomat még szorosabban egybeolvasztotta az övével, és sokkal magasabb síkra emelte, mint amit akkor egyáltalán elérhettem volna, és ebből a magasságból megmutatta, hogyan néznek a Nagyok a világra. Elénk tárult az egész Föld, lelkek millióival, akik legnagyobb részben fejletlenek és (emiatt) alig észrevehetőek voltak. De ha akadt az óriási sokaság között egy, aki akár távolról is közeledni látszott ahhoz a ponthoz, amelyet elérve határozottan hasznát lehet venni, olyannyira kimagaslott a többiek közül, mint világítótorony lángja a sötét éjszakában.

„Most láthatod – szólt a Mester – mennyire lehetetlen lenne észre nem venni még azt is, aki a próbára való felvételtől akár mérhető távolságra is van.”

Mi a magunk részéről nem tehetünk mást, mint hogy kitaróan dolgozunk jellemünk tökéletesítésén, és minden lehetséges módon törekszünk a teozófiai művek tanulmányozására, önmagunk fejlesztésére, mások érdekeinek önzetlen képviselésére. Hogy alkalmassá tegyük magunkat arra a megtiszteltetésre, amelyre annyira vágyunk; lelkünkben azzal a teljes bizonyossággal, hogy amint készen állunk, az elismerés sem marad el. Amíg azonban a Mester számára nem kifizetődő bennünket foglalkoztatni, vagyis a ránk fordított energiája nem hoz legalább akkora eredményt, mintha azt más célra fordította volna, addig a Mester – kötelességének megfelelően – nem alakíthat ki velünk szorosabb kapcsolatot.

Egészen biztosak lehetünk abban, hogy a szabály alól nincs kivétel, még ha úgy is tünne számunkra, hogy már láttunk erre példát. Egy Adeptus próbára bocsáthat olyan embert, akinek

még vannak nyilvánvaló hibái, de biztosan állítható, hogy ilyen esetben a felszín alatti pozitív tulajdonságok messze el-
lensúlyozzák a felületi hibákat. Csakis a Mester tudja megí-
télni, hogy hibáink mennyire befolyásolják hasznosságunkat a
számára. Nem tudjuk pontosan megmondani, hogy bármilyen
hibánk milyen mértékben befolyásolná a munkáját. Ő azon-
ban, felülről szemlélve a problémát, teljesen tisztán látja az
eset minden részletét, így döntése mindig igazságos, és min-
denki érdekét szolgálja. A szentimentális megfontolásoknak
nincs helyük az okkultizmusban, amit a józan ész megdicső-
ülésének nevezhetünk, és amely mindig a legnagyobb tömeg
legfőbb javáért dolgozik. Az okkultizmus sok új ténnyel és
erővel ismertet meg bennünket, és mi ezeknek megfelelően
alakítjuk át életünket.

Végül is ez semmiben sem különbözik a mi fizikai világ-
ban végzett gyakorlatunktól (vagyis attól, amit tennünk kelle-
ne). Folyamatosan születnek új tudományos felfedezések, és
mi – azokat hasznosítva – hozzájuk igazítjuk életünket. Miért
ne tennénk ugyanezt, amikor magasabb síkokon történnek a
felfedezések, és a belső élettel kapcsolatosak. Ha megértjük a
természet törvényeit, és velük összhangban élünk, akkor rálé-
pünk a megnyugvást, egészséget és haladást hozó útra, szelle-
mi és fizikai téren egyaránt.

Egy másik szempont, amely néha szóba kerül, a karma tör-
vénye. Ahogy mögöttünk, úgy a Mesterek mögött is életek
hosszú sorozata áll, amelyekben ők is, mint mások, bizonyos
karmabeli kötelekeket teremtettek; és így néha megtörténik,
hogy egy bizonyos egyénnek, aki nekik valaha valamilyen
szolgálatot tett, igényei merülnek fel velük szemben. Az el-
múlt életek általunk vizsgált soraiban néha találkoztunk ilyen
karmikus kapcsolattal.

A TANÍTÓ FELELŐSSÉGE

Nyilvánvaló, hogy a Mesternek rendkívül körültekintően kell kiválasztania tanítványait. nemcsak azért, mert egy méltatlan tanuló hátrányosan befolyásolhatja munkáját, hanem azért is, mert határozott felelősséggel tartozik a cséla által elkövetett hibákért. Madame Blavatsky a következőképpen ír erről a témáról:

„A tanulónak mindenekelőtt tisztában kell lennie azzal az óriási, csaknem határtalan felelősséggel, amit tanítványáért a tanító magára vállal. A keleti guruktól kezdve, akik nyíltan vagy titokban tanítanak, egészen a nyugati országokban élő néhány kabbalistaig, akik vállalják, hogy tanítványaiknak megtanítyák a Szent Tudomány alapjait – és azok a nyugati hierofántok, akik gyakran maguk sincsenek tisztában a rájuk leselkedő veszéllyel – nos, ezekre a tanítókra egytől egyig ugyanaz a sérthetetlen törvény vonatkozik. Attól a pillanattól kezdve, hogy valóban tanítani kezdenek, és bármilyen hatalmat – legyen az lelki, értelmi vagy fizikai – tanítványaikra ruháznak, magukra veszik a tanuló minden, okkult tudományokkal kapcsolatos – mulasztásban vagy cselekvésben megnyilvánuló – bűnét, egészen a beavatás (iniciáció) pillanatáig, amikor ugyanis a tanítvány maga is Mesterré, és így felelőssé válik.... Így már érthető, hogy a tanárok miért olyan tartózkodóak és szűkszavúak. A csélától azért kívánnak hétéves próbaszolgálatot, hogy bizonyítsa alkalmasságát, és kifejlessze a Mester és a tanítvány közös biztonságához szükséges tulajdonságokat.” Gyakorlati Okkultizmus (Practical Occultism, p. 4.)

„A szellemi guru a tanulót kézen fogva vezeti, és egyelőtte teljesen ismeretlen világba lépteti be... Még a mindennapi életben is felelősek a szülők, ápolók, gyámok és oktatók a gyermek szokásaiért, és későbbi erkölcsösségéért. Nem természetes-e, hogy amíg a tanítvány nagyon tudatlan, és nem lehet biztos látomásaiban és megkülönböztető képességében,

a vezetőjének kell felelősnek lennie a tanuló bűneiért, akit ő vezetett be azokba a veszélyes régiókba?” Lucifer (Lucifer, Vol. ii, 257.)

Ahogy a következő fejezetekben látni fogjuk, ha egy ember közeli kapcsolatba kerül a Mesterrel, sokkal több energiája lesz, mint korábban. Ezért aki egy Mester tanítványává válik, sokkal több jót tud tenni, de sokkal többet árthat is, ha véletlenül rossz célokra fordítja az erejét. A fiatal tanítvány sokszor nincs tisztában saját gondolatainak nagyobb erejével. Az utca embere gondolhat valami ostobaságot vagy valótlan anélkül, hogy komoly hatást váltana ki, mert nem képes erősen gondolkodni; gondolhat rosszat valaki másról anélkül, hogy érzékelhető benyomást keltene az illetőben. Ellenben, ha egy tanítvány, akiben ott lappang a Mester ereje, és hosszú gyakorlással és meditációval megtanította magát ennek használatára, félreért egy másik személyt, és rosszat gondol róla, akkor erős gondolatárama károsan hatna az illetőre, és akár egész jövőbeli pályafutását is komolyan befolyásolhatná.

Ha az illető valóban rendelkezik a neki tulajdonított negatív tulajdonsággal, akkor a tanítvány erőteljes gondolata felerősíti azt; ha nincs meg benne ez a tulajdonság, akkor ugyanaz a gondolatforma sugalmazná és könnyen felébreszthetné ezt a rossz jellemvonást; ha pedig látens lenne, akkor akár el is vetheti ezen negatív ismérv magvait (ha még nem jelentkeztek volna a nyomai). Néha az ember elméje (lelke) egyensúlyban van a jó és a rossz irány között; és ilyen esetben egy kívülről érkező élénk gondolatforma hatása elegendő lehet a mérleg elfordításához, és arra készítheti gyengébb felebarátunkat, hogy olyan cselekvési irányt vegyen, amelynek eredménye jó vagy rossz irányban sok inkarnáción átnyúlik. Rendkívül óvatosnak kell tehát lennie a tanítványnak, hogy a megnövekedett gondolati erőt – amellyel a Mesterével való kapcsolata ruházta fel – mindig arra használja, hogy erősítse és soha ne gyengítse azokat, akikre irányul!

Minden attól függ, milyen alakban vetjük ki a gondolatot. Természetesen feltételezzük, hogy a tanítvány szándéka mindig a legnemesebb, a végrehajtás azonban lehet tökéletlen. Tegyük fel például, hogy egy gyengébb testvérünk belemerült a mértéktelenségbe. Ha a tanítvány gondolatai véletlenül felebarátunk irányába fordulnának, töprengései nyilvánvalóan többféle irányt vehetnek fel. Reméljük, hogy az a veszély nem forog fenn, hogy a tanítvány megvetést érezne testvérünk gyengesége iránt, vagy utálattal és undorral riadna vissza tőle. Nagyon is lehetséges azonban, hogy ezek a gondolatai támadnának: „Micsoda szörnyű bűn ennek az embernek az iszákossága. milyen borzasztó hatással van ez a feleségére és gyermekeire! Hogy lehet ilyen tapintatlan, ilyen önző és kegyetlen?” Amelyek egészen logikus gondolkodásra vallanak, a körülmények által teljes mértékben igazoltak, és semmiképpen sem rosszindulatúak; de nem segítenek az áldozatnak. Bármennyire helyes és kifogástalan ez az érzés, az uralkodó gondolat benne mégis a bűnös hibáztatása, és ennek a gondolatformának a hatása csak még mélyebbre taszítja vétkes testvérünket. Miért nem választjuk a határozott mentális cselekvés sokkal erősebb útját: „Istent hívom meg abban az emberben. Felszólítom az igazi Énjét, hogy álljon helyt önmagáért, és győzze le az alacsonyabb én gyengeségét, hogy azt mondja: tudom és akarom.” Ha ez történik, akkor az uralkodó gondolat nem dorgálja, hanem bátorítja a szenvedőt, és a hatás nem lehangoló, hanem segítő, hogy reménytelenségének iszapjából a férfiasság és a szabadság szilárd talajára emelkedhessen ki.

HELYTELEN FOGALMAK

Egy másik, az aspiráns számára rendkívül lényeges tulajdonság a nyitottság és a mindenféle fanatizmustól való mentesség. Madame Blavatsky egyszer azt mondta nekünk, hogy Mestere megállapítása szerint a téves hiedelmek néha nagy akadályt jelentenek. Példaként azt hozta fel a Mester, hogy százezren vannak az indiai szannjászik közül, akik a legtisz-

több életet élük, és készen állnak a tanítványságra, kivéve azt a tényt, hogy bizonyos témákra vonatkozó megrögzött és téves gondolataik lehetetlenné teszik még a Mesterek számára is, hogy behatoljanak az aurájukba. Az ilyen gondolatok – mondta – nemkívánatos elementálokat, rendkívül kellemetlen hatásokat vonnak köréjük, amelyek visszahatnak rájuk, és megerősítik tévhiteiket. Ezért, amíg nem fejlesztik ki értelmüket és intuíciójukat, hogy megszabaduljanak ezektől, gyakorlatilag érzéketlenek maradnak a sugallatokkal szemben.

Azt mondják, hogy a becsületes ember Isten legnemesebb műve. Ingersoll ezredes egyszer megfordította ezt a közmondást, és azt mondta, hogy a becsületes Isten az ember legnemesebb műve. Ez alatt azt értette, hogy minden ember úgy jut el saját istenfelfogásához, hogy megismerkedik magában azokat a tulajdonságokat, amelyeket a leginkább csodálatra méltónak tart, majd az n-edik hatványra emeli őket. Így tehát, ha valakinek nemes istenfelfogása van, akkor saját természetében is sok a nemesség, még akkor is, ha nem mindig képes ennek az eszménynek megfelelni.

A helytelen istenfogalom okozza számunkra az egyik legnagyobb problémát. Az Ótestamentum Jehovájának fogalma, amely vérszomjasnak, féltékenynek, kicsinyesnek és kegyetlennek tünteti fel Istent, felbecsülhetetlen mértékű kárt okozott a világnak. Fölöttébb szerencsétlen minden istenfélelemmel kapcsolatos gondolat, ugyanis megghiúsítja a valódi fejlődés minden reményét; a legsötétebb börtönbe zárja az embert, ahelyett, hogy előre és felfelé vezetné a napfény dicsőségébe. Ez vonzza maga köré az elemi lények (elementálok) olyan típusú seregét, amely félelemben gyönyörködik, hörög rajta, és minden hatalmában lévő eszközzel fokozza azt. Mikor valaki ilyen veszedelmes körülmények közé kerül, teljes lehetetlenség segíteni rajta. Ezért egy felnőtt embert (még inkább egy gyereket) ilyen istenkáromló tanra tanítani az egyik legnagyobb bűn, amit bárki elkövethet. A tanítványnak teljesen mentesnek kell lennie minden ilyen görcsös babonától.

A MEDITÁCIÓ HATÁSA

Ne feledkezzünk meg arról sem, hogy mindenki, aki a Mesterről elmélkedik, határozott kapcsolatot létesít vele, ami a tisztánlátó (clairvoyant) számára egyfajta fényvonalként mutatkozik meg. A Mester tudat alatt mindig érzi egy ilyen fény-sáv érintését, és válaszul magnetikus áramot bocsát a meditáló felé, amely még az elmélkedés befejezése után is sokáig megmarad. Az ilyen meditáció és koncentráció módszeres gyakorlása tehát óriási segítséget nyújt a jelöltnek, a rendszeresség pedig az egyik legfontosabb tényező az eredmény elérésében. Naponta ugyanabban az órában kell végezni, és szilárdan ki kell tartani, még akkor is, ha nem mutatkozna észrevehető eredmény. Ha nem érzékeljük meditációnk gyümölcsét, különösen ügyelnünk kell a depresszió (levertség) elkerülésére, mert ez megnehezítené a Mester ránk gyakorolt befolyásának hatását, és azt is mutatná, hogy többet gondolunk magunkra, mint rá.

Amikor ezt a meditálást elkezdjük gyakorolni, fontos, hogy alaposan figyeljük meg az elmélkedés fizikai hatásait. A hozzáértők által előírt módszerek nem okozhatnak fejfájást vagy egyéb fájdalmat, de azért különös esetekben előfordulhatnak ilyen hatások. Igaz, hogy a meditálás a szokottnál egy kissé jobban megfeszíti a gondolkodást és a figyelmet, de olyan körültekintően kell végezni, mindenféle túlzástól mentesen, hogy ne okozzon semmilyen testi problémát. Ha valaki túlságosan megfeszítően és fölöttebb hosszú ideig meditál, vagy amikor a szervezete nincs megfelelő egészségi állapotban; mindez okozhat bizonyos fokú fájdalmat. Amikor módfelett túlerőltetjük az agyunkat, gyakran igen nehéz az egyensúlyt újra megteremteni. Néha néhány nap alatt előállhat egy olyan állapot, aminek elhárításához azután évek kellenek. Ezért bárki, ha gyakorlás közben valamilyen kellemetlen hatást érez, azonnal hagyja abba a meditációt, és vigyázzon testi egészségére, és – amennyiben lehetséges – kérjen tanácsot egy meditáció témájában jártasabb testvérétől.

ÁLTALÁNOS AKADÁLYOK

Sokan kérdezik – írásban és szóban egyaránt – elnökünkötől vagy tőlem: „Miért nem használ engem a Mester? Pedig én olyan megfontolt és odaadó vagyok iránta. Nagyon szeretném, hogy alkalmazzon engem. Azt akarom, hogy vegyen magához és tanítson! Miért nem teszi?”

Sok oka lehet annak, hogy miért nem. Néha a kérdezőnek olyan szembetűnő hibája van, ami önmagában is elég ok az elutasításra. Számos esetben – sajnálattal mondom – a gőg jelenti a problémát. Amikor valakinek olyan jó véleménye van magáról, hogy éppen ezáltal válik alkalmatlanná a tanítvány-ságra, miközben ő az ellenkezőjét hiszi. A mostani civilizációnkban nagyon gyakran az ingerlékenység a hibás. Sok jóra-való, derék embert fékezhetetlen, fegyelmezetlen idegei teszik arra képtelenné, hogy őket a Mester közel vonja magához, és velük állandó érintkezést tartson fenn. Sokszor a kíváncsiság képezi az akadályt. Sokan meglepődve hallják, hogy ez komoly jellembeli hiányosság, pedig minden bizonnyal az. Teljesen lehetetlen, hogy a Mester közeli kapcsolatba kerüljön valakivel, aki kíváncsi mások ügyeire, különösképpen azok okkult helyzetére vagy fejlettségére.

Egy másik gyakori akadály a sértődésre való fogékonyság. Sok jó és ígéretes jelölt olyan könnyen megsértődik, hogy gyakorlatilag hasznavehetetlen a munkában, mert nem tud kijönni másokkal. Várnia kell, amíg megtanul alkalmazkodni és bárkivel együttműködni.

Sok érdeklődőnek vannak ilyen hibái, és általában nem szeretik, ha valaki szembesíti ezekkel őket. Rendszerint el sem hiszik, hogy ezek a hiányosságok egyáltalán léteznek, és azt képzelik, hogy mi tévedünk; de ritka esetben hajlandóak profitálni a javaslatainkból. Pontosan emlékszem egy hölgyre, aki eljött hozzám egy amerikai városban, és azt kérdezte: „Mi van velem? Miért nem közeledhetek a Mesterhez?” „Tényleg akarod tudni?” – kérdeztem. Igen, természetesen nagyon szeretne

volna tudni. Arra kért, hogy nézzem meg – okkult, tisztánlátó vagy bármilyen módon – mindegyik testét és korábbi életeit, és ezek alapján mondjak véleményt. Megfogadtam a szavát, és azt mondtam: „Nos, ha igazán tudni akarod, túl sok ego van a kozmoszodban. Túl sokat gondolsz magadra, és nem eleget a munkára.”

Természetesen szörnyen megsértődött. Közölte velem, hogy fabatkát sem ér a tisztánlátásom, és kirohant a szobából. De ennek a hölgynek volt bátorsága két év múlva visszatérni, és azt mondani: „Amit nekem mondott, az teljesen igaz volt; de igyekszem jóvá tenni, és keményen fogok ezen dolgozni.” Ez a történet sokszor megismétlődött, azzal a különbséggel, hogy ez volt az egyetlen eset, amikor az illető visszatért, és elismerte a hibáit. Kétségtelen, hogy amelyik tanítvány hajlandó úgy látni önmagát, ahogy mások is látják őt, az sokat tanulhat, ami segíti őt a fejlődésben. Emlékszem, hogy egyszer az egyik Mester megjegyezte: „A cséla első kötelessége, hogy bosszankodás nélkül hallgasson meg akármit, amit a guruja mond.” A tanítvány szilárd elhatározása szükséges, hogy változtasson önmagán, és megszabaduljon a hibáitól. Madame Blavatsky azt mondta: „A csélaságot egy Mester úgy határozta meg, hogy az olyan lelki oldószer, amely minden salakot felemészt, és csak a színaranyat hagyja meg.” (A Teozófia Öt Éve, második kiadás; Five Years of Theosophy, second edition, p. 36.)

Az énközpontúság a büszkeség (gőg) egy másik formája, amely igen elterjedt napjainkban. Az a személyiség, amelyet sok ezer év alatt felépítettünk, megerősödött és gyakran önértékesítővé vált, és az egyik legnehezebb feladat megfordítani a hozzáállását, és rábírní, hogy tegye szokásává a dolgokat mások szemszögéből is nézni. Aki a Mesterhez akar közeledni, annak feltétlenül ki kell lépnie saját körének középpontjából, ahogy azt A Belső Élet (The Inner Life) című könyvemben is kifejtettem.

Mindamellettnéha megesik, hogy a kérdést feltevőnek nincs különösebb hiányossága, és ha megvizsgáljuk, csak annyit mondhatunk: „Nem látok semmilyen határozott okot, egyetlen hibát sem, ami hátráltatná; de még egy kicsit növekednie kell minden tekintetben.” Kellemetlen érzés ilyen választ adni, de hát ez a valóság; fel kell még nőnie az érdemlegességhez.

A hit és az akarat hiánya is gyakran hátráltatja az embereket abban, hogy a Mesterekkel érintkezésbe kerülhessenek. Ha valaki nem próbálkozik komolyan, vagyis nem azzal a teljes hittel és elszánt akaráttal, hogy egyszer célt fog érni, és nem azzal a tudattal, hogy sikerének napja a lehető leggyorsabban elérkezik; akkor egészen bizonyos, hogy nem fog győzedelmeskedni. Noha tudjuk, hogy néhányunknak vannak hibái, mégis úgy vélem, vannak olyan esetek, amikor éppen ennek az intenzív elszántságnak a hiánya hátráltat bennünket.

Bizonyos fokú erő és lelki nagyság szükséges ahhoz, hogy azonosulni tudjunk a Mester munkával szemben tanúsított magatartásával, mivel saját hibáink mellett a világ gondolkodásának teljes nyomása is ránk nehezedik. Madame Blavatsky – mindkét nehézségre vonatkozóan – a legteljesebb figyelmeztetésben részesített minket. Ezt írja:

„Mihelyt valaki próbatanítványként fogadalmat tesz, bizonyos okkult hatások azonnal jelentkezni fognak. A legelső hatás, hogy a tanítvány természetéből minden szunnyadó kivétel a felszínre: hibái, szokásai, képességei vagy elfojtott vágyai, legyenek azok jók, rosszak vagy közömbösek. Ha például valaki hiú, szenzuális (érzéki) vagy dicsvágyó ... ezek a bűnök biztosan kitörnek belőle, még akkor is, ha addig sikeresen eltitkolta vagy elnyomta őket. Elfojthatatlanul előtérbe kerülnek, és százszor keményebben kell ellenük küzdenie, mindaddig, amíg ki nem irt magából minden ilyen hajlamot.

Másrészt pedig, ha valaki jó, nagylelkű, tiszta és önmegtartóztató, vagy ha bármely más erény rejlik lappangva benne, akkor ezek éppen olyan ellenállhatatlan erővel fognak előtérbe

törekedni, mint a többi tulajdonság.... Az okkult birodalomban ez megmászható törvény.” (Titkos Tanítás, The Secret Doctrine, Vol.5, p. 417)

Emlékezik-e az olvasó erre a régi közmondásra: „Hagyjátok az alvó kutyákat feküdni!”? Egy egész okkult jelentésvilág rejtőzik benne. Egyetlen férfi vagy nő sem ismeri saját erkölcsi erejét mindaddig, amíg ki nem próbálta. Sok ezren nagy tiszteletben futják be életpályájukat, mert sohasem voltak próbára téve... Aki tanítványságra adja a fejét, az – éppen ezzel a döntésével – felébreszti állati természetének minden alvó szenvedélyét... A csélának nem csupán a saját természete szunnyadó rossz hajlamaival kell szembenéznie, hanem azoknak a rosszindulatú erőknek a felgyorsuló lendületével is, amit a hozzá tartozó közösség és nemzet halmozott fel... Ha a tanítvány megelégszik azzal, hogy a szomszédaival együtt halad, és majdnem olyan, mint ők – talán egy kicsit jobb, vagy valamivel rosszabb az átlagnál –, rá sem hederít senki. De legyen tudatában annak, hogy képes volt felfedezni a társadalmi élet üres káprázatát, képmutatását, önzését, érzékiségét, mámorát és más rossz oldalait; és elhatározni, hogy magasabb szintre emeli magát. Azt is tudnia kell, hogy mindezért azonnal meggyűlölik, és minden rossz, vakbuzgó és rosszindulatú természet ellentétes akaraterő egész áradatát fogja rázúdítani. (A Teozófia Öt Éve, második kiadás; Five Years of Theosophy, second edition, p. 35.)

Akik sodródnak az evolúció áramával, és ezt a fokozatot csak a nagyon távoli jövőben érik el, azoknak sokkal könnyebb dolguk lesz, mert a korszak közvéleménye összhangban fog állni ezekkel az eszményekkel. Nekünk azonban most kell ellenállnunk annak, amit a keresztények kísértésnek neveznek, azaz a kívülről jövő vélemények folyamatos nyomásának, mivel körül vagyunk véve személyes gondolatokat megfogalmazó emberek millióival. A velük szembeni fellépéshez valódi erőfeszítésre, igazi bátorságra és kitartásra van szükség. Csökönyszerűen kell ragaszkodnunk feladatunkhoz, és bár újra

és újra elbukhatunk, nem szabad csüggednünk, ismételten fel kell állnunk, és folytatnunk utunkat előre.

Egy jelölt asztrális és mentális testének folyamatosan négy-öt nagy és izzó érzelmet kell mutatnia, köztük szeretetet, odaadást, rokonszenvet és intellektuális törekvést. De ahelyett, hogy néhány nagyszerű érzés rezegne ragyogóan szép, tiszta színekben, általában olyan asztráltestet látunk, amelyben vörös, barna, szürke és fekete örvénylő foltok vannak, sokszor százával, vagy még ennél is nagyobb számban. A jelenség némiképp a fizikai testen lévő szemölcsök tömegéhez hasonlítható, amelyek elveszik a bőr szükséges érzékenységet. A jelöltnek gondoskodnia kell arról, hogy ezeket eltávolítsa, és a kicsinyes érzelmek szokásos szövevényét teljesen eltüntesse.

AZ ODAADÁSNAK TELJESNEK KELL LENNIE

Ezen az Ösvényen nem lehetnek félig érvényes szabályok. Sokan vannak az annyit szidalmazott Anániás és Safira helyzetében. Ők, mivel nem voltak biztosak az új keresztény mozgalom sikerességében, vagyonuk egy részét (egyáltalán nem természetellenes vagy elítélhető módon) meg akarták tartani. Nagyon lelkesedtek a mozgalomért, és szerették volna mindenüket odaadni; de úgy érezték, hogy a bölcsesség vagyonuk kisebb hányadának visszatartását kívánja meg arra az esetre, ha a mozgalom kudarcot vallana. Ezért a legkevésbé sem hibáztathatók. A legkárosabb és leghelytelenebb azonban az volt a tettükben, hogy noha megtartottak valamit, de nem vallották be az igazságot, hanem úgy adták elő a történetet, mintha mindenüket odaadták volna. Manapság sokan követik a példájukat. Csak remélni tudom, hogy ez a történet nem igaz, mert – ellentétes esetben – az apostol bizonyosan szigorúan bánt velük.

Mi sem adunk mindent oda, hanem megtartunk valamit magunkból; és itt nem a pénzre gondolok, hanem a mélyben

lévő személyes érzéseinkre. Mindez akadályoz bennünket abban, hogy a Mester lábai elé juthassunk. Az okkultizmusban ennél többre van szükség. Követnünk kell a Mestert fenntartás nélkül, nem mondhatjuk a következőket: „Követem a Mestert mindaddig, amíg nem kívánja, hogy ezzel vagy azzal a személlyel dolgozzak együtt, vagy, amíg erőfeszítéseimet el nem ismerik, és nem hozzák le az újságok.” Nem szabad feltételeket szabnunk. Természetesen nem arról van szó, hogy a fizikai síkon hagyjunk fel napi kötelességeink teljesítésével, hanem arról, hogy teljes énünkkel álljunk a Mester rendelkezésére. Álljunk készen arra, hogy bármit megadjunk és bárhová elmenjünk – nem próbaképpen, hanem azért, mert a munka szeretete a legfontosabb az életünkben.

Néha megkérdezik tőlem: „Ha mindezt megteszem, mennyi időbe telik, amíg a Mester engem felvesz próbaidőre?” Késedelem nélkül (hangzana a válasz), de ebben a kérdésben nagy hordereje van a „ha” szónak. Tudniillik nem olyan egyszerű mindent tökéletesen megtenni, és ha ez valóban követelmény lenne, kétségtelenül hosszú időre lenne szükség, amíg a tanítványság reménysugara felragyogna előttünk. De az egyik Mester azt mondta: „Aki mindent megtesz, eleget tesz értünk.” Ha valaki nem önmagáért lelkesedik a szolgálatért, hanem csak az okkult elismerés jutalmát keresi, akkor még nem érte el a kellő szellemi minőséget. A megfelelő hozzáállású jelölt fáradhatatlanul végzi munkáját, és a Mesterére bízta, hogy ő mikor és hogyan fejezze ki tetszését.

Hindu testvéreinknek – ezen a téren – rendkívül józan hagyományaik vannak. Azt mondanák: „Húsz-harminc év szolgálat semmiség. Sokan vannak Indiában, akik egész életükben szolgáltak, és soha nem kaptak semmilyen külső elismerést, bár belülről egy Mester vezetése alatt álltak.” Néhány évvel ezelőtt ennek egyik eklatáns példájával találkoztam. Meg kellett kérdezniem – ebben a vonatkozásban – néhány indiai testvérünkkel kapcsolatosan a Mestert, aki így válaszolt: „Negyven éve megfigyelés alatt tartom ezeket az embereket. Elégedjenek

meg ezzel.” És ők nagyon is elégedettek voltak. Megjegyzem, azóta több elismerésben is részesültek, és beavatottakká (iniciáltakká) váltak. Indiai testvéreink belül pontosan tudják, hogy a Mester tudatában van szolgálataiknak. A tanítványnak pedig nem szabad azzal foglalkoznia, hogy a Mester – munkájával összefüggésben – tesz-e bármilyen külső észrevételt, vagy sem. Természetesen rendkívüli boldogsággal tölténé el, ha a Mester észrevenné őt, de ha ez mégsem történne meg, akkor is ugyanúgy kellene folytatnia munkáját.

IV. FEJEZET

PRÓBAIDŐ

AZ ÉLŐ KÉP

A Mester általában az általam már körülírt, megfontolt tanulók és munkások sorai közül választja ki tanítványait. Mielőtt azonban véglegesen elfogadná őket, különleges óvintézkedésekkel bizonyosodik meg arról, hogy képes-e velük bensőséges kapcsolatot kialakítani, vagy sem. Alapvetően ez a próbatételnek nevezett folyamat célja. Amikor valakire lehetséges tanítványként tekint, általában megkér valakit – aki már szoros kapcsolatban áll a jelölttel –, hogy vigye őt hozzá asztrális úton. Ez a lépés rendszerint nem jár sok ceremóniával. A Mester ad néhány tanácsot, elmondja az új tanítványnak, hogy mit várnak tőle, és gyakran – az ő szívélyes módján – talál módot arra is, hogy gratuláljon az elvégzett munkához.

Ezután elkészíti a tanítvány élő képmását, vagyis mentális, asztrális és éteri anyagból az újonc kauzális, mentális, asztrális és éteri testének pontos megfelelőjét formálja. A későbbiek során folyamatosan szem előtt tartja ezt a képmást, hogy bizonyos időközönként megtekinthesse. Minden képmás mágneses kapcsolatban áll az ábrázolt személlyel, így a tanítvány gondolatainak és érzéseinek minden változása pontosan visszatükröződik a hasonmáson is szimpatikus rezgések révén. Következésképp a Mester egyetlen pillanattal meggyőződhet róla, hogy az utolsó szemrevételezés óta történt-e bármilyen zavar – türelmetlenség, aggodalom, depresszió, tisztátalan érzések vagy más hasonlóan negatív érzelmek formájában – a tanítvány testeiben. Csak miután látta, hogy a képmás által megjelenített testekben hosszú ideig nem történt komolyabb felindultság, kizárólag akkor fogja a tanulót közel engedni magához.

Amikor a tanítvány elfogadásra kerül, számunkra felfoghatatlan és érthetetlen egységbe forr Mesterével. A Mester a

cséla auráját egybe akarja olvasztani az övével, hogy azon keresztül erői állandóan, különösebb odafigyelés nélkül működjenek. De egy ilyen szoros kapcsolat nem lehet csak egyirányú. Ha a tanuló rezgései között olyanok is akadnának, amelyek az Adeptus asztrális és mentális testére zavarokat okozva hatnának vissza, akkor egy effajta egyesülés nem jöhetne létre. A leendő tanítványnak ilyen esetben várnia kell, amíg megszabadul ezektől a rezgésektől. A próbaidős tanuló nem feltétlenül jobb másoknál, ő csupán bizonyos tekintetben alkalmasabbnak látszik a Mester munkájára. Ezért ajánlatos az idő próbájának alávetni, mert sok ember a lelkesedéstől fűtve elsőre nagyon ígéretesnek és szolgálatkésznek tűnik, de sajnos egy idő után elfárad, és visszacsúszik. A jelöltnek le kell győznie minden érzelmi hiányosságát, és kitartóan dolgoznia kell, amíg kellően nyugodt és tiszta nem lesz. Amikor az élő képmás már hosszú ideje nem mutat komolyabb felindultságot, a Mester elérkezettnek érzi az időt arra, hogy a tanítványt közelebb vonja magához.

Ne képzeljük azt, hogy az élő képmás csupán a hibákat és a zavarokat rögzíti. Visszatükrözi a tanítvány asztrális és mentális tudatának teljes állapotát, így tehát sok jószágot és örömet is kell mutatnia, valamint a Földre békét és az emberekre jóakaratot sugározni. Sohase felejtjük el, hogy nemcsak a passzív, hanem az aktív jószág is mindig előfeltétele a haladásnak. Nem ártani már sokat jelent; de gondoljunk arra, hogy mit írtak a mi nagy példaképünkről: „járt-kelt, jót tevén”. Mikor pedig az Úr Buddhát arra kérték, hogy egy verssorba foglalja össze egész tanítását, így kezdte: „Szűnjetek meg rosszat tenni”, de azonnal hozzátette: „Tanuljatok meg jót cselekedni.”

Ha egy próbaidős tanuló valami szokatlanul jót tesz, a Mester abban a pillanatban egy kicsit több figyelmet fordít rá. Ha a Mester jónak látja, bátorító hullámokat küld a tanítvány felé, vagy egy feladatot jelöl ki a számára, hogy megfigyelhesse munkavégzése minőségét. Ezt az utóbbi teendőt általában az idősebb tanítványaira ruházza át. Állítólag lehetőséget kell kí-

nálnunk a jelöltnek, ez azonban komoly felelősséggel jár. Ha a jelölt él a felkínált alkalommal, minden rendben van; de ha nem, az rossz pontnak számít vele szemben. Sokszor szeretnénk esélyeket biztosítani az embereknek, de hezitálunk, mert ugyan nagyszerű, ha képesek azokat megragadni, ellentétes esetben viszont legközelebb már kicsit nehezebb lesz ugyanazt megtennünk.

Látható tehát, hogy a próbatanítvány és a Mester kapcsolata főként a megfigyelésből és a jelölt esetleges alkalmazásából áll. Az Adeptusoknak nem szokásuk különleges vagy feltűnő tesztek alkalmazni. Általában, ha egy felnőttet próbaidőre bocsátanak, akkor hagyják, hogy kövesse élete szokásos menetét. Ugyanis ahogyan az élő képmás visszatükrözi a jelölt megpróbáltatásokra és mindennapi problémákra adott válaszát, mindez tökéletesen érzékelteti jellemét és fejlődését. Amikor ebből a Mester arra a következtetésre jut, hogy az illetőből kielégítő tanítvány lesz, közelebb hozza, és elfogadja őt. Néha néhány hét is elegendő ennek megállapításához, néha pedig évekre van szükség.

FIATALABB PRÓBATANÍTVÁNYOK

Mivel kivételes időket élünk, sok fiatal került próbatételre az utóbbi években. Szüleik, valamint az idősebb társulati tagok néha csodálkozásukat fejezték ki, hogy történhet az, hogy őket szinte áldozatvállalásuk és munkájuk ellenére gyakran húsz-harminc, sőt negyven év után is elkerülte a jelöltség, miközben egészen fiatal egyének is próbatanítványok lettek. A magyarázat egyszerű.

Nektek az volt a karmátok, hogy annyi időn keresztül dolgozzatok, valamint előkészítsétek magatokat és az utat a Világtanító eljövételére. És éppen azért, mert régi és jó tagok vagytok, magatokhoz vontatok néhány olyan lelket, akik előző inkarnációik során a fejlődés magas színvonalát érték el; most

pedig nálatok születtek meg, mint gyermekeitek. Nem kell tehát csodálkoznotok, ha néha azt találjátok, hogy azok, akik most fizikai testben a gyermekeitek, más és magasabb világokban sokkal fejlettebbek és idősebbek nálatok. Ha egy fiú vagy lány hirtelen közeli kapcsolatba kerül egy Mesterrel – olyan kötelékbe, amelyet még sok évnyi meditáció és kemény munka után sem mertek remélni –, ne értetlenkedjete. Gyermekeitek képesek lehetnek magasán fölétek emelkedni, de éppen képességeik miatt bízták rátok születésüket és oktatásukat, akik már olyan régen tanultok és dolgoztok a teozófia területén. A tanulás során meg kellett volna tanulnotok eszményi szülőkké válni; olyan szülőkké, amilyeneket egy fejlett ego teste igényel. Ahelyett, hogy zavarban vagy meglepődve lennétek, inkább örülnötök kellene szívetek mélyéből, hogy méltónak találtak benneteket arra, hogy megtanítsátok a fizikai lépéseit azoknak, akik a világ megváltói között lesznek.

Talán csodálkoztok, hogyan tudják egészen kis gyermekek értékelni az őket ért megtiszteltetést, hogyan képesek felfogni mindezek fenséges és dicső voltát. Ne feledjétek, hogy az igazi Ego a beavatott és a tanítvány. Igaz, olyan uralmat kell szereznie alsó teste felett, hogy azok – bizonyos mértékig az ő kifejeződéseiként – legalább ne akadályozzák az elvégzendő munkát. Csakhogy neki, vagyis az Egónak kell elvégeznie ezt a munkát és a fejlődést, ti pedig nem tudhatjátok, hogy ebből mennyit végzett már el előző életei során. Azok közül, akik napjainkban öltenek testet, igen sokan magas fejlettségű lelkek; és éppen ezekből az előre haladott Egókból kell megalkotni a tanítványok nagy csoportját, akik a Világtanítót fogják körülvenni. Mindazok, akik ebben az életükben korán válnak tanítványokká, valószínűleg sok éven át tanulók voltak az előző életükben, és – ránk, idősebbekre nézve – a lehető legnagyobb megtiszteltetés, hogy ezekkel a fiatalokkal kapcsolatban lehetünk. Mivel általuk előmozdíthatjuk az Úr munkáját a Földön, ha arra neveljük őket, hogy minél tökéletesebben végezzék feladataikat.

A Világunk Rejtett Oldala (The Hidden Side of Things) című könyvnek „A gyermekekhez való viszonyunk” című fejezetében hosszasan foglalkoztam a gyermeknevelés aktuális problémáival. Főként azzal, hogyan tudjuk a gyermekek múltból magukkal hozott legjobb tulajdonságait megőrizni, és természetük sok szép jellemvonását teljesen kifejleszteni, amelyeket a hozzá nem értő idők – sajnos – könnyörtelenül elpusztítanak. A könyvben (többek között) beszéltem a félelem pusztító hatásairól, amelyeket a durvaság és kegyetlenség vált ki a gyermekekben. Ezzel a tárggyal kapcsolatban szeretnék említést tenni egy tapasztalatról, amely rávilágít arra a kimondhatatlanul rémisztő eredményre, ami néha az ilyen kegyetlenségeket követi. Azok a szülők, akiknek gyermekei az iskolába lépés előtt állnak, nem lehetnek elég óvatosak a tanító megválasztásában, nehogy elháríthatatlan kár érje azokat a kicsiket, akikért felelősek.

A GYERMEKEKKEL VALÓ KEGYETLENKEDÉS HATÁSA

Nemrégem lesújtó példáját láttam annak a szerencsétlenségnek, amit bizonyos esetekben az ilyen kegyetlenség okozhat. Abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy jelen lehettem egy fiatalabb tagunk beavatásán, amely alkalommal maga az Úr Maitreya volt a beavató. A szertartás során, mint rendesen, a jelöltnak több kérdésre kellett válaszolnia, amelyek nagyrészt azzal foglalkoztak, hogy bizonyos nehéz vagy szokatlan esetekben miként lehet a legjobban segítséget nyújtani. Külön kérdésként merült fel, hogy megbocsát-e egy bizonyos embernek, és segítene-e rajta, noha vele gyermekkorában rettenetesen durván és kegyetlenül bánt.

A beavató ekkor egy auraképmást készített, amelynek felületén kellemes színekben és fényben játszadozó, csodálatos buborékok, áramok vagy felvillanások mutatkoztak, mintha az aura belsejéből tekintenének ki, és ismét oda húzódnának vissza. Így szólt a Mester: „Ezek az emberiség legmagasabb és

legnemesebb tulajdonságainak magvai – törékenyek és gyengék, mint a finom fátyolszövet –, ezeket csak a legmélyebb és legtisztább szeretet légkörében lehet fejleszteni, a félelem vagy hanyatlás egyetlen érintése nélkül. Aki más tekintetben készen áll, valamint teljesen ki tudja fejleszteni és meg tudja erősíteni ezeket; az még ugyanabban az életben elérheti az adeptusságot. Abban reménykedtünk, hogy nagy Adeptusként fogsz majd mellettem állni, amikor lejövök a ti fizikai sítoktra; de akikre rábízalak (mert még születésed előtt szolgálatomra ajánlották őket), engedték, hogy ennek a személynek a kezébe kerülj, aki annyira méltatlanná vált erre a bizalomra. Ez a te aurád volt, mielőtt az ő gonoszsága lesújtott volna rád. Most nézd meg, mit tett veled a kegyetlensége.”

Azután az aura borzalmasan megváltozott, és körbefordult. Amikor újra megnyugodott, az összes gyönyörű fényvillanás eltűnt, és helyüket számtalan kicsiny forradás foglalta el. Sajnos – ahogy az Úr megjegyezte – az okozott kárt a jelenlegi életben már nem lehet megszüntetni, majd hozzátette: „De azért mégis fogsz nekem segíteni, amikor eljövök, és remélem, hogy még ebben az életben el fogod érni az arhati szintet; de a végső kiteljesedésre még várnunk kell egy kicsit. A mi szemünkben nincs nagyobb bűn, mint egy lélek fejlődésének megakadályozása.”

Mikor a jelölt az auráját eltorzulni és megkeményedni látta, szembesült vele, hogy annak az embernek a durvasága minden szép reményét könyörtelenül lerombolta. Egy pillanatra újból átérezte, amit már nagyrészt elfelejtett: a szülői háztól elkerült kisfiú kinszenvedését, az őt örökké követő félelmet, retteget és iszonyatot. Ismét átélte a jóvátehetetlen erőszakosságot, amely alól nincs menekvés, a kegyetlen zsarnok markában való tehetetlen vergődés visszataszító érzését, a gonosz igazságtalansággal szemben érzett szenvedélyes felháborodást. Újra érezte a reménytelenséget és kilátástalanságot, mindezt egyetlen támasz és Isten (akihez fellebbezhetne) nélkül. Miután szemtanúja voltam az egész beavatási ceremóniának, ott

és akkor megértettem valamit a gyermekkor rettenetes tragédiájából, valamint azt is, hogy miért olyan messzemenőek a következményei.

De a gyermekekkel való kegyetlenkedés utálatos bűne nemcsak az adeptussághoz közeledve gátolja a fejlődést. Minden új és magasabb minőség, amelyet az árja fajnak most kell kifejlesztenie, hasonló természetű, könnyű és finom bimbókban mutatkozik meg, bár a fent leírtaknál alacsonyabb szinten. Több ezer esetben kíméletlenül szétzúzza ezeket a szülők vagy tanárok érzéketlen durvasága, vagy elfojtja a nagyobb tanulók brutális zaklatása egy bentlakásos iskolában; és így sok jóra való ember több inkarnáción keresztül ugyanazon a szinten marad, míg kínzóik alacsonyabb fajokba esnek vissza. Minden bizonnyal sok olyan egyén ölt testet, akik bár messze elmaradnak a beavatás nagy magasságától, ennek ellenére gyorsan kibontakoznak, és szükségessé válik jellemük további és kényesebb fejlesztése; nos az ő előre lépésük szempontjából is végzetesnek bizonyulna az embertelenség minden formája.

Egészen a fent említett alkalomig nem hallottam arról, hogy az adeptussághoz vezető utolsó életben feltétlenül szükséges a gyermekkori teljesen tökéletes környezet. Amint átgondoljuk a folyamatot, azonnal világossá válik a számunkra, hogy ez így természetes. Talán ez az egyik oka annak, hogy európai testben olyan kevés tanítvány éri el az adeptusságot, mert ebben a tekintetben (is) eléggé le vagyunk maradva a világ többi részéhez képest. Mindenesetre teljesen egyértelmű és világos, hogy a kegyetlenkedés e szörnyű szokásából csakis rossz eredmény származhat. Ennek az elfojtására kell törekednie valamennyi tagtársunknak, ahol csak lehet, és – amint az elején mondtam – különösen ügyelnünk kell arra, hogy egyetlen gyermek se kerüljön veszélybe, akiért bármilyen módon felelősek vagyunk.

A GYERMEKEK MESTERE

Az Úr Maitreyát gyakran nevezik az Istenek és emberek tanítójának, más szóval, a spirituális munka nagy birodalmában ő a vallás- és oktatásügyi miniszter. Nemcsak arról van szó, hogy bizonyos időközönként, amikor kíváncsúnak látja, vagy megtestesíti magát, vagy tanítványt küld, hogy az örök igazsághoz más módon közelítsen, hogy úgyszólván új vallást alapítson. Ettől eltekintve folyamatosan ő irányítja az összes vallást, és azok bármelyikén (akár új, akár régi) keresztül kibocsátott minden új és szép tanítás is mindig az ő sugalmazása. Keveset tudunk az egész világra kiterjedő oktatási módszereiről (a tanításnak a kimondott szón kívül még számos további formája létezik). Biztosak lehetünk abban, hogy az Úr Maitreya állandó és mindennapi törekvése, hogy az angyalok és emberek millióinak szellemi felfogását magasabb szintre emelje.

Ebben a csodálatos munkában az Úr Maitreya jobbkeze (segítője) és kijelölt utóda Kuthumi Mester, ahogy az Úr Vaivasvata Manu segítője és utóda Morya Mester. Éppen azért, mivel Kuthumi Mester az eszményi tanító, hozzá kell vinnünk mindazokat, akik próbatételre kerülnek, vagy kiskorukban válnak elfogadott tanítványokká. Előfordulhat, hogy az élet későbbi szakaszában más Mesterek, más munkához fogják alkalmazni őket; de minden esetben mindnyájan (vagy majdnem mindnyájan) először Kuthumi Mester gyámsága alá kerülnek. Hosszú évek óta része a feladatomnak, hogy minden fiatalt, akiket a Mester reményteljesnek tart, a megfelelő irányvonalak mentén igyekszem képezni. Kapcsolatba hozza őket velem a fizikai síkon, és általában rövid útmutatást ad arra vonatkozóan, hogy milyen tulajdonságokat szeretne bennük fejleszteni, és hogy milyen oktatásra van szükségük. Természetesen – végtelen bölcsességénél fogva – a Mester nem úgy foglalkozik ezekkel a fiatalabb agyakkal és testekkel, mint ahogy azt az öregebbekkel teszi. Hadd idézzek három fiatalunk mintegy tíz évvel ezelőtti próbaidőre bocsátásáról szóló beszámolóból.

BELÉPÉS A PRÓBATANÍTVÁNYSÁGBA

Kuthumi Mestert a háza verandáján ülve találtuk, és amikor odavezettem hozzá a fiatalokat, kinyújtotta felénk a kezét. Az első fiú kecsesen féltérdre ereszkedett előtte, és megcsókolta a kezét. A fiú továbbra is térdelő helyzetében maradt, a Mester térdének támaszkodva. Mindannyian a Mester szemén tartották a tekintetüket, és úgy tűnt, mintha egész lelkük kiáradt volna a szemükön keresztül. A Mester kedvesen rájuk mosolygott, és így szólt:

„Különös örömmel üdvözöllek benneteket. Ti már mindannyian dolgoztatok velem a múltban, és remélem, hogy közös tevékenységünk tovább folytatódik. Szeretném, hogy már közénk tartozzatok, még mielőtt az Úr eljönne, ezért kezdtek már korán foglalkozni veletek. Ne feledjétek, hogy amire vállalkozni akartok, az a lehetséges legdicőségesebb feladat; de nem könnyű, mert tökéletes uralmat kell szereznetek kicsi testeitek felett, teljesen meg kell magatokról feledkeznetek, és csak azért kell élnetek, hogy mások áldása legyetek, és hogy elvégezzétek azt a munkát, amit ránk bízta.”

Kezét az első fiú álla alá tette, miközben letérdelt, és ragyogó mosollyal azt kérdezte: „Meg tudod csinálni?” És mindannyian azt válaszolták, hogy megpróbálják. Erre a Mester egyenként mindhárom fiúnak adott néhány értékes személyes tanácsot, és külön-külön megkérdezte: „Akarsz-e dolgozni a világban az irányításom alatt?” És mindegyik azt felelte: „Akarok.”

Ekkor maga elé vonta az első fiút, és mindkét kezét a fejére helyezte, mire a fiú ismét térdre borult. A Mester így szólt: „Akkor tehát próbaidőre felveszlek tanítványomnak, és remélem, hogy hamarosan közelebb kerülsz hozzám; ezért áldásmat adom rád, hogy továbbíthasd másoknak.”

Mialatt beszélt, a fiú aurájának terjedelme csodálatosan megnőtt, amelyben élő tűzként égtek a szeretet és az odaadás színei. Azután megszólalt a fiú: „Ó, Mester, tégy engem valóban jóvá, tégy szolgálatodra alkalmassá!” A Mester mosolyogva válaszolt: „Kedves fiam, ezt csak te tudod megtenni, de segítségem és áldásom örökké veled lesz.”

Azután a többiekkel is elvégezte ugyanezt a kis szertartást, és az ő auráik is kiterelvényesedtek, szilárdabbak és maradandóbbak lettek, miközben a legcsodálatosabb módon izzottak. Ekkor a Mester felemelkedett, és magával vitte a fiúkat, és azt mondta: „Most gyertek velem, és nézzétek meg, mit csinálók!”

Mindannyian együtt vonultunk lefelé a lejtős ösvényen a folyón átívelő hídhoz. Bevitt minket a barlangba, és megmutatta a fiúknak az összes próbaidős tanítvány élő képmását. Azután így szólt: „Most képeket fogok készíteni rólatok.” És a szemük láttára materializálta őket, ami természetesen rendkívül lekötötte az érdeklődésüket. Egyikük csodálkozó hangon azt mondta: „Én ilyen vagyok?”

Az egyik képen vörös anyagfolt hívta fel magára a figyelmet, és a Mester humoros pillantással így szólt a képmás eredetijéhez: „Mi ez?” „Nem tudom” – felelte a fiú, de azt hiszem, sejtette, hogy egy előző esti érzelmi feszültség eredménye volt. A Mester rámutatott az aurák különböző színeire és elrendezésére, megmagyarázta jelentőségüket, és kifejtette, hogy milyen változásokat szeretne látni. Megjegyezte, hogy naponként meg fogja tekinteni a fiúk képmásait, hogy lássa fejlődésüket, és reméli, hogy örömet fogja lelteni a képek látványában. Végül még egyszer megáldotta őket.

Az idősebb próbatanítványok általában saját maguk választgatják ki a számukra legmegfelelőbb munkát. A fiatalok részére viszont sokszor a Mester tűz ki egy-egy határozott feladatot, és folyamatosan ellenőrzi azok teljesítését. Néha leereszkedik, hogy bátorító és oktató üzeneteket küldjön a fiataloknak, vagy

éppen a képzésükre vonatkozó tanácsokat adjon. A következő részben ezekből az üzenetekből közlök kivonatokat. Remélem útmutatásul szolgálnak azon fiatalok számára, akik ugyanezen az Ösvényen óhajtanak haladni.

TANÁCSOK A MESTERTŐL

„Tudom, hogy életed egyetlen célja a Testvériség szolgálata; de ne feledd, hogy magasabb lépcsőfokok állnak előtted, és hogy az Ösvényen való haladás álmatlan éberséget kíván. Nem elég, hogy a szolgálatra mindig készen állj. Örökké lesned kell a lehetőségeket, sőt, azokat magadnak kell megtegmentened. Legyél segítőkész az apró dolgokban, hogy később – amikor mutatkozik – ne mulaszd el észrevenni a nagyobb munkát sem.”

„Soha egy pillanatra se felejtsd el okkult kapcsolatodat, amely mindig jelenlévő inspiráció legyen számodra, ne csupán pajzsként szolgáljon a körülöttünk lebegő, rossz gondolatokkal szemben, hanem állandóan ösztönözzön a szellemi tevékenységre is. A mindennapi élet üressége és kicsinyessége legyen képtelenség számodra, de ne zárkózz el az irányukba mutatott megértéstől és együttérzéstől sem. Az adeptusság kimondhatatlan boldogsága még nem a tiéd, de ne feledd, hogy te már egy vagy azokkal, akik ezt a magasabb életet élik; ebben az alacsonyabb világban te osztod szét az ő napfényüket, és így neked is a magad szintjén a szeretet és az öröm sugárzó Napjának kell lenned. Bár lehet, hogy a világ nem vesz észre, és nem ért meg, mégis kötelességed ragyogni.”

„Ne pihenj a babérjaidon. Vannak még magasabb csúcsok, amelyeket meg kell hódítanod. Nem szabad megfeledkezned az intellektuális fejlődés szükségességéről, és önmagadban együttérzést, szeretetet és türelmet kell kifejlesztened. Mindenkinnek meg kell értenie, hogy az ő szempontjain kívül vannak más nézőpontok is, amelyek ugyanolyan figyelmet ér-

demelnek. A beszéd durvaságának vagy nyersségének, és minden vitatkozási hajlamnak feltétlenül el kell tűnnie. Aki ezekre hajlamos, fogja vissza az indulatait, beszéljen keveset, és azt is mindig gyengédséggel és udvariasan tegye. Sohase szólalj meg addig, amíg át nem gondolod, hogy kedves és értelmes-e, amit mondani akarsz. Aki igyekszik szeretetet fejleszteni önmagában, sok tévedéstől menekül meg. A szeretet a legmagasabb erény, amely nélkül minden más tulajdonság csak homokot nedvesítő víz.”

„A nemkívánatos jellegű gondolatokat és érzéseket szigorúan ki kell zárni, addig kell dolgoznod rajtuk, amíg lehetetlenné válnak számodra. Az ingerlékenység érintései borzolják a Testvériség tudatának nyugodt tengerét. A büszkeséget meg kell szüntetni, mert ez komoly akadály a fejlődésnek. A gondolatok és a beszéd rendkívüli finomságára van szükség – a tökéletes tapintat ritka aromájára, amely soha nem tud elkészeríteni vagy megbántani. Ezt nehéz megszerezni, de ha akarod, elérheted.”

„Határozott szolgálat legyen a célod, és ne pusztán szórakozás. Ne arra gondold, hogy mit szeretnél tenni, hanem hogy mit tehetsz mások megsegítésére, feledkezzél el magadról, és tekints másokra. A tanulónak következetesen kedvesnek, elkötelezettnek, segítőkésznek kell lennie, nemcsak időnként, hanem állandóan. Jusson eszedbe, hogy minden idő, amit nem a szolgálatra (vagy a szolgálatra való felkészülésre) fordítasz, számunkra elveszett idő.”

„Ha valami rosszat látsz magadban, férfiasan és eredményesen ragadd meg. Tarts ki, és győzni fogsz. Az egész csak akaraterő kérdése. Lesd a kínálkozó lehetőségeket, és figyelj a célzásokra, iparkodj megbízható tanulóvá válni. Én mindenkor kész vagyok neked segíteni, de helyetted nem tudom elvégezni a munkát, az erőfeszítésnek a te részedről kell érkeznie. Próbálj meg minden témában elmélyülni, és a szolgálat iránti teljes odaadással élni.”

„Jól dolgoztál, de azt szeretném, hogy még jobban tedd a dolgodat. Próbára tettelek azáltal, hogy lehetőségeket adtam neked a segítségnyújtásra, és eddig nemesen megragadtad őket. Ezentúl több és nagyobb lehetőséget biztosítok neked, és azok felismerésétől és kihasználásától függ a fejlődésed. Ne feledd, hogy az eredményes munka jutalma mindenkor abban áll, hogy egyre több feladat tárul eléd, és hogy a számodra csekélynek tűnő ügyek iránti hűség a nagyobb jelentőségű munkákba történő bevonásodhoz vezet. Remélem, hamarosan közelebb kerülsz hozzám, és segítesz testvéreidnek a Király lábaihoz vezető ösvényen haladni. Legyél hálás azért, hogy olyan hatalmas szereteterővel bírsz, hogy tudod, miként lehet világot napfénnel elárasztani, önmagadat királyi bőkezűséggel odaadni, és király módjára szabadon szétszórni. Ez igazán jól van, de vigyázz, nehogy a szeretet e nagy virágának szívében a gögnek akárcsak parányi pontja is lapuljon, amely, mint a bomlás alig látható kicsiny foltja, addig terjeszkedik, amíg bemocskolja és megfertőzi az egész virágot. Emlékezz arra, amit Nagy Testvérünk írt: „Légy alázatos, ha el akarod érni a bölcsességet; légy még alázatosabb, ha ura vagy annak.” Ápold az alázatosságot, ezt a szerény és illatos növényt, amíg lényednek minden ízét át nem járja édes illata.”

„Amikor az egységre törekszel, nem elég a többieket magadba vonni, és auráddal beburkolni, hogy eggyé tedd őket magaddal. Ezzel kétségtelenül már jelentős lépést tettél előre, de még ennél is tovább kell menned, és mindegyikkel eggyé kell válnod; be kell lépned a testvéreid szívébe, és meg kell értened őket. Mindez sohasem történhet kíváncsiságból, mert a testvér szíve egyaránt titkos és szent hely, nem szabad abba belenyúlni vagy megvizsgálni, hanem inkább igyekezz azt tiszteletteljesen megérteni, és szeretettel segíteni. Könnyű másokat a magunk szempontjából kritizálni, annál nehezebb megismerni és megszeretni őket. Pedig ez az egyetlen út mások megnyerésére. Azt akarom, hogy gyorsan fejlődj, hogy alkalmazhassalak a Nagy Munkában; és hogy ebben segítssek, áldásomat adom rád.”

„Lányom, jól tetted, hogy – befolyásodat kifejtve – igyekeztél a környezetekben lévő durvább elemeket kiművelni, és hogy segítettél egy másik tiszta léleknek a hozzám vezető úton. Ez örökké ragyogó csillag lesz dicsőséged koronáján, folytasd tehát az iránta való segítesedet, és láss hozzá, hogy nemso-kára újabb csillagokkal gyarapítsd koronádat. A jó munkád tette lehetővé számomra, hogy sokkal hamarabb vonhassalak közelebb magamhoz, mint különben tehettem volna. A gyors előrehaladásnak nincs biztosabb módszere, mint annak szentelni életünket, hogy másokat segítsünk a felfelé vezető Ösvényen. Szerencsés vagy abban a tekintetben is, hogy találkoztál egy régebbi társaddal, hiszen két ember – akik valóban tudnak együtt dolgozni – együttesen sokkal hatékonyabb, mintha külön-külön fejtenék ki ugyanazt az erőt. Eredményesen indultál, gyorsan és biztosan haladj tovább ugyanezen a vonalon.”

„Üdvözöllek téged, mint dicsőséges csapatunk legújabb tagját. Nem könnyű teljesen elfeledkezned magadról, és fenntartás nélkül átadnod magad a világ szolgálatának. Mégis ezt kívánják tőlünk. Azért kell élnünk, hogy áldássá legyünk mások számára, és hogy elvégezzük a ránk bízott munkát. Jól kezdted az önfejlesztési feladatot, de még sok a tennivaló. Nyomd el az ingerlékenység legapróbb árnyalatát is, és állj mindig készen tanácsok és utasítások elfogadására. Ápold az alázatot és az önfeláldozást, valamint töltsd meg bensődet buzgó szolgálati lelkesedéssel. Így leszel megbízható katonája a Nagy Mester világot megváltó seregének. Hogy ebben segítségedre legyenek, ezennel próbatanítványommá fogadlak.”

„Elégedett vagyok veled, de szeretném, ha még többet tennél. Mert te – gyermekem – képes vagy gyorsabban haladni, és azt akarom, hogy ezt olyan célokként tűzd ki, amelyet mindenáron el kívánsz érni. Egyes akadályok – amelyek leküzdésére tanítottak – ugyan jelentéktelennek tűnhetnek számodra, de valójában igenis fontosak, mert felszíni jelei egy belső állapotnak, amelyet meg kell változtatni, ha hasznára akarsz lenni Urunknak, amikor eljön. Ez radikális változást jelent, amelyet

nem lesz könnyű végrehajtanod, de az erőfeszítés megéri a fáradságot. Szeretném, ha a következő szabályokat magad elé idéznéd:

1. Felejtsd el önmagadat és személyes vágyaidat, és csak mások szolgálatára emlékezz; minden erődöt, gondolatodat és lelkesedésedet teljes egészében ennek a törekvésnek szenteld.

2. Semmilyen kérdésben ne nyilváníts véleményt, hacsak határozottan nem kérnek rá.

3. Mielőtt beszélnél, mindig gondold át, hogy amit mondani akarsz, milyen hatással lesz másokra.

4. Soha ne áruld el, és ne kommentáld egy testvér gyengeségét.

5. Gondolj arra, hogy még sok a tanulnivalód, és ezért gyakran tévedhetsz; tehát illő szerénységgel beszélj.

6. Ha szólítanak, azonnal mozdulj meg, és ne várd meg éppen aktuális tevékenységed befejezését; ha pedig fontos kötelességet teljesítesz, magyarázd el szelíden, mi az.

Közelebb akarlak vonni magamhoz, és ha megtartod ezeket az utasításokat, akkor nemsokára megtehetem. Addig is áldásom nyugszik rajtad.”

LEGYETEK OLYANOK, MINT A KISGYERMEKEK

Sokan, olvasva ezeket az utasításokat, meglepődhetnek azok rendkívüli egyszerűségén. Még az is lehet, hogy lenézik ezen tanácsokat, mint amelyek kevésbé alkalmasak arra, hogy modern civilizációnk rendkívüli összetettségében irányítsák és segítsék az embereket. De, aki így gondolkodik, elfelejti, hogy a tanítványi élet lényegéhez tartozik a bonyolultság mellőzése és elhagyása; mint ahogy a Mester fogalmazott: „Jöjj ki a te világodból, és lépj be a miénkbe!” Olyan gondolatvilágba kell

belépni, amelyben az élet egyszerű és céltudatos, amelyben a jó és rossz ismét világosan elkülöníthető, és amelyben az előttünk álló következmények egyenesek és érthetőek. Ezt a tiszta életet kell a tanítványnak élnie, mert éppen az általa elért egyszerűség teszi számára lehetővé a gyorsabb haladást. Életünket bonyodalmak és bizonytalanságok zűrzavaros szövevényévé, ellentétes áramlatok viharává silányítottuk, amelyben a gyengék elbuknak és elsüllyednek. A Mester tanítványának azonban erősnek és józannak kell lennie, saját kezébe kell vennie élete irányítását, és azt isteni egyszerűséggel letisztulttá kell tennie. Elméjének félre kell söpörnie az emberiség által előidézett zűrzavart és téveszmét, és nyílegyenesen kell a cél felé haladnia. „Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, semmiképp sem juthattok be a mennyek országába.” A mennyek országa pedig – ne feledjük – az Adeptusok Nagy Fehér Testvérisége. (Lásd: A Keresztény Ünnepek Rejtett Oldala, The Hidden Side of Christian Festivals, pp. 12, 446.)

Ezekből a kivonatokból láthatjuk, hogy a Mester milyen magas eszményt állít tanítványai elé, ami néhányuk számára olyasminek tűnhet, mint amit a teológiában tökéletes tanácsnak neveznek, vagyis olyan célnak vagy állapotnak, amit lehetetlen egyelőre tökéletesen elérni, mégis állandóan törekedni kell rá. Minden törekvő magasra helyezi a lécet, de egyikük sem érheti el teljesen azt, különben egyáltalán nem kellene fizikai inkarnációban élniük. Nagyon távol állunk a tökéletességtől, de a Nagyokhoz közel hozható fiataloknak csodálatos lehetőségük van, már csak a fiatalságuk és alakíthatóságuk miatt is. Nekik sokkal könnyebb kiküszöbölniük a kisebb-nagyobb hiányosságokat, mint az idősebb embereknek. Ha egész életük során képesek a helyes nézőpontot követni, a megfelelő okok alapján cselekedni, és korrektül viselkedni, akkor folyamatosan közelebb és közelebb jutnak a Mester eszményéhez. Ha a próbatanítvány fizikai testének éber állapotában láthatná a Mester által alkotott élő képeket, sokkal jobban megértené az apró részletek fontosságát.

AZ INGERLÉKENYSÉG HATÁSAI

Az ingerlékenység gyakori nehézség. Amint már kifejtettem, könnyen jelentkezhetnek az ingerlékenység tünetei bárkinél, aki a mai civilizáció keretei között él, és akinek az idegei állandó feszültségnek vannak kitéve. Egyre kevesebben tudjuk kivonni magunkat a kízó zajok káros hatása alól. A túlzott zajterhelés nyugtalanítja az idegeket, és ingerlékenységet okoz. Az érzékeny emberek általános tapasztalata, hogy valahányszor bemennek egy városba, mindig egészen megtörtén és fáradtan térnek haza. Sok minden hozzájárulhat a fáradtsághoz, de elsősorban mégis a folytonos zaj okozza a kimerültséget, valamint a különböző rezgésű asztrális testek nyomása, amelyek mind izgatottak és csekélységek által zavartak. Ilyen körülmények között nagyon nehéz elkerülni a hirtelen felindulást, különösen vonatkozik mindez a tanítványokra, akiknek teste ingerlékenyebb és érzékenyebb, mint a hétköznapi embereké.

Természetesen ez a nyugtosság inkább csak a felszínt érinti, nem hatol egészen mélyre; de jobb elkerülni – amennyire lehetséges – még egy ilyen felületes ingerültséget is, mert a hatásai sokkal tovább tartanak, mint azt általában gondolnánk. Nagy vihar esetén először a szél felkavarja a hullámokat, de a hullámok még a szél lecsillapodása után is sokáig háborognak. Ez a hatás a viszonylag nagy fajsúlyú vízen mutatkozik, az asztrális test anyaga azonban sokkal finomabb a víznél, ezért a beinduló rezgések jóval mélyebbre hatolva tartósabb impulzust eredményeznek. Egy kisebb fajta kellemetlen, ideiglenes érzés – ami tíz perc alatt elmúlik – akár negyvennyolc óráig tartó hatást is gyakorolhat asztrális testünkre. A rezgések sokszor hosszabb időtartamon belül sem csillapodnak le.

Egy ilyen hiányosság a leghatékonyabban úgy szüntethető meg, hogy – a figyelmünk ráirányítása helyett – a vele elmentés erény kifejlesztésére törekszünk. Az egyik lehetséges megoldás, hogy gondolatainkat határozottan szembeállítjuk

ezzel a hibával, de az eljárással egyúttal kiváltjuk a mentális vagy asztrális elementálok ellenállását is. Ezért sokszor jobban járunk, ha figyelmünket másokra tereljük, természetesen mindezt az irántuk tanúsított szeretetre alapozva. A szeretettel és figyelmességgel telített ember ugyanis nem engedi meg magának, hogy ingerülten beszéljen, vagy akár indulatosan gondolkodjon másokról. Aki képes ezt a gondolatot a gyakorlatba átültetni, ugyanazt az eredményt éri el az elemi lények (elementálok) ellenszegülésre irányuló ingerlése nélkül.

ÖNZÉS

Az önzésnek számtalan formája van. Az önzés bármelyik fajtájáról is beszélünk, mindegyik rendkívül hátrányosan érinti a tanítvány fejlődését. Ezek egyike a lustaság. Láttam valakit annyira gyönyörködni egy könyvben, hogy még a pontosság kedvéért sem volt kedve azt letenni; egy másik ember pedig esetleg nagyon csúnyán ír, nem gondolva arra, hogy az másra nézve – aki kénytelen az ő kézírását olvasni – mennyire szem- és kedélyrontó lehet. Az apró hanyagságok csökkentik az ember fogékonyságát a magasabb hatásokkal szemben, rendtelenné és nehezebbé teszik mások életét, és tönkreteszik az önuralmat és a hatékonyságot. A megfelelő munkavégzéshez elengedhetetlen a hatékonyság és a pontosság. Sok emberből hiányzik a kellő produktivitás. A rájuk bízott munkát – mindenféle kifogást keresve – nem fejezik be, vagy a tőlük kért információt nem tudják, hol és hogyan találják meg. Az emberek nagyon különböznek e tekintetben. Ha egyiktől kérdezzük valamit, így felelhet kérdésünkre: „Nem tudom”; de egy másik ezt mondhatja: „Nos, nem tudom, de megyek és megtudakolom”, és vissza is jön a kért felvilágosítással. Hasonló módon az egyik ember elindul, hogy valamit véghez vigyen, és azzal tér vissza, hogy képtelen volt küldetését végrehajtani; de egy másik nem tágit, amíg a kitűzött célt el nem éri.

A tanítványnak azonban minden jó munka – amelyek, ha anyagi értelemben csekélyek is, de szellemi értéküket tekintve kétségtelenül nagyok – megvalósításánál arra kell gondolnia, hogy azok milyen előnyökkel járnak majd mások számára, és arra a lehetőségre, hogy ezzel is a Mestert szolgálja. És sohase arra a jó karmára gondoljon, amit ezek a munkák eredményeznek a számára, ami csak egy másik és nagyon finom formája lenne az énközpontúságnak. Emlékezzetek arra, hogyan fogalmazott Krisztus: „Amennyit a legkisebb testvéreim közül megtettetek, velem tettétek meg.”

Hasonló hatások tükröződnek vissza a levertségben, a féltékenységben, valamint a jogok agresszív érvényesítésében is. Egy Adeptus azt mondta: „Gondolj kevesebbet a jogaidra, és többet a kötelességeidre!” Igaz, hogy a külvilággal szemben néha kerülhet a tanítvány olyan helyzetbe, hogy kénytelen udvarias módon ragaszkodni ahhoz, amire szüksége van; de a tanítványtársai vonatkozásában jogokról sohasem lehet szó, csak lehetőségekről. Ha valaki bosszankodik, akkor agresszív érzéseket kezd kivetíteni magából, és nem is kell eljutnia az igazi gyűlöletig, de máris sötéten izzóvá teszi asztrális testét, és mentális testét is károsan befolyásolja.

AGGÓDÁS

Hasonlóan romboló hatású zavarok gyakran jönnek létre a mentális testben is. Ha valaki túlzottan aggódik egy probléma miatt, és azt újra meg újra meghányja-veti az elméjében anélkül, hogy bármilyen következtetésre jutna, ezzel mentális testében viharhoz hasonló folyamatot idéz elő. A rezgések erre a szintre jellemző rendkívüli finomsága miatt a vihar szó csak részben fejezi ki a valóságot. Közelebb jutunk az igazsághoz, ha a mentális test egy fájdalmas helyének képzeljük el az így okozott hatást, mint valami horzsolás által keletkezett gyulladást. Néha találkozunk vitatkozó emberekkel, akiknek lételemük a vitázás, és láthatóan annyira szeretik ezt a gyakorlatot,

hogy alig törődnek azzal, hogy a probléma melyik oldalán állnak. Egy ilyen típusú egyén mentális teste állandó gyulladásban van, és ez a gyulladás a legkisebb kihívásra is bármely pillanatban kész tényleges, nyílt sebbé fakadni. Az ilyen ember okkult téren nem remélhet semmilyen fejlődést mindaddig, amíg beteges állapotán józan értelemmel és egyensúly teremtésével nem tud változtatni.

Szerencsére a jó érzelmek tovább fennmaradnak, mint a rosszak, mert az asztráltest finomabb részében működnek. Az erős szeretet vagy odaadás érzésének hatása még azután is sokáig megmarad az asztrális testben, hogy a kiváltó ok már régen feledésbe merült. Lehetséges, bár szokatlan, hogy az asztrális testben egyszerre két különböző, erős rezgéscsoport érvényesül – például szeretet és harag. Erős harag érzésekor általában nem vagyunk képesek szeretetteljes érzelmekre, kivéve azokat az eseteket, amikor a harag nemes felháborodásból táplálkozik. Ilyen esetekben az utókövetkezmények párhuzamosan haladnak, de az egyik magasabb szinten érvényesül, mint a másik, és ennél fogva tovább is fog tartani.

NEVETÉS

Természetes jelenség, hogy a fiatalok szeretik jól érezni magukat. Szeretnek mulatni, vidámnak lenni, jókedvű történeteket olvasni és hallani, és azokon jókat nevetni. Mindez tökéletesen rendben van, és semmilyen kárt nem okoz. Ha az emberek látnák a jóízű, barátságos nevetés által keltett rezgéseket, azonnal felismernék, hogy bár az asztráltest bizonyos mértékig felkavarodik, a folyamat a máj lovaglás közbeni felrázásához hasonlítható; valójában jót tesz, mindenféle ártó hatás nélkül. De ha azoknak a kevésbé tetszetős történeteknek a hatásait is láthatnánk, amelyeket rosszindulatú emberek szoktak mesélni egymásnak, hátborzongató különbséget észlelnénk. Az ilyen gondolatok minden tekintetben gonoszak, és az általuk létrehozott gondolatformák hosszú időre az asztrá-

lis testhez tapadnak, és mindenféle undorító entitást vonzanak magukhoz. A Mesterekhez közeledőknek ettől a durvaságtól – valamint mindentől, ami lármás és durva – teljes mértékben mentesnek kell lenniük. A fiatalabbaknak pedig állandóan óvakodniuk kell attól, nehogy visszaessenek a gyerekesség vagy az ostobaság csapdájába.

Az esztelen vihogást mindenáron el kell kerülni, ugyanis nagyon rossz hatással van az asztrális testre. Körülszövi egy szűr-késbarna fonalakból álló hálóval, amely egy visszatetsző réteget alkotva megakadályozza a pozitív hatások bejutását. Ez egy olyan veszély, amely ellen a fiataloknak szorgosan kell védekezniük. Legyél olyan boldog és jókedvű, amilyen csak lehetsz; a Mester örömmel fogja ezt látni, és segíteni fog utadon. De soha egy pillanatra se hagyd, hogy örömdönet bármiféle durvaság vagy gorombaság mocskolja be, sohase engedd nevetésedet illetlen vihogássá válni, se ostoba kuncogássá fajulni.

Mint sok egyéb kérdésben, úgy ebben is határozott választóvonalat kell húznunk az ártalmatlan és a könnyen károssá váló közé. A határvonal meghatározásának legbiztosabb módja annak mérlegelése, hogy a mulatság túlmegy-e a jó ízlés és a finomság határain. Abban a pillanatban, amikor a nevetés ezt a határt túllépi, amint a legkisebb mértékben is harsánnyá válik, és amely pillanatban megszűnik tökéletes kifinomultsága, veszélyes talajra lépünk. A megkülönböztetés belső értelmezése szerint, amíg a valódi Én (ego) teljes mértékben irányítja asztárléteztét, addig minden rendben van; amint azonban elveszíti az uralmát, a nevetés üressé és esztelenné válik – a ló mintha elszaladna lovasával. Az ilyen ellenőrizetlenül hagyott asztrális test minden futó befolyás kénye-kedve szerint alakul, és könnyen megtámadják a legkevésbé sem kíváncsi gondolatok és érzések. Vigyázzatok arra is, hogy vidámságotok mindig tiszta legyen, soha egy pillanatra se szennyezze be mások szenvedése vagy veresége fölött érzett káröröm. Ha bárkivel valamilyen megalázó esemény történik, ne álljatok ott tétlenül az eset vicces oldalán nevetgélve, hanem azonnal rohanjatok

oda segíteni és vigasztalni az illetőt. Szerető gyöngédség és segítőkészség – mint legkiválóbb jellemvonások – kísérik benneteket az úton.

INDOKOLATLAN SZAVAK

Egy tisztánlátónak, aki látja a különféle nemkívánatos érzelmek magasabb testekre gyakorolt hatását, nem nehéz megértenie, mennyire fontos ezen érzületek irányítása és uralása. De mivel a legtöbben nem látjuk ezt az eredményt, hajlamosak vagyunk erről megfeledkezni, és számos gondatlanságot engedünk meg magunknak. Ugyanez vonatkozik a hétköznapi vagy meggondolatlan megjegyzések által keltett hatásokra is. A beszámolók szerint Krisztus – utolsó földi megtestesülésekor – azt mondta, hogy az embereknek az utolsó ítélet napján minden hiábavaló szóért számot kell adniuk. Ez kegyetlenül hangzik, és ha az ítélet ortodox felfogása helyes lenne, akkor az valóban igazságtalan és szörnyű volna. Krisztus természetesen a legkevésbé sem úgy értette mondandóját, hogy minden haszontalanul kiejtett szó örök kínzásra kárhoztatná az embert, hiszen ez teljes képtelenség lenne; azt viszont tudjuk, hogy minden szónak és minden gondolatnak megvan a maga karmája (következménye), és amikor ostoba dolgokat ismételünk újra és újra, akkor a jó hatásokat távol tartó légkört teremtünk magunk körül. Ennek elkerülése érdekében folyamatos odafigyelésre van szükségünk. Emberfölötti elvárás lenne, hogy valaki egy pillanatra se feledkezzen meg magáról; de elvégre – Mesterét követve – az emberfelettivé válásnál egyik tanítvány sem teheti alacsonyabbra a mércét. A tanítvány az adeptusi szintet – miután az maga a tökéletesség – még nem képes elérni, de ha állandóan a kifogástalan életre való törekvés jellemzi, sokkal közelebb kerül hozzá. Minden kimondott haszontalan szó befolyásolja egy időre a Mesterrel való összeköttetését, tehát a legnagyobb gonddal kell vigyázni minden szavára. (Lásd a 14. fejezetben a helyes beszédéről mondottakat.)

A BESZÉDALKOTTA FORMÁK

A tanítványnak ügyelnie kell beszédének tartalmára és módjára egyaránt, hogy az vonzó, szép és korrekt, valamint hanyagságtól és túlzásoktól mentes legyen. Szavait jól kell megválasztania és kiejtenie. Sokan úgy gondolják, hogy a hétköznapi életben nem szükséges a világos beszédre különösebb figyelmet fordítani. Pedig a tiszta kommunikáció sokkal fontosabb annál, mint azt általában vélelmezik. Beszédünkkel ugyanis – interakciós alapon – folyamatosan alakítjuk környezetünket és önmagunkat. Szobáinkat és házainkat saját gondolatainkkal töltjük meg, és ebben az általunk determinált környezetben kell élnünk. Ha például valaki átengedi magát a depresszióknak, akkor a szobája is feltöltődik ezzel a tulajdonsággal (rezgéssel), és minden oda belépő érzékeny személy életerejének bizonyos mértékű csökkenését, jó hangulatának elvesztését fogja tapasztalni. Ő pedig, aki sok időt tölt a szobában, mindig a levertség hatása alatt lesz, és azt nagyon nehezen fogja tudni lerázni magáról. Ugyanígy, ha valaki gondatlan és műveletlen beszéde által kellemetlen hangformákkal veszi körül magát, beszédével olyan légkört teremt, amelyben ezek a formák állandóan visszahatnak rá. Ennek az örökös nyomásnak köszönhetően az illető valószínűleg sokszorosítani fogja ezen kellemetlen formákat, és ha nem vigyáz eléggé, egyszer csak azt veszi észre, hogy már szokásává vált a közönséges és durva beszéd.

Több ízben hallottam iskolai tanároktól: „A gyerekek beszédével nem tudunk mit kezdeni. Amíg itt vannak az iskolában, megpróbáljuk őket kijavítani. De otthon a szavak rossz kiejtése ragad rájuk, és ez olyan mértékben rögzül bennük, amit az iskolában már képtelenség ellensúlyozni.” A gyerekek talán napi öt órát vannak az iskolában, a fennmaradó idő nagy részét otthon töltik. Ebben az otthoni légkörben pedig a helytelen hangformák rabjaivá válnak, úgy, hogy bizonyos szavakat nem lesznek képesek kimondani, mert nem tudnak tiszta hangokat kiejteni. Ausztrália egyes részein például, amikor azt

próbálják mondani: „Now it is time to go to school.”, valami ehhez hasonlót mondanak: „Naow it is toime to gauw to skyule.” Az ilyen hozzáállás nem szül semmi jót. Azt gondolhatnánk, hogy ez egy jelentéktelen és mellékes kérdés, azonban egyáltalán nem lényegtelen, hiszen számos ilyen állandóan ismétlődő jelenség együttesen már jelentős hatást válthat ki. Minden bizonnyal jobb, ha szépséggel vesszük körül magunkat, mintha csúfsággal tennénk ugyanezt, még akkor is, ha mindezt éteri anyagba ágyazzuk be. Nagyon fontos, hogy helyesen, tisztán és szépen beszéljünk, mert az belső és külső finomodást eredményez egyaránt. Ha durván és pongyolán beszélünk, azzal lerontjuk gondolataink minőségét; és az ilyen beszédmód visszatartja és utálattal tölti el azokat, akiken segíteni akarunk. Akik nem tudnak szabatosan fogalmazni, azok pontos gondolkodásra sem lehetnek képesek, sőt még erkölcsi tekintetben is határozatlanok lesznek, mert ezek a dolgok mind kölcsönösen hatnak egymásra.

Minden kimondott szó egy kicsi formát alkot az éteri anyagban, éppúgy, mint a gondolat a mentális közegben. Néhány szó különösen káros formát eredményez. A gyűlölet szó például annyira szörnyű formát hoz létre, hogy – szembesülve a látványával – soha nem használom ezt a szót. Mondhatjuk, hogy nem szeretünk valamit, vagy nem törődünk vele, de (hacsak tehetjük) soha ne használjuk a gyűlölet szót, mert már az általa alkotott forma pusztá látása is fölöttebb rossz érzést okoz. Vannak viszont olyan szavak is, amelyek gyönyörű formákat hoznak létre, és amelyeket jó kimondani. Mindez kidolgozható volna tudományosan, és nem kétlem, hogy előbb-utóbb erre is sor kerül. Általánosságban azonban elmondható, hogy a kíváncsatos tulajdonságokhoz kapcsolódó szavak kellemes formákat hoznak létre, a rossz jellemvonásokhoz kötődő szavak pedig csúnya mintákat.

Az ilyen szóalakokat nem a szót kísérő gondolat határozza meg, mivel a gondolat egy magasabb típusú anyagban építi fel saját formáját. A gyűlölet szót például sokszor használjuk csak

úgy odavetve (teszem azt, ha valamilyen ételről beszélünk), minden igazi gyűlölködés nélkül. Nyilvánvalóan ez a szónak teljesen hiábavaló alkalmazása, és világos, hogy semmilyen komoly érzést nem közöl, ennek megfelelően az asztrális gyűlöletforma sem jön létre. Ugyanakkor viszont a csúnya éteri hangforma megjelenik, éppen úgy, mintha a beszélő komolyan gondolta volna a szó igazi jelentését. Tehát egyértelműen megállapítható, hogy a gyűlölet szó káros. Ugyanez igaz a tanulatlan és kulturálatlan emberek körében olyan gyakran használt eskükre és obszcén szavakra is, amelyek némelyike által létrehozott formák különösen borzalmasak, ha tisztán látjuk őket. Elképzelhetetlen, hogy a tanítványságra törekvők bármelyike is bemocskolná ajkát ilyen szavak kimondásával. Gyakran hallunk embereket mindenféle pongyola, szleng kifejezéseket alkalmazni, amelyeknek a valóságban semmi értelmük vagy ismert származásuk sincs. Fontos, hogy mindezt kerülje az okkultizmussal ismerkedő tanuló.

Ugyanez igaz a túlzás szokására is. Az emberek néha rendkívül extravagáns módon beszélnek. Ha valami száz yardnyi távolságra van, azt mondják, hogy mérföldekre esik innen. Ha a szokottnál egy kissé melegebb nap köszönt be, azt mondják, hogy forróság van. Gyenge a nyelvtudásunk, ha nem tudunk szavakat találni gondolataink különböző fokozatainak kifejezésére anélkül, hogy belemerülnénk ezekbe a vad és értelmetlen szuperlatívuszokba. Mindezek közül talán a legrosszabb, hogyha például a „rendkívül jó” kifejezés helyett a „borzasztó jó” szófordulatot használjuk. Ami nemcsak fogalmi ellentmondás, és ezért teljesen buta és értelmetlen kifejezés, hanem elrettentő visszaélés is egy olyan szó használatával, amelynek megvan a maga ünnepélyes jelentése, és ami ilyen értelemben groteszk módon alkalmatlanná teszi használatát. Minden ilyen éktelenséget szigorúan kerülnie kell annak, aki az okkultizmus hallgatója akar lenni.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni a beszéd fölötti uralkodás szükségességét szavaink jelentésének szabályozása szempont-

jából. És jogosan tesszük ezt, mert ennél semmi sem fontosabb. Bárcsak mindannyian kontrollálni tudnánk szavaink használatát, és ezt tekinthetnénk akár önképzésnek is. A beszéd szabadságának és finomításának fontosságát nem lehet eléggé nyomatékosítani.

Amikor beszélünk vagy nevetünk, nemcsak hangot, hanem színt is alkotunk. Ha a nevetés szívből jövő és kedves, akkor nagyon kellemes hatást kelt, és az öröm érzését árasztja szét. Ha azonban ez egy gúnyos vagy csípős nevetés, esetleg durva röhögés, netán elfojtott kuncogás vagy vihogás, akkor viszont mindez rendkívül kellemetlen hatást okoz. Figyelemre méltó, hogy a gondolatok és érzések minden árnyalata mennyire pontosan tükröződik vissza más síkokon. Különösen szembeűnő ez akkor, amikor egyik országból a másikba utazunk, és a levegőt egészen más hanghatások töltik be. Ha valaki például átkel a Csatornán Angliából Franciaországba, azonnal látja, hogy a francia nyelv által alkotott hangformák teljesen eltérnek az angoltól. Bizonyos hangoknál különösen észrevehető ez, mert minden nyelvnek megvannak a maga sajátos hangjai, és éppen ezek azok a fő jellemzők, amelyek megkülönböztetik az egyik nyelv megnyilvánulását a másik nyelvéétől.

Az előállított formák színe inkább attól függ, hogy milyen szellemben beszélünk. Lehet, hogy két ember ugyanazt mondja, és így szavaikkal nagyjából azonos formákat alkotnak, a formák mögött azonban egymástól eltérő szellemek állnak. Amikor elválunk valakitől, azt mondjuk: „Viszlát” („Good bye”). Ezeket a szavakat gyakran a baráti érzés valódi kitörése kíséri, de ha hétköznapi hangon, különösebb gondolat vagy érzés nélkül mondjuk ugyanezt, akkor a magasabb világokban a két mondanak teljesen eltérő hatása mutatkozik. Az egyik csak egy keveset jelentő és alacsony hatású villanás, a másik pedig egy határozott kiáradás, amit a barátunkra irányítunk. Érdemes megjegyezni, hogy a „Good bye” kifejezés jelentése: „Isten legyen veled” („God be with you”); tehát ezzel a köszöntéssel lényegében áldást adunk. Franciaországban azt mondjuk: „Búcsú” („Adieu”),

„Istennek ajánllak” („To God I commend you”). Igazán akkor tennénk jót, ha a köszöntés kimondásakor annak valódi jelen-tésére gondolnánk, hiszen akkor az akaratumk és a gondolatunk szinkronba kerülne a szavakkal, és az áldás valódi segítség lenne, nem csupán alkalmi felvillanás.

A tanítvány beszédének mindezekben kifinomultnak és fejlettnek kell lennie. Emlékezzetek arra, amit az Ázsia világossága (The light of Asia) című könyv mond, hogy a Király, az Én, bennünk van; és bárminek, amit az ő jelenlétében kiejtünk a számon, arany szavakkal kifejezett arany gondolatnak kell lennie:

Úgy uralkodjatok az ajkakon,

Mintha palotaajtók volnának,

Melyeken belül a Király van;

Nyugodt, tisztességes és udvarias legyen minden szó,

Melyet ettől a jelenléttől nyer.

KAPKODÁS

Különösen fontos, hogy a tanítvány kerüljön mindenféle izgatottságot vagy kapkodást. Sok energikus és komoly tanuló rontja el és teszi semmissé erőfeszítéseinek nagy részét azáltal, hogy enged ezeknek a kudarcoknak; és olyan remegő vibrációkból álló aurát teremt maga köré, amelyen keresztül egyetlen gondolat vagy érzés sem tud torzulás nélkül ki- vagy behatolni. A legjobb erő is, amit magából kiáraszt, olyan remegést hordoz magában, amely valósággal semlegesíti azt. Legyetek szerfelett alaposak, de ezt a pontosságot tökéletes nyugalommal érétek el, soha ne sietéssel vagy kapkodással.

Egy másik szempont, amelyet meg kell értetnünk tanítványainkkal, hogy az okkultizmusban mindig pontosan azt

értjük, amit mondunk, sem többet, sem kevesebbet. Ha elfogadunk egy szabályt, miszerint semmi rosszat vagy kritikát nem szabad mondani a másokról, akkor ezt szó szerint kell érteni. Nem úgy, hogy – amikor véletlenül eszünkbe jut – kissé csökkentjük aznapi rosszindulatú és elítélő szavaink számát, hanem úgy, hogy teljesen megszüntetjük ezt a gyakorlatot. Már annyira megszoktuk, hogy különféle etikai utasításokat hallunk – amelyeket (úgy tűnik) senki sem vesz komolyan –, hogy szokásunk szerint azt gondoljuk, hogy a vallás nem kíván tőlünk egyebet, mint egy eszme felületes elfogadását, vagy alkalmi gyenge kíséreltet annak megközelítésére. Teljesen félre kell dobnunk ezt a gondolkodásmódot, és meg kell értenünk, hogy valahányszor a Mester vagy tanítványa nekünk okkult útbaigazításokat ad, az mindenkor pontos és betű szerinti engedelmességet kíván. (A témára vonatkozó további útmutatásokat a tisztelt olvasó a Beszélgetések az Okkultizmus Útján (Talks on the Path of Occultism) című könyvben találhat.)

A CSATLAKOZÁS ÉRTÉKE

Mind a próbaidős, mind az elfogadott tanítványnak gyakran nagy segítséget nyújt a Mester valamelyik idősebb tanítványának jelenléte. India régmúlt korában, ha egy guru kiválasztotta a cséláit, csoportot alkotott belőlük, és bárhová is ment, magával vitte tanulóit. Időnként tanította őket, de gyakran nem részesültek semmilyen oktatásban. Mégis gyorsan haladtak előre, mert egész idő alatt a tanító aurájában tartózkodva, harmonikus kapcsolatot tudtak kialakítani gurujukkal, ahelyett, hogy közönséges hatások vették volna körül őket. A tanító a jellemépítésben is segített nekik, és mindig gondosan figyelte a tanoncokat. A Mestereink ezt a feladatot a fizikai világban nem vállalhatják fel, de néha úgy intézik ügyeiket, hogy néhány idősebb képviselőjük körbe tudja venni magát a fiatalabb újoncok egy-egy csoportjával. És egyenként foglalkoznak ve-

lük, ugyanúgy, ahogy egy kertész foglalkozik a növényeivel, éjjel-nappal rájuk sugározva azokat a hatásokat, amelyek bizonyos tulajdonságok felébresztéséhez vagy gyenge pontjaik megerősítéséhez szükségesek. Az idősebb segítő ritkán kap közvetlen utasításokat ezzel a munkával kapcsolatban, bár időnként a Mester tehet valamilyen megjegyzést vagy megállapítást.

Az, hogy a tanítványok egy csoportban vannak, szintén segíti fejlődésüket. Együtt állnak magasabb példaképek befolyása alatt, és ez felgyorsítja a kíváncsú jellemvonások erősödését. A karma törvénye értelmében valószínűleg elkerülhetetlen, hogy a felfelé törekvő egyén érintkezésbe ne kerüljön egy olyan, nála magasabb fejlettségű mentorral, aki képes a tudati fejlődését irányítani. Általában a Mester addig egyetlen diákkal sem foglalkozik közvetlenül, amíg a tanuló – egy idősebb tanítvány vezetésével és segítségével – el nem ér egy megfelelő fejlettségi szintet. Vannak azonban kivételek, és minden Mester a maga módján kezeli diákjait. Van, amikor – mondta elnökünk – a Mester azt a gyakorlatot végzi, hogy „a pálya másik végére” küldi növendékeit, hogy minimális külső segítség mellett tegyenek szert hatalmas erőre. Minden egyént úgy kezelnek, ahogy az neki a legelőnyösebb.

Felmerül a kérdés, hogy egyáltalán lehetséges-e előrelépés egy magányos diák számára, akit a karma egy távoli farmra vagy ültetvényre helyezett, vagy olyan helyhez kötött, ahol valószínűleg nem találkozik senkivel, aki már az Ösvényen járna. Kétségtelenül haladhat előre az ilyen ember, és bár nehezebb a dolga, mert kevesebb segítséget kap a fizikai világban, viszont megtanul önmagára támaszkodni, és valószínűleg nagyobb akaraterőt és elszántságot fejleszt ki önmagában, éppen azért, mert annyira egyedül van. Jól jönne neki, ha egy idősebb diákkal levelezhetne, aki válaszolni tudna a kérdéseire, és tanácsot adna neki az olvasásban, hiszen így sok időt takaríthatna meg, és simábbá tehetné fejlődését.

V. FEJEZET

ELFOGADÁS

BESZÁMOLÓ EGY ELFOGADÁSRÓL

Bár az, hogy a tanítványt a Mester elfogadja, lényeges változást idéz elő az életében, viszont alig jár vele több külső szertartás, mint próbaidő esetén. A következő beszámoló néhány fiatal testvérünk elfogadását mutatja be, hogy összehasonlítható legyen a próbaidőről szóló leírással.

Szokás szerint Kuthumi Mester házába mentünk, és ott találtuk a vele komoly beszélgetésbe merülő Morya Mestert is. Mi természetesen félre álltunk egy pillanatra, de a Mester közelebbre hívott, és ragyogó mosolyával üdvözölt bennünket, mire mi a szokásos módon köszöntöttük őket.

Az első jelöltünk, akit a Mester egykor „örökké izzó szeretetsillagnak” nevezett, annyira telítve volt a Mester iránti szeretettel, hogy úgy tekintett rá, mint idősebb testvére, és teljesen szabadon és otthoniasan viselkedett vele szemben, bár sohasem beszélt hozzá a legmélyebb tisztelet nélkül. Csodálatos volt őket egymás mellett látni.

Ebből az alkalomból Mesterünk kedvesen rámosolygott, és így szólt: „Végleg elhatároztad, hogy vezetésem alatt dolgozol, és hogy az emberiség szolgálatának szenteled magad?” Az ifjú nagyon komolyan válaszolta, hogy ez a szándéka, mire a Mester így folytatta: „Nagyon elégedett vagyok eddigi igyekezeteddel, remélem, nem fogsz a jövőben sem lazítani. Ne felejtse el az új körülmények között sem, hogy mit mondtam neked néhány hónappal ezelőtt. Elvégzett munkád és elhatározásod lehetővé teszik számomra, hogy lerövidítsem próbaidődet, és örülök, hogy a fejlődéshez vezető utak közül a legrövidebbet választottad, vagyis azt, hogy másokat is magaddal viszel az Ösvényen. A teljesen önzetlen szeretet a legerősebb hatalom a világon, de kevesen tudják azt tisztán megőrizni minden köve-

teléstől vagy féltékenységtől, még ha csak egyetlen tárgyról is van szó. Előléptetésed annak köszönheted, hogy sikerült ezt a lángot párhuzamosan több irányban is hevesen égetned. Sokat tettél erőd fokozására, de még többre van szükség. Megkülönböztető képességet és éberséget kell szerezned, hogy azonnal – nem pedig tíz perccel később – tudd, mit kell tenned az adott pillanatban. Mielőtt beszélnél vagy cselekednél, gondold meg jól, mik lesznek a következmények. Eddig mindent rendkívül jól végeztél, és nagyon elégedett vagyok veled.”

Ezután a Mester mindegyik jelöltnek külön-külön a fejére tette a kezét, és így szólt: „Az ősi rítus szerint csélámnak fogadlak.” Sorban, egymás után mindegyiket bevonta az aurájába, úgy, hogy néhány pillanatra a tanítvány egészen eltűnt benne, és amikor ismét előtűnt, kimondhatatlanul boldog és nemmes kifejezés volt látható a csélán, és jobban magán hordozta a Mester különös jellegzetességeit, mint valaha. Amikor mindez véget ért, a Mester így szólt külön-külön mindegyikhez: „Áldásomat adom rád.” Azután pedig ezt mondta mindnyájuknak együttesen: „Gyertek velem, be kell mutatnom benneteket az új státuszotokba való hivatalos beiktatás és elismerés céljából.” Ezért elvitte őket a Mahachohanhoz, aki alaposan végignézett rajtuk, és így szólt: „Nagyon fiatalok vagytok. Gratulálok, hogy ilyen korán teljesítettétek ezt a pozíciót. Igyekezzetek megmaradni ezen a színvonalon, amelyet most elértetek.” Azután beírta nevüket az örökké fennmaradó névjegyzékbe, megmutatva nekik a nevükkel szemben álló üres és még kitöltésre váró rovatokat, és kifejezte azt a reményét, hogy hamarosan további bejegyzéseket is készíthet számukra.

A Mahachohan látogatásáról visszafelé a Mester még egyszer bevitte új tanítványait a háza melletti barlangba, és ők tanúi lehettek annak, ahogy a levegőben feloldja önmaguk élő képmásait, amelyeket rövid idővel azelőtt készített róluk. „Most, mivel már valójában mindig a részeim vagytok – mondta a Mester –, ezekre többé nincs szükségünk.”

EGYESÜLÉS A MESTERREL

Ha valaki kauzális nézőpontból figyeli ezt a szertartást, akkor a Mestert élő tűzből álló dicsőséges gömb alakjában látja, amely számos koncentrikus színburkot tartalmaz. A Mester fizikai teste és más síkokon lévő megfelelői pedig a több száz yard sugarú izzó fénytömeg középpontjában helyezkednek el.

A Mester fizikai testéhez közeledve a tanítvány a finomabb anyagból álló izzó gömbbe jut, és amikor végül eléri Mesterének lábait, máris ennek a pompás gömbnek a szívében találja magát. És amikor a Mester a fent leírtak szerint átöleli a neofitát, és kiterjeszti önmagát, hogy magába foglalja a tanítvány auráját, akkor valójában a tűz központi szíve az, amely így kitágul és körülzárja őt, mert a tanuló már az egész felvételi szertartás alatt is mélyen e hatalmas aura külső körén belül van. Ezáltal néhány pillanatra – ők ketten – eggyé válnak, és nemcsak a Mester aurája gyakorol a leírt módon hatást a tanítvány aurájára, hanem a tanuló által megszerzett különleges tulajdonságok is befolyásolják a Mester aurájának megfelelő központjait, amely (erre reagálva) villanó fényt bocsát ki magából.

A Mesternek és a tanítványnak ez a leírhatatlan egyesülése – amely az elfogadás szertartása alatt kezdődik – állandó marad, és a cséla magasabb szintű teste (bár fizikai síkon távol van Mesterétől) ezt követően is együtt rezegnek a Mesterével. A tanítványt folyamatosan hangolják, és így fokozatosan egyre hasonlóbba válik Mesteréhez, bármennyire távoli is volt a hasonlóság kezdetben. Ezáltal nagy szolgálatára lesz a világnak, mert nyílt csatornává válik, amelyen keresztül a Mester megoszthatja erejét az alsóbb síkokon. A gurura irányított állandó meditációk, és a feléje indított lángoló törekvések által a tanítvány úgy hat saját testeire, hogy azok állandóan nyitva állnak a Mester befolyásának elfogadására. Szinte mindig ez a gondolat foglalkoztatja őket, várják a Mester szavait, és lesik, hogy jön-e tőle valami, így miközben élesen és érzékenyen

nyitottak felé, jelentős mértékben elzárkóznak az alacsonyabb hatásoktól. Ezért egy tanítvány minden magasabb teste – az asztrálistól felfelé – olyan, mint egy csésze vagy tölcser, felül nyitott, de oldalról zárt, és szinte áthatolhatatlan az alsóbb síkok befolyásai számára.

A tanulónak ez a ráhangolódása a tanítványság egész időszaka alatt folytatódik. Eleinte a rezgései sok oktávval alacsonyabbak a Mester rezgéseinél, de összhangban vannak velük, és fokozatosan emelkednek. Ez egy lassú folyamat. Ezt nem lehet olyan gyorsan megtenni, mint egy érc formába öntését, vagy mint egy hegedű vagy zongora húrjainak hangolását. Ezek élettelen dolgok. De ebben az esetben egy élőlényt kell formálni, és a belső lassú növekedésnek – az élet megóvása érdekében – hozzá kell igazítania a formát a külső hatásokhoz, ahogy a kertész fokozatosan irányítja a fa ágait, vagy a sebész megfelelő eszközökkel fokról-fokra kiegyenesíti a görbe lábat.

Tudjuk, hogy a folyamat során a Mester nem fordítja teljes figyelmét mindegyik tanítványára, hiszen egyszerre több ezer emberen dolgozik, és ugyanakkor sokkal magasabb szintű munkát is végez. Mintha egy nagyszerű sakkjátszmát irányítva a világ különböző nemzeteinek, az angyalok és emberek különböző típusainak erőit egy sakktáblán álló bábukként tologatná. A hatás mégis ugyanolyan, mintha mindegyik tanítvánnyal – senki másra nem gondolva – külön-külön is foglalkozna; mert az a figyelem, amelyet ő százak közül egy egyénre tud fordítani, még így is sokkal nagyobb, mint a miénk, amikor kizárólag egyetlen személyre koncentrálunk. A Mester gyakran idősebb tanítványaira bízta az alsóbbrendű testek hangolását, noha ő állandó áramlást tesz lehetővé a saját és tanítványai teste között. Így nyújtja a lehető legtöbbet tanítványainak, anélkül, hogy azok szükségszerűen tudnának róla.

Az elfogadott tanítvány így a Mester tudatának előőrsévé, mintegy kiterjesztésévé válik. Az Adeptus rajta keresztül lát, hall és érez, így bármi, amit a tanítvány jelenlétében tesznek,

együttal a Mester jelenlétében is történik. Ez nem jelenti azt, hogy a Mester szükségszerűen mindig – egyidejűleg – tudatában van az ilyen eseményeknek, bár lehet, hogy így van. Lehetséges, hogy éppen akkor a Mester elmélyedt egy más munkában, később mégis emlékszik a szóban forgó eseményekre. Amit a tanuló egy adott témával kapcsolatban megtapasztal, arról a Mesternek is tudomása lesz, amikor arra a témára fordítja a figyelmét.

Amikor egy tanítvány odaadó gondolatokat irányít Mesterére, az általa küldött enyhe villanás olyan hatást vált ki, mint egy nagy szelep kinyitása, amelyen keresztül hatalmas szeretet és erő áramlik vissza a Mestertől. Ha valaki olyan egyénhez küld odaadó gondolatokat, aki nem Adeptus, akkor az egy tüzes sugár alakjában terjed az illetőig; ha azonban ilyen gondolat egy tanítványtól indul a Mesteréhez, akkor a tanítványt azonnal előzőnli a Mester lángoló szeretetének áradata. Az Adeptus ereje mindig és minden irányba áramlik kifelé, mint a napfény, de a tanítvány gondolatának érintése – egy pillanatra – bőséges áradatot indukál önmagára is. Olyan tökéletes az egység közöttük, hogy ha bármilyen komoly zavar támad a tanítvány alsóbbrendű testeiben, azt a Mester teste is megérzik; és mivel az ilyen rezgések megzavarnák az Adeptus magasabb síkokon végzett munkáját, ezért, ha ez a sajnálatos esemény bekövetkezik, a Mester kénytelen egy fátylat lebocsátani, amely a tanítványt elválasztja tőle mindaddig, amíg a vihar le nem csendesedik.

Természetesen szomorú érzés a tanítvány számára, ha ilyen módon hirtelen elválasztva látja magát Mesterétől, de ez a küllönlét kizárólag csak tőle függ, és azonnal véget vethet az elválásnak, amint uralkodni tud a gondolatain és érzésein. Általában egy ilyen szerencsétlen helyzet nem szokott tovább tartani negyvennyolc óránál, de láttam ennél sokkal rosszabb eseteket is, amelyekben a szakadás évekig tartott, sőt a testetöltés még hátralévő idejére is kiterjedt. De ezek szélsőséges és nagyon ritka esetek, mert kicsi a valószínűsége, hogy egy ilyen viszszaesésre képes személyt egyáltalán tanítványnak fogadjanak.

A TANÍTVÁNY MAGATARTÁSA

Nem valószínű, hogy bárki is elfogadott tanítvány legyen addig, amíg szokásává nem válik, hogy erőit kifelé irányítsa, figyelmét és erejét másokra összpontosítsa, segítő gondolatokat és jó kívánságokat árásszon embertársaira. Folyamatosan kínálkoznak erre a lehetőségek, nem csupán azok között, akikkel szoros kapcsolatban állunk, de még az utcán elhaladó idegenek körében is. Néha olyan emberrel találkozunk, aki nyilvánvalóan depressziós vagy szenved, ilyen esetben villámgyorsan egy erősítő és bátorító gondolatot küldhetünk az illető aurájába. Idézek egy mondatot az Új Gondolat (New-Thought) könyvek egyikéből, amit negyedszázaddal ezelőtt olvastam:

„Dagassz szeretetet a kenyérbe, amit sütsz; tegyél erőt és bátorságot a csomagba, amit a fáradt arcú nő számára kötözöl; nyújts bizalmat és őszinteséget a pénzzel, amit a gyanakvó tekintetű embernek fizetsz.”

Ez egy kissé furcsán kifejezett csodálatos gondolat, amely azt a nagy igazságot közvetíti, hogy minden érintkezés egy lehetőség, és minden embert segítenünk kell, találkozzunk vele akár a leghétköznapiabb módon is. Így a Jó Törvény tanulója úgy megy végig az életen, hogy áldásokat oszt maga körül, mindenütt feltűnés nélkül jót tesz, miközben az áldásban és segítségben részesülőeknek gyakran fogalmuk sincs arról, hogy mindez honnan érkezik. Az ilyen jótéteményekből mindenki kiveheti a részét, a legszegényebbek és a leggazdagabbak egyaránt; minden gondolkodásra alkalmas személy küldhet kedves és segítőkész gondolatokat, és még egyetlen ilyen gondolat sem vallott kudarcot, és soha nem is bukhat el, amíg a Világegyetem törvényei érvényesülnek. Az eredmény mindig megvalósul, még ha nem is látod, és nem tudod, milyen gyümölcsöt hozhat az a piciny mag, amit a béke és szeretet ösvényén haladva elvetettél.

Ha a tanuló egy kicsit is ismeri a természet erőforrásait, akkor segítségül hívhatja azokat az imént leírt munkához. Az

erdőben és a vízben is nagy számban élnek bizonyos típusú természetszellemek, akik különösen alkalmasak a gondolati formák meglelkesítésére, és nagy gyönyörűséget találnak abban, ha őket ilyen munkára felhasználják. Amikor a tanítvány a mezőn vagy az erdőben sétál, vagy ha a vízen vitorlázik, meghívhat ilyen lényeket, hogy kísérik el, sőt, akár az aurájába is bevonhatja, és magával viheti őket. Azután, amikor egy városba érve elkezd kiivetíteni jó gondolatait azokra, akikkel találkozik, mindegyik ilyen gondolatformáját megerősíttetheti e kis segítők valamelyikével. Ez sugárzó örömet okoz, és bizonyos mértékű fejlődést is biztosít ezeknek a barátságos természetszellemeknek, és emellett nagymértékben meghosszabbítja a tanuló gondolatformáinak élettartamát és tevékenységét.

AZ ERŐ ELOSZTÁSA

A hétköznapi emberek úgyszólván egytől egyig mind befelé, önmagukra irányítják erőiket, és mivel egocentrikusak, ezek az erők összecsapnak bennük. A tanítványnak azonban belülről kifelé kell fordulnia, és állandóan meg kell tartania a szeretetet és szolgálatot nyújtó magatartást. A tanítvány tehát olyan ember, akinek magasabb rendű testei tölcserként állnak nyitva a Mesterétől jövő legmagasabb szintű hatások befogadására, alsóbbrendű teste – a tölcser alján – pedig azt a célt szolgálják, hogy ezt a befolyást folyamatosan szétsugározzák másokra. Ez tökéletes eszközzé teszi őt Mestere számára, hogy erejét a külső síkok felé fordíthassa.

Ha egy tibeti Adeptus el akarna osztani némi erőt éteri szinten New Yorkban, akkor ilyen nagy távolságra nem lenne gazdaságos az áramot éterrezgésekben továbbítania. Erejét sokkal magasabb szinten kellene küldenie a kérdéses helyig, majd lefelé egy tölcser képeznie a kívánt pontra irányítva. Ez hasonlít ahhoz, mint amikor magas feszültségű elektromos áramot szállítanak valamely országon át, és azt a rendeltetés helyén transzformálják le a kívánt alacsonyabb feszültségű és

nagyobb erősségű áramra. De egy ilyen tölcser megalkotása, vagy az erőnek New Yorkba való transzformálása az Adeptus rendelkezésére álló erő csaknem a felének elvesztésével járna. Ezért a helyszínen tartózkodó tanítvány felbecsülhetetlen értékű energiamegtakarítást indukál. A tanulónak emlékeznie kell arra, hogy mindenekelőtt jó közvetítővé (csatornává) kell tennie magát, mert leginkább erre van szüksége a Mesternek. A tanítványt eszerint a Mester által használt kiegészítő testnek is lehet tekinteni azon a helyen, ahol történetesen tartózkodik.

Tulajdonképpen minden emberi test a belső Én erőinek közvetítője. Korszakokon át hozzászokott, hogy az akarat parancsainak a leggazdaságosabb módon tegyen eleget. Ha például bármely okból el akarjuk mozdítani, vagy fel akarjuk fordítani az asztalon lévő poharat, akkor egyszerűen csak kinyújtjuk a karunkat, és megteesszük. Ugyanezt elérhetjük fizikai érintés nélkül is, pusztán akaraterővel. A Teozófiai Társulat legrégibb tagjainak egyike sokáig kísérletezett ezzel, és sikerült is neki, de csak azon az áron, hogy két éven keresztül naponta egy órán át csak erre koncentrált. Világos, hogy a közönséges fizikai módszer ebben az esetben sokkal gazdaságosabb.

A tanítvány Mesterével való kapcsolatának korai szakaszában gyakran érzi, hogy hatalmas mennyiségű erő áramlik át rajta anélkül, hogy tisztában lenne annak irányultságával. Csupán annyit észlel, hogy nagy energiájú élő tűz zúdul át rajta, és ez elárasztja a környezetét. Némi odafigyeléssel hamar megtanulja érezni, hogy milyen irányba hat ez az erő. Egy kicsit később képessé válik tudatával követni a Mester erejének áradatát, és azt végigkísérni egészen az emberekig, akiket befolyásol és segít. Ő maga azonban nem tudja ezt az energiát irányítani, mert egyszerűen csak csatornaként szolgál, ugyanakkor megtanítják együttműködni az erők elosztásában. Később eljön az idő, amikor a Mester ahelyett, hogy erőt öntene tanítványába, és azt egy távoli helyen lévő személyre irányítaná, azt mondja neki, hogy keresse meg a célszemélyt, és az erő egy részét adja át neki. Ezáltal a Mester számottevő energiát takarít meg.

A Mester mindig képességeinek megfelelő munkával bízza meg tanítványát. És amilyen mértékben fejlődik a cséla, úgy kap egyre több és nehezebb feladatot, így fogja fokról-fokra tehermentesíteni Mesterét. Sokat és jogosan gondolunk arra a munkára, amit itt lent végzünk; de mindaz, amit egyáltalán elképzelhetünk és megvalósíthatunk, semmiség ahhoz képest, amit a Mester tesz rajtunk keresztül. A növendéket mindig éri egyfajta gyengéd sugárzás, még akkor is, ha ennek nincs tudatában, de ugyanez a tanítvány határozottan meg fogja érezni, amikor szokatlan mennyiségű erőt küldenek rajta keresztül.

Egy adott Mestertől származó erőátvitel általában csak az ő tanítványaira korlátozódik. De minden olyan személy, aki komolyan igyekszik szolgáló, tiszta és kifinomult életet élni, felhasználható az erő csatornájaként. Könnyen megeshet, hogy valahol nincs az erő szétosztására alkalmas tanítvány, de van valaki más, aki – bár még nem ért el magasabb szintet – viszont megfelelő alany erre a célra. Ilyen esetben a Mester valószínűleg őt fogja segítségül venni. A Mester sokféle erőt bocsát ki különböző célokra, és néha az egyik, néha a másik személy az erre alkalmas alany. Ha párhuzamosan vizsgálunk két tanítványt, azt tapasztaljuk, hogy mindkettőt mindig ugyanarra – ám egymástól eltérő – típusú erőre használják.

Ez a kiáramlás éppen úgy fizikai, mint ahogy asztrális, mentális és buddhikus kisugárzás is, és a fizikai világban főképp a kezeken és a lábakon keresztül történik. Ebből a szempontból – és általános okokból is – különösen nagy gondot kell fordítanunk a tisztaságra. Ha a kiválasztott személy fizikai teste csak egy pillanatra is híján van a tisztaságnak, az illetőt a Mester nem hasznosíthatja, mert ilyen állapotban nem alkalmas közvetítőnek. Olyan lenne ez, mintha tiszta vizet engednénk egy piszkos csövön keresztül – a víz útközben beszennyeződne. Ezért azok, akik közeli viszonyban állnak a Mesterrel, rendkívül éberen őrködnek testük tökéletes tisztasága fölött. Vigyázunk tehát arra, hogy ebben a tekintetben is mindig alkalmasak legyünk, ha szükség van ránk.

Egy másik szempont, amelyre ügyelnünk kell, ha hasznosak akarunk lenni, hogy elkerüljük a torzulást, különösen a lábunk eldeformálódását. Nem sokkal ezelőtt néhány hétig egy olyan közösségben voltam, ahol szokás mezítláb járni, és elborzadva láttam sok diák elferdült és megnyomorított lábát, és azt, hogy ez a deformitás milyen nagy akadályt jelent a számukra abban, hogy hasznavehető vezetékek lehessenek a Mester erői számára. Ennek az energiának a természetes útja közönséges körülmények között, hogy betölti a tanítvány egész testét, és azután a végtagokon keresztül távozik; de azokban az esetekben, amikor az egészségtelen lábbeli maradandó eltorzulást okozott, az Adeptus csak a test felső felének veheti hasznát. Mivel ez még azt a további nehézséget is okozza a Mesternek, hogy minden alkalommal egyfajta ideiglenes gátat vagy korlátot kellene létrehoznia a tanítvány rekeszizmának szomszédságában, érthető, hogy sokkal gyakrabban alkalmaz olyanokat, akik mentesek ettől a torzulástól.

ÜZENETEK TOVÁBBÍTÁSA

Néha a Mester határozott üzenetet küld tanítványain keresztül egy harmadik fél számára. Emlékszem, egyszer azt mondták nekem, hogy adjak át egy ilyen üzenetet egy nagyon intellektuális tagnak, akit nem nagyon ismertem. Kissé kínosan éreztem magam, amikor ebben az ügyben hozzá fordultam, de természetesen meg kellett tennem, tehát így szóltam hozzá: „A Mesterem megbízott, hogy adjam át ezt az üzenetet, és én egyszerűen azt teszem, amit ő mondott. Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy nem adhatok bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy ez valóban a Mester üzenete, ezért önre bízom, hogy akkora jelentőséget tulajdonítson neki, amekkorát akar. Nem volt más választásom, mint hogy megfeleljek a nekem adott utasításnak.” Természetesen tisztában voltam az üzenet tartalmával, mert le kellett jegyeznem, és állítom, hogy ránézésre ez egy tökéletesen egyszerű és barátságos üzenet

volt, amelyet bármely kedves ember küldhetett volna a másinak anélkül, hogy különösebb jelentősége lenne. De a látszat nyilvánvalóan megtévesztő volt. Az öreg úr, akinek átadtam az üzenetet, nagyon megdöbbsent, és így szólt: „Nem szükséges fáradság, hogy az üzenet Mesterétől eredő voltát bebizonyítsa. A megfogalmazásból azonnal felismertem a Mester szavait. Teljességgel lehetetlen lett volna, hogy ön megértse az általa tett számos hivatkozás jelentését.” És a mai napig fogalmam sincs, hogy mire gondolt.

Ilyen módon azonban ritkán kapunk üzenetet. Úgy tűnik, sok a tévhit ezzel a témával kapcsolatosan, ezért hasznos lehet pontosan elmagyarázni, hogy általában miként továbbítják az üzeneteket magasabb síkokról az alacsonyabbakra. Ezt könnyebben megértjük, ha figyelembe vesszük ezen síkok közötti kapcsolatot, a köztük zajló kommunikáció nehézségeit, és a nehézségek leküzdésének különféle módszereit.

ÉRZÉKENYSÉG, MÉDIUMSÁG ÉS PSZICHIKAI KÉPESÉGEK

A közönséges világi emberben, aki nem tanulmányozta különösebben ezeket a témákat, és nem is törekedett lelki képességeinek fejlesztésére, ezek a síkok különálló világok, és nincs közöttük tudatos közlekedés. Amikor ő – ahogy mondja – „éberen” van, tudata a fizikai agyán keresztül működik, és amikor a teste alszik, akkor ez a tudat az asztrális testén át munkálkodik. Ezért, ha egy halott ember vagy egy Kámadéva kommunikálni akar egy ilyen emberrel, kétféleképpen teheti meg. Szemtől szemben találkozhat és beszélgethet vele az asztrális világban úgy, mintha mindketten a fizikai életben lennének; vagy a különféle módok bármelyike szerint megnyilvánulhat a fizikai síkon, és ott hozhat létre valamilyen kommunikációt.

Az első módszer nyilvánvalóan egyszerűbb és kielégítőbb, de az a hátránya, hogy az átlagember megbízhatatlan emlékek-

kel tér vissza asztrális életéből a fizikaiba, így az őt inspirálni és irányítani akaró erőfeszítések csak részben sikeresek. Minden ember élete minden éjszakáján találkozik asztrális barátaival, akikkel a beszélgetések és viták pontosan úgy zajlanak, mint nappal ebben a sűrűbb világban. Ezekre a dialógusokra azonban az „élő” ember – éber tudatosságában – ritkán emlékszik. Ugyanakkor gondolatait és tetteit jelentősen befolyásolhatják, és gyakran befolyásolják is az így kapott tanácsok és javaslatok, bár éber állapotában semmit sem tud azok forrásáról, és azt feltételezi, hogy a saját ötletei merülnek fel az elméjében.

Ezért a kommunikálni akaró asztrális lény gyakran inkább a másik módszert alkalmazza, és a fizikai síkon próbál meg hatásokat elérni. Ez ismét kétféleképpen történhet. Az első módszer lényegét bizonyos fizikai hangok vagy mozgások előidézése képezi, amelyek egy előre meghatározott kód szerint értelmezhetők. Például kopogni lehet az asztalon, vagy az asztalt mozgatni bizonyos kiválasztott hangoknál, miközben valaki ismétli az ábécét, vagy a Morse távirati kódot lehet használni, ha mindkét fél ismeri, vagy az ouija tábla mutatóját lehet betűről betűre vezetni, hogy az üzenetet értelmezni lehessen.

A másik kevésbé nyers és unalmas, de a fizikai résztvevőre nézve veszélyesebb módszer, amikor az asztrális lény a fizikai világban lévő barátjának valamelyik szervét veszi igénybe. Például elfoglalhatja az „élő” ember hangszálait, és rajta keresztül beszélhet, vagy a kezét használva olyan üzeneteket írhat vagy rajzokat készíthet, amelyekről a fizikai közreműködő semmit sem tud. Amikor a „halott” az „élőn” keresztül beszél, az utóbbi általában transzállapotban van; a kéz azonban használható írásra vagy rajzolásra akkor is, miközben igazi tulajdonosa ébren van, könyvet olvas vagy éppen a barátaival beszélget.

Nem mindenkit használhatnak így fel az asztrális lények, csakis azokat, akik az ilyen befolyások iránt különösen fogé-

konyak. Az ilyen embereket gyakran pszichikusoknak, médiumoknak vagy érzékenyeknek nevezik, és talán ez az utolsó elnevezés a legmegfelelőbb az általunk vizsgált esetekben. De bármennyire érzékeny is valaki egy másik világból érkező hatásokra, mégis erősen határozott, saját személyiséggel rendelkezik, amit rendszerint nem lehet teljesen elnyomni. A magasabb síkokból jövő befolyások iránti érzékenységnek azonban sok fokozata van. Vannak, akik ezzel a tulajdonsággal születnek, mások erőfeszítéssel szerzik meg, de mindkét esetben gyakorlással fejleszthető és erősíthető. Azt szokták spirítiszta körökben „fejlesztésnek” nevezni, amikor egy fogékony természetű egyén azt az utasítást kapja, hogy tegye a lehető legnegatívabbá magát, és nap mint nap órákon át üljön ezzel a hozzáállással. Természetesen így egyre fogékonyabbá és lenyűgözöttebbé válik, és ha valamilyen asztrális lény napon-ta eljön és hat rá, fokozatosan összeszokznak, és a gondolatok közvetítése is nagyon leegyszerűsödik.

Az ilyen folyamat bizonyos fokán az áldozat fizikai teste transzba merül, ami azt jelenti, hogy az ego már nem uralkodik teste fölött, hanem egy időre átadja azokat az asztrális befolyásnak. A testek azonban továbbra is magukon viselik az ego erős benyomását, így bár az őket használó intelligencia egészen más, mégis nagymértékben a maguk megszokott pályáin mozognak. Lehetnek a közlést nyújtó asztrális lény érzelmei akár a legmagasztosabbak is, de ha az érzékeny ember történetesen tanulatlan, nem tud nyelvtanilag helyesen beszélni, vagy éppen külvárosi szlenget használ, akkor a magasröptű érzelmek kifejezése – a fizikai világban – az említett jellegzetességeket valószínűleg nagyon markánsan meg fogja jeleníteni. Ha Julius Caesart, Shakespeare-t vagy Szent János apostolt halljuk megnyilvánulni egy szeánszon, akkor általában – utolsó földi életükhöz képest – jelentős minőségi romlást tapasztalunk, és természetesen azt kell megállapítanunk, hogy ezek a régi nagyok egyáltalán nincsenek valójukban jelen, hanem az egész csak egy szemtelen megszemélyesítés. Ez kétségtelenül

teljesen helytálló következtetés, de néha elfelejtjük, hogy még ha egy ilyen kommunikáció valódi is lenne, százból kilencvenkilenc esetben pontosan ugyanilyen fogyatékoságoknak lenne kitéve.

A transzkontrollnak olyan tökéletes formája is van, amely képes teljes mértékben kiküszöbölni a közvetítő (hangszer) személyiségében rejlő hibákat, az ilyen maximális uralom azonban rendkívül ritka. Amikor mégis ezt tapasztaljuk, akkor a halott hangját, hanglejtését és szokásos kifejezéseit meglepő pontossággal adja vissza a médium, vagy pontosan utánozza annak kézírását; de még az ilyen rendkívüli esetben sincs abszolút garanciánk arra, hogy csakugyan a megnevezett halott személlyel van dolgunk. Ezeken a magasabb síkokon ugyanis annyira könnyű a gondolatolvasás és mindenféle gondolatátvitel, hogy viszonylag kevés információt lehet bármilyen értelemben magánjellegűnek vagy kizárólagosnak tekinteni.

Mindez az úgynevezett fejlődés rendkívül rossz hatással van a szegény érzékenyekre, mert ahogy egyre növekszik az efféle fogékonyságuk, az ego úgy veszíti el a teste fölött gyakorolt kontrollt. Egyre hajlamosabbá válik az asztrális befolyásokra, de semmiféle garanciát nem vállal azok természetére, ami azt jelenti, hogy a rossz és a jó is ugyanolyan könnyen befolyásolhatja. Csekély értékű az a sokszor hangoztatott ígéret, hogy egy „szellemi vezető” meg fogja védeni őt, mivel az ilyen vezetők ereje nagyon korlátozott. Olyan helyzetben van az illető, mint aki megkötözve és tehetetlenül fekszik az útszélen, kiszolgáltatva a legközelebb arra járó kénye kedvének, aki természetesen lehet a kötelékeket róla leoldó irgalmas szamaritánus, és segítségére lehet a nagy szükségben, de lehet rabló is, aki elveszi tőle még azt is, amije megmaradt. És sajnos talán a rablók összességében többen vannak, mint az irgalmas szamaritánusok. A magam felfogása szerint, nem kevés tapasztalatra támaszkodva, erősen óvnám felebarátaimat bármiféle médiumságra való vállalkozástól.

Úgy vélem, a médium titulust leginkább azok számára tarthatjuk fenn, akiken keresztül fizikai jelenségeket lehet előidézni, akikből – mai szaknyelv szerint – ektoplazmát lehet kivonni úgy, hogy materializációk jöjjenek létre, és különböző nehéz tárgyak megmozduljanak.

Egy másik, egészen másfajta fejlődés a pszichikai vagy lelki előrehaladás. A psyche szó görögül lelket jelent. A léleknek éppúgy megvan a maga ereje, mint a testnek. Bár talán pontosabb lenne azt mondani, hogy minden erő, amivel az ember rendelkezik, voltaképpen a lélek ereje, noha ez az energia különböző síkokon nyilvánul meg. Végül is nem a test lát, hall, ír, rajzol vagy fest, hanem mindig maga az ember dolgozik a testen keresztül. És amikor egy ember kifejleszti ezeket a pszichikai erőket, az valójában csak azt jelenti, hogy megtanult más – nem fizikai – eszközökön keresztül működni, és hogy az eredményeket bizonyos mértékig át tudja vinni éber tudatába.

Szinte minden esetben ez az utóbbi pont okozza a nehézséget. Bárki, aki az asztrális síkon működik fizikai testének alvása közben vagy a test halála után, tudatában van asztrális környezetének, de ebből még nem következik, hogy képes arra emlékezni is, amikor ismét felébred. A nehézség tehát nem abban rejlik, hogy átéljük a tapasztalatokat, hanem abban, hogy képesek legyünk ezeket a benyomásokat átadni a fizikai agynak. Az ehhez szükséges adottságot csak hosszan tartó erőfeszítéssel lehet megszerezni. Úgy tűnik, az az általános vélekedés, hogy az ilyen erők birtoklása magas erkölcsi és szellemi fejlettségre vall, pedig ez nem feltétlenül van így. Egy kellően megerőltető és kitartó erőfeszítés mindenkiben kibontakoztatja ezeket az erőket, erkölcsi jellemétől függetlenül; de az is igaz, hogy ezek általában spontán módon alakulnak ki, amikor az ember elér egy bizonyos spirituális fejlődési fokot.

A Mesterek tanítványainál általában így alakulnak ki ezek a képességek, és bár ezeknek is megvannak a maguk külön veszélyei, összességében minden bizonnyal nagyon hasznosak

és értékesek. Szükséges azonban, hogy akiknél ezek a képességek jelentkeznek, igyekezzenek azokat megérteni, és próbálják valamennyire felfogni azok mechanizmusát. Még ha általános előrehaladottság eredményeként jelennek is meg ezek az erők, nem szabad azt hinniük, hogy őket mindez felmenti azon törvények alól, amelyek szerint ezek a képességek működnek. Nagyon sok nehézséggel jár a tiszta visszaemlékezés elérése, és ez éppen úgy vonatkozik ránk is, mint a spiritiszta érzékenyekre; noha hosszas tanulmányozás segítségével eljuthatunk odáig, hogy jobban értsük ezeket a problémákat náluk.

Mindenekelőtt nem szabad megfélekezelnünk arról, hogy nekünk is megvannak a magunk személyiségei, amelyek valószínűleg erősebbek a szomszédaink személyiségeinél, mivel igyekeztünk erőinket és jellembeli határozottságunkat fejleszteni. Természetesen mi is évek óta igyekszünk az egyéniség által uralni a személyiséget, de ez nem változtat azon a tényen, hogy színekkel telített személyek vagyunk, akiknek határozott jellemvonásaik vannak; és hogy akármi menjen is rajtunk keresztül, azt módosíthatják ezek a határozott tulajdonságok.

Saját megfigyeléseimből két példát szeretnék itt felidézni, hogy érzékeltessem, mire is gondolok pontosan. Emlékszem egy hölgyre, aki rendkívül jó tisztánlátó volt. Képes volt visszatekinteni a múltba, és történelmi eseményeket a legnagyobb pontossággal és részletességgel felidézni. Buzgó keresztény volt, és azt hiszem, sohasem volt képes feltételezni, hogy bármely más vallás is éppen olyan letéteményese lehet az igazságnak, mint az ő saját vallása. Mondhatnám (nem rossz értelemben használva a szót), erősen előítéletes volt a kereszténység előnyére. Ennek igen meglepő – néha már szinte mulatságos – hatása volt a tisztánlátására. Tegyük fel, hogy éppen egy ősi római jelenetet idézett fel. Amíg semmilyen vallási vonatkozású esemény nem került a látókörébe, addig mindent a legnagyobb pontossággal írt le, amikor azonban kiderült, hogy a jelenet egyik szereplője keresztény, azonnal feltűnően erős részrehajlást mutatott annak javára. Semmi sem lehetett rossz,

amit mondott vagy tett, viszont minden, amit ellene mondtak vagy tettek, az mindig a legnagyobb elvetemültség jele volt. Amikor ez a tényező felmerült, a hölgy tisztánlátása teljesen megbízhatatlanná vált. Feltételezhető, hogy úgy látta az eseményeket, ahogy megtörténtek, de annyi bizonyos, hogy a róluk adott beszámolója és a hozzájuk fűzött magyarázata teljesen helytelen volt.

Ismertem egy másik hölgyet is, aki ragyogó költői képzelőerővel bírt, és ami arra készítette őt a hétköznapi beszélgetések során, hogy mindent felnagyítson, amit elmondott. A legkevésbé sem állt szándékában meghamisítani a történeteket, egyszerűen azért tette, hogy felcifrázzon, és minden tekintetben nagyobbnak és szebbnek mutasson bármit, mint amilyen az valójában volt. Mindez sok szempontból szerencsés viselkedés, de némileg végzetes a tudományos megfigyelés számára. Ugyanez történt akkor is, amikor más világokban – akár a jelenben, akár a múltban – realizálódott jeleneteket írt le. Például egy egészen hétköznapi kis szertartás a fizikai síkon, amelyen talán néhány baráti déva és az érintett felek néhány halott rokona vett részt, az ő beszámolója szerint egy hatalmas beavatássá válik, amelyen az összes nagy Adeptus és a legtöbb ünnepelt szereplő vesz részt, és amelyet az arkangyalok egész seregének jelenléte áld meg.

Ezek a példák is alátámasztják annak a fontosságát, hogy a szárnyait bontogató tisztánlátónak nagy gonddal kell őrködnie saját maga fölött, és első benyomásait csak fenntartásokkal, a kételkedés szűrőjén keresztül szabad elfogadnia. Sohasem szabad elfelejtenünk, hogy e magasabb világokhoz tartozó képességek használatához éppen úgy hozzá kell szoknunk, mint a fizikai síkon bármiféle új eszköz kezeléséhez. A kised is csak lassanként tanulja meg a perspektívát felmérni, bár a szemei születésétől fogva megvannak, csakhogy meg kell tanulnia azokat használni. Egy vak ember nagyon könnyen és gyorsan megtanulhat olvasni a Braille-írással, közülünk – akik képesek vagyunk használni a szemünket – azonban a legtöb-

ben gyakorlatilag lehetetlennek találnák a rendszer egyik betűjének megkülönböztetését a másiktól, hacsak hosszasan és nagy fáradsággal nem gyakorolnák.

Ugyanígy, az asztrális képességeit bontogató ember számára eleinte gyakorlatilag lehetetlennek tűnik leírnia azt, amit lát vagy hall. Minden olyan másnak tetszik neki, és azt tapasztalja, hogy amit talán látásának nevezne, mindenféle nem várt irányokban működik. Csak több éves tapasztalat után válik teljesen megbízhatóvá, és még akkor is, amit az alsóbb tudatába át tud vinni, az csak pusztá tükörképe annak, amit lát. Minden asztrális eseménynek van olyan oldala, amit lehetetlen fizikai szavakkal kifejezni. És ahogy az ember egyre magasabb szintre emelkedik, a történések mindig több ilyen aspektusával szembesül, és egyre kevésbé érzi magát képesnek arra, hogy tapasztalatairól akár a legcsekélyebb fogalmat is adja. Sőt, amit egyáltalán képes áthozni onnan, minden bizonnyal azt is kiszínezi a saját egyéni felfogása szerint.

AZ ADEPTUSOK ÜZENETEI

Sokan régóta meditálunk naponta nagy Mestereinkről. Néhányan évek óta tesszük ezt, tiszteletünk és odaadásunk mélységével így próbálunk közeledni hozzájuk. Közülünk a szerencsésebbekkel gyakran megesik, hogy személyes kapcsolatba kerülnek velük, és néha megbízásokat kapnak tőlük, hogy a kevésbé szerencsés testvéreinknek üzeneteket adjanak át. Biztos vagyok benne, hogy bárkit is érjen ilyen megtiszteltetés, minden erőfeszítést megtesz annak érdekében, hogy pontosan közvetítse az üzenetet. Eszében kell azonban tartania, hogy az ilyen ügyek vonatkozásában ő sem mentesül az általános törvények alól, és nagyon határozottan vigyáznia kell magára, nehogy részrehajlásával vagy nemtetszésével kiszínezza az üzenetet. Azt gondolhatnánk, hogy ez lehetetlen, hiszen a Mester bizonyára gondoskodni fog arról, hogy biztosítsa üzenetének pontos átadását. De emlékeznünk kell arra is, hogy

a nagy Adeptusok ugyanígy az egyetemes törvények szerint dolgoznak, és nem módosíthatják azok rendelkezéseit a mi kényelmünk érdekében. Vannak olyan esetek, mint például az imént említettem, amikor egy nagy jelentőségű közvetlen utasítást szóról szóra lediktálnak, és az átvevő lejegyzi azt a fizikai síkon, de az ilyen esetek rendkívül ritkák. Megpróbálom leírni, amennyire fizikai szavakkal egyáltalán lehetséges, mi történik általában akkor, amikor a Mester üzenetet küld az egyik tanítványán keresztül.

Először is értsük meg, hogy az Adeptus rendszerint egy nagyon magas síkon összpontosítja a tudatát – általában azon, amit mi Nirvánának nevezünk. Természetesen egy pillanat alatt képes tudatosságát levinni bármelyik szintre, ahol éppen dolgozni akar, de a kauzális test alá süllyednie olyan korlátokkal jár, amelyeket ritkán érdemes felvállalnia. A tanítvány, amikor a fizikai testen kívül van, fejlettségének megfelelően különböző szinteken működik. De, amikor üzenetközvetítéssel bíznak meg valakit, valószínűleg legalább a kauzális testét fogja használni, és gyakran előfordul, hogy a kommunikáció is ezen a szinten történik. Ahhoz, hogy megértsük a gondolatátvitelt, látnunk kell, hogy milyen formában valósulhat meg egy ilyen kommunikáció.

Itt a fizikai síkon gondolatainkat vagy érzelmeinket kimondott szavakba foglalhatjuk. Tudjuk azonban, hogy a magasabb világokban ilyen szavakat nem használnak, hanem az asztrális és mentális síkokon az érzelmek és a gondolatok meghatározott lebegő alakokat öltenek. Általában minden gondolat és érzelem külön formát hoz létre, bár ha keverednek, találunk olyan alakokat, amelyekben a színek furcsán egybeolvadnak. Tegyük fel, hogy képzeletben megpróbáljuk felemelni magunkat a mentális sík azon magas részébe, ahol az ego az ő kauzális testében működik, és nézzük meg, az Én gondolatai hogyan fejeződnek ott ki. Szokás szerint a nyelv cserbenhagy bennünket, hiszen az egyik fő különbség, hogy az ego egyáltalán nem használ szavakat és mondatokat, és nem is alkalmaz ilyesmit

a gondolatok egymásutánjában. Úgy tűnik, egyáltalán nem is gondolkodik a szó általunk használt értelmében; sohasem vitatkozik, és ezáltal olyan következtetésekre sem jut, mint mi itt a fizikai világban.

Amikor az Adeptus előtt felmerül valamilyen téma, azt azonnal látja, és mindent tud róla. Ha közölni akar egy gondolatot mással, az olyan, mintha egyfajta labdát dobna az illetőnek, amely valamilyen módon együttesen magában foglalja a tudást és a következtetéseket egyaránt. A legkevésbé sem korlátozódik egyetlen ötlet közvetítésére. Az Adeptus gondolata úgy özőnlík a tanítványára, mint valami gyönyörű, apró gömböcskékből álló jégzápor, amely golyócskák mindegyike egy-egy – adott eszmével rokon – egészen világosan kidolgozott ötletnek felel meg. Ha a tanítvány olyan szerencsés és okos, hogy képes megjeleníteni és lefordítani egy ilyen jégzáport, alighanem azt fogja tapasztalni, hogy legalább húsz oldalra lenne szüksége ezen pillanatnyi özőnlís bemutatására, és a kifejezés természetesen még így is szükségszerűen tökéletlennek bizonyulna.

Be kell továbbá látnunk, hogy szavakat nem közölnek a tanítvánnyal, csak ötleteket, és ezért szükségszerűen a saját nyelvén kell kifejeznie ezeket a gondolatokat. Az ötletek egyértelműen a Mestertől származnak (ha a növendék egyáltalán van olyan szerencsés, hogy pontosan felfogja és értelmezze a gondolatokat), de a kifejezési forma teljesen a tanítványé. Ezért az ő sajátosságai minden bizonnyal érvényesülni is fognak. Az üzenetet olvasók pedig ezt mondják: „De hiszen ez ennek meg ennek a stílusa” – utalva a közvetítőre, akire az üzenetet bizalmasan bízták. Valóban, teljesen igazuk van, amikor ezt mondják, de nem szabad megengedniük, hogy ez a nyilvánvaló tény elvakítsa őket az üzenet szellemét vagy fontosságát illetően.

Madame Blavatsky nagyon régen (1888-ban), amikor ilyen levelek gyakran érkeztek az Adeptusoktól, ezt írta azokra vonatkozóan:

„Száz okkult levélből aligha egyet írt annak a Mesternek a keze, akinek a nevében és megbízásából küldték, mivel a Mestereknek sem szükségük, sem szabadidejük nincs levelet írni. És amikor egy Mester azt mondja: „Én írtam azt a levelet”, ez csupán annyit jelent, hogy minden szót ő diktált, és a lenyomatát felülvizsgálta. Általában a csélájukkal íratják (vagy kivetítik) az üzeneteket, legyen akár közel, vagy távol a kiszemelt tanuló. Mindezt úgy, hogy elméjébe adják azokat a gondolatokat, amelyeket ki akarnak fejezni, és ha szükséges, segítenek a kivetítési folyamatban. Teljesen a cséla fejlettségi állapotától függ, mennyire pontosan adja át a gondolatokat, és utánozza az írásmintát.” (Lucifer, Vol. III. 93. o.)

Ha a tanítvány már évek óta szokott a Mester részéről üzeneteket közvetíteni, a folyamatos gyakorlás révén sokkal nagyobb könnyedséggel és pontossággal végzi a fordítást; ez pedig annak köszönhető, hogy megtanult számolni személyes fogyatékoságaival úgy, hogy képes azokat ténylegesen kikapcsolni. Ugyanígy előfordul az is, hogy az ő megszokott kifejezőmódjait alkalmazza, mégpedig egyszerűen azért, mert számára ezek jelentik a legjobb módot bizonyos gondolatok kifejezésére. Ha azonban olyan fejlett és bőséges tapasztalattal rendelkező valaki közvetít üzenetet, mint például a mi nagy elnökünk, akkor egészen biztosak lehetünk abban, hogy az értelme pontos, és kifejezési formája a legjobb, amit ezen a síkon el lehet érni.

A SZEMÉLYES GYARLÓSÁG

Azok számára, akik még nem érték el ezt a szintet, a személyes gyarlóság feltétlenül betolakodik. Sajnos, ez igen gyakran nemcsak a közlések stílusára, (ami végül is nem annyira fontos, és könnyen figyelmen kívül hagyható), hanem a tartalmi részre is vonatkozik. Ahhoz, hogy megértsük, miért és hogyan van ez így, egy pillanatra át kell gondolnunk annak az embernek a felépítését és fejlődését, akitől az üzenetek érkeznek.

Régebbi tanulóink emlékezhetnek rá, hogy a *Man Visible and Invisible* (A Látható és Láthatatlan Ember) című könyvben több különböző fejlettségi fokon álló ember asztrális és mentális testeit is bemutattam. Ezek az illusztrációk azonban ezen testeknek csak a külső megjelenését érzékeltették. Minden testnek azt a részét, amely állandó kapcsolatban van az embert körülvevő asztrális vagy mentális világgal, és éppen ezért folyamatosan tevékenységi állapotban van. Emlékeznünk kell arra, hogy az asztrális és mentális anyag ezen ovális alakjai csak felületesen vitalizáltak, és az átlagos ember esetében az így érintett felszíni réteg általában vékony. Mindegyik testben – viszonylag nagy arányban – állandóan található egy olyan hányad, amely még nem elevenedett meg (azaz egy-egy nehéz mag van bennük), és szinte egyáltalán nem vesz részt a test külső tevékenységeiben. Bár ezt a viszonylag közömbös anyagtömeget alig befolyásolja a felébredtebb rész, bizonyos módokon mégis képes hatni az utóbbira.

A személyiségről úgy beszélünk, mint az alsóbb tudathordozókon – a mentális, asztrális és fizikai testeken – keresztül működő ego töredékéről. A szóban forgó működés módszereiről és részleteiről meglehetősen teljes leírást találunk ennek a könyvnek a VIII. fejezetében, továbbá a *The Inner Life* (A Benső Élet) című könyvnek a *Lost Souls* (Elveszett lelkek) elnevezésű fejezetében, valamint a *Talks on the Path of Occultism* (Beszélgetések az Okkultizmus Ösvényéről) című könyv 257-261. lapjain. Ott elmagyarázzák, hogy az ego még korántsem teljesen éber, és jelentős hányadát tekintve (bármilyen abszurdnak is hangzik) még nem aktív. A Monád az, amely megeleveníti az egót, de az igazi Én (ego) mindannyiunkban még csak részben ébredt fel. Pontosan ugyanígy az ego az, amely élteti a személyiséget, de ez a teendő is még nagyon messze van a tökéletestől. Ezeket a tényeket nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Némely emelkedett pillanatban az egóból áramló erő ideiglenesen magasabb szintre emelheti a személyiséget, másrészt az asztrális vagy mentális test használatlan részeinek állandó nyomása egy időre érezhetően csökkentheti azt.

A megvilágítatlan anyag ezen inaktív tömegének sajátos élete és hajlamai vannak, amelyek akkor érvényesülnek, amikor a személyiség aktívabb része némileg háttérbe szorul. Mindez főként akkor történik meg, amikor nem használjuk aktívan ezeket a testeket. Ezek a tulajdonságok természetesen eltérőek a különböző embereknél, de az intenzív egoizmus szinte mindig szembetűnő. Gyakran a fent hivatkozott nehézkes magtól erednek a beképzeltség, valamint öndicsőítés gondolatai és benyomásai, továbbá bármilyen igazi vagy képzelt veszélytől való ösztönszerű, önmagunk megóvására irányuló törekvés. Mielőtt elérnénk a fejlett ember felvillanó dicsőségét (lásd: *Man Visible and Invisible – A Látható és Láthatatlan Ember*, XXI. ábra), egy hosszú és lassú kibontakozási időszak következik, amely során ezt a nehéz magot fokozatosan áthatja a fény, mialatt felmelegszik, és izzó reakcióvá olvad fel. Hosszadalmas folyamat a személyiség e finom uralma alól történő szabadulás. Természetesen fokozatosan megszűnik, ahogy az ember az egész természetét ellenőrzése alá vonja, de közben nagyon bölcsen cselekszik, ha a legkomolyabban kételkedik minden olyan közleményben, amely dicsőíti a személyiséget, vagy el akarja vele hitetni, hogy az egész emberiség közül ő az egyetlen kiválasztott, aki valami bámulatos kinyilatkoztatást kapott, ami forradalmasítja a világot.

Ilyen ígéreteket közvetíthet a kommunikáló szellem az inspiratív szeánszokon, de azért nem szabad szándékos csalást feltételeznünk a szellem részéről. Sokszor olyan erős benyomást gyakorolnak rá bizonyos – az asztrális életében fontos szerepet játszó – nagyszerű tények, hogy úgy érzi, ha ezeket megfelelően bemutathatná a világnak, akkor annak magatartása egészen megváltozna. Csakhogy elfeledkezik arról, hogy ugyanezeket az eszméket a saját fizikai életének idején is újra és újra hirdették, amelyekről ő maga a legcsekélyebb mértékben sem vett tudomást. Ezt illusztrálják az evangéliumi gazdag ember Ábrahámhoz intézett szavai: „Ha a halottak közül menne valaki hozzájuk, megtérnének.” Ábrahám bölcs válasza pe-

dig így hangzott: „Ha nem hallgatnak Mózesre és a prófétákra, az sem győzné meg őket, ha valaki a holtak közül feltámadna.” Éppen ennek a tudatalatti énnak az alattomos, de állandó nyomása teszi az egyébként józan eszű, átlagos embert nyitottá a rendkívüli önámításra. Emiatt tiltakozás nélkül képes elfogadni az olyan hízelgést, amelyet ezen befolyás nélkül azonnal nevetségesnek találna.

Coué a fejletlen tudatalatti befolyásolásában ért el kimagasló eredményeket. A tudatalatti egyik sajátossága, hogy mindig nehezményezi, ha a személyiség felébresztett része az akarat révén igyekszik hatni rá. Rest és előítéletes lévén, szembeszáll minden olyan változással és törekvéssel, amely őt felébreszteti és munkába állítani akarja. Ezért Coué külön utasította betegeit, hogy akaratukat egyáltalán ne használják, mert az csak ellenkezést keltene, hanem egyszerűen és nyugodtan ismétljenek egy adott pozitív állapotot mindaddig, amíg azt az alsó tudat magáévá nem teszi. Emlékezzünk arra, hogy a hatásközzvetítés (szuggesztió) egyik módszere az volt, hogy a hatni igyekező a benyomást akkor indította el, amikor a páciens fizikai teste aludt. Még az önszuggesztiót is lehetőség szerint csaknem ugyanígy kellett végrehajtani. A beteget arra kérték, hogy merüljön álomba, miközben csendesen mormolja: „Napról napra minden vonatkozásban egyre jobban és jobban fejlődöm.” Az állandó ismétlésnek pedig olyan nagy az ereje, hogy a tudatalatti én teljesen feltöltődik az aktuális gondolat-tal (ami fékezhetetlen egoizmusánál fogva nem is esik annyira nehezére), és folyamatosan addig sugározza azt a tevékenyebb tudatra, amíg határozott eredmények nem születnek. Így tehát a fejletlen tudatalattit, amely a tudatlanok számára veszély és gyengeség forrásának bizonyulhat, a bölcs ember valóban arra használhatja, hogy segítse őt a felfelé vezető úton.

Mindezek alapján az egyik legfontosabb tanulság, hogy a tudatlanság mindig veszélyeket hordoz magában, és még a legnemesebb szándék sem pótolja mindig a tudományos ismeretek hiányát. Bármely tréfás vagy fondorlatos egyén könnyen

lépre tudja csalni a természet rejtett törvényeit kevésbé ismerő embert, viszont sok buktatót elkerülhet az a személy, aki tanulmányozta ezeket a törvényeket. De még az ilyen tájékozott egyén se bizzon vakon a tudásában, mert a szüntelen éberség a pontosság ára. Sok tanácsot kaptunk erre vonatkozóan, és minden bizonnyal jól tesszük, ha megfogadjuk azokat. Kerüljünk minden személyes érzést, legfőképpen a büszkeséget. Mély bizalmatlansággal fogadjunk minden egyéni vonatkozású dicsőítést, mert „a becsvágy az első átok”, és „a tanítvány arra az erőre vágyik, amely őt az emberek szemében semminek tünteti fel”. „Légy alázatos, ha el akarod érni a bölcsességet, és légy még alázatosabb, mikor már elérted azt.” Aki maradéktalanul megfeledezik önmagáról, és életét teljes egészében mások szolgálatának szenteli, az sok veszélytől szabadítja meg magát. Szíve tiszta lesz, mint a kristály, hogy a Logosz fénye szennyezetlenül átragyoghasson rajta; egész természete olyan őszintén fog reagálni Mesterének rezgéseire, hogy a magasabb síkok gondolatai és üzenetei torzítatlanul, minden alacsonyabb érintéstől mentesen áramlanak majd át rajta. Így ő az emberiség szolgálatával fogja egyúttal a Mestereinket is a legjobban szolgálni.

GONDOLATTESZTELÉS

Van még egy értékes kiváltsága az elfogadott tanítványnak: bármilyen témával kapcsolatos véleményét összehasonlíthatja Mesterének álláspontjával. Könnyen belátható, hogy ezen előjog gyakori használata jelentős mértékben fogja a tanítvány gondolkodását nemes és nagylelkű irányokba vezetni, és egyre képesebbé teszi arra, hogy megszabaduljon tévedéseitől, előítéletekre való hajlamosságától, vagy a megértés hiányától. Ezt a lehetőséget többféle módon is lehet gyakorolni. A saját módszerem mindig az volt, hogy meditációba merülve lefeküdtem, és igyekeztem olyan mértékben a Mester tudásta lépni, amennyire csak képes voltam. Amikor elértem a

számomra elérhető legmagasabb pontot, hirtelen visszafordultam, és mintegy hátratekintettem a kérdéses témára, és akkor azonnal megkaptam a Mester véleményét tükröző benyomást. Ami valószínűleg nagyon távol állt a tökéletes impressziótól, de legalább megmutatta nekem, hogyan vélekedik ő az adott tárggyal kapcsolatosan, már amennyire behatolhattam a gondolataiba.

Vigyáznunk kell azonban arra, hogy ezzel a csodálatos előjoggal semmi esetre se éljünk vissza. Ez a kiváltság csak arra nyújt lehetőséget a számunkra, hogy a legnehezebb kérdésekben a legvégső tekintélyhez tudjunk fordulni, vagy olyan esetekben, amikor nincs elegendő információnk az ítélethez, és mégis döntést kell hoznunk. De egyáltalán nem jelenti azt, hogy másokra bízunk a gondolkodást, vagy hogy döntést kérjünk közönséges hétköznapi esetekre, amelyek megoldására tökéletesen kompetensek vagyunk.

Akik – az Ezoterikus Iskola tagjaihoz hasonlóan – hosszú ideig meditálnak valamelyik Mesteren, és erőteljes gondolatképet alkotnak róla, azt fogják tapasztalni, hogy ezt a gondolatképet a Mester pontosan úgy kelti életre, hogy ők azon keresztül félreismerhetetlen szellemi erőkiáramlást kapjanak. Ezáltal a meditáció tökéletesen beváltja küldetését, és a tanítvány rajta keresztül mindig felismeri a Mester befolyását. Előfordultak – bár szerencsére ritkán – olyan esetek is, amikor valamilyen gonosz lények kimondottan azért személyesítettek meg egy Mestert, hogy ezzel becsapják valamelyik tanítványt. Az ilyen kísérlet azonban csak akkor járhat eredménnyel, ha a tanulóban némi gyengeség – képzelődés, becsvág, féltékenység vagy önzés – jelei mutatkoznak, amit egy lesben álló kísértő addig növelhet és táplálhat, amíg az a szellemi haladás végzetes sorompójává nem válik. Amíg az ilyen tulajdonságok gyökerei szigorúan és alaposan meg nem szűnnek, addig az aspiráns soha nem lesz mentes a meg tévesztés lehetőségétől. De ha valóban alázatos és önzetlen, akkor nincs mitől félnie.

Az elfogadásra váró jelöltnek szükségképpen a legnagyobb gonddal kell figyelnie önmagát. Ha még nem kapott egyenesen neki szóló utalást a Mesterétől vagy egy idősebb tanítványtól, hogy milyen hibáktól kell tartózkodnia, akkor a legjobban teszi, ha ő maga térképezi fel azokat. És amikor már tisztán látja a hiányosságait, vagy figyelmeztetést kapott azokra nézve, akkor szüntelen éberséget kell gyakorolnia velük szemben. Ugyanakkor óvatosnak kell lennie annak érdekében, hogy az önmagába tekintés túlzottá vagy betegessé ne váljon. A legbiztonságosabb irány a számára, ha teljes figyelmét mások segítésére összpontosítja. Ha egész lelke ezzel a gondolattal van tele, ösztönszerűen helyes irányba fog haladni. Az a vágy, hogy teljesen megfeleljen ennek a munkának, arra fogja ösztönözni, hogy minden akadályt félreseperjen az útjából; és így anélkül, hogy tudatosan gondolkodna saját fejlődéséről, rá fog jönni, hogy már azon az Ösvényen halad.

KIKAPCSOLÓDÁS

Nem várható el egy tanítványtól, hogy a Mesteren kívül senki és semmi másra ne gondoljon. De az igen, hogy elméjének hátterében mindig ott álljon és elérhető legyen a Mester alakja, valahányszor szüksége van rá az élet viszontagságai között. Elménk nem lehet mindig az új húrjához hasonlóan megfeszített állapotban. Az észszerű kikapcsolódás és a gondolatok változatossága a mentális egészség elengedhetetlen feltételei. A tanítványnak azonban rendkívül óvatosnak kell lennie, hogy a pihenést ne mocskolja be a legcsekélyebb szenny vagy durvaság sem. Egyetlen olyan gondolatot sem szabad megengednie magának, amely miatt a Mester előtt szégyenkeznie kellene.

Nincs abban semmi rossz, ha kikapcsolódásként elolvasunk egy jó regényt, az általa előidézett gondolatformák semmilyen módon nem fogják megzavarni a Mester gondolatmenetét. De nagyon sok olyan regény is van, amelyek romlott dolgokra való utalásokkal vannak tele, amelyek tisztátalan gondolatfor-

mákat állítanak a lélek elé, amelyek dicsőítik a bűnt, és vannak olyanok is, amelyek az olvasó gondolatait az élet legvisszasztatóbb problémáira összpontosítják, vagy élethűen ecsetelnek gyűlöletteljes és kegyetlen jeleneteket. Minden ilyen olvasmány szigorúan kerülendő. Hasonlóképpen semmi rossz nincs abban, ha tisztességes játékokban veszünk részt, vagy ha megtekintjük azokat. De feltétlenül mellőzendő minden olyan játék, amely bármilyen kegyetlenséget tartalmaz, amely kárt tehet emberben vagy állatban.

NYUGODTSÁG ÉS EGYENSÚLY

A tanítványnak minden munkája során vigyáznia kell nyugalmának és lelki egyensúlyának megtartására, mégpedig kétféleképpen. Mértéken túl dolgozni, ami nem ritkaság a fiatalok és a lelkesedők között, a bölcsesség hiányára vall. Mindegyikünknek annyit kell tennie, amennyit bírunk, de kétségkívül van egy határ, amelyet nem bölcs dolog túllépni. Ahogy nagy elnöknőnk mondta: „Amit nem érek rá megtenni, az nem az én feladatom!” Olyan fáradhatatlanul és szünet nélkül pedig senki sem dolgozik, mint ő. Ha észszerűen használjuk erőinket a mai feladatra, akkor erősebbek maradunk, és szembe tudunk nézni a holnapi teendőkkel is. Hiszen eléggé értelmetlen az a szolgálat, amikor aznap annyira túlfeszítjük magunkat, hogy másnapra hasznavehetetlenné válunk, mert az ilyen esetben elpazaroljuk a következő munkához szükséges energiánkat pusztán azért, hogy kielégítsük aznapie kiegyensúlyozatlan lelkesedésünket. Természetesen időnként előfordulnak olyan sürgős esetek is, amikor félre kell tennünk az elővigyázatosságot, hogy egy-egy munkát időben el lehessen végezni; de a bölcs mesterember igyekszik kellően előre tekinteni, hogy elkerülje az efféle szükségtelen kríziseket.

A nyugalom és a lelki egyensúly megőrzésének második módja a tanítvány belső magatartására vonatkozik. Érzelmeknek bizonyos mértékű hullámozása elkerülhetetlen, de azon kell

lennie, hogy ezt a lehető legkisebbre csökkentse. Folyamatosan hatnak ránk különféle (asztrális, mentális vagy tisztán fizikai) befolyások, és bár rendszerint nincs tudomásunk róluk, mégis többé-kevésbé hatással vannak ránk. Fizikai síkon a hőmérséklet, az időjárás, a légkör nedvességtartalma, a túlzott fáradtság, az emésztőszervek állapota – mindezek és még sok más tényező befolyásolja általános közérzetünket. Ez az érzés pedig nem csupán a boldogságunkra, hanem munkaképességünkre is kihat.

Tudtunk nélkül is érinthetnek minket olyan asztrális körülmények, amelyek az asztrális világ különböző részein ugyanúgy változnak, mint a fizikai világban az éghajlat, a hőmérséklet és a természet. A külvilágban néha egy kellemetlen társ csatlakozik hozzánk, akit csak nehezen tudunk lerázni. Az asztrális világban sokkal nehezebb megszabadulni néhány parazitahajlamú degenerálttól, vagy akár a kétségbeesés mélyébe fulladt, szerencsétlen, elhunyt személytől. Az ilyen entitás, aki görcsösen kapaszkodik egy emberbe, kiszívhatja a célszemély életerejének nagy részét, és eláraszthatja őt komorsággal és depresszióval. Teszi ezt anélkül, hogy ezáltal önmagán a legcsekélyebb mértékben is segítene. Lehet, hogy mit sem tudunk az ilyen lényről, és még ha tudunk is, sokszor nem könnyű enyhíteni a szorongást, vagy (ha ez lehetetlen) lerázni jelenlétének lidércét. Az asztrális síkon éppúgy vannak tudattalan vámpírok, mint a fizikain, és mindkét esetben rajtuk a legnehezebb segíteni.

A tanítvány – általános fejlettségének köszönhetően – érzékenyen reagál mindezekre a hatásokra, akár tud ezekről a befolyásokról, akár nem; így tehát alkalomadtán megmagyarázhatatlanul emelkedett vagy nyomott hangulatban érezheti magát.

Az asztrális elementál rendkívül élvezi az érzelmek heves váltakozását, és mindent megtesz ezek ösztönzése érdekében. A tanítványnak azonban nem szabad ezen változó hangulatok

játékszerévé válnia. Arra kell törekednie, hogy állandó szinten tartson egy olyan örömteli derűt, amelyet nem zavar meg semmilyen felmerülő izgalom.

Néha a tanuló jó karmája azt eredményezi, hogy előmenetelen érdekében valamilyen nagy bátorítást, határozott ösztönzést kap, mint amit például az Adyarban tartott nagyszerű jubileumi összejövetelen való részvételi lehetőség nyújtott. Ez valóban emlékezésre méltó alkalom volt, amely rendkívüli ösztönzésben és segítségben részesítette mindazokat, akik kitárták szívüket a hatása előtt. Egy ilyen esemény igazán mérföldkő lehet a tanuló felfelé vezető ösvényén, amelytől további erők megnyílását, a testvériség valódi jelentésének teljesebb felismerését számíthatja.

Jól teszi azonban, ha eszébe vési, hogy egy ilyen pompás kiáradás és szokatlan felemelkedés után szükségszerűen jönnie kell egy reakciónak is. Nincs ebben semmi nyugtalanító vagy természetellenes manifesztáció. Ez egy természeti törvény megnyilvánulása, amelyre a mindennapi életben állandóan látunk példát. Így például sokan meglehetősen ülő életet élünk, amennyiben sokat írunk és olvasunk. Valószínűleg nagyon sokan elhanyagoljuk a szükséges napi testmozgást, és nem mozgunk annyit, amennyire testünknek szüksége volna. Azután hirtelen ráeszmélünk erre a tényre, és azonnal megerőltetjük magunkat. Valamilyen heves játékba fogunk, vagy hosszú sétát teszünk, vagy más efféle dolgot cselekszünk. Amíg nem esünk túlzásba, nincsen semmi probléma. De amikor befejezzük a fizikai tevékenységet, előtt bennünket a fáradtság érzése, és pihenni szeretnénk. Ez is teljesen helyes és természetes megnyilatkozás. Talán egy kicsit jobban megerőltettük az olyan izmainkat, amelyeket általában nem, vagy legalábbis nem olyan erősen használunk, azok következképpen elfáradtak, és lazításra szorulnak. Ezért inkább bágyadságot érzünk, ennél fogva leülünk vagy lefekszünk, és rendes körülmények között fél-egy óra pihenés után megint egészen rendben vagyunk.

Ne feledjük azonban, hogy a félórás nyugalmunk alatt passzív állapotban vagyunk; és ha véletlenül vannak betegségcsírák a levegőben (mint általában szoktak), akkor sokkal fogékonyabbak vagyunk irántuk, mint bármely más időpontban. Ugyanez igaz a többi világra nézve is, és ha nagy felemelkedésben és ösztönzésben van részünk, akkor különböző testeinket a szokottnál kissé jobban megerőltetjük. Nem állítom, hogy mindez bármilyen tekintetben is rossz volna nekünk. Éppen ellenkezőleg, összességében kedvező hatást gyakorolnak ránk. Ugyanakkor továbbra is fennáll az a tény, hogy különböző testeink többet tettek, mint általában szoktak, következtésképpen eljön annak az ideje, amikor szükségük van a terhelés alóli mentesítésre.

Ebben a pihenési időszakban számos veszélynek vagyunk kitéve. Az ellazulás és életünk szokásos magasságából történő visszavétel mindenekelőtt azt a kockázatot hordozza magában, hogy talán kicsit túlságosan is visszaveszünk a tempóból, amikor hagyjuk magunkat valamelyest leengedni emelkedett lelki állapotunkból; hogy a kelleténél mélyebben csúszunk az anyagiság csapdájába, és egy kis véletlen kísértés – amely általánosságban nem hatna ránk – észrevétlenül megfog bennünket. Ez az egyik lehetőség, amely esetleg kijátssza figyelmünket – valami kis kísértés, amelyet máskor alig veszünk észre. A fáradtságnak ebben az enyhe reakciójában egy kicsit önelégültebbnek érezhetjük magunkat, mint általában kellene, és így olyan ostoba hibát követhetünk el, amit rendesen nem tennénk.

Nézzük a betegségcsírákkal való analógiát. Mialatt pihenünk, különféle gondolatformák lebegnek körülöttünk, némelyek eléggé kellemesek, míg mások határozottan kellemetlenek; sok közülük mindenesetre nem éri el azt a szintet, amelyen gondolataink általában működnek. Ebben a lazulós időszakban ezek sokkal könnyebben hatnak ránk.

A SÖTÉT ERŐK

Vannak más szempontok is, amelyeket figyelembe kell vennünk. Egy olyan emelkedett állapotban, amilyenről beszéltünk, a szellemi erőnek szokatlan nagy áramlását kapjuk felülről, a Nagy Fehér Testvériségtől, egyéni Mestereinktől és tanítóinktól. Van a természetnek egy sötét törvénye, amely azt a meglehetősen furcsa összefüggést foglalja magában, miszerint ha csodálatosan pozitív erők áramlanak felénk, akkor megindul egy ezzel ellentétes minőségű hatás is. Szokatlannak tűnhet, de kétségtelenül így van. A törvény értelmében, amikor a fejlődés érdekében munkálkodó Nagyok rendkívüli áldást adnak valamilyen különös egyensúly vagy méltányosság jegyében, akkor meg kell engedniük egy hasonló erőkiáramlást az ellentétes oldalon is. Mindnyájan sokat hallottunk sötét erőkről, fekete mágusokról és árnytestvérekről. Ezek az emberek a mi irányunktól teljesen eltérő vonalon haladnak, ennél fogva összeütközésbe kerülnek a Bölcsesség Mestereivel, a világot és a Naprendszer irányító hierarchiával. Természetesen ez az ellentét nemcsak a nagy Adeptusokra van hatással, hanem ránk, alázatos követőikre is.

Nem akarok ebben a könyvben túl sok helyet szentelni ezeknek az embereknek. Elég hosszan írtam róluk a *Talks on the Path of Occultism* (Beszélgetések az Okkultizmus Ösvényéről) című könyvben. Alig kell hozzátennem valamit a könyvben kifejtett megállapításaimhoz. Talán mindössze annyit, hogy a sötét erők – önmaguk igazolására – kialakítottak egy elméletet. Teóriájuk lényege, hogy a Logosz nem igazán akarja a magasabb szintű egyesülést. Szerintük az evolúció igazi célja, hogy fejlődésében minden egyén (elkülönülten) a lehető legmagasabb szintet érje el. (Mellesleg megjegyzem – bár ezt ők soha nem ismernék el –, hogy ez a szint egy viszonylag alacsony fejlettségnek felel meg, ugyanis rendszerük csak az ego megerősítésére korlátozódik, és nem vezet el a buddhikus és nirvánikus világokba, amelyek az egyesülés igazi síkjai.) Ők ezt mondják: „Azt hiszitek, hogy az egyesüléshez vezető

fejlődés jeleit látjátok magatok körül, azt gondoljátok, hogy ez a Logosz akarata. Éppen ellenkezőleg, a Logosz ezekkel csak megkísért benneteket. Ahelyett, hogy egygé válásokat kívánná, azt akarja, hogy egyéniségeiteket érvényesítsétek mindazokkal a kísértésekkel szemben, amelyek arra ösztönöznek titeket, hogy elnyelessétek magatokat a különbség nélküli egységbe.”

Azok az emberek, akik valóban ezt hiszik, minden tekintetben ellentétes véleményre helyezkednek velünk és Mestereinkkel szemben. Mi a saját Mestereinket követjük, akik sokkal többet tudnak a Logosz akaratáról, mint amennyit valaha megtudhat bárki is ezen visszás módon gondolkodók közül. Mestereink ugyanis érintkezésbe léphetnek a Logosszal, ami viszont kivitelezhetetlen az elkülönülés szószólói számára.

Ez az oka annak, hogy ezek az emberek szembe helyezkednek velünk, minél több új szimpatizánst próbálnak maguk közé beszervezni. Másokhoz hasonlóan, ők is a saját nézeteikre akarják téríteni embertársaikat. Mindenekelőtt az átlagembernél valamivel fejlettebb egyéneket kívánják magukhoz vonzani. A legértelmesebb képviselőik éppen olyan kevésbé vannak behálózva az anyagiságba, mint akármelyik nagy aszkéta. Ők teljes mértékben egyetértenek azzal, hogy figyelmünket az alacsonyabb szintek helyett a magasabbakra kell összpontosítani. De azt is látni kell, hogy az ő céljuk az egyéniség fokozása, ami a végén óhatatlanul bánatot okoz. Mindezek alapján valószínűleg megpróbálnak befolyásolni minket, erősíteni az egyéniségünket, és felébreszteni bennünk az önteltséget. Ne feledjük azonban, hogy hitvallásuk szerves része a teljes gátlástalanság; számukra a lelkiismeretesség ostoba és aljas gyengeségnek tűnhet, ezért a legaljasabb trükköket fogják ellenünk kijátszani.

Egy különleges veszély leselkedik ránk. Ugyanis minél fejlettebbek vagyunk, annál jobb zsákmányul szolgálhatunk ezeknek az árnytestvéreknek, ha meg tudnának kapni minket.

Amíg azonban képesek vagyunk teljes gondolati közösségben maradni Mestereinkkel, amíg tántoríthatatlanul meg tudunk maradni az önzetlenség és a szeretet állandó kiárasztásának útján, addig nem érinthetnek bennünket.

Ezekkel a sötét hatalmakkal szembeni igazi erőt a Mestereinkkel való egységünk jelenti a számunkra, és az a képességünk, hogy az ő attitűdjükhöz tartjuk magunkat. Vagyis, hogy mindig nyitottan várjuk a felülről jövő hatásokat, de határozottan elzárkózunk minden – ránk hatni próbáló – elkülönítésre irányuló törekvés elől. Bármilyen, ami a különállóságot hangsúlyozza, egyszerűen az ellenség kezére játszik, és ez vonatkozik kicsi és nagy dolgokra egyaránt. Így hát félre kell tennünk minden buta féltékenységet és ellenségeskedést, hiszen ahányszor engedünk ezeknek, mindannyiszor a Teozófia erődjének gyenge helyeivé tesszük magunkat, és repedéseké válunk annak falaiban; valahányszor elnézőek vagyunk az alacsonyabb rendű természetünkkel, megengedve neki, hogy kicsit tobzódjon a gögben, bosszankodásban és sértettsége érzésében valamelyik teljesen ártatlan testvérünkkel szemben, mindannyiszor ugyanilyen mértékben áruljuk el Mestereinket. Azt gondolhatnánk: „Mestereink bizonyára megóvnak minket az ilyen visszaesésektől.” Nem teszik meg, mert nem avatkozhatnak bele a szabadságunkba, ezért meg kell tanulnunk saját lábainkra állni. Azonkívül nem is akarunk a Mestereinknek olyan fáradságot okozni, hogy úgy örködjének felettünk, mint ahogy egy dajka vigyáz a tipegő gyermekre. Az Adeptusok a világ legelfoglaltabb emberei. Ők blokkokban kezelik az egókat, és sok millió lélekkel foglalkoznak, nem pedig a személyiségekkel egyenként. Mégis, ha igazi végső szükségünkben hívjuk a Mestert, bizonyosan kapunk választ. Ugyan még erre a pillanatra is sajnálnunk kellene megzavarni őt, de ha igazán szükséges, akkor megjön a segítség.

A Teozófiai Társulat kezdeti idejében, amikor Madame Blavatsky még élt, volt egy tagunk, aki sok tekintetben hatalmas erővel bírt. Minden bizonnyal nagy hatású fekete mágus le-

hetett volna belőle. Néha kissé lelkiismeretlen volt, és szenvedélyesen viszonyult a tudományhoz. Szinte bármit megtett volna – még egy kicsit jogszerűtlent is –, csakhogy több tudásra tehessen szert. Orvos volt, és egyik tagunk kezelése során felfedezte, hogy a páciense tisztánlátó, és bizonyos tekintetben szinte ritkaságszámba menő képességekkel bír. Ezért – amikor a beteg már lábadozott – arra kérte őt, csatlakozzon hozzá bizonyos kísérletekben. Egészen nyíltan így szólt hozzá a fizikai világban: „Nagyon csodálatos erőd van. Ha megengeded, hogy elbűvöljelek és transzba hozzalak, biztos vagyok benne, hogy olyan magasságokat érhetsz el, amilyenre én soha nem lennék képes. Ezáltal sok olyan tudásra tehetnék szert, amely jelenleg elérhetetlen.” A hölgy megtagadta a kérést. Szerintem helyesen tette, mert az ilyen uralkodás a legveszélyesebb dolog, amit semmi esetre sem volna szabad megkísérelni; kivéve rendkívüli körülmények között, és szakértői felügyelet mellett.

Mindenesetre a hölgy határozottan visszautasította a kérést. Az orvos nagyon elégedetlen volt, és nem fogadta el a nemleges választ. Még aznap este megjelent a nő hálósobájában, és mágikus fogásokkal kezdett próbálkozni. Természetesen a hölgy nagyon dühös lett, és lángoló felháborodást érzett amiatt, hogy az orvos oda merészelt tolazkodni, és megkísérelte ráerőszakolni azt, amit ő feltétlenül és kellő megfontolás után elutasított. És elkezdett teljes erejéből küzdeni a befolyás ellen. De csakhamar meggyőződött róla, hogy az ő mentális ereje semmi az orvoséhoz képest, hogy a doktor lassan, de biztosan le fogja igázni akarátát. Ezért, mivel tudta, hogy vesztes csatát vív, Mesterét (Kuthumi Mestert) hívta segítségül.

A segítség nemcsak azonnali volt, de szavak nélkül is ámulatba ejtette a nőt. Ne feledjük, hogy őt a leghevesebb és legszenvédélyesebb megbotránkozás érzése töltötte el. Amikor a Mestert hívta, abban a pillanatban már látta is eltűnni az orvost a távolban. De talán nem is ez volt számára a legcsodálatosabb, hanem inkább az hatotta meg – amit soha nem tudott elfelejteni –, hogy abban a minutumban minden érzése megváltozott.

Haragja és felháborodása is elmúlt, és az orvos iránt sem érzett mást, mint mély szánalmat azért, hogy egy ilyen csodálatos képességekkel rendelkező férfi így visszaél vele. Ebből az esetből is látható, hogy amikor igazán nagy a szükség, a segítség kéznél van; de azt hiszem, egyikünk sem fogja igénybe venni, hacsak nem leszünk erre feltétlenül kényszerítve.

Másokra gondolj, és ne magadra. Gondolj a Mestered iránti hűségre és szeretetre, továbbá arra, hogyan szolgálhatod őt a legjobban, ha befolyását terjeszted testvéreid között. Akkor nem kell attól tartanod, hogy veszítesz, ahelyett, hogy nyernél bármilyen csodálatos ihlet által, ami eljutott hozzád.

A BIZTOS SIKER

A tanítványnak el kell határoznia, hogy önfejlesztésre irányuló törekvéseiben sohasem fog balsikerek miatt elcsüggedni, még akkor sem, ha ezek gyakran ismétlődnek. Erőfeszítése akárhányszor is vallana kudarcot, bármennyiszer esne is el a kitűzött Ösvényen, a növendéket ugyanaz az ok készítse felkelni és továbbmenni az ezredik bukás után is, mint amelyik az első után. A fizikai síkon sok olyan dolog van, ami teljességgel lehetetlen, de mindez nem vonatkozik a magasabb világokra. Nem tudunk tonnányi súlyt megemelni gépezet nélkül, de a felsőbb szférákban kitartással megszabadulhatunk számos gyarlóságunk súlyától. Ha belegondolunk, ennek nyilvánvaló okai vannak. Az emberi izmok nem úgy vannak alkotva, hogy képesek lennének egy tonnát felemelni, és semmilyen elképzelhető erősítésük sem tenné ezt lehetővé, mert a mögöttük lévő erő korlátozott. Szellemi dolgokban viszont ott áll mögöttünk a teljes isteni erő, amelyből korlátlanul meríthetünk, és így apró és ismételt erőfeszítésekkel elég erőssé válunk ahhoz, hogy minden akadályt legyőzzünk.

Az emberek gyakran mondják: „A fizikai világban egész jól elboldogulok, de az asztrális és mentális világban nagyon

keveset tudok tenni, mert olyan nehéz.” Ez azonban az igazság fordítottja. Nem vagyunk hozzászokva, hogy a finomabb anyagban gondolkodjunk és dolgozzunk, ezért hisszük azt, hogy nem vagyunk képesek rá. De amint ráirányítjuk akaratunkat, meg fogjuk látni, hogy a dolgok ennek az akaratnak az irányát fogják követni, mégpedig úgy, ahogyan az a fizikai világban elképzelhetetlen.

Egyes tanulók számára – ebben a munkában – komoly segítséget nyújthat a talizmánok vagy amulettek használata. Amely nagyon is valós segítség lehet, hiszen a fizikai természettel is foglalkozni kell, és azt ugyanúgy szolgálatra alkalmassá kell tenni, mint az elmét és az érzelmeket, amelyeket kétségtelenül a legnehezebb befolyásolni. Egy magnetizmussal erősen megtöltött talizmán – amelyet bizonyos határozott cél szolgálatába állít a hozzáértő – felbecsülhetetlen segítség lehet, amint azt már terjedelmesen kifejtettem a *The Hidden Side of Things* (Világunk Rejtett Oldala) című könyvemben. Sokan magasabb rendűnek tartják magukat az ilyen segédeszközöknél, és úgy érzik, hogy nincs szükségük rájuk. Én a magam részéről a feladatot annyira megerőltetőnek találtam, hogy örömmel veszek igénybe minden olyan segítséget, amit felajánlanak nekem.

VI. FEJEZET

EGYÉB BEMUTATÁSOK

A MESTEREK ÉS A TESTVÉRISÉG

Az Adeptus, miközben tanítványa munkáját folyamatosan igénybe véve felügyeli annak fejlődését, egyúttal már előkészíti őt a Nagy Fehér Testvériség előtti bemutatására, azaz a beavatására. A Testvériség létezésének egyetlen célja a fejlődés előmozdítása, és a Mester tudja, hogy ha a tanítvány készen áll arra a csodálatos megtiszteltetésre, hogy a Testvériség tagjai közé felvegyék, akkor sokkal többet használhat a világnak, mint azelőtt. Ezért az a vágya, hogy tanítványát a lehető leghamarabb erre a szintre emelje. A témával foglalkozó több ezer éves keleti könyvekben számos beszámoló található a tanítás ezen előkészítő időszakáról; amit a korábbi teozófiai irodalom a „próba ösvénynek” nevez. Ez a kifejezés nem az egyénekre lebontott adeptusi tanításra utal, hanem a beavatásra előkészítő általános oktatásra vonatkozik. Magam is használtam ezt a kifejezést az Invisible Helpers (Láthatatlan Segítők) című munkámban, de később eltekintettem használatától, nehogy ugyanannak a szónak két különböző értelemben való használata zavart okozzon.

A beavatást célzó felkészítés során alkalmazott módszer rendkívül egyszerű, és valójában nagyon hasonlít néhány régebbi egyetemünk gyakorlatához. Ha egy hallgató ezek valamelyikén diplomát szeretne szerezni, először le kell tennie az egyetemi felvételi vizsgát, és csak azután veszik fel valamelyik intézetbe. Technikai szempontból a kollégium feje felelős a tanuló előhaladásáért, ezért ő tekinthető a növendék legfőbb tanítójának. A tanulónak természetesen legnagyobbreszt egyedül kell dolgoznia, de a kollégium vezetőjétől elvárják, hogy gondoskodjon az ő alapos előkészítéséről, mielőtt a diploma elnyerésére jelentkezne. Nem egy személy ítéli oda a tanulónak ezt a fokozatot, hanem az egyetemnek nevezett absztrakció, többnyire a helyettes vezető által. Nem az intézmény vezetője,

hanem az egyetem intézi a vizsgákat, és adja át a különböző diplomákat. A kollégiumvezető feladata – amiért bizonyos mértékig felelősséggel is tartozik –, hogy a jelölt megfelelően felkészült legyen. Az ilyen felkészülés során magánemberként bármilyen (általában megfelelőnek tartott) társadalmi vagy egyéb kapcsolatba léphet a tanítványával, de mindez nem tartozik az egyetemre.

Ugyanígy a Nagy Fehér Testvériségre sem tartozik a Mester és tanítványa közötti viszony, amely kizárólag a Mester megítélésétől függ. A beavatást a Testvériség egyik kijelölt tagja adja az „Egy Beavató” nevében. A beavatás elnyerésének ez az egyetlen járható útja. Amikor az Adeptus úgy ítéli meg, hogy egyik tanítványa alkalmas az első beavatásra, akkor bejelenti és bemutatja őt ebből a célból a Testvériség számára. A Testvériség pedig csak azt óhajtja tudni, hogy az illető érett-e a beavatásra, és nem azt, hogy milyen a viszony közte és bármelyik Adeptus között. Nem tartozik rájuk, hogy próbára felvett vagy elfogadott tanítvány-e, vagy esetleg fiává fogadta-e őt a Mester. Ugyanakkor az is igaz, hogy a jelöltet beavatásra a Testvériség két magasabb tagjának kell javasolnia és támogatnia, vagyis olyanoknak, akik már elérték az adeptusi fokot. Az pedig egészen biztos, hogy egyetlen Mester sem fog ajánlani olyan egyént a beavatás próbáira, akinek felkészültségéről nincs teljes mértékben meggyőződve, amely csak a tudatával való nagyon szoros azonosulásból származhat.

A próbaösvény tehát egy szakasz, amely a tulajdonképpeni Ösvényhez vezet, és amely az első beavatással kezdődik. A keleti könyvek mindkét Ösvényt meglehetősen személytelenül írják le, mintha nem is léteztek volna magán-mesterek. Óhatatlanul felmerül a kérdés: „Hogyan kerül egy hétköznapi világban élő ember erre a próbaösvényre, és honnan tudja meg, hogy ilyen egyáltalán létezik?”

NÉGY ÚT AZ ÖSVÉNYHEZ

A témába vágó könyvek szerint alapvetően négy olyan út létezik, amelyek közül bármelyik elvezethet bennünket a tökéletesedésre vezető Ösvényhez. Először is olyan egyének jelenléte vagy megismerése, akik már érdeklődnek ezen a vonalon. Néhányan például szerzetesek vagy apácák lehettünk a közepkorban. Lehetséges, hogy abban az életben kapcsolatba kerülünk egy apáttal vagy apátnővel, akinek mély tapasztalata volt a belső világról, amilyen például Szent Teréz is volt. Elképzelhető, hogy felnézve egy ilyen vezetőre, komolyan azt kívántuk, hogy kerüljünk ilyen tapasztalat birtokába. Feltehetően az erre irányuló kívánságunk meglehetősen önzetlen lehetett. Talán ennek nem is a számunkra megnyilvánuló fontosságára, vagy a sikerünk által elnyerhető elégedettségünkre gondoltunk, hanem egyszerűen csak a másokon való segítségnyújtás öröme, ahogy az apát is segített másokon mélyebb rálátása révén. Egy – abban az életben ápolt – ilyen érzés minden bizsonnyal a következő inkarnációban kapcsolatba hoz minket a témára vonatkozó tanítással.

Az európai kultúrával rendelkező országokban a belső tanítások világos és teljes megismerésének szinte egyetlen módja, ha belépünk a Teozófiai Társulatba, vagy ha teozófiai műveket olvasunk. Bár a misztikus és spiritiszta művek is adnak bizonyos felvilágosításokat, amelyek értékesek ugyan, de – amennyire én tudom – egyikük sem képes olyan tisztán és tudományosan megmagyarázni az összefüggéseket, mint a teozófiai irodalom. Nem ismerek még egy olyan könyvet, amely az információk olyan bőségét nyújtaná, mint a *The Secret Doctrine* (A Titkos Tanítás).

Természetesen a hinduk és más nemzetek szent könyvei is rengeteg információt tartalmaznak erről a témáról, de nem olyan megfogalmazásban, ami megkönnyítené – a mi kulturális gyökereink mellett – azok megértését és méltánylását. Ha már olvastunk teozófiai könyveket, akkor láthatjuk, hogy néhány kele-

ti mű gyönyörű fordításában megtaláljuk a mi Teozófiánkat is. A keresztény Bibliában (bár a mi nézőpontunk alapján sok fordítási hibát tartalmaz) szintén sok helyen találunk teozófiai üzeneteket, de a megtalálásukhoz ismernünk kell a Teozófia rendszerét. Ha már tanulmányoztuk a Teozófiát, látni fogjuk, hogy a Bibliának hány része erősíti meg azt, amit a Teozófia nélkül meg sem lehetne racionálisan magyarázni. És azt is látni fogjuk, hogy az eddig számunkra jelentőség nélküli, látszólag értelmetlen templomi szertartások a tanítás világosságánál fogva életre kelnek, és mélyen érdekessé válnak. De még sohasem hallottam, hogy lett volna valaki, aki akár a bibliai szövegekből, akár a szertartásokból vezette volna le a teozófiát.

Az Ösvényhez való közelítésnek egyik módja tehát olyanokkal lenni, akik már azon járnak. Egy másik módszer az, ha olvasunk vagy hallunk róla. Az első teozófiai tanítások 1882-ben jutottak el hozzám Mr. Sinnett Az Okkult Világ (The Occult World) című könyvén keresztül; és rögtön utána elolvastam második könyvét is, amelynek a címe Ezoterikus Budhizmus (Esoteric Buddhism). Ösztönösen azonnal éreztem, hogy a leírtak igazak, és elfogadtam azokat. Innentől fogva égő vágy és eltökélt szándék hajtott minél többet hallani és olvasni a témáról. Készen álltam célom elérése érdekében akár az egész világot bejárni. Nem sokkal ezután feladtam az angliai egyházban betöltött pozíciómat, és Indiába mentem, mert úgy tűnt, hogy ott többet lehet tenni.

Az előzőekben bemutatott, az embereket az Ösvényhez vezető kétféle mód a következő: olvasva és hallva, továbbá szoros kapcsolatban állva azokkal, akik már járják azt. A keleti könyvekben említett harmadik módszer az intellektuális fejlődés útja. Az erős gondolkodás pusztá erejével is megérthetjük ezeket az alapelveket, bár szerintem ez a módszer viszonylag ritka. A negyedik út szerint pedig az erények hosszas gyakorlásával juthatunk el az Ösvény elejéhez. Amikor saját tudásunk segítségével, a lelkünk felemelésével, a jó és az igaz folyamatos gyakorlásával egyre jobban feltárul előttünk a világosság.

A BUDDHISTA OSZTÁLYOZÁS

Negyven évvel ezelőtt, amikor az Ösvényre vezető tulajdonságokat ezoterikus buddhista szempontból először tárták elem, ezek a következők voltak: az elsőt, a megkülönböztető képességet (a hinduk szerint vivekát) manodvaravajjanaként írták le, ami az elme ajtajának megnyitását jelenti, vagy talán kihívást jelent az elme ajtaján keresztül. Ez egy nagyon érdekes megfogalmazás, mivel a megkülönböztetés abból fakad, hogy elménk annyira megnyílik, hogy képesek vagyunk megérteni, mi a való, és mi a valótlan, mi a kívánatos, és mi a nem kívánatos, és különbséget tudunk tenni az ellentétpárok között.

A második tulajdonság a vágytalanság, a hinduk szerint vairagya. Engem erre, mint parikammára tanítottak, ami a cselekvésre való felkészülést jelenti az okkult világban. A parikamma lényege, hogy meg kell tanulnunk helyesen (jót) cselekedni, pusztán a helyes (jó) érdekében. Ez magában foglalja a magasabb közömbösség állapotának elérését, amelyben az ember általában már nem törődik a tevékenység eredményével. Ilyen értelemben – bár más szempontból vizsgálva – a parikamma ugyanazt jelenti, mint a vágytalanság.

A jó magaviselet hat pontját, melyet shatsampattinak neveznek a hinduk, velem upacharo néven ismertették, ami azt jelenti, hogy kiemelt figyelmet kell fordítanunk magatartásunkra. Annak az olvasónak a kényelme érdekében, aki ezeket össze szeretné hasonlítani A Mester lábainál című könyv hat pontjával, itt újra ismertetem azt, amit a Láthatatlan Segítők (Invisible Helpers) című műben írtam erről. Páli nyelven így hangzanak ezek:

(a) Samo (nyugalom) – a gondolatok tisztasága és nyugalma, amely az elme tökéletes irányításából fakad. Rendkívül nehezen elérhető jellemvonás, de mégis a legszükségesebb, mert amíg az elme nem csakis az akarat vezetésének engedelmeskedve mozog, addig nem lehet tökéletes eszköz a Mester jövőbeni munkájához. Ez a minőség nagyon átfogó, és magá-

ban foglalja mind az önuralmat, mind az asztrális munkához szükséges higgadtságot.

(b) Damo (alárendelés) – uralom cselekedeteink és szavaink felett egyaránt, azok alárendelése a tisztaságnak. Olyan tulajdonság, amely szükségszerűen következik az előzőből.

(c) Uparati (megszűnés) – a fanatizmus vagy egy speciális vallás által előírt bármely ceremónia szükségességébe vetett hit megszűnése. Ez az ismerv a gondolkodás függetlenségére, valamint széles és nagylelkű toleranciára vezeti a jelöltet.

(d) Titikkha (kitartás vagy türelem) – ez azt jelenti, hogy készen állunk vidáman elviselni bármit, amit a karma hoz, és meg tudunk válni bármitől, amikor szükséges. Mindez magában foglalja a méltánytalansággal szemben érzett neheztelés teljes hiányát is, abból kiindulva, hogy aki nekünk sérelmet okoz, az tulajdonképpen csak eszköze saját karmánknak.

(e) Samadhana (szándékosság) – céltudatosság, beleértve annak lehetetlenségét, hogy bármilyen kísértés letérítsen bennünket az útról.

(f) Szaddha (hit) – a Mesterbe és önmagunkba vetett bizalom. Töretlen hit abban, hogy a Mester a kompetens tanító, és hogy a tanítvány – bármilyen gyarló erők birtokában lenne is – bensőjében érzi az isteni szikrát, amely lánggra lobbantva egy napon képessé teszi őt arra, hogy elérje a Mestere szintjét.

A negyedik tulajdonság a hindu osztályozás szerint a mukshutva, melyet szokás szerint így fordítanak: „égő vágyakozás a születés és halál kerekétől való megszabadulásra”. Ugyanezt a buddhisták anulomának nevezik, ami egyenes sorrendet vagy következményt jelent, utalva arra, hogy ez a készség az előbbi három ismerv természetes velejárója.

HINDU JÓGA

A fent részletezett ismérvek sorozata teljes összhangot mutat A Mester lábainál című könyvben felsorolt tulajdonságokkal, amelyek viszont egészen megegyeznek a jóga útját járó jelöltek számára azokban a könyvekben megfogalmazott jellemvonásokkal, amelyeket Indiában Shankaracharyának és követőinek tulajdonítanak. Az Indiában régóta használt jóga kifejezés egyesülést jelent, és mivel általában az istenivel való eggyé válást foglalja magában, ezért jelen esetben inkább egységről beszélhetünk. De ez a kifejezés India különböző jóga-iskoláiban nemcsak az egyesülés távoli céljára utal, hanem a cél eléréséhez vezető edzésmódszerekre is vonatkozik; ezért egyesek azt mondják, hogy a jóga lényegében meditációt is jelent, amely a legtöbb rendszerben fontos szerepet játszik.

Nem szabad azonban azt feltételezni, hogy a meditáció lenne az egyetlen, vagy akár a legfontosabb eszköze a jóganak, ugyanis a számtalan – régi és mai – iskola közül mindegyik a saját maguk által kialakított speciális módszerre esküszik. A jóga hét fő irányzatát Ernest Wood professzor írta le a *Raja Yoga: The Occult Training of the Hindus* (Raja Jóga: A Hindu Okkult Iskolája) című könyvben, és megmutatta, miképpen tartozik külön-külön mindegyik a hét sugár valamelyikéhez úgy, hogy azokat egymás kiegészítőinek tekintsük, és ne egymással vetélkedő gyakorlati módszereknek. Minden nagy tanító kialakított egy-egy ego-típusnak megfelelő módszert. Mindez jól tükrözi azt a hindukra jellemző közismert tényt, hogy gondolkodásukban mindig szabadelvűek és toleránsak, és teljesen helyénvalónak tartják, ha minden ember a saját temperamentumának megfelelő módszert követi.

A fenti könyv elmagyarázza, hogy minden iskolában fellelhetők a Mesterek tanításaihoz hasonló jellegzetességek. Mindegyikben megtalálható a magas erkölcsi követelményekhez kötött előgyakorlat, amely a jelölt Ösvényre lépésének alapfeltételét képezi, és az Ösvény elérésekor a tanuló általáno-

san azt a tanácsot kapja, hogy keressen magának mestert vagy gurut. Például a Patanjali iskolában – amelyet kiemelten kell kezelnünk, mivel ez a legrégebbi, amelyről írásos emlék maradt fenn – tíz parancsolat van. Ezek közül az első öt negatív (tiltja mások bántalmazását, a hazugságot, a lopást, a mértéktelenséget és a kapzsiságot), a másik öt pedig pozitív (ajánlja a tisztaságot, az elégedettséget, az erőfeszítést, a tanulást és az odaadást).

Az előzetes képzés során három követelmény van: tapas vagy erőfeszítés, svadhyaya vagy saját természetünk tanulmányozása a Szentírás segítségével, és Ishvara-pranidhana vagy mindenkori odaadás Isten iránt. Az író ezeket a következő három tulajdonsággal hasonlítja össze: shatsampattival vagy jó magaviselettel, ami magában foglalja az akarat számos törekvésre való felhasználását; vivekával vagy megkülönböztető képességgel, amely magában foglalja az igaz és a hamis megértését önmagunkon belül és kívül egyaránt; és végül a vairagyával vagy vágytalansággal, mivel a személyes érzelmeket leginkább odaadással lehet meghaladni. Ezen előzetes követelmények teljesítése után a jelölt – az Ösvényen járva – arra használja akaratát, hogy természetének minden részén úrrá legyen, és ennek hasznát vegye a fizikai, éteri, asztrális, mentális és ezek fölötti szinteken megteendő lépései során. Ezért ezt az iskolát az első sugárhoz tartozóként tartják nyilván, amelyben az akarat használata dominál.

A második jógaiskola Shri Krishna nevéhez köthető. A tanítás alapját a Bhagavad-Gita című nagy költemény képezi, amelyet elnökünk csodálnivaló pontossággal és szépséggel fordított le, valamint szabadabb formában *The Celestial Song* (A Mennyei Ének) címen Sir Edwin Arnold is megírtta ugyanezt. Ez a könyv mindenekelőtt a szeretet tanát tanítja. Arjuna tanítvány – akihez a Guru beszélt – nagyon szerette az embereket. A szentírás szerint ez a nagyszerű katona a Kurukshetrai csata megkezdése előtt – szomorúsággal telítve – lerogyott szekérének padlójára, mert annyira szerette ellenségeit, hogy

nem volt képes elviselni bántalmazásukat. Shri Krishna tanító ekkor sok filozófiai tanítással együtt elmagyarázta neki, hogy a legnagyobb dolog az életben a szolgálat, és maga Isten a legnagyobb szolga – mert mindenféle önérdek nélkül ő forgatja az élet kerekét a világ szolgálatában –, és hogy az embereknek Isten példáját követve az emberiség jólétéért kell dolgozniuk. Azt mondta, hogy ezen az Ösvényen járva sok nagy ember érte már el a tökéletességet, és mindegyik személyes vágyak nélkül teljesítette kötelességét. A szüntelen szeretet a második sugár útja. A Bhagavad-Gita megmutatja, hogyan kell ezt a szeretetet az emberekre és más lényekre irányítani a karma jógában (a cselekvés vagy munka útján gyakorolt a jógában), és miképpen Istenre a bhakti jógában (az odaadás által gyakorolt jógában).

Itt ismét három előkészítő tanítással találkozunk. A szeretet-bölcsesség elérése céljából a jelöltnek odaadást és tisztelgetet, valamint érdeklődést és kutatást, továbbá szolgálatot kell gyakorolnia. Az első a helyes érzelmeket, a második a helyes gondolkodást és megértést, a harmadik pedig az akarat gyakorlati életben való helyes alkalmazását foglalja magában. Amelyek szintén összehasonlíthatók a mi első három minősítésünkkel. Különösen érdekes figyelembe venni, hogy amikor a jelölt teljesíti ezt a hármas követelményt, a Tanító ezt mondja: „A bölcsek, akik ismerik a dolgok lényegét, meg fognak tanítani téged a bölcsességre”. Más szóval, a törekvő meg fogja találni a Mestereket.

A harmadik iskola – Shankaracharya iskolája –, ahogy már említettük, a minősítéseket velünk azonos sorrendben mutatja be, a viveka vagy megkülönböztetni tudás előtérbe helyezésével. Elsősorban azokhoz szól, akik – vérmérsékletüknél fogva – tisztába akarnak kerülni önmagukkal. Akik nem csupán azt akarják megérteni, hogy miféle szolgálatot kell teljesíteniük, hanem azt is, hogy hozzájárulásuk hogyan illeszkedik a dolgok rendjébe és az emberiség fejlődésébe. Meg kell jegyezni, hogy Kuthumi Mester ezeket a tulajdonságokat – újszerű módon – a szeretet megvilágításában értelmezte.

A negyedik iskola a hatha jóga. Helyesen értelmezve ez szigorú fizikai megtisztulást és gyakorlást foglal magában, amelynek célja a test tökéletes egészségi állapotának, rendezett működésének és kifinomultságának elérése, hogy az ego jelen inkarnációjában a fizikai testet a lehető legnagyobb teljesítményekre tudja sarkalni. Ebből a célból számos gyakorlat létezik, beleértve a légzőgyakorlatokat is, amelyek egyaránt hatnak az idegrendszerre és az éteri testre, valamint a sűrű test azon részeire is, melyeket a testedzési tréningeken általában fejleszteni szoktak. Sajnos a témával foglalkozó népszerű irodalom jelentős része csak a valódi tanítás babonás elferdítését tükrözi vissza, és a test leigázásának és sanyargatásának olyan visszataszító formáit írja le, amelyek néhány évszázaddal ezelőtt Európában is elterjedtek voltak. Az összes hatha jógával foglalkozó szanszkrit könyvben viszont egyértelműen kijelentik, hogy a fizikai gyakorlatok célja a test legmagasabb szintű egészségi állapotának és hatékonyságának elérése.

Az ötödik irányzat, a laya jóga célja, hogy felébressze az ember magasabb képességeit a kundalini, a „kigyóerő” ismeretén keresztül, amely a legtöbb emberben szunnyadó állapotban a gerincoszlop tövében rejtőzik, valamint a hét csakra vagy hét erőközpont ismerete révén, amelyek a felébredt erőt vezetik. Ezekről a központokról és erről az erőről bizonyos mértékig már írtam A Belső Élet (The Inner Life) és Világunk Rejtett Oldala (The Hidden Side of Things) című könyvekben. Most összegyűjtöttem ezt az anyagot, kiegészítettem, és kiadtam egy tanulmányt a témáról, nagy színes illusztrációkkal a hét csakráról és a különféle pránák vagy életerőáramok folyásáról. (Lásd a szerző A Csakrák (The Chakras) című könyvét, a Theosophical Publishing House, Adyar, Madras kiadásában.) Ennek és az előző iskolának a módszerei azonban nem ajánlottak nyugati tanulók számára, és igazán senkinek sem, akit nem irányít illetékes tanító a gyakorlásban. Csak azok számára alkalmasak ezek a gyakorlatok, akiknek keleti testi öröklődésük van, és olyan egyszerűen és békésen tudnak élni, mint egyes

keletiek. Mások számára nemcsak, hogy valószínűleg eredménytelenek lesznek, de kifejezetten veszélyesek lehetnek az egészségükre, sőt az életükre nézve is. Sok szomorú eset ismertem, amikor az ilyen próbálkozások betegséget és örületet okoztak, különösen Amerikában.

A hatodik irányzat a bhakti vagy odaadás iskolája. Nagyrészt a Bhagavad-Gíta is tanítja ezt. Valójában minden vallásban rátalálunk erre az igazi bhakták között, akik teljes bizalmukat Istenbe helyezik. Akik nem személyes kedvezményekért imádkoznak, és akik egészen meg vannak győződve arról, hogy Isten tökéletes ura a világnak, és mindig tudja, hogy mit csinál; és éppen ezért minden rendben van. Ennélfogva ezek az emberek több mint elégedettek, és áthatja őket az elragadtatás, hacsak lehetőségük és kiváltságuk nyílik arra, hogy bármilyen módon szolgáljanak és engedelmeskedjenek Istennek.

MANTRÁK

Végül nézzük a hetedik iskolát, amelyet Indiában mantra jogának neveznek. Amelynek alapelvét célszerű egy kicsit bővebben is kifejteni a többi iskolához képest. Ugyanis az a sugár, amelynek a mantra jóga az egyik fő kifejezése, éppen most válik uralkodóvá a világon, és úgy Keleten, mint Nyugaton nagy és növekedő szerepet játszik. Módszerének két nagyszerű példáját láthatjuk a Szabad Katolikus Egyház (Liberal Catholic Church) és a Társköművesség (Co-Masonry) életében, amelyek iránt Mestereink is élénken érdeklődnek. Valójában nagy hasznot hoznak az emberiség számára, és azok gyors előrehaladására az Ösvényen, akik aktívan részt vesznek ezekben a mozgalmakban.

A mantra szanszkrit szó, és jelentése gyakorlatilag egyenértékű a bűvölet vagy varázslat szavaink tartalmával. Az Indiában jó célokra használt mantrák legnagyobb részét a Védákból való versek képezik, melyeket a hagyományos

módszerek szerint bizonyos szándékkal kell kimondani, és amely módszerek gyakorlati okkult tudás eredményei. Sok mantrát alkalmaznak a tantrákat követő emberek is, és ezeket ugyanolyan gyakran használják rossz célokra, mint jókra. Így Indiában a mantrák nagy számával találkozhatunk, kíváncsisággal és nemkíváncsisággal egyaránt. Ha nyugati szempontból osztályozzuk őket, akkor azt látjuk, hogy ezeknek a mantráknak az alábbi öt fő típusa különböztethető meg:

1. Amelyek egyszerűen a hit erejénél fogva működnek.
2. Amelyek a gondolatátársítás útján hatnak.
3. Amelyek megegyezés vagy közös megállapodás útján működnek.
4. Amelyek jelentésük szerint érvényesülnek.
5. Amelyek hangzásukkal működnek, jelentésre való tekintet nélkül.

A HIT HATÁSA

Az első osztályba tartozó mantrák egyszerűen azért hatnak, mert a használójuk erősen meg van győződve arról, hogy az eredménynek be kell következnie, és mert a célszemély – aki felé irányul a mantra – is ugyanezt hiszi. Ha mindkét ember bizonyos valaminek a megtörténtében – mondjuk egy seb vagy betegség gyógyulásában –, akkor az megtörténik, ráadásul bizonyos esetekben csupán az egyik fél hite is elegendő. Angliában, sőt a parasztok körében minden országban, vidéki helyeken igen sok ilyen varázsszót (mantrát) használnak. Az emberek ősapáiktól származó, többnyire félig vallásos jellegű kis szóformákat alkalmaznak, amelyekről azt feltételezik, hogy határozott eredménnyel járnak. Gyakran pusztán ostobaságnak tűnnek, és a megfogalmazásuk sem koherens. Valószínűleg bi-

zonyos angol, latin vagy francia szavak elferdítéséről van szó. Ezek nem a hangzás alapján működnek, hiszen nincs meg bennük az igazi mantrához nélkülözhetetlen zengés; de a betegek fölött bizonyos körülmények között elmondva időnként megkérdőjelezhetetlenül hatásosak. Ilyen esetekben az ősi képletbe vetett hit hozza meg a várt eredményt.

Úgy tűnik, hogy a keleti országokban sok hasonló varázsszó a hiten keresztül hat. Ismertetek egy – megítélésem szerint – ilyen jellegű személyes példát. Egyszer, amikor Srí Lanka belsejében jártam, meglehetősen csúnyán megharapta a kezem egy kutya. A seb erősen vérzett. Egy alkalmi járókelő, a tekintete szerint mezőgazdasági munkás lehetett, odarohant és lekapott egy levelet a legközelebbi cserjéről, majd rányomta azt a sebre, és motyogott néhány szót, amelyeket nem értettem; és a seb vérzése azonnal elállt. Ez a bűbáj tehát kétségtelenül működött, és semmiképpen sem az én hitem miatt, mert fogalmam sem volt arról, mit fog tenni a férfi. Mint mindig Keleten, a férfi nem fogadott el pénzt képessége gyakorlásáért. Amennyire hallottam a szavakat, azt kell mondanom, hogy inkoherensek voltak, vagy ha mégis összefüggtek, semmi esetre sem voltak szingaléz – amely az illető saját nyelve lett volna – vagy szanszkrit szavak. Azt mondták nekem, hogy Srí Lankán a kígyómarás ellen is léteznek hasonló – kétségtelenül hatásos – varázsszavak. Úgy gondolom, hogy ezek szintén a hit által hatnak. Amennyiben az érintettek biztosak valamilyen esemény bekövetkezésében, akkor az meg is fog történni.

Ennek a típusnak van egy olyan változata is, amelynél a sikert a mantrázó akaratereje idézi elő. Az illető kimond egy szót, vagy egy szokott jelet használ, azzal a megfeszített elhárítózással, hogy egy adott eredmény bekövetkezik, és ennek megfelelően az meg is történik. Láttam, ahogy Kathiawar hercege, Harisinghji Rupsinghji egy skorpiócsípésben szenvedő embert azonnal meggyógyított. A férfi már sápadt volt, és félig elájult az ijedtségtől, vonaglott és jajgatott a fájdalomtól, és

alig bírta vonszolni magát két barátja segítségével. A herceg az ötágú csillag jelét tette a sebre, és élesen kimondott egy szanszkrit szót, mire a földre kényszerült áldozat egy pillanat alatt ingadozva talpra állt, és kijelentette, hogy jól érzi magát, és teljesen megszabadult a fájdalomtól, majd hálából leborult a herceg előtt.

GONDOLATTÁRSULÁS

Vannak mantrák, amelyek gondolattársítás alapján működnek. A szavak bizonyos formái határozott elképzeléseket hordoznak magukban, és jelentősen megváltoztatják gondolataink és érzéseink áramlatát. Jó példa erre az angol himnusz. A dallam egyszerű és erős, de zeneileg aligha tekinthető magas szintűnek, a pusztán költészetnek tekintett szavaknak pedig önmagukban nincs különösebb érdemük. Ha nekünk csak egy dal lenne a sok közül, valószínűleg csak kevés figyelmet szentelnénk neki. Minket azonban a király, és rajta keresztül a Szellemi Király (akinek a képviselője) iránti hűség köt össze vele. És olyan erős ez a kapcsolat, hogy amint felcsendül a zenemű, ösztönösen felegyenesedünk, és az ország kormányzója felé árasztjuk hűségünket és jóakaratomat. Ez pedig határozott választ vált ki, mivel a törvény szerint az önzetlenül kiáradó erőnek a neki megfelelő energia alászállását kell lehívnia a magasból. Ez a válasz bizonyos típusú angyalokon keresztül érkezik, akik az első sugár munkájához kapcsolódnak. A himnusz éneklésekor – figyelmüket felkeltve – az éneklő embereken keresztül áldásukat árasztják az adott népre.

Egy másik, kevésbé erőteljes példa az ilyen típusú mantrára A Hang, amely az Éden felett lélegzett (The Voice that breathed o' er Eden) című himnusz. A művet hallgatva lehetetlenség nem gondolnunk erősen egy esküvőre, és mindarra az ünnepi jóakaratra, amely általában egy ilyen funkcióhoz kapcsolódik. A különböző karácsonyi énekek szintén határozott gondolatáramot indítanak meg bennünk. A középkori harcokban ki-

emelkedő szerepet játszó háborús csatakiáltások is ilyen típusú mantrák voltak. Számos ilyen forma létezik, amelyek azonnal előhívják a hozzájuk társuló gondolatokat, és bizonyosan az asszociációiknak köszönhetően hoznak eredményt, nem pedig valamilyen önmagukban rejlő tartalom miatt.

ANGYALI KÖZREMŰKÖDÉS

Vannak bizonyos mantrák, amelyek megegyezés vagy közös megállapodás alapján működnek. Úgy tűnik, főként a vallások vonatkozásában találhatunk erre példákat. Ilyen jellegű mantra a minaretből érkező nagy mohamedán felszólítás, bár van benne valami az imént figyelembe vett fajtából is. Hitvallásuk a következő: „Istenen kívül nincs más Isten!” (vagy ahogy egyesek lefordították: „Nincs más, mint Isten”, ami örök igazság), és „Mohamed az Isten prófétája”. Érdekes látni, hogy ezek a szavak milyen hatást gyakorolnak az emberekre. Az élmény sokkal erősebb, mint a szavak pusztja jelentéseinek gondolati esszenciája, mert azokban, akik hallják, lángoló hitet ébreszt fel, és az odaadásnak rajongó kitörését hívja elő, ami a maga módján igen szép, és nagyon jellemző a mohamedánizmusra. Ez a kiáltás tiszta példája lehetne a gondolattársulásnak, ha nem hívna elő bizonyos típusú angyalokat, akiknek nagy részben a megnyilvánuló lelkesedés is köszönhető.

Erre a harmadik típusú mantrára talán a keresztény vallás szolgáltatja a legjobb példákat, amit csak alátámaszthatnak és megerősíthetnek az egyházi szertartásokat ismerő személyek. A legfontosabb közülük a Hoc est Corpus Meum, „Ez az Én Testem” („This is My Body”). Ugyanis Krisztus szövetségre lépett egyházával, amelynek értelmében valahányszor ez a felszólítás elhangzik, és ezeket a szavakat valamelyik felszentelt papja bármilyen nyelven kiejti, ő válaszolni fog rá. De ez az erő csak azok számára adatik meg, akiket egy másik, azonos típusú mantra felkészített annak befogadására. Amely a követ-

kező, szintén Krisztus által előírt mantra: „Vegyétek a Szent-lelket” („Receive ye the Holy Ghost”).

Ezt az erőt – amelyet Krisztus a fenti szavakkal adta át tanítványainak, mielőtt elhagyta őket – ugyanezekkel a szavakkal, szakadatlan láncolatban adták tovább közel kétezer éven át. Ez a folyamatosság képezi az úgynevezett apostoli utódlás lényegét. Valahányszor egy megfelelően felszentelt pap szándékosan kiejti a másik mantra szavait egy kenyér fölött („Ez az Én Testem”), mindannyiszor csodálatos változást idéz elő a kenyérben, A kenyér külső megjelenése ugyan változatlan marad, viszont magasabb szintű összetevői helyébe maga Krisztus élete lép, így a kenyér éppen olyan igazi testvé válik, mint amelyet Palesztinában viselt.

Nem lehet kétségünk a mantra („Ez az Én Testem”) működését illetően. Hiszen a hatását ma is érzékelhetik azok, akik ehhez megfelelő képességgel rendelkeznek (akiknek van szemük a látásra). Lord Tennyson A Király Idilljei (The Idylls of the King) című műben leírja, hogy Galahad az Oltáriszentség ünneplésének bemutatásakor ezt mondta:

„Gyermekies tüzes arcot láttam, belevetni magát a kenyérbe.”

Amikor ez a szent mantra elhangzik, és a szent áldozatot bemutatják, ma is minden tisztánlátó a kenyér megfelelőjének élő fényvonalban történő kivillanását érzékeli. A keresztény egyház minden olyan ága – a római katolikus, a görög ortodox, az anglikán és a szabad katolikus –, amelyek Krisztus által meghatározott formában ünneplik az Eucharisziát, liturgiájuk részeként ugyanezeket az elrendelt szavakat alkalmazzák, és mindegyik esetben ugyanez a csodálatos eredmény születik. Az egyház ezen ágai az angyali seregeket is segítségül hívják az istentisztelethez, és ez nemcsak szavakban, hanem (amikor az istentiszteletet éneklik) egy sajátos zenei formában is megnyilvánul, a hangok olyan elrendezésével, amely az egyház történetének egy korai időszakából enyhe eltérésekkel maradt fenn. A szóban forgó, különleges típusú angyalok felhívás-

nak veszik ezeket a szavakat, és azonnal megjelennek, hogy részt vegyenek a tartandó istentiszteleten. (E legcsodálatosabb mantra működésének teljes leírását lásd A Szentségek Tudománya – The Science of the Sacraments – című könyvben.)

AZ ISMÉTLÉS HATÁSA

Most a mantrák olyan csoportjához értünk, amelyek a megismételt szavak értelmének erejénél fogva hatnak. Ha valaki újra és újra szilárd magabiztossággal mond el bizonyos szóalakat, akkor azok jelentése nagyon erősen hat az illető agyára és mentális testére egyaránt, és ha az egyén például megpróbál valamilyen okkult munkát végezni, akkor az ilyen ismétlés nagymértékben megerősíti az akaratát. Az effajta mantrákat sokféleképpen lehet használni. Alkalmazásukkal kétféle hatást idézhetünk elő: vagy megerősítjük az akaratunkat, hogy elvégezzük a ránk váró feladatot, vagy magunkba oltjuk a feltétlen meggyőződést, hogy az meg fog történni. Az ilyen típusú mantrák megjelennek a hinduk számára előírt napi meditációkban és a legtöbb okkult iskolában egyaránt. Bizonyos mondatok meghatározott időpontokban történő ismétlése ugyanis azt eredményezi, hogy a mondatok tartalmának jelentése erősen bevésődik az elménkbe. „A Napnál ragyogóbb, a hónál tisztább, az éternél finomabb az Én, a szívemben lakó Szellem. Én vagyok ez az Én, és ez az Én Én vagyok.” – ez egy jó példa az ilyen típusú mantrára, és éppen úgy hatásos elgondolva, mint hangosan kimondva.

ÁLDÁSOK

Ide soroljuk az egyház, a szabadkőművesség és a Mesterek tanítványai által adott különböző típusú áldásokat. Ezeket alapvetően két csoportra oszthatjuk: egyrészt olyanokra, amelyeket önmagunktól adunk, másrészt azokra, amelyeket

rajtunk keresztül ad egy magasabb hatalom. Az első típusú áldás csupán egy őszinte jókívánság kifejezése. Ennek tipikus példája az az áldás, amelyet néha az apa ad a fiának, például az előbbi halálos ágyán, vagy amikor az utóbbi hosszú és veszélyes útra készül. Jól szemlélteti ezt a haldokló Izsáknak a fiaira, Ézsaura és Jákobra adott áldása, bár ebben a konkrét esetben bonyodalmat okozott Jákob botrányos kétszínűsége. Az erről szóló szentírási beszámolót olvasók emlékezhettek arra, hogy Izsák teljesen meg volt győződve áldásának hatékonyságáról, és amikor felfedezte a vele szemben elkövetett csalást, már képtelen volt visszafordítani az általa kinyilvánított kívánságot.

Felmerül a kérdés, hogy az ilyen jellegű áldás hoz-e egyáltalán valamilyen eredményt, és ha igen, hogyan játszódik le a folyamat? A kérdésre adható egyedüli válasz, hogy mindez a jókívánság komolyságától és a befektetett szellemi erő nagyságától függ. Az áldás egy – a megáldott személyhez kötődő – gondolatformát hoz létre, amelynek mérete, ereje és tartóssága az áldást adó személy akaraterejétől függ. Ha a szavakat csak formailag – különösebb érzés vagy szándék nélkül – mondjuk ki, akkor csekély és átmeneti hatást érünk el, viszont, ha teljes szívből és határozott elszántsággal tesszük ugyanezt, ebben az esetben mély és tartós befolyást hozhatunk létre.

A második típusú áldás az, amelyet egy erre a célra kijelölt személy mond el, és akin keresztül a magasabb forrásból származó erő leáramlik. Jó példa erre a legtöbb egyházi szertartást lezáró áldás. Ezt az áldást kizárólag csak egy pap vagy egy nála magasabb rangú egyházi méltóság nyújthatja, amely (jellegénél fogva) a harmadik osztályba tartozó mantrák közé sorolható, mivel a határozott áldásmondás ereje egyike azoknak, amelyeket a papokra ruháznak felszentelésükkor. Ebben az esetben ő egyszerűen csak egy csatorna a felülről jövő erő számára, és ha sajnálatos módon megtörténne, hogy pusztán magától értetődően és a rituálé részeként mondaná az áldást, az nem változtatna a kiáradó szellemi erőn.

Az áldás mindenkre egyformán árad, de hatásának mértéke alapvetően befogadóképességünkötől függ. Ha tele vagyunk szeretettel és odaadással, akkor nagy segítségben és felemelkedésben részesülünk, ha viszont hanyagul valami másra gondolunk, akkor csak a magasabb rezgés hatásának előnyeit élvezhetjük. Meg kell jegyezni, hogy amikor egy püspök is jelen van az istentiszteleten, akkor mindig ő mondja el az áldást. Ennek az az oka, hogy felszentelésükör a püspökök felsőbb privilégiumai sokkal magasabb fokig nyílnak meg, mint a papokéi, ezért ezekről a magasabb síkokról származó erőt csak rajtuk keresztül lehet szétárasztani. Ugyanez az általános elv érvényes a szabadkőművességben is, mert a páholy bezárása során csak egy beiktatott mester vagy egy felszentelt káplán mondhatja el az áldás szavait.

Láttuk már, hogy akit egy Mester tanítványként fogadott el, az egyúttal a Mester befolyásának csatornájává is vált, és bár ez a hatás mindig átáramlik a tanítványon keresztül, a Mester – egy pillanatra – minden bizonnal tetszése szerint bárkire irányíthatja befolyásának erejét. Ugyanígy adhatja egy beavatott is a Testvériség áldását, ami tulajdonképpen a királynak (a Testvériség fejének) az áldása.

A HANG EREJE

Most a hangzásuk alapján működő mantrákat vesszük górcső alá. A hang által mozgásba hozott rezgés az ember különböző testeire hat, és igyekszik azokat önmagával harmóniába hozni. Egy hang elsősorban a levegőben megnyilvánuló hullámmás, és minden zenei hangnak több felhangja is van, amelyeket szintén rezgésbe hoz. A zenében négy vagy öt (vagy akár több) felhangot érzékelünk és ismerünk fel, de a rezgések sokkal messzebbre terjednek, mint amit fülünk követni képes. A hanghullámok a magasabb és finomabb anyagokban összpontosulnak, ezért egy hangjegy vagy hangsorozat éneklése a magasabb szintű testekre hat. Vannak olyan felhangok (azt hiszem, még hangoknak ne-

vezethetjük ezeket), amelyek túl finomak ahhoz, hogy a levegőre hassanak; mindazonáltal mozgásba hozzák az éterikus anyagot, amely közvetíti rezgéseit a mantrázónak és a körülötte lévő többi embernek egyaránt, és ha a mantrát mondó az akaratát egy bizonyos személy felé irányítja, akkor az a rezgés biztosan eljut az illetőhöz. Így a hangzás által működő mantrák határozott anyagi eredményeket hozhatnak a fizikai síkon, emellett azonban megfigyelhetők az egyidejűleg kibocsátott, magasabb testekre ható finomabb hullámok is.

Egy ilyen mantra általában több nagyon rezonáns és hangzatos jellegű hangból áll. Néha csak egyetlen szótagot használunk, mint például az OM szent szó esetében. Ezt azonban többféleképpen is kimondhatjuk, és egészen eltérő eredményeket kapunk a hang magasságának és a kiejtés különféleségének függvényében. Bizonyos célokra hangsúlyozzuk és meghosszabbítjuk a nyitott magánhangzót, az AU hangokat O hangba egyesítjük, megerősítjük azokat, és elnyújtjuk a hangoztatási idő feléig, és azután térünk át az M hangra. Más célkitűzés esetén viszont az O hangnak kell elég rövidnek lennie, és a nagyon erős M hangot – a fej belsejében és a középpontokban lévő zümmögést – kell meghosszabbítani. E két módszer eredményei nagyon különböznek egymástól. Amikor az O hang meghosszabbodik, hatással vagyunk egymásra és a környező világra, viszont a megnyújtott M hang esetén szinte a teljes befolyás önmagunkra hat. Néha mind a három betűt (A, U és M betűket) egyenként, külön-külön hangoztatjuk, vagy pedig egymás után különböző hangon énekeljük, egyfajta arpeggio formájában. Azt hallottam, hogy az indiai könyvek szerint körülbelül százhetven – különböző hatású – módja van az OM kiejtésének, és ezt a mantrát tartják valamennyi közül a legerőteljesebbnek.

Ez a hindu szent szó megfelel az egyiptomi ámen szónak. Ebből a szóból alakult ki a görögök aionja és a latin aivumja is. Az aeon szó pedig ennek egyik származékát jelenti. Azt mondják, hogy a mi ötödik gyökérfajunkban az Om képvisel-

li a Logosz (Kimondhatatlan Név) nevét, és hogy a negyedik gyökérfajban hasonló módon használt szó a Tau volt. Szvami T. Subba Row egyszer azt mondta nekünk, hogy ezek a helyettesítő szavak, amelyek minden gyökérfajban külön-külön fellelhetők, mind egy nagy szó szótagjait képezik, amely a hetedik gyökérfajban válik teljessé.

Az Om szó – ha megfelelően hangzik el egy meditáció elején vagy egy találkozón – egy állandó, különlegesen figyelemfelhívó hatással bír. A finomtestek részecskéit ugyanúgy rendezi el, mint ahogy az elektromos áram hat a vasrúd atomjaira. A villamos áram átfolyása előtt a fémbe lévő atomok különböző irányokba mutatnak, de amikor a rudat az áram megmágnesezi, akkor mindegyik megfordul, és egy irányba helyezkedik. Ugyanígy, a szent szó hangjára minden részecskénk reagál, és ekkor kerülünk egy induló meditáció vagy tanulmányozás szempontjából a legideálisabb állapotba. Ugyanakkor a szó hívásként hat az azonnal körénk sereglő más – emberi és nem emberi – lények számára. Néhányan közülük megértik a szó jelentését és erejét, másokat pedig a sajátos módon ható hangzása vonz oda.

Ez a hang nagyon mélyre hatol. Először is „az Úr Igéje által lettek teremtvé az egek”. A Logosz vagy az Ige az első kisugárzás (emanáció) a végtelenből, és ez egész biztosan sokkal többet jelent pusztán szóképnél. Ez tény, bár az emanáció olyan szinten történik, ahol nem létezhetne hang. Ugyanis nem lenne levegő, amely azt közvetítené. Mégis az Univerzum létrehozására felhasznált erő megfelel a hangnak, és úgy is működik.

Nem tudom, remélhetjük-e egyáltalán, hogy bármit is megértünk ezen a síkon (itt lent, ezen a világon), hogy valójában mit jelent ez a Teremtő Ige. „Ő szólt és megtörtént.” Isten azt mondta: „Legyen világosság, és lőn világosság.” Ez volt az istenség első megnyilvánulása: a sötétségbe rejtett Örök Gondolat, mint Teremtő Ige jelenik meg. Talán ennek a nagy igaz-

ságnak köszönhető, hogy az itt lent énekelt vagy kimondott szavak magasabb erőt indukálnak – olyan erőt, amely nincs arányban azzal a szinttel, amelyhez maguk is tartoznak. Biztos vagyok benne, hogy van egy másik – halványan sejthető – oldala is a hangzás kérdésének, amelyet elménk jelenleg még nem képes felfogni. De legalább láthatjuk, hogy a hang ereje milyen nagy és mennyire csodálatos.

A hang hatalmán alapuló minden mantra csakis azon a nyelven értékes, amelyen eredetileg megszövegezték. Ha egy ilyet lefordítunk egy másik nyelvre, akkor egy egészen különböző hangcsoportot kapunk. Általánosságban elmondható, hogy a jó mantra, amelynek célja a test harmonizálása és jótékony eredmények elérése, nagyrészt hosszú és nyitott magánhangzókából áll. Ez ugyanúgy vonatkozik a mi szent szavunkra (Om), mint ahogy az egyiptomiak Ámen szavára nézve is. A keresztény egyház által átvett kifejezés egyébként a leghatásosabban két hangon érvényesül. Az egyház hagyományosan két, egymástól félhangnyira lévő hangon szólaltatja meg – általában fisz és g hangokon.

A gonosz célokra használt mantrák csaknem mindig rövid magánhangzókából, valamint tört és szakadozott jellegű más-salhangzókából állnak, mint például a hrím, kshrang vagy phut. Az ilyen durva felkiáltásokat olyan dühödtt energiával és haraggal mondják, ami kétségtelenül rendkívül hatékonyá teszi ezeket a rossz célok szolgálatára. Néha az összes magánhangzót beillesztik ezekbe a kakofón mássalhangzó-kombinációkba, amelyeket különösen romboló hatású átkokkal zárnak le. Az ilyen alantas tartalmakat szinte lehetetlen kifejezni közönséges betűrendszerek használatával. Attól tartok, hogy a keleti országokban – ahol tudnak egyet s mást ezekről a dolgokról – a mantrákat gyakran használják gonosz célokra. Ugyanígy van ez a négerek esetében is. Sok ilyen mantrával találkoztam voodoo- és obea-szertartásokhoz kapcsolódóan úgy Nyugat-Indiában, mint Dél-Amerikában, és tudom, hogy sok gyűlöletet öntenek ezekbe a mondásokba és varázsigékbe.

Mi csak a jótékonyan ható és barátságos természetű mant-
rákra fókuszálunk, a rosszindulatúakkal nem foglalkozunk.
Működési mechanizmusukat tekintve azonban teljesen egy-
formák. Irányultságuktól és minőségüktől függetlenül minde-
gyik mantra rezgéseket idéz elő akár a recitáló, akár a mantra
által megcélzott személyek finomtesteiben. Néha egészen új
rezgésszámokat akarnak segítségükkel kierőszakolni. A nyu-
gati elme számára furcsának tűnik egy mantra háromezerszer
történő recitálására vonatkozó ajánlás. Azonnal feltennénk a
kérdést: „De hogyan találjunk rá időt?” Mi azt mondjuk, hogy
az idő pénz, ezzel szemben a keleti ember számára az idő sem-
miség. Mindez lényeges felfogásbeli különbséget jelent. A ke-
leti módszerek és eszmék gyakran nem illenek a mi nyugati
életmódunkhoz, de ettől függetlenül rendkívül értékesek azok
számára, akiknek szánják őket. Néhányan úgy érezték, hogy
az ezoterikus iskolánk tagjai számára előírt tanulmányozás és
meditáció nehéz teher azok esetében, akik nem szoktak hozzá
az ilyen gyakorlatokhoz; a keletiek közül azonban senki sem
gondolná ezt.

A brahmana gyakorlatilag vallásos szavalatokkal tölti
egész életét, ugyanis nap mint nap minden cselekvését egy-
egy szentírási mondattal vagy áhítatos gondolattal kíséri. Ez
egy teljesen vallásos élet, legalábbis annak kellene lennie. Sok
esetben ma már csak külső formaként (egyfajta héjként), de az
emberek még mindig mondogatják a jól ismert szavakat, még
akkor is, ha már nem adják bele a régi életet és energiát. Ide-
jük van bőven, így – teljesen világos céllal – megengedhetik
maguknak, hogy naponta száznyolcszor ismétljenek el egy
mondatot.

Krisztus állítólag figyelmeztette tanítványait, hogy imád-
kozás közben – a pogányok szokását követve – ne használja-
nak hiábavaló ismétléseket; és ebből az intelemből azt a kö-
vetkeztetést vonták le, hogy minden ismétlés haszontalan. Az
istenséghez intézett könyörgésnél bizonyosan így lenne, mert
azt sugallná, hogy Isten nem hallotta meg az első kérést. Vi-

szont ez szükségtelen – vagy legalábbis annak kellene lennie – a tanítványok és a fejlődés Ösvényén haladók számára. Az ő esetükben bizonyára elegendő egy szándék világos megfogalmazása, és annak egyszeri erőteljes kifejezése. Az átlagember azonban még korántsem jutott el erre a szintre, és számára gyakran hosszú ideig tartó folyamatot képez a megfelelő fejlettségi fokozat elérése; így vonatkozásában az ismétlések semmiképp sem haszontalanok, mert szándékosan határozott eredmények elérésére irányulnak. Ezeknek a hangoknak (és az általuk keltett különféle hullámzásoknak) a különböző testekre való ráhatása folyamatosan arra törekszik, hogy ezeket a tudathordozókat összhangba (harmóniába) hozza az adott gondolatcsoporttal.

A rezgéseknek ez a hangolása analóg azzal a munkával, amelyet egy indiai guru végez a tanítványain, és amelyről már volt szó a IV. fejezetben. A guru asztrális, mentális és kauzális testeiből kiinduló hullámok a tanuló megfelelő testeit hozzák hullámzásba. Mindez azt eredményezi, hogy miután a guru rezgései a feltevés alapján erősebbek a tanítványaiénál, ennek megfelelően fokozatosan egyre szorosabb összhangot alakít ki a tanulókkal, ha azokban egyáltalán megvan a hangolásra való képesség. A mantra állandó ismétlése a mentális és asztrális testek azon részének áthangolására szolgál, amelyre a mantra irányul, és ez minden kétséget kizáróan hatásos eredményt hozhat és hoz is létre.

Ugyanezekkel a módszerekkel találkozhatunk a keresztény országokban is. Gyakran láthatunk római katolikusokat, ahogy ismételve mondják az „Üdvözlégy” és „Miatyánk” imádságokat. Általában csak motyogják ezeket, és emiatt nem sok hasznuk származik az imádkozásból, eltekintve az esetlegesen felébresztett gondolatoktól. Indiában a mantrákat mindig éneklik, és az énekelt mantrának kétségtelenül van hatása. Ezért a régebbi nyelvek ebből a szempontból hasznosabbak a maiaknál. A jelenkori modern nyelveket általában gyorsan és hirtelen beszélik, és úgy tűnik, napjainkban már csak az olasz,

spanyol és görög parasztok beszélnek a régi módon, hosszú és dallamos hanglejtéssel. A szabad katolikus egyházban azonban különösen javasoljuk, hogy az istentisztelet mindig az adott ország nyelvén történjen, mert azt tapasztaltuk, hogy sokkal nagyobb odaadást kelt az emberekben, ha világosan értik a mondanivalót, és intelligensen be tudnak kapcsolódni a szertartásba. Nem tagadhatjuk azonban, hogy a latin sokkal hangzatosabb. Sok ilyen jellegű mantrának nincs különösebb jelentése, alig többek magánhangzók pusztja gyűjteményénél. A Pistis Sophiában, a jól ismert gnosztikus értekezésben számos ilyen értelmetlen mantra található úgy megjelölve, hogy azokat minden bizonnyal énekelni kell.

Az indiai mantrákban található gördülékeny és zengő hangok fokozatosan kényszerítik rá frekvenciájukat a különböző testekre, és ennél fogva kiválóan alkalmasak az erő megtakarítására. Amit egy mantra segítségével elérhetünk, azt saját akaratumk révén mantra nélkül is abszolválhatjuk. A mantra végül is olyan, mint egy munkamegtakarító gépezet. Felállítja a szükséges rezgéseket, és elvégzi helyettünk a munka egy részét, aminek következtében méltán tekinthetjük az erőmegtakarítás eszközének.

A mantrákra vonatkozóan az indiai könyvekben hangsúlyozott további szempont, hogy a tanulóknak tilos használni azokat durva vagy gonosz gondolkodású emberek jelenlétében, mert a mantra ereje sokszor éppen úgy megerősíti a rosszat, mint a jót. Ha ugyanis olyasvalaki volna jelen, aki nem tud a magasabb rendű rezgésekre válaszolni, akkor valószínűleg a mantra egy alsóbb oktávját kapná meg, ami azután a benne megbújó rosszat erősítené fel. Soha ne használjunk mantrát olyanok jelenlétében, akikben kárt tehet.

Emlékszem, Madame Blavatsky azt mondta nekünk, hogy egy mantrát elsősorban nem magunkért, hanem mások megsegítése céljából kell használni. Ilyen módon alkalmazhatjuk a Szent Szót (Sacred Word), vagy a Gayatrit, vagy bármelyik

gyönyörű, édesen áradó buddhista mantrát, erősen gondolva egy különleges személyre, és kivetítve feléje a mantra erejét. De azt is tanácsolta, hogy óvatosan bánjunk ezekkel a mantrákkal. Ismét figyelmeztetett, hogy senki ne próbáljon meg olyan mantrát működtetni, amely meghaladja a képességeit (túl magas a számára). Tanáraink szerencsére megkímélnék bennünket az ilyen mantráktól, de figyelmeztetésül mondanám az újoncoknak, hogy ha a Sacred Word bármilyen módon történő recitálása fejfájást, hányingert vagy ájulást okoz, akkor azonnal abba kell hagyni. Ilyen esetben tovább kell dolgozunk jellegbeli tulajdonságaink fejlesztésén, és néhány hónap múlva újra megkísérelhetjük a mantra alkalmazását. Az Ige használatával nagy erőket hívunk segítségül, és ha még nem vagyunk egészen a szintjükön, akkor nem alakulhat ki harmonikus kapcsolat, és az eredmény sem lehet tökéletes.

Az énekhang rezgésének hatásán túlmenően sok mantra hasonlít a harmadik típushoz, amennyiben erő is társul hozzájuk. Például a Gayatrihoz és a Tisaranához is kapcsolódnak bizonyos angyalok, bár ezek nagyon különböző mantrafajtákhoz tartoznak.

A Gayatri talán a legnagyobb és legszebb az összes ősi mantra közül, amelyet egész Indiában emberemlékezetet meghaladó idők óta énekelnek. A dévák világa megtanulta megérteni ezt a mantrát, és képes volt meglepő módon reagálni rá. Mindez önmagában véve is rendkívüli jelentőséggel bír, ugyanis azt mutatja, hogy már az ókorban is tökéletesen értették és gyakorolták az ilyen mantrák önzetlen használatát. A mantra mindig az Om szent szóval kezdődik, és annak a három világnak – fizikai, asztrális és mentális síkoknak – a felsorolásával, amelyeken a mantra hatása kívánatos, és amelyekben az ember él. Ahogy minden egyes sík sorra kerül, az adott világhoz tartozó dévák örömteli lelkesedéssel sereglenek az énekes köré, hogy végrehajtsák azt a munkát, amit a mantra használatával rájuk akarnak bízni. A tanulók emlékezhetnek arra, hogy Indiában Shivát néha Nilakantha, azaz Kéktorkú

néven nevezik, és hogy ehhez a címhez egy legenda is fűződik. Érdekes megfigyelni, hogy a Gayatri éneklésére válaszoló angyalok némelyike magán viseli a kéktorok jellegzetességét, és típusukra nézve egyértelműen az első sugárhoz tartoznak.

Ez a csodálatos mantra egy Naphoz – természetesen valójában a legnagyobb szimbólum mögött rejtőző Nap Logoszhoz (Napistenhez) – intézett invokáció. Úgy tűnik, mintha a mantrázóra azonnal leáradó, és testeibe beleáramló óriási fénysugár közvetlenül a fizikai Napból érkezne, teljesen függetlenül annak elhelyezkedésétől. Ez egy olyan arannyal árnyalt és elektromos, kékkel tarkított fehér fénycsóva, amelyet gyakran láthatunk az első sugár erejének bármely megnyilvánulásával kapcsolatosan. Amikor azonban a fénysugár betölti a mantrát éneklő személy lelkét, akkor azonnal újra ki is lövell belőle a spektrum színeit felsorakoztató hét nagy sugárban vagy kúpban. Olyan ez, mintha az énekes prizmaként működne, de jelen esetben az előtörő színsugarak az ilyenkor megszokott alakok fordítottjait veszik fel. Amikor a szellemi erő sugarait árasztjuk ki, akkor azok általában testünk egy meghatározott pontjából – például a szívből, az agyból vagy más erőközpontból – indulnak ki; és amint kilövellnek, a világítótoronyból eredő fénysugarakhoz hasonlóan legyezőszerűen kiszélesednek. A szóban forgó sugarak azonban az embernél szélesebb alaptól (auránk felületéből) indulnak ki, és tágulás helyett – a hagyományos csillagok sugarait követve – egy pontban csúcsosodnak össze, azzal a nyilvánvaló különbséggel, hogy ezek a sugarak világító kúpok, és nem puszta háromszögek.

Egy másik figyelemre méltó jelenség, hogy ez a hét sugár nem kör alakban sugároz minden irányba, hanem csak félkörívben abba az irányba, amelyik felé a mantrázó néz. További furcsaság, hogy ezek a sugarak keskenyedésükkel párhuzamosan fokozatosan megszilárdulni látszanak, míg végül egy vakító fényű pontban nem egyesülnek. Még különösebb jelenség, hogy ezek a pontok úgy viselkednek, mintha élnének. Ugyanis, ha valaki véletlenül valamelyik útjába kerül, akkor

az adott pont hihetetlen gyorsasággal elhajlik, és az illető szívét és agyát megérintve egy pillanatra felvillanóvá teszik azokat. Úgy tűnik, hogy minden egyes sugár egymás után végtelen számú emberen képes ezt az eredményt előidézni. Mindezt egy sűrű tömegen tesztelve azt tapasztaltuk, hogy a sugarak látszólag megosztják a tömeget egymás között, és mindegyik arra a részre hat, amelyik éppen előtte van, és nem zavarja a többi részt.

Ami a mantra nyelvének kérdését illeti, nos úgy tűnik, hogy ez csekély jelentőségű. Például a következő mantra angol nyelvű alkalmazása, amely mögött világos szándék húzódott meg, a teljes hatást váltotta ki. Ennek az ünnepelt versnek a szó szerinti angol fordítása magyarul így hangzik: „Om. Imádjuk Savitri Urunk ragyogó dicsőségét, aki ösztönözze odaadásunkat és megértésünket.” De az idők folyamán ez a mantra sokkal többet jelentővé vált az áhítatos hinduk számára, mint amit a pusztá szavak önmagukban jelentenek. Ugyanennek a szanszkrit nyelvű felolvasása azonos szándékkal azonos eredményt hozott, de emellett a sugárzó tengelyek köré egy csodálatosan bonyolult faragott favázra emlékeztető hangformát is épített; valami olyasmit adott nekünk, amit hétszeres fegyvernek képzelhetünk el, amelyen keresztül a sugarak kilőnek. Ez a hangforma csak kis távolságra terjedt ki, és úgy tűnt, hogy egyáltalán nem változtat a sugarak erején vagy méretén.

Egy szanszkrit tudós szerint, míg a Nap közönséges neve Surya, addig ezt a különleges Savitri címet mindig arra használják, hogy a Napot (vagyis a Nap Logoszá, a Napistent) inspirálóként vagy bátorítóként tüntesse fel. Úgy tűnik, hogy a jelentése szorosan kapcsolódik a Paraclete szóhoz, amelyet gyakran, de nem teljesen kielégítően fordítanak Vigasztalónak is. (Lásd: A Keresztény Ünnepek Rejtett Oldala – The Hidden Side of Christian Festivals). A barátom azt is hangsúlyozta, hogy ez nem egy Logoszhoz intézett ima annak érdekében, hogy adjon nekünk bölcsességet vagy odaadást. Sokkal inkább annak a komoly törekvésnek és elhatározásnak a kifejezése,

hogy az ő befolyása segítségével képesek legyünk előhívni és megerősíteni azt, ami már amúgy is bennünk van.

Amikor a buddhista Tisaranát énekeljük, akkor főként a sárga köntöshöz kapcsolódó angyalok jelennek meg. Ők azok, akik csodálatos békét és vidámságot hoznak magukkal, mert bár rendkívül békés lények, a világ legvidámabbjai közé tartoznak.

Amikor „megjelenő” angyalokról beszélünk, akkor a tér minden dimenzióját figyelembe kell vennünk. Nekik nem kell „jönniük” abban az értelemben, hogy valahonnan nagyon messziről elindulnak, mint például egy távoli mennyországból. Nem tudom, nem okozok-e kétségbeejtő zavart, ha úgy fogalmazok, hogy – az invokációra válaszul – a Logoszt képviselő nagy erők nyilvánulnak meg ezekben a sajátos formákban. Ők mindig ott vannak, és mindig készenlétben állnak, de felszólításra elfordítják magukat.

Most nézzük az invokáció, és az arra kapott válasz lényegét. Csak erősen kell hinnünk egy eszmében, és mindaz, ami azt körülveszi vagy képviseli, meg fog nyilvánulni előttünk. Minden erős és odaadó gondolat azonnali választ indukál, és az Univerzumot ez a kölcsönhatás tartja életben. A természeti törvények lényege, hogy a válasznak érkeznie kell. A kérdés és a válasz ugyanis az érem két különböző oldalának felelnek meg; a válasz ugyanolyan okozati kapcsolatban áll a kéréssel, mint a karma vonatkozásában a hatás (okozat) és az ok. A természetben csodálatos egység érvényesül, de az emberek olyan sűrűn burkolóznak a személyiségükbe, hogy ebből mit sem vesznek észre. Pedig csak meg kellene nyílnunk. Hiszen könnyen belátható, hogy ha képesek vagyunk átadni magunkat a természetnek, akkor egyúttal parancsolhatunk is neki, mert a hozzáállásunkkal elő tudjuk hívni az erőit, és így minden velünk együtt működik. Ezt világosan elmagyarázza a Világosság az Ösvényen (Light on the Path) című könyv is. Fel kell ismernünk a természet erőit, és ki kell tárnunk magunkat

előttük, ezáltal ezek az erők együtt áramlanak velünk, és minden sokkal könnyebbé válik, ami azelőtt nehéz volt.

A mantrák kérdéskörének van még egy területe, amelyről azonban nagyon kevés információval rendelkezem. Nemcsak a hangoknak, hanem a szavaknak, sőt a betűknek is van erejük. Manapság nem foglalkozunk ezekkel a dolgokkal, de például a szanszkrit és a héber ábécében is minden betűnek megvan a maga kijelölt értéke; számban, erőben és színben egyaránt. Ismerek olyan tisztánlátókat, akik a könyveinkben található közönséges római betűket más és más színűeknek látják. Az A betű – mondjuk – mindig piros, a B állandóan kék, a C sárga, a D pedig zöld, és így tovább. Nekem efféle élményem sohasem volt, azt hiszem, az én elmém nem ilyen irányban működik. Hasonlóképpen vannak olyan médiumok, akik a hét napjait látják különböző színekben. Nekem nincs ehhez fogható tapasztalatom, és ilyen irányú érzékenységem. Igazán nem is értem, hogy ez pontosan mit jelent. A jelenség talán az asztrológiai hatásokkal lehet összefüggésben, nem tudom. Mindez úgy kapcsolódik a témánkhoz, hogy létezik egy mantrista iskola, amely minden betűnek – az ábécében elfoglalt helyétől teljesen függetlenül – egy számértéket ad. Az elmélet szerint azok a szavak vagy mondatok, amelyek alkotó betűinek összértéke egyező összegeket ad, azonos mantrikus hatással rendelkeznek. Erről azonban szinte nem tudok semmit.

A mantra általában egy rövid és erős formula, és ha bármilyen célból határozott hatást akarunk elérni, akkor ezt a képletet kell követnünk. Ha beszédünkkel mélyen és gyorsan akarunk hatni az emberekre, akkor hosszú és tekervényes helyett rövid és erős mondatokat kell használnunk. A katonai parancs (vagyis a mantra) szabályaihoz kell igazodnunk, és kiemelt figyelmet kell fordítanunk a határozott tetőpontok kialakítására. Tegyük fel, hogy segíteni akarunk egy ijedt embernek. Ebben az esetben megfogalmazhatjuk magunkban a következő szavakat: „Erős vagyok, erős, erős, erős; Isten része vagyok, és Isten az erő, tehát tele vagyok ezzel az erővel”. És a gondolat is-

méltlése felszínre hozza a bennünk lévő isteni erőt, és képesek leszünk bátorságunkkal másokat is inspirálni. A tudás – mint minden területen – itt is hatalom. Ezért a lehető legjobb hatás elérése érdekében mindenekelőtt tanulnunk, és a tudás révén értenünk kell. A bölcs ember tudja, hogyan élhet békében és boldogságban, mert élete összhangban van Isten életével. Mivel mindent ért, és mindenkivel együtt érez. Az önzést örökre maga mögött hagyta, és csak azért él, hogy segítsen és áldjon.

A KÖVETELMÉNYEK SOHASEM VÁLTOZNAK

A fent bemutatott különböző rendszerek módszerei természetesen nem zárják ki egymást. Mindegyik tartalmaz valamennyit szinte mindegyikből, és kategóriájukat a bennük érvényesülő domináns vonás határozza meg. Azt sem szabad feltételeznünk, hogy bármelyikük is okvetlenül szükséges. Ami igazán létfontosságú, az a mindegyik mélyén megbújó filozófiai tanítás. Vagyis a jellem fejlesztése, az élet megtisztítása és a szolgálat iránti odaadás, amit a Mester lábainál című könyv is olyan erősen hangsúlyoz.

A különböző rendszerek összehasonlításából látható, hogy az első nagy beavatáshoz szükséges képességek alapvetően ugyanazok, bármennyire is különböznek első pillantásra. Huszonöt évszázad – vagy talán jóval régebb – óta ezt a meg lehetőségen szisztematikus eljárást követik azon különleges személyek fejlődése tekintetében, akik kitartóan küzdenek a fejlődésért; és bár bizonyos időszakokban (így jelenleg is) a körülmények kedvezőbbek a beavatáshoz, mint máskor, a követelmények mindig ugyanazok maradnak. Ne hagyjuk tehát magunkat befolyásolni a feltételek enyhülését sugalló gondolatok által. Mindent összevetve azt tapasztaljuk, hogy ezek a különböző fejlődési vonalak egytől egyig ugyanahhoz a beavatási ponthoz vezetnek bennünket.

III. RÉSZ
A NAGY BEAVATÁSOK
VII. FEJEZET
AZ ELSŐ BEAVATÁS

AZ EGYETLEN BEAVATÓ

A legtöbb ember a beavatást egy – saját maga számára is elérendő – fokozat elnyerésének tekinti. A beavatottat pedig egy rendkívül magasán képzett, a többi emberhez képest nagyszerű és dicső alaknak képzei. Ez tulajdonképpen így is van, de az egész kérdést jobban megértjük, ha magasabb nézőpontból tekintünk rá. A beavatás jelentősége ugyanis nem az egyén felmagasztalásában rejlik, hanem abban, hogy a tanítvány végérvényesen eggyé válik egy hatalmas renddel, a Szentek Közösségével, ahogyan azt a keresztény egyházban olyan szépen megfogalmazzák, bár kevesen figyelnek oda ezen szavak valódi jelentésére.

A Testvériségbe történő beavatás mögött rejlő csodálatos valóságot akkor érthetjük meg a legjobban, miután áttekintettük az Okkult Hierarchia szervezetét és a Mesterek munkáját, amivel a későbbi fejezetekben foglalkozunk. A jelölt immár – az individualista embert meghaladva – egy hatalmas erőbe harmonikusan illeszkedő egységként tevékenykedik. A Naplogosznak minden bolygón van képviselője, aki az ő helytartójaként működik. A mi bolygónkon – a Testvériség fejeként – a Világ Ura tölti be ezt a magas tisztséget. A Testvériség nem csupán különböző feladatokat ellátó emberek testülete, hanem egyúttal egy elképesztő és csodálatos erejű egység is – egy teljesen rugalmas eszköz az Úr kezében, amelyet hatékony fegyverként képes forgatni. Van egy csodálatos és felfoghatatlan terv, amely szerint az Egy – miután sokká vált – újra Eggyé válik; nem mintha az egész rendszerben bármelyik egység elveszítené egyéniségének vagy erejének akár a legkisebb

töredékét is, hanem valami ezerszer nagyobbat ad hozzá; része az Úrnak, része a testnek, amelyet visel, a fegyvernek, amelyet használ, az orgonának, amelyen játszik, és az eszköznek, amellyel munkáját végzi.

Az egész világon csak egy beavató van, de az első és a második beavatás esetében nyitva áll előtte a lehetőség, hogy egy másik Adeptust bízjon meg a szertartás elvégzésével, bár még ekkor is a beavató fordul az Úrhoz, és hívja őt a fokozat átadásának legfontosabb pillanatában. Ez egy csodálatos pillanat a jelölt lelki életében, ahogyan azt Kuthumi Mester elmagyarázta, amikor nemrég egy tanítványt fogadott. Így szólt hozzá:

„Most, hogy elérted közvetlen célodat, azt tanácsolom neked, hogy azonnal fordítsd figyelmedet a következő lépés sokkal nagyobb követelményeire. Most a „folyamba való belépésre” kell készülnöd, amit a keresztények üdvösségnek neveznek, és amely földi létezésed hosszú sorának kiemelkedő mérföldköve, hétszáz élet csúcspontja lesz. Réges-régen az egyéniesülés által beléptél az emberek birodalmába, a – reményeim szerint – közeli jövőben pedig elhagyod azt az adeptusság kapuján át, és „felsőbbrendű ember” leszel. E két véglet között nincs fontosabb esemény, mint ez a beavatás, amelyre most összpontosítanod kell. Nemcsak örök biztonságot nyújt számodra, hanem be is léptet abba a Testvériségbe, amely öröktől örökké létezik – a Testvériségbe, amely segíti a világot.

Gondolj csak bele, egy ilyen csodálatos eseményt milyen nagy körülményekkel kell megközelíteni. Szeretném, ha állandóan szem előtt tartanád ennek dicsőségét és szépségét, hogy eszményeinek fényében élhess. A tested még fiatal egy ilyen hatalmas erőfeszítéshez, de ritka és nagyszerű lehetőség ez a számodra. Azt akarom, hogy teljes mértékben élj vele.”

A TESTVÉRISÉG

Amikor egy ego beavatásra kerül, akkor a világ legzártabb szervezetének lesz a tagja, és egyé válik a Nagy Fehér Testvériség tudatosságának hatalmas tengerével. Az új beavatott még hosszú ideig nem lesz képes megérteni mindazt, amit ez az egyesülés jelent. Messzire kell hatolnia a szentélyekbe, hogy képes legyen felfogni ezen kapcsolat szorosságát, és a Király óriásléptékű tudatát, amelyben minden testvér bizonyos mértékig osztozik vele. Mindez a hétköznapi ember számára felfoghatatlan és kifejezhetetlen, szavainkon túlmutató metafizikai és finom magasság, de mégis dicsőséges valóság, olyannyira, hogy amikor elkezdjük megérteni, minden más irreálisnak tűnik.

Láttuk, hogy az elfogadott tanítvány hogyan helyezheti gondolatait a Mester gondolatai mellé. A beavatott hasonló módon képes saját gondolatait a Testvériség eszméi mellé emelni, és a Testvériség által képviselt hatalmas tudatosságból pontosan annyit tud magába asszimilálni, amennyit a maga szintjén aktuálisan képes abból értékelni. A beavatott – fejlődése érdekében tett meg nem szűnő erőfeszítéseinek köszönhetően – fokozatosan egyre nagyobb mértékben tudja befogadni ezt a tudatosságot, amelynek hatására a saját tudata úgy kitágul, hogy a szűklátókörű gondolkodás lehetetlenné válik a számára. És ahogy az elfogadott tanítványnak ügyelnie kell arra, hogy ne okozzon zavart a Mester alsóbbrendű testeiben, veszélyeztetve ezáltal munkájának tökéletességét, ugyanúgy a Testvériség tagjának sem szabad soha ellentétes hangokat bevinnie ebbe a hatalmas tudatba, amely, mint egy egész működik.

Tudnia kell, hogy az egész Testvériség a Mestereinkétől eltérő tevékenységeket is végez. Sokan közülük olyan egyéb munkákkal foglalkoznak, amelyek a legnagyobb koncentrációt és a legtökéletesebb nyugalmat igénylik. Amennyiben a fiatalabb testvérek közül valaki megfelelkezne magas elhivatottságáról, és zavaró hullámokkal háborgatná a Testvérisé-

get, ez nyilván érintené a fenti Mesterek munkáját is. A saját Mestereink talán elnéznék ezt, és eltűrnének egy ilyen kis alkalmi fegyelmezetlenséget a jövőre való tekintettel, amikor is majd az új tag igazán képes lesz a Testvériség erőit hasznosítani. De az teljesen érthető, hogy akiknek semmi közük az egyének képzéséhez, a következőt mondhatják: „Zavarják a munkánkat, és jobb, ha az ilyen éretlen személyiségűek kívül maradnak.” Azzal érvelnének, hogy semmi sem veszne el, hiszen éppen olyan jól lehet a Testvériségen kívül is fejlődni, és a tanítványok ugyanúgy folytathatnák a megkezdett munkát, hogy magukat jobbra, erősebbé és bölcsébbé tegyék, mielőtt elnyernék a beavatást.

A beavatott tudatának kitágulása olyan csodálatos, hogy erről a változásról újjászületésként a legtalálóbbs beszélni. A beavatott ugyanis új életet – krisztusi életet – kezd élni, „mint egy kisgyermek”, és Krisztus, vagyis az intuitív vagy buddhikus tudatosság születik meg a szívében. Most már azzal a hatalommal is rendelkezik, hogy jogosult a Testvériség áldásának adására. Egy óriási és elsőprő erővel rendelkezik, amelyet képes bárkinek adni vagy küldeni, ahogyan ő a legmegfelelőbbnek és leghasznosabbnak ítéli. A Testvériség ereje éppen annyira fog átáramlani rajta, amennyire ő ezt akarja. Szabadságában áll ezt az erőt használni, megőrizve annak tudatát, hogy teljes felelősség mellett irányíthatja bármilyen általa kitűzött célra. A beavatáskor a beavató által adott áldás jelentése a következő: „Megáldalak téged; erőmet és jóindulatomat beléd árasztom; vigyázz, hogy te is folyamatosan áraszsd ezt a jóindulatot másokra.”

Minél nagyobb az új beavatott bizalma, annál nagyobb lesz a rajta keresztül áramló erő. Ha a legkisebb tétovaság jelét is mutatja, vagy ha nyomasztja a felelősség, amit egy ilyen hatalmas erő átáramlása okozhat, akkor nem lesz képes ezt a csodálatos ajándékot teljes mértékben kihasználni. De ha megvan benne a Shraddha képessége – vagyis a tökéletes bizalom a Mesterében és a Testvériségben, és a teljes bizonyosság, hogy

mivel egy velük, így minden lehetséges a számára –, akkor a fény valóságos angyalaként járhatja a világot, örömet és áldást árasztva az útja során.

A Nagy Fehér Testvériség tudata leírhatatlanul csodálatos képződmény. Olyan, mint egy ragyogó és nyugodt óceán, amely olyan furcsa módon egységes, hogy a tudat legkisebb rezdülése is azonnal az egyik végétől a másikig villan, és mégis mindegyik tag számára úgy érződik, mintha abszolút a saját egyéni tudata lenne, noha olyan súly, erő és bölcsesség rejlik mögötte, amilyennel semmilyen emberi tudat nem rendelkezhet soha. A Testvériség kozmikus tudatának ez a fenséges tengere olyan nagyszerű és csodálatos, hogy nincs hozzá fogható az egész világon. Még az első nagy beavatáson átesettek is csupán egy-egy felvillanását láthatják, és csak olykor-olykor képesek egy kicsit is emlékezni rá. Teljes mértékben érezni csak a nirvanikus síkon lehet, ahol a Testvériség elsősorban létezik, bár az alacsonyabb szintű világokban is megnyilvánul, egészen le a fizikai síkig.

Ahogy a tanítványok csoportja egy a Mesterben, úgy a Testvériség is egy az Úrban. A tagok szabadon megvitathatnak egymás között egy-egy kérdést, mégis úgy tűnik, mintha az adott téma különböző aspektusai ugyanabban az elmében merülnének fel, és ez az elme mérlegelné azokat egymással szemben; de az ember mindvégig egy végtelen nagy, szinte már megfélemlítően nyugodt higgadtságban és bizonyosságban érzi magát, amelyet semmi sem tud megzavarni. És mégis, valahogy minden javaslatot örömmel fogadnak, sőt, úgy érezzük, hogy az egész Testvériség éberén és buzgón várja minden egyes ember szóban forgó tárgyhoz való hozzájárulását. Itt lent nincs semmi, amihez ez a tudatosság méltóképpen hasonlítható lenne. Akinek sikerül ezt a szintet elérnie, az valami új és különös, mégis kimondhatatlanul csodálatos és gyönyörű dologgal kerül kapcsolatba. Valami olyasmivel, aminek sem bizonyítékra, sem összehasonlításra nincs szüksége, és amely egy magasabb és ismeretlen világhoz tartozónak bizonyul.

Bár az egyéniségek furcsán összeolvadnak, ugyanakkor élesen el is különülnek egymástól, hiszen minden fontos döntéshez minden egyes Testvér hozzájárulására is szükség van. A Király uralma abszolút, mégis igénybe veszi és megkérdezi hatalmas tanácsát, és minden pillanatban hajlandó megfontolni minden olyan szempontot, amely a tanács bármelyik tagja részéről felmerül. Ez a nagy kormányzó testület azonban teljesen különbözik a Föld bármelyik parlamentjétől. A hierarchiában a többiek fölött álló tagok pozíciójukat nem választás, és nem is valamilyen pártszervezet delegálása útján kapják, hanem azt magasabb fejlettségük és nagyobb bölcsességük révén nyerik el. Felettesének döntését senki sem vonja kétségbe, mert tudja, hogy ő valóban nagyobb rálátással és teljesebb döntési jogkörrel rendelkezik. A kényszer árnyéka sem merülhet fel, hogy ezek a felsőbbrendű egyének egyformán gondolkodjanak vagy cselekedjenek. Mégis, a hatalmas szervezetükbe vetett bizalmuk annyira tökéletes, hogy elképzelhetetlen, hogy hosszú távon, a végső döntést illetően eltérjenek egymástól. Csak egy ilyen Király alatt álló ilyen Testvériség esetében tudjuk teljes mértékben megérteni az anglikán egyház egyik collectusának gyönyörű megfogalmazását: „Az ő szolgálatában tökéletes szabadság van.”

KUDARCOK

Egy ilyen tökéletes szervezetben nem volna szabad semmilyen kudarc vagy zavar lehetőségének felmerülnie; és mégis, mivel az emberiség törékeny, és ennek a nagyszerű Testvériségnek még nem minden tagja szuperember, nagyon ritkán előfordulnak visszaesések. Ahogy a Világosság az Ösvényen című könyvben elhangzik: „A nagyok néha a küszöbről esnek vissza, nem bírják elviselni felelősségük súlyát, képtelenek továbbhaladni.” Csak az adeptusság elérése garantálja a tökéletes biztonságot. Ugyan a beavató közli a jelölttel azt a valós tény, hogy a folyamba (áramlatba) lépve immár örök biztonságban

érezheti magát, mégis előfordulhat fejlődésének nagymértékű késleltetése, ha enged az útját még mindig környékező kísértések valamelyikének. Az örökkévaló biztonságot általában annak a bizonyosságnak tekintjük, hogy továbbhaladunk a jelenlegi élethullámmal, és nem maradunk le az „ítélet napjáról” – amely az ötödik forduló közepére esik –, amikor is az anyagba leszállt Krisztus eldönti, hogy mely lelkeket lehet és melyeket nem lehet továbbvinni a végső megvalósulásig ebben a világi láncolatban. Nem létezik örök (vagy ahogy Krisztus egyszerűen mondta, eóni) kárhozat. Vannak, akik ebben a korban vagy eme korszakban elakadnak, de a következőben tovább fognak haladni, pontosan úgy, ahogyan az a gyermek, aki még ebben az évben képtelen az osztályt eredményesen elvégezni, de jövőre ugyanebben az osztályban, kényelmesen haladva, talán éppen ő lesz az osztályelső.

Amikor az a szomorú és sajnálatos fejlemény bekövetkezik, hogy valamelyik beavatott valami miatt elbukik, akkor fájdalom, borzongás járja át ezt az egész hatalmas tudatosságot, miután az egyik tagnak a többitől való elszakadása egy olyan valószínűségi sebészi műtéthez fogható, amely mindenkinek a szívét megérinti. A Testvériség csak a legnagyobb sajnálattal választ el így egy tagot önmagától, és még ha így is tesz, a hibázó testvér – bármilyen messzire is tévedjen – akkor sem szakad el véglegesen. Valamikor, valahogyan, valahol biztosan újra visszaszakerül, ugyanis egy elszakíthatatlan láncszem fűzi őket össze, noha keveset tudunk arról a fárasztó, megpróbáltatásokkal és szenvedésekkel teli útról, amelyet végig kell járnia, mielőtt újra összeforranthata a többiekkel.

„A csend hangja benne marad, és ha el is hagyja teljesen az Ösvényt, egy napon az újból felcsendül a lelkében, széttépve és elválasztva szenvedélyeit isteni lehetőségeitől. És ekkor az elhagyott alsórendű én – kínok és kétségbeesett kiáltozások között – végre visszatér.” (Világosság az Ösvényen, I. rész, 21. szabály)

Vannak, akik csak rövid időre térnek le az Ösvényről, általában a Testvériség számára elfogadhatatlan érzelmek kitörése miatt. Ilyenkor, ahogyan egy Mester ideiglenesen fátylat vonna maga és tévelygő tanítványa közé, úgy látja szükségesnek a Testvériség is, hogy valamilyen burkot képezzen az őt cserbenhagyó tagja köré. Ekkor a Testvériség teljes ereje a kudarcot valló egyénre irányul, így próbálva megakadályozni – ha egyáltalán lehetséges – annak határátlépését. Néha – még a karma törvénye szerint a Testvériség által latba vethető minden erő ellenére is – előfordul, hogy valamelyik tag nem hajlandó felhagyni kicsinyes és személyeskedő magatartásával, nem képes túllépni a képzelt bántalmazásokon, sértéseken vagy sérelmeken. Ilyen esetben kénytelenek az illetőt okulásáig beburkolni.

A beavatás lebonyolítása az idők folyamán változatlan maradt, de azért van benne némi rugalmasság. A beavatónak a jelölthöz az első részben intézett felhívása mindig ugyanaz, de szinte kivétel nélkül van még egy második, személyes jellegű rész is, amely gyakorlatilag a jelöltnek adott tanácsokból áll. Ezt a beszéd magánrészének szokták nevezni. Láttam már olyan esetet is, amikor a jelölt legnagyobb ellenségének képét rajzolták meg, és azt kérdezték tőle, hogyan bánna most vele, kész-e teljes mértékben megbocsátani neki, és ha útjába kerülne egy ugyanilyen alacsonyabb szintű egyén, segítene-e azon is. Bizonyos esetekben a jelölt által már elvégzett munkákra vonatkozó kérdéseket is feltesznek, és néha felkérik azokat, akiknek segített, hogy jelentkezzenek és tanúskodjanak. A szertartás leírása itt következik.

BESZÁMOLÓ EGY ELSŐ BEAVATÁSRÓL

Mivel a Wesak ünnep idén (1915-ben) május 29-én délelőtt volt, ezért a jelölt beavatására a május 27-i éjszakát választották, és mindannyiunkat értesítettek, hogy tartsuk készenlétben magunkat. Ebben az esetben az Úr Maitreya volt a beavató, közvetkezésképpen a szertartásra az ő kertjében került sor. Morya

Mester és Kuthumi Mester általában az ősi barlangtemplomban tartották a szertartást, amelynek bejárata a házaik között áramló folyón átívelő híd közelében van. Az Adeptusok nagy számban tették tiszteletüket, és mindenki jelen volt, akiknek a nevét ismerjük. A gyönyörű kert teljes díszében pompázott, a rododendron bokrok virágai bíbor színben lángoltak, a levegőben pedig a korai rózsák illata áradt. Maitreya Urunk a szokott helyén, azon a márvány padon foglalt helyet, amely a házával szemben lévő nagy fa derekát futotta körül; a Mesterek pedig tőle jobbra és balra félkörben helyezkedtek el, és ülőhelyeik azon a gyepteraszon voltak felállítva, amelyből a márványülés néhány lépcsőnyivel emelkedett ki. De az Úr Vaivasvata Manu és a Mahachohan is szintén a márványülésen ültek, egy-egy oldalán a különlegesen megemelt és faragott trón karjainak, amely pontosan délre nézett, és amelyet Dakshinamurti trónjának neveznek.

A jelölt – az őt bemutató Mesterrel együtt – az Úr lábai előtti színpadon állt, mögöttük és alattuk pedig a beavatott és beavatásra váró tanítványok helyezkedtek el, valamint néhány kiváltságos néző, akik a szertartás nagy részét láthatták, bár bizonyos időszakokban aranszínű fényfátyol takarta el előlük a központi figurák tevékenységét. A jelölt – mint mindig – lebegő fehér vászonruhát viselt, míg a Mesterek többnyire gazdag aranyhímzésű fehér selyemöltönyökben voltak.

Angyalok nagy serege lebegett a csoport fölött, melódiák lágy hullámszásával töltve meg a levegőt, amely valami különös és finom módon mintha bonyolult, összefonódott hanghálót rajzolt volna ki a jelölt akkordjából, kifejezve a jelölt tulajdonságait és lehetőségeit. Ez az ének az egész szertartás alatt megfigyelhető volt, finoman alátámasztva minden elhangzott szót, és azokat semmivel sem jobban zavarva, mint amennyire egy patak csobogása zavarja a madarak csicsérgését, de a szertartás egyes részeinél a lágy dallamok diadalmas zenévé fokozódtak. A zene megszólaltatta a levegőt, és nem fojtotta el, hanem gazdagította a beszélők hangját. Ez a zene minden esetben – variációkat és fűgákat megjelenítve – a jelölt sajátos

akkordjára épül, és számunkra felfoghatatlan módon fejezi ki a jelölt aktuális és jövőbeli minőségét.

A jelölt a csoport közepén állt az ajánlója és jótállója között. Saját tanítója, Kuthumi Mester vezette őt elő, Jézus Mester pedig tanúként állt mellette. Maitreya Urunk mosolyogva tette fel a szertartás nyitó kérdését:

„Ki az, akit így élém hozol?”

Mesterünk a szokásos választ adta:

„Ő egy jelölt, aki felvételét kéri a Nagy Testvériségbe.”

Azután a második kérdés következett:

„Kezelsz-e érte, hogy méltó a felvételre?”

És a szokásos válasz:

„Igen.”

A következő kérdés így hangzott:

„Magadra vállalod-e, hogy végigvezeted lépteit azon az Ösvényen, amelyre most lépni kíván?”

És az ajánló így felelt: „Vállalom.”

„Szabályzatunk megköveteli, hogy minden jelöltért a Testvériség két magasabb tagja vállaljon kezességet; van-e még egy testvér, aki kész támogatni a jelöltet?” – kérdezte az Úr.

Ekkor szólalt meg először a tanú:

„Kész vagyok támogatni.”

Ezután a beavató az alábbi kérdést tette fel:

„Vannak bizonyítékaid, hogy a ráruházott új erőket a Nagy Munka előmozdítására fogja felhasználni?”

Kuthumi Mester így felelt:

„A jelölt még rendkívül fiatal, de már most is sok jócselekedet fűződik a nevéhez, és elkezdte végezni munkánkat a világban. Mikor Görögországban élt, akkor is sokat dolgozott filozófiánk terjesztéséért és az ország fejlesztéséért, amelyben élt.”

Jézus Mester pedig hozzátette:

„Két nagybefolyású életén keresztül türelmesen végezte munkáját, a rosszat helyrehozva életét nemes eszménnyel töltötte be. Szerzetesi inkarnációjában elterjesztette a szeretet, a tisztaság és az egyetemesség tanítását. Mindezek alapján támogatom őt.”

Ekkor az Úr rámosolygott a fiúra, és ezt mondta:

„Ennek a jelöltnek a teste a legfiatalabb mindazok közül, akiket valaha bemutatnak nekünk azon megtiszteltetés céljából, hogy felvételt nyerjen a Testvériségbe. Van-e a Testvériségünknek olyan külvilágban élő tagja, aki kész lenne a mi nevünkben őt abban a segítségben és tanácsadásban részesíteni, amelyre az ő fiatal fizikai testének szüksége van?”

Ekkor Sirius előlépett egy csoport tanítvány közül, akik hátrébb álltak, és így szólt:

„Uram, amennyire képes vagyok, és ameddig a jelölt közelében maradok, a legnagyobb örömmel teszek meg minden tőlem telhetőt érte.”

Ezután az Úr ezt kérdezte:

„Tele van-e szíved igaz testvéri szeretettel e fiatal jelölt iránt, hogy olyan útmutatásban részesítsd őt, amelyet meg kell kapnia?”

Sirius így felelt: „Tele van.”

Az Úr most először fordult egyenesen a jelölthöz:

„Szereted-e annyira viszont ezt a testvéredet, hogy készségesen fogadod el segítségét, ha szükséges?”

Az ifjú pedig így válaszolt:

„Valóban, teljes szívemből szeretem őt, mert nélküle nem állhatnék most itt.”

Az Úr komolyan bólintott a fejével, és a Mesterek a beavató elé vezették a jelöltet. Az Úr rászegelte tekintetét, és így szólt:

„Óhajtasz-e belépni a Testvériségbe, amely öröktől fogva örökké létezik?”

Az ifjú így válaszolt:

„Óhajtok Uram, ha úgy gondolod, hogy méltó vagyok rá, noha testem még fiatal.”

A beavató ekkor a következő kérdést tette fel:

„Ismered-e a Testvériség célját?”

A jelölt azt felelte, hogy a cél Isten akaratának teljesítése azáltal, hogy a fejlődést szolgáljuk.

Ekkor így szólt az Úr:

„Hajlandó vagy-e fogadalmat tenni, hogy ezentúl – magadról teljesen elfeledkezve – egész életedet és minden erődet ennek a munkának szenteled a világ javára, egész életedet szeretetté téve, ahogy Isten is csupa szeretet?”

A jelölt ezt felelte:

„Igyekezni fogok minden képességgemmel, Mesterem segítségével.”

„Megígéred-e, hogy titokban tartod azt, amit, mint titkot közölnék veled?” – kérdezte az Úr.

A jelölt így szólt: „Megígérem.”

Ezután az asztrális ismereteire és asztrális munkájára vonatkozó szokásos kérdéseket tették fel a jelöltnek. Majd különböző asztrális tárgyakat tettek elé, és neki meg kellett mondania, hogy mik azok. Különbséget kellett tennie egy élő és egy halott ember asztrális teste között, egy valós személy és a személy gondolatképe között, valamint egy Mester és annak pontos utánzata között. Ekkor a beavató több asztrális esetet vázolt fel a jelöltnek, és megkérdezte tőle, hogy a szóban forgó ügyletekben ő hogyan nyújtana segítséget. A feltett kérdésekre a jelölt a legjobb tudása szerint felelt. A végén az Úr mosolyogva jelentette ki, hogy a válaszok nagyon kielégítőek voltak.

A beavató ezután elmondta a felkérést – egy nagyon ünnepélyes és szép beszédet –, amely meghatározó részének régóta változatlan a tartalma, amit rendszerint némi személyes vonatkozás egészít ki. Ez a beszéd bemutatja a Testvériség világi tevékenységét, és az egyes tagokra külön-külön háruló felelősséget is, mivel mindenkinek részt kell vállalnia a világ szenvedései révén keletkező terhek viselésében. Minden tagnak készen kell állnia a munka – tettekkel és tanácsokkal történő – segítségére, mert az egységes Testvériség egy törvény szerint és egy fő irányítása alatt működik, és minden testvérnek megvan az a kiváltsága, hogy bármilyen helyi tudását vagy különleges képességeit a Testvériség javára kamatoztassa, az emberiség fejlődését segítő nagy munkájuk bármely részterületének előmozdítása érdekében. Bár a Király uralma abszolút, egyetlen fontos döntés sem születethet anélkül, hogy a Testvériség legfiatalabb tagja is ne adta volna a beleegyezését. Tartózkodási helyén minden tag a Testvériséget képviseli, lakjon a világ bármely részén is. És mindenki kötelezi magát, hogy a Testvériség rendelkezésére áll (odamegy, ahová küldik, és úgy dolgozik, ahogy szükséges). Bár a fiatalabb tagok természetesen hallgatólagosan engedelmeskednek a vezetőknek, mégis segíthetnek helyi ismereteikkel, és mindig javasolhatnak bármit, ami meglátásuk szerint hasznosnak tűnik.

Minden egyes, a világban élő testvérnek emlékeznie kell arra, hogy ő egy olyan központ, amelyen keresztül a Király ereje a rászorulókat megsegítésére irányul, és hogy bármelyik idősebb testvér bármikor felhasználhatja őt áldásának csatornájaként. Ezért minden fiatalabb testvérnek állandóan készen kell állnia esetleges igénybevételére, mert sohasem tudhatja, mikor lesz szükség a szolgálataira. Egy testvér élete legyen a mások iránti teljes odaadás mintapéldája. Lelkesen és szüntelenül figyelje a szolgálat minden lehetőségét, és ez a szolgálat legyen a legnagyobb öröme. Nem szabad elfelejtenie, hogy a Testvériség becsülete van a kezében, és gondoskodnia kell arról, hogy egyetlen szava vagy cselekedete se szennyezze be a Testvériséget az emberek szemében, és ne készítse őket arra, hogy egy hajszállal is negatívabban gondoljanak rá.

Nem szabad azt gondolnia – miután belépett az áramlatba –, hogy minden próbatétel és küzdelem megszűnik a számára. Éppen ellenkezőleg, ezentúl még nagyobb erőfeszítéseket kell tennie, de jelentősebb erővel is fog rendelkezni ehhez. Az ereje sokkal nagyobb lesz, mint korábban, de pontosan ugyanilyen arányban nő a felelőssége is. Nem szabad elfelejtenie, hogy ő nem egy emberiségtől elkülönült egyén, aki egy lépéssel társai fölé került; inkább örülnie kell annak, hogy általa az emberiség egy kicsit felemelkedik, és csekély mértékben megszabadul láncaitól. A Testvériség áldása mindig vele van, de pontosan olyan mértékben száll rá, amilyen mértékben továbbadja azt másoknak, mert ez az örök törvény.

Mindez része a jelölthöz rendszeresen intézett felkérésnek, amelyet a beavató jelen esetben a következő személyes figyelemzetéssel egészített ki:

„A tested még nagyon fiatal a beavatás nagyszerű adományával együtt járó súlyos felelősség elviseléséhez; de éppen ez a fiatalság biztosít számodra olyan nagyszerű és csodálatos lehetőséget, amilyenben ember egyáltalán részesülhet. Ezt az előző önfeláldozó életeid karmája révén érdemelted ki, és kö-

vess el mindent, hogy ebben a testben méltónak bizonyulj rá. Bízunk benne, hogy be fogod bizonyítani döntésünk helyességét, amikor is ilyen hamar nyitjuk meg az ajtókat előtted. Mindig emlékezz az Egy Testvériség tagjai között fennálló abszolút egységre, hogy annak méltósága soha ne szenvedjen csorbát általad. Ilyen korán kezdődően nagyon messzire juthatsz ebben az inkarnációban. A kapaszkodó meredek lesz, de a te erőd és szereteted elegendő lesz hozzá. Szerezz bölcsességet, és tanuld meg mindegyik tested tökéletes irányítását. Fejleszd ki magadban az éberség, a határozottság és a messzire látás képességét. Elvárásomnak megfelelően állj készen arra, hogy hűséges segítségem legyél, ha eljövök tanítani a világot. Eddig szereteted gazdagságával érdemelted ki utadat, gyarapítsd és erősítsd hát örökké ezt a szeretetet, amely a végcélig fog vezetni téged.”

Ekkor az Úr a többi Mesterhez fordult, s így szólt:

„E jelöltet kielégítőnek találom, egyetértenek-e a jelenlévők mindnyájan abban, hogy befogadjuk társaságunkba?”

Mindnyájan így feleltek: „Egyetértünk!”

Ekkor a beavató felemelkedett üléséről, és Shambala felé fordulva hangosan kérdezte:

„Élet, fény és dicsőség Ura, a te nevedben és érted teszem-e ezt?”

Ekkor – válaszként – a feje fölött felvillant a Király belegeyezését közvetítő lángoló csillag, és mindenki mélyen meghajolt előtte, miközben diadalmasan zengett az angyalok zenéje, mint valami nagyszerű királyi induló. A zene ritmusára a jelölt a két Mester vezetésével előrejött, és letérdelt az Egyet képviselő és a beléptetés kizárólagos jogával rendelkező Úr előtt. Ekkor egy álló villámra emlékeztető vakító fényvonal jelent meg a csillagtól a beavató, majd a jelölt szívéig terjedően. Ezen mérhetetlen magnetizmus hatására a tudat apró ezüst

csillaga (amely egyébként a jelölt Monádját jelképezi) izzó ragyogással töltötte be a jelölt kauzális testét, és egy csodálatos pillanatra a Monád és az Én (Ego) eggyé váltak, mint ahogyan az adeptusság elérése után állandóan egyik is lesznek. Majd az Úr a jelölt fejére helyezte két kezét, és valódi nevén szólítva őt így szólt:

„Az Egyetlen Beavató nevében, akinek csillaga fölöttünk ragyog, befogadlak az Örök Élet Testvériségébe. Igyekezzél méltó és hasznos tag lenni. Most már biztonságban vagy örökre, beléptél a folyamba, érd el mielőbb a túlsó partot!”

Az angyalok zenéje lágy és örömteli hangok óceánjaként zendült fel, és mintha erővel és örömmel töltötte volna meg a légteret. A beavató, a térdelő jelölt és támogatói pedig szinte fátyolként a legszebb színekben tündököltek, amelyek a Manu és a Mahachohan áldását hozták hullámaikra; és az emberiség virágának, Gautamának, az Úr Buddhának a gyönyörű arany fénye lebegett felettük áldásként, mert az Ember egy újabb gyermeke lépett az Ösvényre. Úgy tűnt, hogy az ezüst csillag egy pillanatra kitágul, és vakító dicsőségébe fogadja a beavatót és az új testvért egyaránt. És amikor előjöttek ebből a dicsfényből, a neofita köntöse már nem lenvászon volt, hanem fehér selyem, mint a többi beavatotté.

Elbűvölően szép volt az a kép, amikor a beavató izzóvá tette a kauzális testét, és amire válaszként az új beavatotté is felragyogott. Zöld és aranyló fény sugárzott kifelé, és a Monád – amely általában csak egy fényfoltként jelenik meg a kauzális test permanens atomjában – olyan izzóan ragyogott, hogy annak tündöklő magja kiáradva betöltötte az egész ovális (kauzális) testet. A Monád ilyenkor erre az időre azonosítja magát önmagának azzal a töredékével – az egóval, az igazi Énnel –, aki a fogadalmat teszi. Az asztrális testre gyakorolt hatás is rendkívül érdekes. Ilyen esetben az egy nagyszerű ritmikus lendületet nyer anélkül, hogy az megzavarná egyensúlyának stabilitását, így ezentúl a korábbiakhoz képest sokkal nagyobb

élességgel képes érezni anélkül, hogy saját alapjain meginogna, vagy kiszabadulna tulajdonosa irányítása alól. A beavató saját rezgését reprodukálva állítja be az újonc asztrális testének vibrálását, és ugyanakkor azt bármiféle megingás vagy zavar nélkül úgy stabilizálja, hogy a rezgés ereje mérhetetlenül megnövekszik.

Mindezek után a beavató átadta a tudás kulcsát az új testvérnek, és kioktatta, hogyan tudja tévedhetetlenül felismerni asztrális úton a Testvériség bármelyik tagját, akit személyesen nem ismer. Majd utasította a Mesterek néhány idősebb tanítványát, hogy amint lehet, vegyenek részt a szükséges buddhikus gyakorlatokon, és a nagy szertartás azzal fejeződött be, hogy az összegyűlt testvérek megáldották az új beavatottat. Az új testvér ezután a Testvériség áldását adta a világra, először gyakorolva a ráruházott új és hatalmas erőt. Amint az áldás körbe- és átjárta a világot, új életet adott mindennek, és egy kicsit fokozta mindennek az erejét és szépségét, miközben sokhangú zúgás töltötte be a levegőt, és suttogó hangok sokasága egyesült a mély boldogság és hála dalává. Egy újabb jót szolgáló erő nyilvánult meg, és a természet – amely együtt sóhajt és küszködik gyermekeivel – örül, ha közülük bárki is belép a Testvériségbe, amely végre megszabadítja őt a fájdalomtól. A világ élete ugyanis Egy Élet, és amikor bármelyik egysége valódi fejlődést ér el, akkor az egész természet részesül a nyereségben, még az a része is, amelyet tévesen élettelennek nevezünk.

Így fejeződött be ez a csodálatos szertartás, és a Mesterek az új testvér köré gyűltek, és szívből gratuláltak neki, miközben a lángoló csillag eltűnt.

A következő éjszaka utasítást kaptam, hogy a neofitát mutassam be a Világ Urának. Ez természetesen nagyon szokatlan megtiszteltetés, és semmiképpen sem része az első beavatás szertartásának. Általában a harmadik beavatással jár együtt. A kijelölt időben visszatértünk Shamballába, és a nagyteremben a szokásos módon fogadtak bennünket. A Királyt beszélgetés-

be merülve találtak Gautama Buddha és Maitreya Urainkkal. Az utóbbi így mutatta be a neofitát a Királynak: „Íme, a mi legújabb testvérünk, az örökké ragyogó Szeretet-Csillag”, és Sanat Kumara kegyesen mosolygott az előtte letérdeplő ifjúra. Az újonc keleti módon emelte üdvözlésre kezeit, a Király pedig jobb kezét kinyújtva megfogta azokat, miközben így szólt az ifjúhoz:

„Jól dolgoztál, fiam, és elégedett vagyok veled; azért is hívtalak magam elé, hogy mindezt elmondjam neked. Folytasd a munkát, és teljesíts még jobban, ugyanis arra számítok, hogy nagy szerepet fogsz játszani az új alfajom jövőjében. Gondolj arra, ahogy az én csillagom néhány órával ezelőtt láthatóan ragyogott fölötted, az ugyanolyan valóságosan mindig ott fog lebegni fölötted, még ha nem is láthatod; és ahol ez a csillag ragyog, ott mindig erő, tisztaság és béke lesz.”

Azután Buddha Urunk, kezét az új testvér fejére téve, így szólt:

„Szeretném én is áldásomat és gratulációmát adni, mert úgy gondolom, hogy a mostani gyors fejlődésed a záloga annak, hogy a jövőben a Dicsőséges Misztérium Testvéreként, a Spirituális Dinasztia tagjaként üdvözölhesselek, akin keresztül világosság árad a világra.”

A három mögöttünk álló Kumara szintén rámosolygott a szótlanul térdelő ifjúra, aki izzott a szeretettől és az imádatától. A Király áldásra emelte a kezét, miközben mi leborultunk, és eljöttünk.

A SZERTARTÁS IDŐTARTAMA

A beavatási szertartás időigénye több tényezőtől, így például a jelölt által hozott tudás mértékétől is függ. Egyes hagyományok három napra és éjszakára teszik ezt az időtartamot, de gyakran jóval rövidebb idő alatt fejeződik be. Az egyik, amelyiken jelen voltam, két éjszakát és egy nap elvonulást

vett igénybe, de akár egy éjszakára is összesűrítethető egy ilyen ceremónia, úgy, hogy bizonyos részeket később fejeznek be a Mesterek magasabb rendű tanítványai. A régi beavatások némelyike azért tartott ilyen sokáig, mert a jelölteket asztrális munkára kellett tanítani. Vannak olyan buddhikus tapasztalatok, amelyeket szintén meg kell szerezni, ugyanis a buddhikus test bizonyos fokú fejlettsége is szükséges a beavatáshoz, mivel néhány tanítást, amelyeket ezen a szinten kell átadni, másképp nem lehet megérteni. A legtöbb teozófus már végzett asztrális munkát, és így megismerte az asztrális világ részleteit, amelyek nagy részét ekkor kell megtanítani, ha a jelölt még nem ismerné azokat. De, amikor a beavató tudja, hogy a jelölt már rendelkezik némi buddhikus fejlettséggel, gyakran az idősebb tanítványokra bízta – a következő éjszakán, vagy amikor éppen lehetséges – a buddhikus tapasztalatokon történő átvezetést.

A tényleges beavatási szertartás nem egészen hat órát vesz igénybe, de ezen túl a jelölteknek mind előtte, mind utána bizonyos időkeretet biztosítanak. A Mesterek a beavatás után mindig gratulálnak a jelölteknek, és mindegyikük mond néhány kedves szót, valamint általában felhasználják az alkalmat a tanítványaik részére történő utasítások átadására. A ceremónia mindenképpen egy rendkívül örömteli ünnepség, különösen a fiatalabb tagok körében. Mindenki számára győzelem, amikor egy újabb tanítványt vesznek fel, ha megint egy fővel gyarapodik az örök biztonságot élvező tagok száma.

FIÚSÁG

Már beszéltünk az elfogadott tanítvány és Mestere közötti szoros kapcsolatról. Ez a bensőséges kapcsolat az idő múlásával egyre erősebbé válik, és amikor a tanítvány a beavatás kapujához közeledik, a Mester általában még szorosabb köteléket alakít ki csélájával. Ekkortól a tanítványt a Mester Fiának is nevezik, és a kapcsolat most már olyan mély, hogy nemcsak

az alsóbb elme, hanem a tanuló kauzális testében lévő ego is beleolvad az Adeptuséba, és többé már nem képes fátylat húzni – elkülönítés céljából – a Mester és tanítványa közé.

Egy bölcs francia mondta egyszer: „Minden szeretetben van, aki szeret, és van, aki megengedi, hogy szeressék. (Dans tous les amours, il y a un qui aime et un qui se laisse être aimé.)” Az emberi szeretet vonatkozásában ez tízből kilenc esetben mélységesen igaz. Ennek rendszerint az a magyarázata, hogy a két érintett lélek közül az egyik nagyobb és fejlettebb a másiknál, ezért sokkal mélyebb szeretetre képes. A fiatalabb lélek ugyan értékeli ezt a rengeteg szeretetet, és lehetőségeihez mérten viszonzni is akarja, de minden erőfeszítése messze elmarad attól a csodálatos ajándéktól, amelyet az idősebb társa olyan könnyen és természetesen áraszt rá. És ez mindig így van a Mesterrel és tanítványával kapcsolatosan is.

Vegyünk egy másik nézőpontot. A hétköznapi életünkben megnyilvánuló szeretet gyakran instabil és ingadozó, képes a csüggedésre, elidegenítheti a hidegség, a rosszindulat és a viszonzás hiánya; akár ellenszenvre is változhat, ha tárgya sérti a viselkedési szabályainkat, vagy ha úgy cselekszik, ami elborzaszt vagy undort kelt. Van azonban egy igazibb és mélyebb szeretet is, amit semmi sem tud megingatni. Egy olyan szeretet, amely nem törődik a viszonzással, amelyre egyáltalán nincs hatással a hanyagság, a közömbösség vagy akár tárgyának méltatlansága sem, és amely keservesen fájlalna, ha a szeretett egyén bűncselekményt követne el, vagy bármilyen módon megszegényítené magát; de egy pillanatra sem csökkenne ereje, egy hajszálnyit sem veszítene hevületéből, bármit is tegyen a szeretett személy.

Így szereti Isten az ő teremtett világát. És ilyennek kell lennie a Mester szeretetének is azok iránt, akiknek a fiúság kimondhatatlan kiváltságát adja. Teljesen meg kell bíznia bennük, és önként le kell mondania arról a hatalmáról, hogy elválaszthassa őket önmagától, mert csak a velük való teljes és

felbonthatatlan egyesülés révén képes megosztani saját természetét válaszerejük legteljesebb mértékéig, és csakis önmagának a feláldozásával adhatja nekik a lehető legtöbbet, amennyit egy tanítvány a Mesterétől csak kaphat.

Mindezek alapján valóban megállapítható, hogy a Mester tanítványai irgalmának teszi ki magát. Gondoljunk csak arra a súlyos felelősségre, amit ez a kiszolgáltatottság jelent.

Néha találkozhatunk ilyen – emberek között megnyilvánuló – szeretettel a fizikai világunkban is. De ha van is ilyen szeretet, annak mindig ugyanaz a minősége, és ugyanaz az eredménye. Tudniillik a magasabbat az alacsonyabb kezébe helyezi úgy, hogy a legmagasabb rendű szeretet egyúttal a legmagasabb rendű áldozat is egyben. Mégis ez a legnagyobb áldozat, az én teljes legyőzése nagyobb örömet hoz magával, mint amit a Földön bármi más egyáltalán képes lenne nyújtani, mert egyedül az ilyen szeretet istenszerű, és az ilyen önátadás egyenesen Krisztus szívébe repíti az embert. Valóban igaz, hogy ez a „szeretet elfedi a bűnök sokaságát” (Péter, IV, 8.), és hogy „az ő sok bűne megbocsáttatott, mert nagyon szeretett” (Lukács, VII, 47.).

Ezt a rendkívül szoros lelki egységet tökéletesen érzékelteti a Világosság az ösvényen című könyvben található következő idézet: „Az én békémet adom neked.” Amit kizárólag a Mester mondhat – a hozzá hasonló – szeretett tanítványainak. Így tehát a tanítványok rendelkeznek azzal a felbecsülhetetlen kiváltsággal, hogy ezt a békét a maga teljességében átadhasák másoknak. Minden elfogadott tanítványnak joga és kötelessége áldást osztani a Mester nevében, és minden esetben a Mester erejének pompás kiáradása fogja követni a tanuló ezen erőfeszítéseit. A tanítványnak főként mentális úton kell áldást osztania, valahányszor belép egy házba, ezekkel a szavakkal: „A Mester áldása nyugodjon ezen a házban, és mindazokon, akik benne laknak.” De az olyan tanítvány, akit a Mester már fiává fogadott (a Mester Fia), bensőséges jelenlétének érezte-

tésével teljesebb és nagyobb békét áraszthat. Aki a Mester Fia, az nemsokára tagja lesz vagy pedig már tagja is a Nagy Fehér Testvériségnek. Ez a tagság pedig – ahogy már említettük – magával hozza azt a hatalmat, hogy az elfogadott tanítványnál nagyobb erejű áldást legyen képes sugározni; bár a maguk külön helyén mindkét áldás tökéletes.

Jól emlékszem, hogy különböző esetekben mind a kétféle áldásban volt szerencsém részesíteni a környék egyik nagyszerű angyalát, akit jól ismertem. Egyik alkalommal, amikor a területéhez közel hajóztunk, üdvözlésképpen a Mesterem teljes áldását adtam neki, és igazán gyönyörű látványt nyújtott az angyali fogadtatás. Mélyen meghajolt, és a szentség gyönyörű lágy fényével fejezte ki elismerését és nagyrabecsülését. Máskor – hasonló körülmények között – a Testvériség áldását adtam neki, és örömteljes válaszul a nagy angyal összes erői fellángoltak, és egész területe fényáradatban úszott. Olyan volt ez, mint amikor a katona tiszteleg, mintha minden nemcsak magában, hanem az alatta dolgozó sok ezer apró teremtményben is hirtelen életre kelt volna, és a legmagasabb képességét érte volna el. Az egész természet egyszerre felelt. Tudniillik az én Mesterem – bármennyire is tiszteli őt az angyal – nem az ő Mestere, de az én Királyom egyúttal az ő Királya is, mert Király ugyanis csak Egy van.

A BEAVATÁS SZINTJE

A beavatáshoz szükséges fejlettségi szint teljesítése három különálló, egymással összefüggő szempontrendszer foglalta magában. Az első feltétel, hogy az illető bírja-e kellő mértékben A Mester lábainál című műben lefektetett tulajdonságokat. Ami azt jelenti, hogy a jelöltnek rendelkeznie kell valamennyi jellemvonás minimumával, és néhány tulajdonságból pedig annál sokkal többel. Ennek illusztrálására gondoljunk egy pillanatra arra a módszerre, amelyet bizonyos vizsgákon a dolgozatok javításánál alkalmaznak. A vizsgáztatók előzetesen

megállapodnak abban, hogy egyetlen jelöltet sem engednek át, aki nem éri el minden tárgynak egy bizonyos tudás-minimumát. A kívánt százalék általában igen alacsony, mondjuk 25 százalék. Aki valamelyik tantárgyból nem éri el a 25 százalékot, az megbukik, de aki minden tantárgyból pontosan ennyit teljesít, az sem fog sikerrel járni, mert nemcsak a különböző tantárgyakra van külön minimum, hanem van egy teljes minimum is, mondjuk 40 százalék. Aki tehát egy vagy két tantárgyból csak 25 - 30 százalékot ér el, több más tantárgyból kell sokkal többet felmutatnia, hogy elérje a megkívánt átlagot.

Pontosan ezt a módszert alkalmazzák az okkultizmusban is. A sikeres pályázóban minden ilyen képességnek bizonyos mértékben jelen kell lennie, néhányat azonban nagyon alaposan ki kell fejlesztenie. Nem járhat sikerrel az a jelölt, akiből teljes mértékben hiányzik például a megkülönböztetés képessége; ha azonban ebből sokkal kevesebbet tud felmutatni a kelletténél, a túláradó szeretet talán ellensúlyozhatja ezt a hiányt. A második feltétel, hogy az egónak annyira ki kell képeznie alsórendű testeit, hogy – amikor csak akarja – tökéletesen működni tudjon rajtuk keresztül. Meg kell valósítania azt, amit régi teozófiai irodalmunk az alsó és felső én összekötésének nevez. Harmadszor pedig a jelöltnak elég erősnek kell lennie ahhoz, hogy elviselje a nagy igénybevételt, amely még a fizikai testre is kiterjed.

A beavatottak előrehaladása rendkívül sokféle lehet. Tévedés lenne azt feltételezni, hogy minden beavatott egyenlő fejlettségű, mint ahogy helytelen volna azt a következtetést is levonni, hogy minden művészetek mestere fokozattal rendelkező ember azonos tudás birtokában van. Elképzelhető, hogy egy jelölt a megkövetelt tulajdonságok többségében rendkívül jól teljesít, és messze túllépi a minimumot, és mégis egy jellemvonás tekintetében súlyosan hiányos, és a minimális szint alatt van. Ilyenkor természetesen várnia kell, amíg az elhanyagolt képesség vonatkozásában is el nem éri a minimumot,

viszont az is kétségtelen, hogy ezalatt az idő alatt a többi tulajdonsága is tovább fejlődik.

Nyilvánvaló tehát, hogy bár a beavatáshoz bizonyos szint elérése szükséges, a jelöltek közül néhányan – egyik-másik irányban – ennél sokkal többet képesek felmutatni. Az is látható, hogy az egyének tekintetében az egyes beavatások közötti időtartamokban is jelentős eltérések lehetnek. Például az a jelölt, aki éppen túl van az első beavatásán, és a másodikhoz szükséges képességek jelentős részével is rendelkezik, nos az ő számára a két beavatás közötti időköz szokatlanul rövid lehet. Másrészt egy olyan jelöltnek, akinek minden vonatkozásban éppen csak elegendő ereje van ahhoz, hogy az első beavatásban részesüljön, neki valószínűleg lassan kell kifejlesztenie magában a másodikhoz szükséges összes további képességet és tudást, így az ő hasonló időtartama minden bizonnyal hosszabb lesz.

A JELENLEGI LEHETŐSÉG

Most a világtörténelem olyan időszakába léptünk, amikor minden szinten erőteljesen felgyorsulhat a fejlődés, mert a Világtanító közeli eljövetele – a szellemi értékek vonatkozásában – a haladás irányába mutató intenzív gondolati és érzelmi hullámot indított el. Ennélfogva mindenki, aki ilyen jellegű erőfeszítéseket tesz fejlődése érdekében, egy erős sodrású árral találja magát, és gyorsan halad előre. Mindez azonban nem csupán az emberi gondolkodás és érzés áramlataira vonatkozik. Hiszen valójában az emberi gondolkodás csak nagyon kis részét teszi ki ennek a hatalmas hullámnak, mert jelentős kisebbségben van az emberiség azon része, amely bármi biztosat tudna az eljövétel közelségéről. Ezen a téren leginkább a nagy angyalok hatalmas seregeinek óriási erejű gondolata és érzése számít, akik tudnak a tervről, és minden módon igyekeznek azt segíteni.

Az ilyen gyors fejlődés azonban nagy feszültséggel és megterheléssel is jár, amit csak kevés tanítvány képes kellőképpen tudatosítani magában. Az okkultizmus azon tanulója, aki fejlődésének meggyorsítását tűzi ki célként maga elé, jól teszi, ha nem feledkezik meg arról, hogy ennek egyik alapfeltétele a jó fizikai egészség megőrzése. Egyetlen földi élet alatt szeretné elérni azt a fejlődést, amit rendes körülmények között húsz vagy még annál is több életre osztának szét, és mivel a teljesítendő munka mindkét esetben ugyanannyi (hiszen a beavatás követelményrendszere állandó), így nyilvánvaló, hogy minden testén sokkal keményebben kell dolgoznia, ha sikerrel akar járni.

Fizikai síkon ugyan lerövidíthetjük egy adott vizsga felkészülési idejét, ám ez óhatatlanul az agyunk, figyelmünk, látásunk és kitartásunk többletterhelését vonja maga után. Azzal mindnyájan tisztában vagyunk, hogy milyen végzetesen könnyű ezek közül bármelyik irányban túlterhelni magunkat, és ezzel súlyosan veszélyeztetni fizikai egészségünket. Hasonló tünetek kísérik a szellemi fejlődésünk felgyorsítására irányuló erőfeszítéseinket is. Amivel már sokan próbálkoztak, és számos esetben sikerrel is jártak. Ilyen esetben azonban mindig gondosan ügyeljünk a túlerőltetés elkerülésére, nehogy végső soron előmozdítás helyett hátráltassuk fejlődésünket. Nem elég, ha a munkánk kezdetén jó fizikai egészségnek örvendünk, azt annak befejezéséig is meg kell tudnunk őrizni, mert maga a fejlődés csak eszköz a cél eléréséhez. Önfejlesztésünknek ugyanis nem az a célja, hogy nagyok legyünk és bölcssek, hanem hogy erőt és tudást nyerjünk az emberiség érdekében végzendő munkánkhoz. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy az okkultizmus mindenekelőtt a józan ész dicsőítése (apoteózis).

FIATAL BEAVATOTTAK

Ez ideig – kevés kivétellel – csak olyan felnőtt korú egyének nyertek beavatást, akik az életben kifejtett tevékenységükkel bizonyították, hogy teljes szívüket a Logosz munkájának szentelik. Az utóbbi években azonban több, egészen fiatal testű ego részesült a beavatás kegyében. Minden bizonnyal ez abból a célból történt, hogy az Úr eljövetelekor találjon itt egy csoport fiatal munkást, akik készen állnak az ő szolgálatára. Érkezésekor a Világtanító a Testvériség csodálatos tudatát fogja használni, és minél több fizikai testben lakó segítőt tud maga köré vonni egy adott helyen, annál könnyebbé válik a munkája. Bármely közönséges világi ember szolgálatait képes igénybe venni az illető képességeihez mérten, de aki már elfogadott tanítványa egy Mesternek, az sokkal több hasznot tud nyújtani a számára, mint amennyit – bármilyen tekintetben – egy világi ember valaha is nyújthat. És szinte végtelenül nagyobb hasznát veheti még ennél is annak, aki már átlépett a beavatás kapuján, és felébresztette azokat a sokszoros kapcsolatokat, amelyek a Testvériség tagjait összekötik. Mindig az ego nyeri a beavatást, és az ego által éppen akkor elfoglalt fizikai testnek kevés köze van az esethez.

A fiatal beavatottak segítésére és irányítására minden esetben a Testvériség olyan idősebb tagjai vállalkoznak, akik fizikai testükben a közelükben vagy velük érintkezve élnek. Erre azért van szükség, mert a beavatás óriási felelősséggel jár, és rendkívüli erőt kölcsönöz. Egy beavatott helytelen tette vagy hibás lépése sokkal súlyosabb karmikus következményekkel jár, mint egy Testvériségen kívüli egyén hasonló cselekedete. Ezért a fiatalok számára talán nem bizonyul hiábavalónak a következő néhány útmutatás.

Minden beavatottnak örökké szem előtt kell tartania, hogy beavatását az előző életeiben – és talán a mostani életében is – a világ jobbá tétele érdekében kifejtett tevékenységének köszönheti, és azt várják tőle, hogy ugyanezen az úton tovább ha-

ladva egyre szélesebb csatornájává váljon a Logosz életének. Beavatására megnövekedett hasznosságának nagy valószínűsége miatt került sor, és a szertartás során nemcsak egóként, hanem egyúttal Monádként is fogadalmat tett, hogy életcéljának megfelelően áldásként árasztja szét önmagát úgy, ahogy a Logosz is folyamatosan árasztja szeretetét. Ezért minden nap minden órájában emlékezetében kell tartania ezt a fogadalmat, és mindent ennek kell alárendelnie. A múltból származó karmája különböző személyes tulajdonságokat és impulzusokat ad neki. Vigyáznia kell, nehogy ezek arra késztessek, hogy önmagára és saját jólétére gondoljon a magasabb Én és a világ jóléte helyett.

Mielőtt egy ilyen fiatal beavatott elkezdené a rá váró nagyobb munkát, gyakran egy főiskolai vagy egyetemi szintű képzésen kell átesnie. Ebben az esetben élénk tevékenységek és önző érdekeket is megjelenítő körülmények közé kerül. Az élet sok kísértéssel és olyan alkalmakkal veszi körül, amelyek a Testvériségnek tett fogadalma feledtetésére irányulnak. Ezekhez a körülményekhez neki azzal a következetes magatartással kell viszonyulnia, hogy sorsát végérvényesen egyesítette a Testvériség céljaival. Ebben a világban minden alkalommal, legyen szó tanulásról, kikapcsolódásról vagy szórakozásról, határozottan fel kell tennie önmagának a következő kérdést: „Amit most tenni akarok, az alkalmasabbá tesz-e engem a Mester munkájára, vagy hogy jobb vezeték leszek-e általa a szeretet és boldogság szétárasztására?”

Mindig szem előtt kell tartania, hogy elsősorban a Testvériséget kell szolgálnia, és soha nem hozhatja magát olyan helyzetbe, amely lehetetlenné tenné számára a Testvériséggel szembeni kötelességének teljesítését. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy remete életet kívánnának tőle, de azt igen, hogy amíg a szükséges növekedését biztosító társadalmi életét éli, addig folyamatosan figyelnie kell, hogy mindez a Logosz csatornájává teszi-e őt. Ezentúl minden olyan tapasztalat, bármilyen kellemes és ártalmatlan legyen is, amely nem teszi őt a

Logosz teljesebb csatornájává, vagy nem ad lehetőséget neki a szolgálatra, értéktelenné válik a számára, és csak időpocsékolást jelent. Igyekeznie kell minden segítségre lehetőséget adó alkalmat kihasználni, és olyan dolgokat tanulni, amelyek őt hasznossá teszik.

A BEAVATOTT MINDENKI TESTVÉRE

Amikor a tanuló megteszi a beavatás nagy lépését, és a Testvériség tagja lesz, akkor – a korábbinál sokkal magasabb és különlegesebb értelemben – minden embertársának testvérévé is válik. Ez azonban nem jelenti azt, hogy neki kellene irányítania az életüket, és adott esetben kritikával illetni őket. Az ő dolga nem az ítélkezés, hanem a bátorítás; ha viszont helyénvalónak talál egy-egy intelmet, akkor azt a legnagyobb körültekintéssel és udvariassággal kell megtennie. A világ nem látja a Testvériség magasabb rendű tagjait, ezért hajlamos a szervezetet a látókörébe kerülő fiatalabb tagok után megítélni. Ezt jelenti a beavatási beszéd azon megjegyzése, miszerint az újonc a Testvériség becsületét tartja a kezében.

Kötelessége úgy szeretetet és áldást sugározni, hogy jelenléte által minden hely boldogsága fokozódjon. Ezért folyamatosan kifelé kell fordulnia. Ezentúl nem számít neki, hogy a világ milyen módon minősíti a tetteit, csakis a Testvériség ítélete fontos a számára. Semmit sem tesz, hogy éppen népszerű-e vagy népszerűtlen a világban, ha egész viselkedésében hűséges marad az elé állított eszmékhez. Bárhol legyen is, a Testvériség valamelyik idősebb tagja bármelyik pillanatban (valamilyen célra) igénybe veheti őt, néha anélkül, hogy tudatával egyáltalán képes lenne azt felfogni; de hasznavehetetlenné válik, ha a szükséges pillanatban – a saját ügyein gondolkodva – befelé fordulva találják, nem pedig kifelé, a világ felé. A legfőbb szükséglet számára a jellemépítés, hogy amikor Mestere rátekint, akkor a világ jólétére gondolva találja, és nem arra, hogy ez a világ boldogságot vagy nyomorúságot nyújt-e számára.

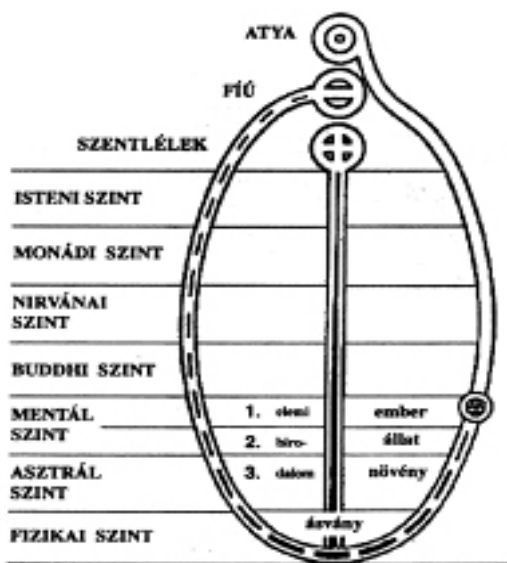
VIII. FEJEZET

AZ EGO

AZ EGO SZÜLETÉSE

Annak érdekében, hogy az Ösvény további lépéseit világosan megértsük, meg kell vizsgálunk az egót, és azt a módot, ahogyan felébredt és kifejtette erőit annak érdekében, hogy a személyiséget harmóniába hozza önmagával, és feljusson a buddhikus síkra, valamint megvalósítsa egységét mindennel, ami él.

A látható és láthatatlan ember (Man visible and invisible) és A Keresztény Hitvallás (The Christian Creed) című könyvekben közzétettem egy ábrát (2. számú ábra), amely a mi fejlődési rendszerünkre vonatkozó Isteni Élet hármasság kiáramlását ábrázolja. Az ábra felső részén három kör jelképezi a Logosz három megjelenési formáját (aspektusát), a Szentháromság három személyét. Mindegyik körből egy-egy vonal fut lefelé, derékszögben keresztezve a természet hét síkját jelképező vízszintes vonalakat. A harmadik körből (harmadik aspektusból) kiinduló vonal egyenesen az ábra közepén halad lefelé, és minél mélyebbre ereszkedik, annál vastagabb és sötétebb lesz. Mintegy érzékeltetve, hogy a Szentlélek hogyan élteti a különböző síkok anyagát: először felépíti a hozzájuk tartozó atomokat, majd ezeket az atomokat elemekké egyesíti.

3. számú (kiegészített, az eredeti könyvben nem található) ábra

Az így megelevenedett anyagba a második kiáradás a Fiú Istent jelképező körből száll le, és az általa képzett Isteni Élet az anyagot működésre alkalmas formákba vonja össze, ezáltal testesül, és önmaga számára testeket vagy hordozókat alkot. Az anyagiság legalacsonyabb szintjén ez az élet az ásványi birodalmat foglalja magába, és fokozatosan fejlődése során elég határozottá válik ahhoz, hogy előbb a növényvilágot, majd az állati birodalmat keltse életre. Amikor felemelkedik az állatvilág legmagasabb szintjére, egy rendkívüli változás eredményeként és teljesen új tényezőként színre lép a harmadik kiáradás. Amely a legmagasabb körből, a Logosz első aspektusából – az Atya Istentől – származik.

Az eddig a pontig lelkesítő erő most lélekteremtővé válik. A folyamat során ez az Első Személyből eredő új erő úgy foglalja el az addigi állati lelket, hogy a maga számára egy fizikai érzékeink számára teljesen érzékelhetetlen, rendkívül

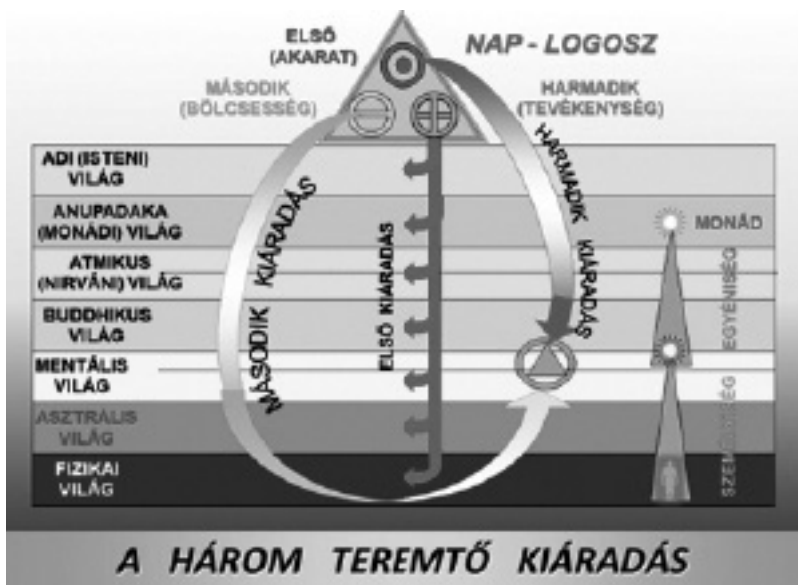
finom anyagból álló testet hoz létre. Így születik meg kauzális testében az ego. Amely azonnal magába vonja mindazon tapasztalatok eredményeit, amelyeket az állati lélek korábbi fejlődésének összes időszaka (aeonja) alatt szerzett, úgy, hogy a megszerzett értékes tulajdonságokból semmi sem vész el.

A MONÁD ÉS AZ EGO

Felmerül a kérdés, tulajdonképpen mi is ez a csodálatos erő, amely a Nap-Logosz általunk ismert legmagasabb aspektusából árad? Ez az energia valójában nem más, mint maga az Isteni Élet (Isten tényleges Élete). Erre a megállapításra bárki azt mondhatja, hogy lényegében az első és a második kiáradás vonatkozásában is ugyanerről van szó. Ami ugyan teljes mértékben igaz, csak hogy ez a két kiáradás lassan és fokozatosan jött lefelé az összes alsíkon keresztül. Maguk köré vonták mindegyik alsík (világ) anyagát, és olyan alaposan behálózták azokat, hogy egyáltalán nem könnyű felismerni bennük az Isteni Életet. Ez a harmadik kiáradás azonban egyenesen a forrásából villant lefelé, anélkül, hogy bármilyen módon belekeveredett volna a köztes anyagba. Ez az a tiszta fehér fény, amelyet nem szennyezett be semmi, amin áthaladt.

Noha a tisztánlátás kedvéért ábránk az Isteni Életnek ezt a harmadik áramlatát egyenesen a Logoszból eredőnek mutatja, a valóság szerint azonban nagyon régen vált ki onnan, és egy köztes ponton lebeg a második síkunkon. Amikor ezen a szinten lebeg, akkor Monádnak nevezzük. Talán a legkevésbé félrevezető képet akkor alkotjuk magunknak a Monádról, ha Isten oszthatatlan részeként képzeljük el. Amely a mi halandó értelmünk számára ugyan paradoxon, mégis egy olyan örök igazságot foglal magában, amely messze meghaladja felfogóképességünket.

A szellem anyagba való leszállásának általános módszere mindig ugyanaz, bár a különböző síkok eltérő körülményei természetesen eltérő részleteket is eredményeznek. Maga a Logosz a Monádot – mint önmaga egy apró töredékét – a sa-

játja alatti szintre helyezi le. Egy ilyen leereszkedés szükség-szerűen egyúttal erős korlátozást is jelent, bár ennek szavakba foglalása és megértése messze túlemelkedik tudatunk határa-in. Pontosan ugyanígy bocsátja le egy alacsonyabb szintre a Monád – önmaga kicsiny részeként – az egót, és a korlátozás mértéke ebben az esetben is óriási módon fokozódik. Ugyanez történik (még egyszer) akkor is, amikor az ego megismétli ezt a műveletet, és önmagának egy kis részét kivetíti az ember mentális, asztrális és fizikai testébe. Ezt a töredéket nevezzük személyiségnek.

Ez az utolsó apró töredék az a tudat-darabka, amelyet a tisztánlátók az emberen belül ide-oda mozogni látnak. Az egyik szimbolikus rendszer ezt egy szívben lakó „hüvelyk nagyságú aranyembernek” tekinti, de sokan közülünk inkább csillag alakúnak látják. Azt hiszem, magam mindig is ragyogó fénycsil-lagnak láttam. Ezt a tudatcsillagot a test hét főközpontjának bármelyikében tarthatjuk. Hogy ezek közül melyik a legter-mészetesebb egy ember számára, az teljesen attól függ, me-

lyik típushoz vagy sugárhoz tartozik, valamint – azt hiszem – a fájának és alfájának is függvénye. Mi, az ötödik gyökérfaj ötödik alfájának tagjai, szinte mindig az agyunkban tartjuk ezt a tudatot, az agyalapi mirigyhez tartozó központban. Vannak azonban más fajokhoz tartozó egyének, akik számára természetesebb, ha rendszeresen a szívükben, a torkukban vagy a napfonatukban (solar plexusukban) tartják.

Ez a tudatsillag – itt lent, az alsóbb síkokon – az ego képviselésében jelenik meg, és amint ezen világoknak megfelelő testeken keresztül megnyilvánul, személyiségnek nevezzük. És ez az az ember, akit és ahogyan a barátai idelelni ismernek.

KOMMUNIKÁCIÓ A SZEMÉLYISÉGGEL

Noha a személyiség abszolút része az egónak – bár az egyetlen élet és hatalom benne az egóé –, mégis gyakran elfelejti ezeket a tényeket, és itt lent teljesen különálló entitásnak tekintve magát a saját céljaiért munkálkodik. Mindig rendelkezésre áll egy egóval összekötött kommunikációs vonal (könyveinkben ezt gyakran antahkaranának nevezik), amit viszont általában nem vesz igénybe. Azok a hétköznapi emberek, akik soha nem tanulmányozták ezeket a kérdéseket, a személyiséget minden tekintetben az emberrel azonosítják, és az ego csak nagyon ritkán és részlegesen jelenik meg.

Az emberi fejlődés korábbi szakaszaiban már sor került ezen kommunikációs csatorna megnyitására. Annak érdekében, hogy az ego egyre inkább képes legyen – ezen a vonalon keresztül – érvényesülni, és végül teljesen uralni a személyiséget úgy, hogy az többé ne rendelkezzen különálló gondolat-
tal vagy akarattal, hanem csupán az ego kifejeződése legyen (ahogyan annak lennie kell) ezeken az alacsonyabb síkokon. Természetesen meg kell értenünk, hogy az ego – mivel mindenképpen egy magasabb síkhoz tartozik – soha nem tudja magát itt lent teljes mértékben kifejezni. A legtöbb, amit re-

mélhetünk, hogy a személyiség nem fog semmi olyat tartalmazni, ami ellentétes az ego szándékával, és hogy annyit fog az egóból kifejezni, amennyi ebben az alacsonyabb világban egyáltalán lehetséges.

Amíg az abszolút képzetlen ember gyakorlatilag semmilyen kommunikációt nem folytat az egóval, addig a beavatott egyén teljes körű kommunikációval rendelkezik. Következésképpen azt tapasztaljuk (ahogyan egyébként az várható is volt), hogy e két véglet között minden szinten vannak közöttünk emberek. Ne felejtsük el, hogy maga az ego is egy fejlődési folyamaton megy keresztül, és ezért az evolúció nagyon különböző fokain álló egókkal kell foglalkoznunk. Mindenesetre az ego sok tekintetben óriási mértékkel nagyobb, mint amekkora egy személyiség valaha is lehet. Noha az ego – ahogy mondtuk – csupán a Monád töredéke, kauzális testében mégis egy teljes entitás, még akkor is, ha ereje még fejletlen; míg a személyiség nem tartalmaz egyebet, mint az ego életének csupán egy érintését.

Az is igaz, hogy az ego élete a maga szintjén végtelenül nagyobb és élénkebb annál, mint amit mi itt lent életnek nevezünk. Ahogy a személyiség számára az jelenti a fejlődést, hogy megtanulja az egót teljesebben kifejezni, ugyanúgy evolúció az is, amikor az ego megtanul mindinkább hű kifejezője lenni a Monádnak. Egy fejletlen személyiség tökéletesen elfelejti az egóhoz kötődő kapcsolatát, és teljesen függetlennek érzi magát. Az viszont aligha lehetséges, hogy egy ego a maga sokkal magasabb szintjén ne lenne tudatában a Monádhoz fűződő kapcsolatának. Ténykérdés, hogy egyes egók sokkal éberebben tudatosítják fejlődésük szükségességét, mint mások; ami analóg azzal a megfogalmazással, hogy vannak idősebb és fiatalabb egók, és az idősebbek komolyabban törekszenek lapangó képességeik kibontakoztatására, mint a fiatalabbak.

A SAJÁT VILÁGÁBAN

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy az ego számára a fejlődés kizárólag a személyiségen keresztül lehetséges. Ez a megállapítás azonban csak a tulajdonságok egy elenyésző csoportjára igaz. Amint azt a Látható és Láthatatlan Ember (Man Visible and Invisible) című könyvemben hosszasan kifejtettem, a vadember kauzális teste majdnem teljesen színtelen. Ahogy fejlődése során olyan jó tulajdonságokat fejleszt ki, amelyek megfelelő rezgésekre találnak a kauzális test anyagában, úgy ezeket a tulajdonságokat kifejező színek is mutatkozni kezdenek, és a kauzális test aktív, lüktető étellel telik meg. Az egóból most már annyival több tud megnyilvánulni rajta keresztül, hogy a kauzális test kiterjedése hatalmasra bővül, és egyre távolabb és távolabb terjed a fizikai középpontjától; mindaddig, amíg az ember több száz, sőt akár több ezer személyt is képes lesz magába foglalni, és ezáltal hatalmas energiájú pozitív befolyást gyakorolni.

De bármennyire is csodálatos mindez, a fejlődésnek mégis csak az egyik oldalát jelenti. Hiszen az ego evolúciójának vannak olyan egészen más útjai is, amelyekről mi idelenn semmit sem tudunk. Az ego ugyanis éli a maga sajátos életét társai, a nagy Arupadevák és mindenféle pompás angyalok között, egy látókörünket messze meghaladó világban. Az ifjú ego valószínűleg még csak kevéssé van tudatában ezen dicsőséges életnek, ahogyan egy karonülő csecsemő is keveset tud az őt körülvevő világ érdekességeiről; de ahogy tudata fokozatosan kibontakozik, úgy ébred rá minderre a pompára, és elbűvölve látja annak élénkségét és szépségét.

Ugyanakkor ő maga is dicsőséges entitássá válik, és először ad némi fogalmat arról, hogy milyennek gondolja Isten az embert. Az ilyen lények között a gondolatok már nem öltönek formát, és nem lebegnek ide-oda, mint az alacsonyabb szinteken, hanem villámcsapásként jutnak el az egyiktől a másikig. Itt már nem találkozunk újonnan szerzett testekkel, amelyek

lassanként válnak fegyelmezettekké, és fokozatosan tanulják meg (többé-kevésbé gyengén) kifejezésre juttatni a belső lelket. Ezzel szemben itt olyan testeket láthatunk, amelyek öregebbek a hegyeknél, és az Isteni Dicsőség valóságos kifejezői, amely mindig mögöttük áll, és egyre jobban átragyog rajtuk, ahogy erőik fokozatosan kibontakoznak.

Itt már nem a külső formákkal foglalkozunk, hanem a dolgokat önmagukban látjuk, és a tökéletlen kifejezés mögött rejlő valóságot érzékeljük. Itt ok és okozat világosan látható egységben mutatkozik, hasonlóan egy érme két oldalához. Itt elhagyjuk a konkrétat az elvontért, és már nem a formák sokaságát látjuk, hanem a mögöttük rejtőző eszmét. Itt már mindennek a lényegéhez férkőzünk, és nem a részleteket tanulmányozzuk. Többé nem írunk körbe és hosszasan nem magyarázunk meg témákat, hanem azok lényegét vagy eszméjét megragadva teljes egészként foglalkozunk velük, ahogyan sakkozás közben egy bábút mozgatunk. Ami ideleln egy több kötetes magyarázatot igénylő filozófiai rendszer volna, itt egyetlen határozott tárgy – egy gondolat –, amit úgy lehet eldobni, mint amikor valaki egy kártyát dob az asztalra. Egy opera vagy egy oratórium, aminek előadása ideleln egy teljes zenekart foglalkoztatna több órán keresztül, itt mindössze egyetlen hatalmas akkord. Itt egy egész festészeti iskola módszerei egyetlen nagyszerű eszmébe sűrűsödnek. Az ilyen gondolatok és eszmék képezik az egók értelmezési jelzéseit, amelyek segítségével kommunikálni tudnak egymással.

Nem könnyű fizikai szavakkal elmagyarázni az egók között fennálló különbségeket, mivel mindegyikük számos szempontból sokkal nagyobb, mint bármi, amihez itt lent hozzászoktunk. Az analógiák köztudottan félrevezetőek, ha nagyon erőltetjük vagy túlságosan szó szerint vesszük őket; de talán némi halvány tükörképet adhatok arról a benyomásról, amelyet a velük való érintkezés kelt bennem, ha azt mondom, hogy a fejlett ego egy méltóságteljes, tekintélyes és nagyon udvarias nagykövetre emlékeztet, aki tele van bölcsességgel

és kedvességgel, míg a kevésbé fejlett ego inkább a pimasz és szívélyes vidéki földesúr típusát idézi. Az Ösvényen haladó és az adeptussághoz közeledő ego sok közös vonással bír a nagy angyalokkal, és elképesztő erejű szellemi befolyást sugároz.

AZ EGO ÉRDEKLŐDÉSE A SZEMÉLYISÉG IRÁNT

Csodálkozhatunk-e tehát azon, hogy az ego energikusan beleveti magát saját síkja intenzív tevékenységének forgatagába, és hogy ez mérhetetlenül érdekesebbnek és fontosabbnak tűnik számára, mint az alacsonyabb világ sűrű homályába burkolódzó, görcsös és félig kialakult személyiség halvány és távoli küzdelme?

A hétköznapi ember fizikai élete nem sok érdekességet tartogat az ego számára, és csak néha fordul elő olyan nagyobb horderejű esemény, amely egy pillanatra magára vonja a figyelmét, és ami képes hozzájárulni a fejlődéséhez. A közönséges ember mozaikszerűen él. Életének meghatározó részében az igazi, magasabb rendű létezés rejtve marad a számára. Néhányan hajlamosak vagyunk panaszkodni, hogy az egónk nagyon kevés figyelmet fordít ránk. De kérdezzük meg önmagunktól, hogy mennyire törődünk mi a saját lelkünkkel? Naponta például hányszor jut eszünkbe az egónk? Ha magunkra akarjuk irányítani a figyelmét, akkor a személyiségünket hasznossá kell tennünk a számára. Ahogy gondolataink nagyobb részét magasabb rendű dolgoknak kezdjük szentelni (vagyis elkezdjük az igazi életet), az ego is valószínűleg több figyelmet fog ránk fordítani.

Az ego tudja, hogy fejlődésének bizonyos szakaszait csak a személyiségén keresztül, azaz mentális, asztrális és fizikai testében képes abszolválni. Tudatában van tehát annak, hogy előbb-utóbb törődnie kell a személyiségével, és azt kézbe kell vennie, és irányítása alá kell helyeznie. Viszont az is érthető, hogy ez gyakran egy eléggé frusztráló feladat, hiszen a

személyiségek jelentős része egyáltalán nem tűnik vonzónak vagy reményt keltőnek. Ha megnézzük a körülöttünk lévő személyiségeket – a hússal, alkohollal és dohányzással megmérgezett fizikai testüket, a kapzsiságtól és érzékiségtől bűzlő asztrális testüket, és az üzleti életnél, lóversenynél és díjbírkózásnál (hivatásos bokszolásnál) magasabb szintű területek iránt érdeklődni képtelen mentális testüket –, akkor nem nehéz belátni, miért dönthet az őket nagy magasságból szemlélő ego úgy, hogy komoly erőfeszítéseit inkább egy másik inkarnációra halasztja (abban a reményben, hogy a következő testek jobban befolyásolhatók lesznek, mint azok, amelyekben rémült tekintete aktuálisan megpihent). Elképzelhetjük, hogy így fog szólni magában: „Ezzel nem tudok mit kezdeni. Inkább megragadom az esélyt, hátha legközelebb valami jobbat kapok. Ennél rosszabbat már aligha lehet, nekem pedig sokkal fontosabb dolgom van itt fent.”

Gyakran fordul elő hasonló eset egy új inkarnáció korai szakaszában. A gyermek születésétől kezdve az ego ott lebeg felette, és bizonyos esetekben már egészen kicsi korában elkezd befolyásolni a gyermek fejlődését. Általános szabály szerint körülbelül hét éves koráig kevés figyelmet fordít rá, addigra a karmikus elementál munkája is gyakorlatilag véget ér. Miután maguk a gyermekek is nagyon különbözőek, nem meglepő, hogy az egyes egók és személyiségeik között fennálló viszony is hasonlóan eltérő. Némely gyermek személyisége élénk és fogékony, másoké viszont buta vagy önfejű. Amikor az utóbbi jellemzők a hangsúlyosak, az ego gyakran visszavonja aktív érdeklődését egy időre, azt remélve, hogy a gyermeki test növekedésével a személyiség okosabbá vagy fogékonyabbá válik.

Egy ilyen döntés helytelennek tűnhet a számunkra. Azt gondolhatnánk, ha az ego figyelmen kívül hagyja jelenlegi személyiségét, akkor nem valószínű, hogy a következő alkalommal javulni fog a helyzet; és ha a gyermektestet a saját felügyelete nélkül engedi fejlődni, akkor a megnyilvánuló nemkívánatos

tulajdonságok az eltűnés helyett inkább erősödhetnek. De aligha vagyunk abban a helyzetben, hogy ítélkezzünk, mivel tudásunk – a problémát illetően – rendkívül hiányos, és semmit sem látunk abból a magasabb rendű feladatból, amelynek az ego szenteli magát.

Ebből is látszik, hogy mennyire lehetetlen a fizikai síkon – még csak hozzávetőleg is – megítélni bárkinek az evolúciós helyzetét. Amíg az egyik esetben a karmikus okok egy nagyon tisztességes személyiséget hoznak létre, amely mögött egy mérsékelt fejlett ego áll, addig egy másik esetben ezek az okok egy alacsonyabb szintű vagy hiányos személyiség kialakulásához vezetnek, amely viszont egy aránylag fejlett egóhoz tartozik. Jól szemlélteti mindezt az Úr Buddha életéből vett következő történet. Egy nap odament hozzá egy férfi (más bajba jutott emberekhez hasonlóan), és elmondta neki, hogy nagy nehézségei vannak a meditációval, ugyanis szinte képtelen sikeres meditációt végrehajtani. Erre Buddha azt válaszolta neki, hogy ennek az a nagyon egyszerű oka, hogy előző életében ostoba szokásai közé tartozott bizonyos szent embereket bosszantani, és folytonosan megzavarni azok meditációit. Ennek az embernek pedig sokkal fejlettebb egója lehetett, mint néhány társának, akiknek semmi gondjuk nem akadt a meditálással.

Amikor az ego úgy dönt, hogy teljes erejét és energiáját a személyiségre fordítja, akkor csodálatos változást tud előidézni. Senki sem tudja elképzelni, hogy kedvező körülmények között – amikor az ego elég erős, a személyiség pedig nem gyógyíthatatlanul gonosz – milyen csodálatos, milyen gyors és milyen gyökeres lehet egy ilyen változás. Különösen akkor, ha maga a személyiség is eltökélt erőfeszítéseket tesz, hogy az ego tökéletes kifejezésévé váljon, és vonzóvá tegye magát a számára.

A SZEMÉLYISÉG MAGATARTÁSA

A nehézséget jelentősen fokozza, hogy a témát egyidejűleg két szempontból is vizsgálunk kell. A legtöbben – itt lent – túlzottan hangsúlyos személyiségekként élünk (gondolkodunk és cselekszünk), mégis folyamatosan azt érezzük, hogy a valóságban egók vagyunk, és akik sokéves meditációval érzékenyebbé tették magukat a magasabb befolyások iránt, gyakran tudatában is vannak e Felsőbb Én beavatkozásainak. Minél inkább képessé válunk az egónkkal azonosítani magunkat, annál tisztábban és józanabban fogjuk látni az élet problémáit. De amennyiben még mindig csak személyiségeknek érezzük magunkat (akik felpillantanak a Felsőbb Önükre), akkor nyilvánvaló kötelességünk és érdekünk megnyitni bensőnket az egónk előtt, és felérni hozzá. Igyekeznünk kell magunkban az egónk számára is hasznos rezgéseket ébreszteni. Legalábbis legyünk biztosak benne, hogy nem állunk az ego útjában, és hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk érte, a legjobb tudásunk szerint.

Mivel az önzés a személyiség felerősödése, első lépésként önzetlenné kell válnunk. Azután elménket magasröptű gondolatokkal kell telítenünk, mert ha folyamatosan alacsonyabb rendű témákkal vagyunk elfoglalva (legyenek ezek bármilyen tiszteletreméltóak is), akkor az ego nem tudja ezeket kifejezési csatornaként használni. Amikor az ego kísérletező erőfeszítéseket tesz, és amikor lebocsátja egyik felfedező ujját, akkor fogadjuk mindezeket lelkesedéssel, és siessünk engedelmeskedni a parancsainak. Annak érdekében, hogy egyre jobban birtokba vehesse elménket, és így átvehesse annak örökét, az alacsonyabb világokat illetően. Így egyre közelebb kerülünk az elérni kívánt célhoz, és lábunkat az első beavatáshoz vezető Ösvényre tesszük. Ahol az alacsonyabb és a magasabb eggyé válik, vagy inkább a nagyobb elnyeli a kisebbet, mindezt úgy, hogy a személyiséget most már teljes egészében az ego tölti be, és az alacsonyabb szintű már csupán a magasabb szintű kifejeződése.

A személyiségnek számos kellemetlen tulajdonsága lehet (mint például a féltékenység, a harag és a depresszió), de ezeket már mind levetette, és kizárólag csak azt reprodukálja, amit felülről kap. Az ego pedig – miután az alsó ént harmóniába hozta önmagával – felemelkedik a buddhikus síkra, az egység világába. Az ember csak így kezdheti el levetni az én káprázatát, amely további fejlődésének útjában áll, és ezért szükségesek a buddhikus tapasztalatok az első beavatáshoz (hacsak korábban nem szerezte meg azokat az illető). Sok esetben ez már régebben bekövetkezik, ha az asztrális testben megmutatkozó magasabb rendű érzelmek visszatükröződnek a buddhikus testben, és felébresztik azt, így következésképpen már a beavatás előtt kialakul némi ébredés.

AZ EGYSÉG MEGVALÓSÍTÁSA

Minden, ami él, valójában Egy, és azoknak, akik belépnek a Testvériségbe, kötelességük ezzel tisztában lenni. Azt tanítják nekünk, hogy az Én Egy, és mi igyekszünk megérteni, hogy ez mit jelent. De egészen más, amikor erről mi saját magunk győződünk meg, ahogy ez a buddhikus világba lépő jelölttel is történik. Olyan ez, mintha a fizikai síkon mindannyian egy kút fenekén élnénk, ahonnan felnézhetünk a fenti világ napfényére; és ahogy a fény sok kút mélyére világít, és mégis mindig ugyanaz az egyetlen fény marad, úgy világítja meg az Egység Fénye is szívünk sötéttségét. A beavatott már kimászott a személyiség mély kútjából, és látja, hogy az a fény, amelyet önmagának gondolt, valójában mindennek a végtelen fénye.

A kauzális testben élve az ego már mindenben felismerte az Isteni Tudatot. Amikor egy másik egóra nézett, tudata felszökkent, mert meglátta benne az isteni lényezetet. De a buddhikus síkon mindez már nem történik meg, hiszen ott már a másik ego benne foglaltatik a szívében. Ő az a tudat, és az az övé. Nincs már többé „te” és „én”, mert mindkettő Egy. Mint

valaminek a két oldala, ami felülmúlja és mégis magába zárja mind a kettőt.

Mindazonáltal ebben a különös felemelkedésben nem vész el az egyéniség érzése, még akkor sem, ha az elkülönültség tapasztalása teljesen megszűnik. Ez ugyan paradoxonnak tűnik, pedig nyilvánvalóan nem az. Az ember mindenre emlékszik, ami mögötte van. Ő maga, ugyanaz az ember, aki ezt vagy azt tette a távoli múltban. Semmiben sem változott, kivéve azt, hogy most sokkal több, mint akkoriban volt, és úgy érzi, hogy azóta sok más megnyilvánulást is magában foglal. Ha itt és most egyszerre százan tudnánk felemelni tudatunkat az intuíciós világba, akkor mindannyian egy tudat lennénk, de minden ember számára ez teljesen változatlanul a sajátjának tünne, azzal a különbséggel, hogy most az összes többit is magában foglalja.

Mindenki számára – nyilvánvalóan egyfajta illúzióként – úgy tűnik, mintha ő szívta vagy zárta volna magába a többieket. Némi további felismerés világossá teszi számunkra, hogy mi mindannyian egy óriási tudat felületei vagyunk, és amit eddig a mi tulajdonságainknak, a mi intellektusunknak és a mi energiáinknak tartottunk, azok mindvégig az Ő tulajdonságai, az Ő intellektusa és az Ő energiái voltak. Elérkeztünk az ősrégi mondás tényleges belátásához: „Te vagy Az.” Egy dolog erről idelenn beszélni, vagy azt gondolni, hogy mindezt pontosan értjük és tudjuk; de egészen más dolog belépni ebbe a csodálatos világba, és olyan bizonyossággal megismerni, amelyet soha többé nem ingathat meg semmi.

Amikor ez a buddhikus tudat teljes benyomást gyakorol a fizikai agyra, akkor új értéket ad az élet minden cselekedetének és kapcsolatának. Többé nem tekintünk – bármilyen kedvességgel vagy együttérzéssel – külön-külön személyre vagy tárgyra, hiszen egyszerűen mi vagyunk az a személy vagy tárgy, és úgy ismerjük őt vagy azt, ahogyan ismerjük agyunk gondolatát vagy kezünk mozgását. Motívumait sa-

ját indítékainkként értékeljük, még akkor is, ha tökéletesen megértjük, hogy egy másik részünk – amely több tudással vagy más nézőponttal rendelkezik –, egészen másképp is viselkedhet.

Nem szabad azonban azt gondolnunk, hogy az intuíció világának legalsó rétegébe lépő ember azonnal teljes tudatában lesz az összes élővel való egységének. Az érzésnek ez a tökéletessége csak sok fáradozásnak és nehéz munkának köszönhetően alakul ki, miután már feljutott az egység birodalmának legmagasabb szintjére. Ebbe a világba bejutni annyit jelent, mint a tudat óriási kiterjedését megtapasztalni, és önmagát sok mással egynek felismerni. Ugyanakkor a törekvésnek és önfejlesztésnek olyan lehetősége nyílik meg előtte, amely a mi ideleenn végzett meditációnkhoz hasonlítható, amikor tudatunkkal megpróbálunk a közvetlenül felettünk lévő világba felemelkedni. Lépésről lépésre, fokról fokra kell a jelöltnek ezen az úton haladnia, mert még ezen a szinten is erőfeszítésre van szükség a fejlődéshez.

Miután átment az első beavatáson, és tudatosan belépett a buddhikus világba, a jelölt előtt az a fokozatos önfejlesztési munka áll, hogy megszabaduljon attól a három nagy béklyótól (ahogy technikailag nevezik), amelyek a további fejlődését akadályozzák. Most már határozottan a Szentség Ösvényén jár, amire a buddhista rendszer a Sotapatti vagy Sohan elnevezést alkalmazza (aminek jelentése: „Ő, aki az áramlatba lépett”). A hinduknál pedig Parivrajaka néven emlegetik, amelynek „vándor” a jelentése, aki már nem érzi a három alsóbb világ bármelyikét lakóhelyének vagy menedékének.

IX. FEJEZET

A MÁSODIK ÉS HARMADIK BEAVATÁS

AZ ELSŐ HÁROM BÉKLYÓ

Az első beavatáson átesett jelölt véglegesen rálépett az adeptusságig vezető Igazi Ösvényre. Vagyis az emberi birodalomból a felsőbbrendű ember birodalmába vezető kapuhoz érkezett. Ha ezt az Ösvényt alulról nézzük, csak csodálkozhatunk, hogy a tanítvány nem merült ki az első beavatásig vezető úton, és hogy bátorságát veszítve nem retten vissza az előtte álló szédítő magasságoktól, amelyeket a könnyörtelenül és folyamatosan emelkedő Ösvényen maga előtt lát. De ivott az élet forrásából, és ereje felér tíz ember erejével, mert a szíve tiszta; és az eszményi emberi minőség dicsősége, amelyet egyre tisztábban lát, olyan vonzerővel és inspirációval bír a számára, amihez semmi földi ösztönzést vagy érdeket hasonlítani nem lehet.

Útjának az első szakasza a második beavatással végződik, amelynek eléréséhez három szamyojanától vagy bilincstől kell megszabadulnia, amelyek a következők:

1. Sakkayaditthi – az én illúziója (tévedése),
2. Vichikichichha – kétely vagy bizonytalanság,
3. Silabbataparamasa – babona.

Ezek közül az első az „én vagyok én” tudat, amely a személyiséghez kötődő olyan illúzió (tévedés), amit már az igazi felfelé vezető Ösvény legelső lépésénél el kell vetni. De ettől a béklyótól való teljes megszabadulás még ennél is többet jelent. Magában foglalja ugyanis annak megértését, hogy az egyéniség egyszersmind valójában egységet képez a Mindenséggel, és ezért a tanítványnak sohasem lehetnek a testvéreivel ellentétes érdekei, valamint akkor a legigazibb az előrehaladása, ha a legtöbbet segíti mások fejlődését.

Ami a második béklyót illeti, kellő óvatosságra van szükség. Sajnos az európai gondolkodásmódhoz szokott emberek természetesnek veszik – szerencsétlenségükre –, hogy minden vallás, iskola vagy szekta bizonyos dogmákhoz való vak és oktan ragaszkodást követel meg hívóitól. Ezért az okkultizmus vonatkozásában is kétség merül fel bennük. A haladás gátjának tekintik, és valószínűleg azt is feltételezik, hogy ez az Ösvény ugyanazt a vak hitet várja el követőitől, mint azt sok modern babona teszi. Ennél helytelenebb feltevést elképzelni sem lehet.

Igaz, hogy a kétely (vagy inkább a bizonytalanság) bizonyos kérdésekben gátolja a szellemi fejlődést, de ennek nem a vakhit (amely szintén béklyóként hat, ahogy azt később látni fogjuk) az ellenszere, hanem az egyéni kísérleteken vagy matematikai érveléseken alapuló meggyőződés bizonyossága. Amíg egy gyermek kételkedik a szorzótábla helyességében, addig aligha szerezhet jártasságot a magasabb matematikában; de a kétségeit csak akkor lehet kielégítően eloszlatni, ha következtetés vagy kísérletezés útján szerez meggyőződést arról, hogy a táblázatban szereplő állítások igazak. Akkor már nemcsak azért hiszi el, hogy kétszer kettő az négy, mert ezt mondták neki, hanem mert ez magától értetődő ténnyé vált a számára. És pontosan ugyanezt a módszert alkalmazza az okkultizmus is, amely a kételyek feloldására az egyetlen lehetőséget jelenti a számunkra.

A vichikichichhát úgy értelmezték, mint a karma és a reinkarnáció tanításával, valamint a legmagasabb jónak a Szentség Ösvényén keresztül való elérhetőségével kapcsolatos kételkedést. Ezeknek a témáknak a megismerése azonban magával hozza azt az eleven meggyőződést is, hogy a világ nem más, mint Isten iskolája az ember számára, és hogy az ő csodálatos és áldásos terve a halhatatlan élet elenyésző formákon keresztül történő fejlődése (evolúciója). A második béklyótól is megszabadulva a beavatott – racionális gondolkodás vagy személyes, első kézből származó ismeretek alap-

ján – arra az abszolút bizonyosságra jut, hogy a fenti pontokra vonatkozó okkult tanítás igaz.

A harmadik béklyó – a babonaság – a leírás szerint magában foglal mindenféle észszerűtlen és téves hitet, valamint a szív megtisztítására irányuló külső rítusoktól és szertartásoktól való függést. A beavatott látja, hogy a nagy vallások által nyújtott összes támogatás – ima, szentség, zarándoklat, böjt, rítus és szertartás – csupán segítő eszköz, és semmivel sem több. A bölcs ember ezek közül igénybe veszi azokat, amelyeket magára nézve hasznosnak tart, de nem fogja feltételezni egyikről sem, hogy bármelyik egyedül elegendő lenne az üdvösség eléréséhez. Határozottan tudja, hogy a szabadulást önmagában kell keresnie, és hogy ezek bármennyire is értékes segédeszközök lehetnek akarátának, bölcsességének és szeretetének fejlesztésében, soha nem vehetik át az egyedül célra vezető személyes erőfeszítés helyét. A béklyóit levető ember felismeri, hogy nincs minden ember számára egyaránt üdvözítő egyetlen vallási forma. Pontosan tudja, hogy a vallások bármelyikén és mindegyikén keresztül, de akár rajtuk kívül is megtalálható a legmagasabbra vezető út.

Ez a három béklyó összefüggő sorozatot alkot. Mivel az egyéniség és a személyiség közötti különbséget teljes mértékben megértettük, ezáltal már képessé váltunk a reinkarnáció tényleges folyamatának áttekintésére, és a szóban forgó kéte-lyeink elűzésére. Ezt elérve, az igazi Én (ego) spirituális állandóságának tudata saját lelki erejére hagyatkozik, és végleg elúzi a babonát.

A LÉPÉSEK FELSOROLÁSA

Az Igazi Ösvény minden szakasza négy lépésre oszlik. Az első a maggo vagy út, amely alatt a tanuló a béklyóitól tör-
ténő végleges megszabadulására törekszik. A második lépés a phala – szó szerint gyümölcs vagy eredmény –, amikor a

jelölt erőfeszítéseinek eredménye egyre jobban megmutatkozik. Harmadszor a bhavagga vagy beteljesülés időszaka következik, amely során az eredmény betetőzésével a tanuló már képes kielégítően elvégezni ahhoz a lépéshez tartozó munkát, amely fázisban megvetette a lábát. A negyedik a gotrabhu, ami azt az időintervallumot jelenti, amikor a tanítvány megérkezik a következő beavatáshoz szükséges állapotba.

A jelölt gotrabhuvá válásához elengedhetetlen, hogy ösvénybeli szintjének béklyóitól teljes mértékben megszabaduljon. Mielőtt a tanuló megkaphatná a második beavatást, a Király által kiválasztott beavató bizonyítékokat kér arról, hogy a jelölt miként használta fel az első beavatáson megszerzett erőket; és a szertartás egyik legszebb része éppen az, amikor a jelölt segítői előlépnek bizonytságot tenni. Ehhez a beavatáshoz az is szükséges, hogy a jelöltnek már kifejtett legyen a mentális testében való szabad működés képessége. Ugyanis amíg az első beavatás az asztrális síkon zajlik, addig a második beavatás szertartására már az alacsonyabb mentális világban kerül sor.

Ez utóbbi kijelentés látszólag nehezen egyeztethető össze azokkal a leírásokkal, amelyek szerint a beavatások egy bizonyos teremben vagy kertben történnek, de valójában nincs ebben semmiféle ellentmondás. Amikor Maitreya Urunk beavatóként lép fel, akkor a szertartás rendszerint a kertjében vagy a nagy szobájában történik. Ő maga fizikai testében van jelen, és sok esetben Vaivaszvata Manu Urunk is, aki a közelben lakik. Az összes többi jelenlévő általában az asztrális testében vesz részt az első beavatáson. A második beavatás során viszont már a mentális testüket használják. A jelenlévő Nagyok tökéletes könnyedséggel fókuszálják tudatukat bármilyen kívánt szintre. Természetesen a fizikai világ tökéletes párját megtaláljuk az asztrális és mentális síkokon is egyaránt, így a fizikai entitásokra vonatkozóan felvett pozíciók helyesek, azokat kifogástalanul tükrözik a leírások.

EGY MÁSODIK BEAVATÁS BEMUTATÁSA

A ceremóniáról a korábbi fejezetekben használt gyakorlatot követve számolok be.

Értesítést kaptunk, hogy az Adeptusok nagy összejövetelére kerül sor az Úr Maitreya házában, chaitra hónap teliholdjának éjszakáján, és hogy ezen a tiszteletreméltó találkozón bizonyos alkalmasnak talált jelölteket a Szakridagamin Beavatásban fognak részesíteni. Morya Mester arra kérte a fiatalok gyámjait, hogy legkésőbb tíz órakor jelenjenek meg nála.

Azon az estén sok indiai barátunk volt körülöttünk, és amikor a jelöltek és gondviselőik Kuthumi Mester házába mentek, azok diszkréten követték őket, és tisztelettudóan várakoztak a közelben. Nem sokkal azután, hogy a házhoz értek, belépett Morya Mester. A két Mester szinte azonnal elindult az Úr Maitreya háza felé. A tanítványok követték őket, és a kertben maradtak, mialatt a Mesterek beléptek a házba.

Ez a kert a Himalája egyik déli lejtőjén fekszik, és a távoli horizontig terjedő indiai síkságok hatalmas kiterjedésére nyílik. Védett helyen, egy mélyedésben fekszik, és hátulról egy jobbra kanyaruló fenyőerdő óvja. Az erdőn túl, kissé Keletre található az a nagyon régi kőház – oszlopokkal és széles verandával –, amelyben fajunk Manuja, a nagy Úr Vaivasvata lakik. Maitreya Urunk kertjét a telihold ezüst fénye árasztotta el, amely a hatalmas rododendron csoportokra és a nyíló tavaszi virágokra vetődött, és káprázatosan ragyogott egy hatalmas fát körülölelő fehér márványszékre, Maitreya Urunk kedvenc pihenőhelyére. Ő most is itt foglalt helyet, amikor kilépett a házból. A Mesterek pedig félkör alakban csoportosultak – tőle jobbra és balra – a füves teraszon, közvetlenül az ülése alatt.

A teraszon egy lépéssel lejjebb állt a két jelölt, az őket bemutató két Mester – Kuthumi és Djwal Kul Mesterek – között. Mögöttük álltak a fiatalabb jelölt alsóbb világban kinevezett

segítői. A Manu kissé hátrébb ült a Bodhisattva jobbján, és ott ragyogott felettük az Úr Gautama Buddha dicsőséges alakja, aki előtt utolsó földi életükben ez a két tanítvány letette „a soha meg nem szeghető fogadalmat”, és aki mindenható áldását adta arra a lépésükre, amelyet most készülnek megtenni. Mellette állt a Mahachohan, az öt Sugár Feje, és közöttük a Bodhisattva ünnepélyes felszólítására felvillant az egyetlen beavatónak, az Okkult Hierarchia hatalmas Királyának, a Világ Urának Lángoló Csillaga. Ilyen volt a beavatási szertartás pompás kerete.

Kuthumi és Djwal Kul Mesterek egy lépéssel előbbre vezették a két jelöltet, és a Bodhisattva megkérdezte:

„Kik ők, akiket most elém hoztatok?”

Kuthumi Mester válaszolt:

„Ők olyan testvérek, akik lerázták az elkülönültség, a kétely és a babona béklyóit. A termést learatva, és munkájuk eredményét felmutatva most a Sakridagamin Ösvényére óhajtanak lépni. Gotrabhuként mutatom be őket.”

Ekkor Maitreya Urunk ezt kérdezte:

„Akarod-e ezeket a testvéreket továbbra is vezetni azon az Ösvényen, amelyre most lépni szeretnének?”

A Mester így felelt:

„Akarom.”

Ezután az Úr a következőket mondta:

„Szabályunk megköveteli, hogy a magasabb rendű testvérek közül kettő vállaljon felelősséget minden olyan jelöltért, aki a második Ösvényre szeretne lépni. Támogatja más testvér is a kérésüket?”

Djwal Kul Mester ezt válaszolta:

„Én akarom.”

Erre az Úr a gyámokhoz fordulva ezt mondta:

„Ti, mint a kívülvilágban élő két testvér, magatokra vállaltátok a fiatalabbik jelölt irányítását. Elegendő tapasztalatot szereztetek a gyámsági kötelezettségek teljesítésében. Miután a jelölt teste még zsenge korú, akartok-e továbbra is megmaradni gyámjainak, és segíteni neki a második Ösvényen való haladásában?”

Ők így feleltek:

„Akarjuk, és örömmel tesszük.”

Ekkor az Úr az alábbi kérdést tette fel:

„Még mindig olyan erős bennetek a szeretet iránta, hogy könnyű és kedves lesz nektek a munka?”

Ők ezt felelték:

„Szeretetünk csak mélyebbé vált azóta, mióta boldogító feladatunkat megkaptuk. A jelölt könnyen vezethető, és erős benne a tanulás iránti vágy.”

Az Úr így szólt az ifjabb jelölthöz:

„A te szíved is tele van szeretettel e két testvéred iránt, és örömmel fogod magadat vezetésüknek alávetni, nem engedve semmit a szíved és az ő szíveik közé férközni?”

Ő így felelt:

„Örömmel fogom tenni, mert mind a kettőt nagyon szeretem, és hálás vagyok nekik a gondoskodásukért.”

Az Úr most mind a két jelölthöz szólt:

„Óhajtotok tehát belépni a Sakridagamin Ösvényére?”

Ők ezt válaszolták:

„Igen, óhajtunk, ha alkalmasak vagyunk arra, hogy belép-hessünk.”

A Bodhisattva így szólt:

„Miután a Testvériség ősi szokása szerint minden beavatás előtt álló jelölttől megkérdezzük, hogy miként használta fel az előzőleg ráruházott erőket – és mivel az erő csak akkor igazán erő, ha mások megsegítésére használják –, ezért felteszem a kérdést: Ki akar tanúskodni a két jelölt Testvériségbe való belépése óta tett szolgálatairól? Milyen konkrét tanítási munkát végeztek? Kinek segítettek?”

Miközben az ünnepélyes szavak körbejárták a környező léteret, azok mintha idézőként harangoztak volna szerte a világon. Hirtelen tanúk nagy tömege tört elő az égnek mind a négy tájáról, és némán lebegve, szerető és hálás szemekkel nézték a középen álló jelölteket. Ekkor Kuthumi Mester szó-lalt meg:

„Ők azok a sok nemzetből és sok országból származók, akik ettől a két tanítványomtól nyertek világosságot, erőt és vigaszt. Idősebb fiam ajkáról üzenetem sok ezrekhez jutott el, és ő szünet nélkül azon dolgozott, hogy a sötétben lévőkhöz világosságot vigyen. Ők azért vannak itt, hogy tanúskodja-nak róla. Egy könyvet és sok cikket is írt, amelyek másokért végzett szeretetteljes munkájának ékes bizonyítékai. Fiatalabb fiam – mosolygott gyengéden a Mester – testében még fiatal a nyilvános működésre, de írt egy kis könyvet, amelyben a neki adott tanításaimat adja tovább, és emberek tízezrei szere-tik őt, mint spirituális vezetőjüket. Ők is itt vannak, és készek bizonyosságot tenni.”

És számtalan hang kiáltotta: „Tanúskodunk!” Ekkor úgy tűnt, mintha az egész légtér megszólalt volna, olyan sokan voltak a tanúságtevők. Mire a Bodhisattva mosolya kimond-hatatlanul szeretetteljessé vált, ahogy a Világ Megváltójaként hallgatta a felhívására érkező válaszokat.

Ezután az első gyám szólalt meg:

„Tanúskodom, hogy az idősebb jelölt súlyos bajok és keserű harcok idején is teljes hűséggel állt mellettem és testvérem mellett, pedig látszólag szemben álltunk egymással. Tette mindezt rendíthetetlen erővel és kedvességgel, derűsen és hűségesen. Megerősítem azt is, hogy – minden erejét a szolgálatra összpontosítva – fáradhatatlanul és önzetlenül dolgozott másokért. Tanúsítom, hogy a fiatalabbik jelölt – szeretett gondozottam – mindig igyekszik segíteni azoknak, akikkel találkozik. Ritkán látható ügyességgel vesz részt a segítségnyújtásban, miközben olyan sugárzó szeretetet és tisztaságot áraszt maga körül, amely már pusztán jelenlétét is áldássá teszi. Mindenki tisztában van kis könyvének felbecsülhetetlen értékével.”

A második gyám szintén a jelöltek javára szólt a következőképpen:

„Én is tanúságot teszek mindkét kedves jelölt mellett. Tanúskodom, hogy az idősebbik nekem személyesen is sok hűséges, szeretetteljes és önfeláldozó segítséget nyújtott, sokszor volt támaszom, és sok embertől hallottam, hogy lelkesedést és világosságot hozott az életükbe. A fiatalabb jelöltre nézve megerősítem, hogy magam is láttam annak a csodálatos szeretetnek és odaadásnak a bizonyítékát, amelyet a rend tagjaiban ébresztett, és tapasztaltam a bennük végbement változást Adyarban és Benaresben egyaránt. Sok levelet kaptam, amelyek írói azt állítják, hogy az életről alkotott új felfogásukat az általa írt könyvnek köszönhetik.”

Ezután Kuthumi Mester olyan egyéneket hívott elő a tömegből, akik a jelöltek révén ismerték meg az igazságot, és őket tekintették vezetőjüknek. Sokan jelentkeztek, hogy – a szívük mélyén érzett hálával – tanúsítsák a két aspiránsztól kapott segítséget. Többen jelezték, hogy A Mester lábainál című könyv új életszemléletet adott nekik. Azokat, akik a segítségben részesültek közül kötelezettségeik miatt nem jöhettek el, a Mester által készített élő képmásaik helyettesítették. És bár

ezek nem szólhattak és tehettek semmit, mégis valószínű, hogy a szertartás csodálatos hatásának némi érintése rajtuk keresztül eljutott a képmások eredetijeikhez is. Ezután a tömeg visszavonult, és a szertartás folytatódott.

Ekkor a Bodhisattva szólt a jelöltekhez. Méltatta az általuk elvégzett munkát, és reményét fejezte ki, hogy a most rájuk ruházandó új erőket éppen olyan jól fogják hasznosítani, mint azokat, amelyekkel már rendelkeznek. Majd így folytatta:

„Örökre levetettétek azt a három béklyót, amelyek gúzsba kötik testvéreiteket a Földön. Most saját szabadságotok révén kell könnyebbé tenni az őket korlátozó bilincsek súlyát. Végleg megbizonyosodtatok arról, hogy az elkülönített én elképzelése téveszme. Ezt a bizonyosságot most bele kell vésnetek alsóbbrendű testeitekbe, hogy azoknak soha egyetlen tette vagy gondolata se irányuljon az elkülönült énműre, hanem – mindenben keresztül hatolva – minden csakis az Egy Én érdekében történjen. Akartok-e erre törekedni, és addig nem nyugodni, amíg nem sikerül?”

A jelöltek külön-külön ezt felelték: „Akarok.”

Ekkor Maitreya Urunk így szólt:

„Megszabadultatok a kétely bilincseitől, és biztosan tudjátok, hogy a fejlődés valóság, és hogy az evolúció módszere az anyagba való folytonos alámerülés a fokozatos tökéletesedés törvénye szerint. A most rátok ruházott hatalmatokat arra kell használnotok, hogy segítségével elűzzétek másoknak ezekre az élő igazságokra vonatkozó kételyeit, és ezáltal mások is részesüljenek az általatok megszerzett tudásban – amit bizonyára nem csupán a magatok számára kaptatok. Akarjátok-e tehát erőtöket mások megvilágítására használni?”

A jelöltek külön-külön ezt válaszolták: „Arra akarom használni.”

Az Úr Maitreya így folytatta:

„Ti már felülemelkedtetek minden babonán. Tudjátok, hogy az ember a világosságot bármelyik vallásban megtalálhatja. Azt is tudjátok, hogy a rítusoknak és ceremóniáknak önmagukban nincs lényeges értékük, és amit nyújtani tudnak, mindaz tudás és akarat révén nélkülük is elérhető. Mindenekelőtt megszabadultatok az evolúció mögött álló haragos hatalom babonájától. Pontosan tudjátok, hogy minden létező az Egyetemes Szeretetbe van beágyazva, és nektek az Egyetemes Szeretet evangéliumát kell terjeszteni az emberek között. Törekedni fogtok-e arra, hogy ennek az evangéliumnak a terjesztésével elúzzátok a sötétséget?”

Mindkét jelölt ezt felelte: „Igen, törekedni fogok.”

Ekkor Maitreya Urunk hozzátette:

„Soha se feledjétek, hogy nincs más sötétség, mint amit a tudatlanság és a csalódás okoz. Kétségtelenül igaz a mondás: „Minden jó és tökéletes adomány felülről jön, és a Világosság Atyjától száll alá, akiben nincs semmiféle változás és ingadozás.” Benne egyáltalán nincs semmilyen sötétség, de az emberek hátat fordítanak az ő fényességének, és a saját árnyékukban botladozva sötétséget kiáltanak.”

A jelölteket ezután néhány tesztnek vetették alá a mentális síkon végzett munka tekintetében. A mennyei világban élő olyan embereket kellett megvizsgálniuk, akik a jövőben a gondjaikra lesznek bízva. Az Úr megkérdezte tőlük, hogy bizonyos esetekben hogyan segítenének rajtuk, figyelembe véve azokat a korlátokat, amelyek között védeenceik dolgoznak. Az egyik eset egy középkori szerzetesé volt, aki ugyan tele volt odaadással, de rendkívül korlátozott elképzelésekkel rendelkezett Istenről, a szentekről és az egyházzal. Az Úr megkérdezte tőlük, hogyan segítenék ennek a szerzetesnek a fejlődését.

Minden, ami a második beavatás alatt történik, a mentális világban megy végbe, és mindenki a mentális testében működik, nem pedig a szokásos mayavi-rupában, amit az asztrális síkon szoktak használni

Miután a próbatétel befejeződött, és a jelöltek sikeresen válaszoltak a hozzájuk intézett kérdésekre, felvezették őket Maitreya Urunkhoz, és a jelöltek letérdeltek előtte. Ő felkelt, és Shambala felé fordulva hangosan felkiáltott:

„Fénynek, Életnek és Dicsőségnek Ura, a te nevedben és érted teszem ezt.”

Ekkor – az egyedüli beavató beleegyezésének jelzéseként – felragyogott fölötte a Lángoló Csillag. Az Úr Gautama Buddha fenséges alakja vakító fényességgel tündökölt, miközben áldásra emelte jobb kezét. A Mahachohan is felemelkedett, hogy áldását adja, miközben a Bodhisattva sorban a lehajtott fejekre tette a kezét, és mindenki tiszteletteljes hódolattal mélyen meghajolt a Hatalmasok előtt. És egyszerre csend töltötte be a teret.

Ebben a csendben kapták meg a jelöltek a Tudás Kulcsát. A Bodhisattva saját mentális és kauzális testéből erősugarakat bocsátott ki, amelyek az új beavatottak mentális és kauzális testeire hullva hirtelen fenséges növekedésre készítették a bennük lévő hasonló erők csíráit. Mintha a napsugarak által serkentett bimbók hirtelen a kinyílt virág teljes pompájában törnének ki, úgy bontakoztak ki gyorsan a mentális és kauzális testükben lappangó erők, és csodálatosan ragyogó szépséggé alakultak. Ebben a terjedelmükben immár szabadon működhetett rajtuk keresztül az intuíció, a munka számára így felszabadított nagy és új erő. Ezután Maitreya Úr így szólt:

„Vegyétek ezt az új erőt, amelyet én adok nektek, és félelem nélkül bízzátok rá magatokat. Alacsonyabb szintű testeiteket hozzátok olyan rendbe és érzékenységi fokba, hogy az intuíció szabadon járhasson át rajtuk egészen a fizikai agyatokig, és

ezáltal tévedhetetlenül irányíthassa magatartásotokat. Így világítsa be az előttetek álló utat, és készítsen fel benneteket arra, hogy a harmadik Ösvényre léphessetek.”

Szavait a nagy áldással fejezte be. Ezután a Csillag és a közelében álló fenséges alakok eltűntek, a jelenlévők még egyszer mély tisztelettel meghajoltak, és a nagy szertartás véget ért.

Az összegyűlt Mesterek ezután elhagyták a helyüket, és mindegyikük szólt néhány kedves szót az új beavatottakhoz, és megáldotta őket. Kuthumi Mester is intézett néhány szeretetteljes szót a tanúskodók tömegéhez. A tanúságot tevők – a számukra kijelölt közeli helyről – most ismét előrejöttek, hogy elbúcsúzzanak vezetőiktől, akik az imént megszerzett új tudásuk fényében adtak néhány tanácsot nekik, és áldással bocsátották el őket.

MENTÁLIS FEJLŐDÉS

A második beavatás felgyorsítja a mentális test fejlődését, és ekkor (vagy körülbelül ez idő tájt) a tanítvány megtanulja használni a mayavi-rupát, amelyet néha illúziótestnek is fordítanak. Ez egy – mentális testében működni képes egyén által alkotott – ideiglenes asztrálest. Amikor valaki az asztrális világban jár, akkor általában az asztrálestében teszi ezt; és ha szükséges volna a fizikai síkon megmutatnia magát, miközben az asztrálestében működik, akkor fizikai testet kellene materializálnia magának. Az utóbbit azonban csak néha teszik meg, mert nagy erőfeszítéssel jár. Hasonlóképpen, ha valaki a mentális testében működve az asztrális síkon akarna megnyilvánulni, akkor erre a célra egy ideiglenes asztrálestet – a mayavi-rupát – kellene létrehoznia. És amikor munkáját befejezve ismét visszavonulna a mentális síkra, akkor a mayavi-rupa eltűnne, azaz anyaga visszatérne az asztrális anyag általános keringésébe, ahonnan azt a tanítvány akarata elvonta.

Egészen az első beavatás idejéig az ember éjjelenként az asztrális testében működik. De amint képessé válik tökéletesen uralni és használni az asztrális testet, kezdetét veszi a mentális testben végzendő munka. Amikor a mentális test tökéletesen szervezetté válik, akkor az asztrális testnél sokkal hajlékonyabb eszközként funkcionál. Emiatt olyan feladatok is megoldhatók benne, amelyeket az asztrális világban lehetetlen lenne megvalósítani. A mayavi-rupa használatával azonnal átjuthatunk a mentális síkról az asztrálisra, és vissza. Ennek köszönhetően bármikor használhatjuk a mentális sík nagyobb erejét és élesebb érzékét, és az asztrális materializáció csak akkor válik szükségessé, ha az asztrális világban látható módon kell megnyilvánulni. Először a Mesternek kell megmutatnia tanítványa számára a mayavi-rupa elkészítésének módját, amit később (bár valószínűleg többszöri próbálkozás után) ő is tökéletesen elsajátít.

A második beavatás után a mentális test nagymértékű kitágulása és fejlődése megy végbe, de általában évekbe telik, amíg ennek hatásai a fizikai agyban is megmutatkoznak. Ez a folyamat kétségtelenül nagy megterhelést jelent az agy számára, mivel az nem képes azonnal a kellő magasságú rezgésekre ráhangolódni.

VESZÉLYES IDŐSZAK

Az Ösvényen a jelölt számára sok szempontból a második beavatás utáni időszak a legveszélyesebb. Bár az ötödik beavatás elvégzéséig bármikor fennáll a visszaesésnek vagy sok inkarnáció haszontalan kóborlással történő eltöltésének a lehetősége. De leginkább ebben a szakaszban mutatkozik meg, ha a jelölt jellemében bármilyen gyengeség lappangana. Képzelenségnek tűnik, hogy még egy ilyen magas fokozatra jutott ember is visszaeshessen, de szomorú tapasztalatok bizonyítják, hogy néha még ez is megtörténik. A veszélyt szinte minden esetben a büszkeség (gőg) jelenti. Ha az ember természe-

tében a büszkeség legcsekélyebb árnyalatát is felfedezhetjük, akkor komolyan fennáll a zuhanás veszélye. Amiről mi itt lent értelemként beszélünk, az csupán elhanyagolható tükörképe a valóságnak. Ennek ellenére néhányan mégis büszkék vagyunk az intellektusunkra és éles eszünkre. Ha tehát az ilyen ember akár csak távolról is megpillanthatja, hogy milyen lesz az értelme a jövőben, akkor máris komoly veszély fenyegeti, és ha egyszer elindul ezen az úton, akkor nagyon nehéz onnan visszakapaszkodnia. Ezért csak szüntelen és fokozódó éberséggel lehet sikeresen átjutni ezen az időszakon. A jelöltnek folyamatosan arra kell törekednie, hogy a büszkeség, az önzés és az előítéletesség minden nyomát eltüntesse magából.

Amikor ezzel tisztában vagyunk, hirtelen és különös megvilágításba kerülnek a Biblia különböző szövegei. A beavatott életének erre a veszélyes pontjára mutat rá a pusztában történő megkísértés evangéliumi története, amely Krisztus János általi megkeresztelését követte. A pusztában töltött negyven nap azt az időszakot jelképezi, amely alatt a mentális test második beavatáshoz köthető kiterjedése átvetül a fizikai agyba, bár a közönséges jelölt számára nem negyven nap, hanem akár negyven év is szükséges lehet ennek megvalósításához. Jézus életében ez volt az az időszak, amely során az agya krisztusi minőségűvé alakult át. Ekkor jött a sátán, aki a szimbolikában az alacsonyabb természetet képviseli, hogy megkísértse őt. Először arra akarta rávenni, hogy az erejét saját szükségleteinek kielégítésére használja: „Ha Isten Fia vagy, parancsold meg, hogy ezek a kövek kenyérré váljanak.” Majd rá akarta bírni, hogy vesse le magát a templom egyik csúcsáról, és ezzel olyan csodát tegyen, amely meghökkenti a népet. Végül pedig – megmutatva neki a világ összes királyságát, és azok dicsőségét – a sátán így szólt: „Mindezeket neked adom, ha leborulsz előttem, és engem imádsz.” A kísértések arra irányultak, hogy Jézus a hatalmát saját becsvágya kielégítésére használja. Azok mindegyike a büszkeség (gőg) különböző formáit célozta.

Ahogy az első nagy beavatás az újjászületésnek felel meg, úgy a második beavatás méltán hasonlítható a Szentlélek és a Tűz kerestségéhez. Ugyanis ez a Szentháromság Harmadik Személyének az ereje, amely abban a pillanatban kiárad, és amit csak fogyatékosan mondhatunk tűzfolyamnak vagy az élő fény lángoló áramának. Az ilyen fejlettségű embert a buddhisták sakadagaminak, már csak egyszer visszatérőnek nevezik. Ami azt jelenti, hogy aki elérte ezt a szintet, annak már csak egy inkarnációra van szüksége az Arhat-státusz – a negyedik beavatás – eléréséig, amely után többé nincs kötelező fizikai újjászületés. A második beavatáson is áteső beavatott hindu neve kutichaka, azaz olyan ember, aki kunyhót épít, és aki elérte a békességet.

Ezen a fokon nincsenek levetni való további bilincsek (béklyók), ez inkább a hatalmas lelki és értelmi fejlődés időszaka. Ha a jelölt az úgynevezett pszichikai képességeket előzőleg nem sajátította volna el, akkor a hagyomány szerint ezen a szinten kell azokat megszereznie. Ezek nélkül ugyanis lehetetlen volna magáévá tennie az ebben a szakaszban átadandó tudást, és így képtelen lenne az emberiségért végzett magasabb rendű munkában részt venni, ami az adott fejlettségű beavatottak kiváltsága. Fizikai ébrenlétének időtartama alatt az asztrális tudatosságnak a jelölt rendelkezésére kell állnia, és így alvás közben megnyílik előtte a mennyei világ, mert amikor a tudat elhagyja a fizikai testet, akkor mindig egy fokkal magasabb szintre kerül, mint amilyen fokon húsburkolatának terhe alatt volt. Dr. Besant azonban a Beavatás, az Ember Tökéletesedése (Initiation, the Perfecting of Man) című művében ennek egy alternatív értelmezését adja. Azt állítja, hogy mielőtt az ember a harmadik beavatás elé állhatna, meg kell tanulnia az intuíció szellemét (buddhit) lehozni a fizikai tudatába úgy, hogy az benne maradjon, és vezesse őt. Majd hozzáteszi: Ezt a folyamatot általában a „pszichés képességek fejlesztésének” nevezik, és ez a „pszichikai” szó valódi értelmében így is van. Ez azonban nem jelenti a tisz-

tánlátás vagy tisztánhallás fejlődését, amelyek egy egészen másik folyamattól függenek.

A HARMADIK BEAVATÁS

Amikor a jelölt sikerrel vette a második beavatás négy alfokát, és ismét gotrabhu lett, akkor készen áll a harmadik beavatásra. Felkészült arra, hogy anagaminná – szó szerint „vissza nem térővé” – váljon, ugyanis elvárják tőle, hogy a következő (negyedik) beavatást is ugyanabban az inkarnációban teljesítse. Ennek a szakasznak a hindu neve hamsa, ami hattyút jelent, de a szót a So-ham mondat („Az vagyok én”) egyik formájának is tekintik. Van egy olyan hagyományos mondás is, amely szerint a hattyú képes elválasztani a tejet a víztől, és ehhez hasonlóan a bölcs is képes felismerni az életjelenségek valódi értékét az élőlények számára.

A keresztény szimbolikában ezt a beavatást Krisztus színeváltozása jelképezi. Krisztus felmászott egy magas hegyre, és tanítványai előtt átváltozott: „Arca úgy ragyogott, mint a Nap, és ruhája fehér volt, mint a fény, olyan fehér, mint a hó, amilyen kifehéresítésre senki sem képes a Földön.” Ez az idézet Krisztust megdicsőült emberként, testét augoeidesként (világító vagy sugárzó testként) írja le. Amely pontos képet fest a harmadik beavatás hatásáról és eredményéről. Ugyanis amíg a második beavatás elsősorban az alsó mentális test élénkítését célozza, addig ebben a fázisban különösen a kauzális test fejlődik. Az ego szorosabb kapcsolatba kerül a Monáddal, és ennek köszönhetően valóban átlényegül. Még a személyiségre is hatással van ez a csodálatos kiáradás. A magasabb Én és az alacsonyabb én az első beavatáskor eggyé válnak, amely egység ugyan mindig megmarad, de a magasabb Én (ego) ezen időszakban végbemenő fejlődése soha nem tükröződhet vissza az alacsonyabb formavilágokban, bár a kettő a lehető legnagyobb mértékben egy.

Az evangéliumi történet azt is elmondja, hogy a színeváltó-záskor megjelent Mózes és Illés is, a régi korszak két főalakja (a legnagyobb zsidó próféta és a zsidó törvény képviselője). Így az igazság megközelítésének két módszere – a törvény követése és a prófécia ihletése – úgy van ábrázolva, mint aki az evangélium egy új diszpenzációját készül létrehozni. Mindezek a szimbólumok a harmadik beavatás tényleges mozzanataira utaló jelentéssel bírnak.

Egy másik, ugyanerre a szintre vonatkozó szimbóluma az evangéliumi történetnek, amikor Krisztust bemutatják Atyjának a templomban. A hagyományos beszámolóban – kissé helytelenül – Krisztust kisgyermekként mutatják be. Az emberi fejlődés ezen szintjén a jelöltet a Világ Szellemi Királya, az Okkult Hierarchia Hatalmas Feje elé kell vinni, aki vagy maga vezeti le a harmadik beavatást, vagy megbízza ezzel tanítványainak – a Láng Három Urának – egyikét, akik vele együtt jöttek a Vénuszról. Az utóbbi esetben a jelöltet nem sokkal a beavatása után mutatják be a Királynak. Így kerül Krisztus is az Atyja színe elé. A jelölt buddhija pedig addig emelkedik, amíg eggyé nem válik eredetével a nirvánai síkon, és ekkor az első és a második princípium csodálatos egyesülése jön létre a beavatottban.

A NEGYEDIK ÉS ÖTÖDIK BÉKLYÓ

Az anagamin mindennapi munkája során élvezi a magasabb mentális sík képességeinek teljes birtoklása által nyújtott káprázatos lehetőségeket, és amikor éjszaka elhagyja fizikai testét, ismét belép a buddhikus síkhoz tartozó, csodálatosan kiszélesedett tudatosságba. Miközben ezen a fejlettségi fokon le kell ráznia magáról a negyedik és az ötödik béklyó – a kamaraga és a patigha – ólálkodó maradványait. Azaz le kell vetnie az érzések élvezetéhez fűződő ragaszkodást (amelyek egyik jellegzetes példája a földi szerelem), valamint a harag vagy gyűlölet minden lehetőségét. A jelöltnek végleg meg kell

szabadulnia attól a veszélytől, hogy bármilyen módon a külső tényezők rabszolgájává váljon. Egyáltalán nem arról van szó, hogy nem fog vonzerőt érezni bármi iránt, ami kellemes, szép vagy tiszta, és hogy nem fogják taszítani a velük ellentétes tulajdonságok. Ezeket továbbra is figyelembe fogja venni munkája során. Ugyanakkor nem fogja hagyni, hogy ezek a kötelességeit befolyásoló döntő elemekké váljanak, amelyeket ezért teljesen felül fog írni az olyan rendkívüli esetekben, amikor ezt a munkája szükségessé teszi.

Feltétlenül tisztáznunk kell egy gyakori félreértést. A legnemesebb és legtisztább emberi szeretet soha nem múlik el, azt az okkult nevelés soha semmilyen módon nem csökkenti. Éppen ellenkezőleg, addig növeli és szélesíti, amíg mindenkit ugyanolyan fokú hévvel át nem ölel, mint amilyenel eleinte csak egy-két személy vonatkozásában tette ugyanezt. A tanítvány azonban idővel felülemelkedik minden olyan megfontoláson, amely a körülötte lévőket pusztán személyiségeknek tekinti, ennek folytán mentessé válik minden igazságtalanságtól és részrehajlástól, amit a hétköznapi szeretet olyan gyakran magával hoz.

Azt sem szabad feltételeznünk, hogy a mindent átölelő, széleskörű szeretet elnyerésével megszűnik a közelebbi barátok iránt érzett különleges vonzalom. Az Ananda és Buddha Urunk, valamint Szent János és Krisztus közötti szokatlanul tökéletes kapcsolat ennek éppen az ellenkezőjét bizonyítja. Azt ugyanis, hogy ez a szeretet óriási mértékben felerősödik, és így a Mester és tanítványai közötti kapocs sokkal erősebb bármelyik földi köteléknél. Hiszen a Szentség Ösvényén virágzó vonzalom nem csupán személyiségek, hanem egók között megnyilvánuló szeretet. Ennek köszönhetően erős és állandó, csökkenésétől vagy ingadozásától nem kell tartani, mert ez az a „tökéletes szeretet, amely kiűzi a félelmet”.

X. FEJEZET

A MAGASABB BEAVATÁSOK

AZ ARHAT

Az első, második és harmadik beavatást követő szakaszok során a jelölt fokozatosan fejleszti buddhikus tudatosságát. A negyedik beavatásakor viszont már a Nirvána világába hatol, és attól kezdve a jelölt folyamatos erőfeszítéssel törekszik azon keresztülemelkedni, pontosabban annak öt alsó síkjából álló szakaszán átjutni, ahol egyébként az emberi ego is lakozik. Ez a beavatás bizonyos értelemben egy felezőpont, mivel általános nézet szerint ugyanannyi élet – hét – telik el az első és a negyedik beavatás között, mint a negyedik és az ötödik között. Mint ahogy már jeleztem, a fenti szám nagymértékben változhat mindkét irányban. A ténylegesen felhasznált idő a legtöbb esetben nem túl hosszú, mivel az egyes életek általában azonnal követik egymást, a mennyei világban töltött időközök nélkül.

A negyedik beavatáson átesett jelöltet a buddhista terminológia arhatnak nevezi, ami azt jelenti, hogy érdemes, tehetséges, tiszteletreméltó vagy tökéletes. A keleti könyvek nagyon sok szépet mondanak róla, mert pontosan tudják, hogy az arhat a szellemi evolúció rendkívül magas szintjét képviseli. A hinduk paramahamsának, vagyis a hamsa felett állónak hívják.

KERESZTÉNY SZIMBOLIKA

A keresztény szimbolikában a negyedik beavatást Krisztus Getszemáni kertben átélt szenvedése, keresztre feszítése és feltámadása jelzi. Bár – miután vannak bizonyos kezdeti szakaszok – ezt a beavatást teljes egészében inkább a nagyhéten történetek szimbolizálhatják. A sorozat első eseményeként Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, amelyről mindig a virágvasárnap előtti szombaton emlékezünk meg, pedig az evangéliumi elbeszélés szerint az esemény egy-két héttel ko-

rábban történt. A vasárnap a jeruzsálemi diadalmas bevonulás napja volt, az azt követő hétfőn és kedden Krisztus több ízben tartott prédikációt a templomban. Szerdán történt Iskáriótes Júdás árulása, csütörtökön pedig az Eucharisztia (Oltáriszent-ség) megalapítása. Csütörtök és péntek közötti éjszaka zajlot-tak a Pilátus és Heródes előtti perek, nagypénteken pedig a keresztre feszítésre került sor. Nagyszombatot a bebörtönzött szellemeknek való prédikációval töltötte Krisztus, és szombat éjjélkor, vagy inkább vasárnap kora reggel mindörökre diadal-maskodva feltámadt a halálból.

A Krisztus-dráma mindezen részlete kapcsolatban áll azzal, ami a negyedik beavatás során valóban történik. Krisztus valami szokatlan és csodálatos tettet hajtott végre Lázár szomba-ti feltámasztásával. Nem sokkal később nagyrészt ennek kö-zönhette azt a földi győzelmét, amikor a feltámasztás hírére az egész nép összegyűlt. Vártak rá, és amikor Krisztus kijött a házból, hogy Jeruzsálembe menjen, akkor nagy ovációval fogadták, és úgy bántak vele, ahogy Keleten kizárólag a szen-tekkal szokás. Es óriási lelkesedéssel kísérték el Jeruzsálembe. Miután elnyerte ezt a kis földi elismerést, természetesen meg-ragadta az alkalmat a tanításra, és beszédeket tartott a temp-lomban, ahova nagy tömegek jöttek, hogy lássák és hallják Krisztust. Ez szimbolikusan jelképezi mindazt, ami a negyedik beavatás során valójában történik. A beavatott magára vonja a figyelmet, és bizonyos fokú népszerűségre és elismerésre tesz szert. Majd mindig színre lép az áruló, aki ellene fordul, és – azokat gonoszságnak feltüntetve – elferdíti szavait és csele-kedeteit. Ahogy Ruysbroek fogalmaz:

„Néha ezeket a szerencsétleneket megfosztják a földi ja-vaktól, barátaiktól és rokonaiktól, és minden teremtmény el-hagyja őket. Szent voltukat kétségbe vonják és megvetéssel illetik, életük minden művét rossz fényben tüntetik fel, és a körülöttük mozgó emberek elutasításával és lenézésével kell szembenézniük. Néha különféle betegségek sújtják őket.”

A fentieket rágalmozások és gyalázkodások zápora követi, és a világ eltaszítja magától Krisztust. Ezután következik a Getszemáni kertben lezajló jelenet, ahol Krisztus teljesen elhagyatottnak érzi magát. Majd gúnyolódnak rajta, és keresztre feszítik. És végül a keresztről felhangzik a következő kiáltás: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Madame Blavatsky A Titkos Tanítás (The Secret Doctrine) című könyvében fejtette ki azt az elméletét (amelyet személyesen nem áll módomban ellenőrizni), hogy a kiáltás helyes értelmezése a következő: „Én Istenem, én Istenem, mennyire megdicsőítesz engem!”. Nem tudom, hogy a két fordítás közül melyik a pontosabb, de mindkettőben nagy igazság van. Ugyanis a negyedik beavatás egyik jellegzetessége, hogy a beavatott teljesen magára marad. Először a fizikai világban kell egyedül éreznie magát, amikor valamilyen félreértés folytán minden barátja ellene fordul. A helyzet ugyan később rendeződik, de addig is az embert olyan érzés keríti hatalmába, hogy az egész világ ellene van.

Talán ez nem is olyan nagy megpróbáltatás, de a negyedik beavatásnak van egy másik, belső oldala is. A beavatottnak ugyanis egy pillanatra meg kell tapasztalnia az Avichi („hulámtalan”) elnevezésű, rezgés nélküli állapotot. Az Avichi állapota nem valamiféle pokol, ahogyan azt a közhiedelem tartja, hanem egy olyan helyzet, amelyben az ember teljesen egyedül áll a térben, és úgy érzi, hogy el van vágva minden léttől, még a Logosz életétől is. Kétségtelenül ez a legszörnyűbb élmény, amit valaha emberi lény átélhet. Azt mondják, csak egy pillanatig tart, de azoknak, akik átérték ezt a borzalmat, egy örökkévalóságnak tűnt, mert ezen a szinten idő és tér nem létezik. Megítélésem szerint ennek a rémes próbatételnek alapvetően két célja lehet. Először is, hogy a jelölt képes legyen teljes mértékben együttérezni azokkal, akik ebbe az állapotba tetteik eredményeként jutnak. Másodszor pedig, hogy a beavatott megtanuljon teljesen elkülönülni minden külső tényezőtől, és diadalmasan érezze azt a teljes

bizonyosságot, hogy ő egy a Logossal, és a tőle való elszigeteltség nyomasztó érzése nem más, mint illúzió és kísértés. Néhányan összeomlanak az Avichi szörnyű próbatétele alatt. Nekik vissza kell térniük, és újra kell kezdeniük a magasabb beavatások felé vezető útjukat. Aki azonban sikerrel veszi ezt a rémálomszerű akadályt, az csodálatos élményben részesül, legyen az bármennyire is félelmetes. A győztesen kikerülő beavatott lelkiállapotát hűen tükrözik vissza a fenti felkiáltások: „Miért hagytál el engem?” és „Mennyire megdicsőítesz engem!”.

Ez a beavatás abban különbözik az összes többitől, hogy a szenvedés és a győzelem különös duplikációja jellemzi. A keresztény rendszerben minden korábbi beavatást egy határozott tény szimbolizált: a születés, a keresztelés és a színeváltozás. A negyedik beavatás jelképezéséhez azonban egy egész eseménysorozat szükséges. A keresztre feszítés (a szenvedések csúcspontja) és minden további változatos megpróbáltatás ezen beavatás egyik oldalát jellemzik, míg a feltámadás a halál feletti diadalával a másik oldalt képviseli. Ebben a szakaszban mindig megtaláljuk a fizikai, asztrális és mentális szenvedést egyaránt. Ezzel a fokozattal mindig együtt jár a világ elítélése és a látszólagos kudarc. És állandóan ott van a magasabb síkon aratott pompás győzelem, ami azonban ismeretlen marad a külvilág számára. A beavatást kísérő sajátos szenvedés eltünteti a karma – a beavatott útjában álló – maradványait. A gyötrelmek elviselését segítő türelem és öröm pedig nagymértékben hozzájárul a jelölt jellemének megerősödéséhez, és segít meghatározni a további munkával kapcsolatos hasznosságának mértékét.

A beavatást szimbolizáló keresztre feszítést és feltámadást egy ősi egyiptomi formula így írja le:

„Akkor a jelöltet a fakeresztre kötik, meghal, eltemetik, és alászáll az alvilágba; a harmadik nap után visszahozzák a halálból.”

Csak három tiszta nappal és éjszaka, valamint a negyedik nap egy részének elteltével emelték ki a még mindig elbűvölt jelöltet a szarkofágból, amelyben feküdt, és vitték ki a szabad levegőre a piramis vagy templom keleti oldalánál úgy, hogy a felkelő Nap első sugarai az arcára essenek, és felébresszék hosszú álmából.

Van egy régi mondás, miszerint „kereszt nélkül nincs korona”. Amely úgy értelmezhető, hogy az ember anyagba való alászállása, és az anyag keresztjéhez való kötődése nélkül lehetetlenég számára a feltámadás, és a dicsőség koronájának elnyerése, de a korlátozás, bánat és szenvedés által végül kivívja a győzelmet. A feltámadás leírása meghaladja a képességeinket. Ugyanis minden e célból használható szavunk csak elhomályosítaná ragyogását, és minden szemléltető kísérlet szinte istenkáromlásnak tűnne. Annyit azonban elmondhatunk, hogy a beavatott mindörökre teljes diadalt aratott minden bánat, szenvedés, nehézség, kísértés és megpróbáltatás felett, mert tudással és belső erővel győzött. Az Úr Buddha az alábbiak szerint hirdette ki saját szabadságát:

„Az élet sok hajlékában

laktam, keresve mindig őt, aki teremtett,

az érzékek búval terhelt börtönét.

Fájdalmas volt szüntelen harcom!

De most,

te, e templom építője, te!

Ismerlek téged! Soha többé nem építed fel

e falakat, hol szenvedtem,

hazug oromgerendát sem emelsz, és nem raksz

friss gerendákat az agyagra.

Házad bedőlt, és a gerince eltörött!

Hisz itt káprázat működött!

Biztosan megyek tovább, nyerni szabadulást.”

NIRVÁNA

A fizikai testében megnyilvánuló arhat tudata a buddhikus síkon érvényesül, és amikor álmában vagy transzban elhagyja ezt a testet, azonnal átlép a nirvánai sík kimondhatatlan di-csőségébe. A negyedik beavatás során a jelöltet megérinti a nirvánai tudatosság kis szikrája, ahogyan az első beavatáskor is megtapasztalja egy pillanatra a buddhikus tudatosságot. In-nentől kezdve folyamatosan arra törekszik, hogy egyre feljebb és feljebb jusson a nirvánai világban. Ez egy elképesztően ne-héz feladat, de fokozatosan képessé válik egyre mélyebben ha-tolni ebbe a kimondhatatlan ragyogásba.

A nirvánai síkra történő belépés rendkívül megdöbbentő, és első érzésként az élet olyan mértékű élénkségét hozza, amely még a buddhikus síkot ismerő egyén számára is meglepő. Ha-sonló – bár kisebb mértékű – élményben ezt megelőzően akkor van részünk, amikor első esetben emelkedünk az egyik világ-ból a másikba. Például amikor a fizikai világból először lépünk be teljes és tiszta tudattal az asztrálisba. Ekkor az új életet sok-kal tágasabbnak találjuk, mint bármelyiket, amit eddig ismer-tünk, és így kiáltunk fel: „Azt hittem, tudom, mi az élet, pedig nem tudtam soha!” Amikor átlépünk a mentális síkra, ugyanezt az érzést megkétszerezve tapasztaljuk. Az asztrális világ cso-dálatos, de a mentális világhoz képest mégis semmi. Amikor a magasabb mentális (kauzális) síkra emelkedünk, ismét ugyan-ezt érzékeljük. Minden ilyen lépésnél ugyanaz a meglepetés ér-bennünket. Amelyre egyetlen előzetes gondolattal sem tudunk felkészülni, mert az mindig sokkal lenyűgözőbb, mint amit egyáltalán el tudunk képzelni, és az élet minden magasabb sí-kon annyira boldog, amelynek intenzitására nincsenek szavak.

Az európai orientalisták a Nirvánát megsemmisülésnek fordították, mert szó szerint azt jelenti, hogy „elfűjni”, ahogy a gyertya fényét egy lehelet kioltja. Ennél az értelmezésnél azonban semmi sem lehetne teljesebb ellentéte az igazságnak. Kivéve abban az értelemben, hogy a Nirvána valóban megsemmisülése mindannak, amit idelent emberként ismerünk. Hiszen az ember ott többé már nem ember, hanem Isten az emberben, és Isten a többi Isten között, bár kevésbé az, mint ők.

Próbáljuk meg elképzelni az egész világegyetemet egy hatalmas, élő fényfolyammal megtöltve, és abból megalkotva, amely állandó mozgásban van, és mindenféle viszonylagosság (relativitás) nélkül halad előre. Vizionáljuk egy hatalmas fénytenger ellenállhatatlan áradatának, amely rendkívül koncentráltan célorientált (amennyiben ez egyáltalán érthető), ugyanakkor abszolút erőlködés és erőfeszítés nélküli. Mindezt hiába tesszük, ugyanis hiányoznak a megfelelő szavak. Eleinte nem érzünk mást, csak boldogságot, és nem látunk mást, csak a fény intenzitását. Ezután fokozatosan felismerjük, hogy még ebben a káprázatos világosságban is vannak fényesebb foltok (mintegy magok), amelyeken keresztül a fény új minőséget nyer. Ennek köszönhető, hogy érzékelhetővé válik alacsonyabb síkokon is, amely világok lakói enélkül képtelenek lennének megfelelően érzékelni a ragyogását. Majd lassanként megértjük, hogy ezek a minket segítő „Napok” tulajdonképpen a Nagy Lények (Bolygók Szellemei, Nagy Angyalok, Karma Istenségei, Dhyan Chohanok, Buddhák, Krisztusok, Mesterek és sokan mások, akiket nem tudunk megnevezni), és felfogjuk, hogy rajtuk keresztül fény és élet áramlik le az alacsonyabb világokba.

Apránként – ahogy egyre jobban hozzászokunk ehhez a csodálatos valósághoz – kezdjük felismerni, hogy egyek vagyunk velük, noha mélyen állunk tündöklésük csúcsa alatt. Felfogjuk, hogy részei vagyunk annak az Egynek, aki ott lakozik mindenben és a tér minden egyes pontjában. Rádöbbenünk, hogy mi magunk is egy fókuszpont vagyunk, és rajtuk keresztül, a mi

sokkal alacsonyabb szintünkön fény és élet áramlik azokhoz, akik tőlünk (nem tőle, mert neki mindenki egyformán része, és rajta kívül sehol sincs semmi más) távolabb állnak mindezek felismerésétől, megértésétől és megtapasztalásától.

Madame Blavatsky gyakran beszélt arról a tudatról, amelynek mindenütt középpontja van, kerülete pedig nincs sehol. Ezt a mélyen szuggesztív gondolatot tulajdonították már Pascalnak, de Cusa bíborosnak és Zoharnak is, de a valóságban Hermes könyveiben található. Az ilyen tudatosság valóban távol áll a megsemmisüléstől. A hozzá tartozó szintet elérő beavatott a legkevésbé sem veszíti el annak érzését, hogy ő maga ő. Emlékezőképességét folyamatosan és tökéletesen megőrzi. Ő ugyanaz az ember, miközben ő minden is, és csak most mondhatja el igazán, hogy „én vagyok”, pontosan tudva, mit is jelent valójában az „Én”.

Csodálatosan jól fejezi ki mindezt Sir Edwin Arnold Ázsia Világossága (The Light of Asia) című könyvében:

„Ha semmit sem keres, mindent elnyer;
Az ént meghagyva az Univerzum „Én” lesz;
Ha Nirvánát megsemmisülésnek mondják,
Mondd nekik, hogy hazudnak.
Ha bárki megtanít Nirvánát élni,
Mondd neki, hogy téved; rosszul tudja ezt,
És a törött lámpák mögött ragyogó fény,
Az sem élettelen, hanem időtlen boldogság.”

A nirvánai sikot elérő beavatott nem élettelen olyan értelemben, mintha halott volna, hiszen ő maga az elképzelhető legélénkebb élet igazi példája és kifejezője. Élettelen azonban abban az értelemben, hogy magasan áll úgy a halál, mint az

élet fölött, és örökre kilépett a samsara kötelékéből. A poklot Isten nélküli időnek értelmezik, a mennyet pedig idő nélküli Istenként határozzák meg. Bizonyos, hogy az utóbbi leírás fokozott mértékben alkalmazható a Nirvánára.

Akárhogy is próbáljuk meg leírni a Nirvánát, minden kísérletünk óhatatlanul kudarcot vall. A Nirvána élményéről ugyanis a legcsekélyebb képet sem adhatják vissza az általunk ismert szavak, mert mindaz, amit elménk ismer, már régen eltűnt, mielőtt ezt a szintet elértük volna. Természetesen még ezen a fejlettségi fokon is van a szellemnek egy finom köntöse, amit képtelenség leírni, mert egyfelől olyan, mint egy atom, másfelől pedig mintha egy egész világ volna. A beavatott úgy érzi, mintha mindenhol jelen lenne, miközben bárhová összpontosíthatja magát a saját belsejében, és ahol egy pillanatra csökken az erő kiáradása, számára az jelenti a testet.

A Nirvána kimondhatatlan pompája szükségszerűen felülmúl minden fizikai elképzelést, és következésképpen még a legköltségesebb ábrázolási kísérletek is kudarcra vannak ítélve. Mindazonáltal minden róla író ember más és más szemszögből közelíti meg, és a kialakított képhez mindegyikük hozzátehet valamit, amit a többiek esetleg elmulasztottak. A saját benyomásaimat már megpróbáltam elmondani. Most életre szóló barátom és püspök testvérem, George Sydney Arundale benyomásait szeretném idézni, aki Nirvána (Nirvana) című könyvében igen figyelemre méltó és bátor erőfeszítéseket tett a leírhatatlan érzékeltetésére. Természetesen mindannyian csütörtököt mondunk, mégis úgy érzem, hogy ő közelebb jutott a siker eléréséhez, mint én. A következőket írja:

„Az első emlékem, hogy K. H. Mestert olyannak láttam, amilyennek soha azelőtt. Ő mindig, mindenekfölött sugárzónak tűnt a számomra, de most sokkal több volt ennél. Itt lent nem találok szavakat arra, hogy leírhasam dicsőségét, amelyben nirvánai tudatosságom első felfedezésében láttam őt. A fenséges és sugárzó szavak szegényesek ehhez. A vakító szó

talán alkalmasabb a kifejezésére, mert éppen csak egy pillanatra voltam lenyűgözve. Szinte szerettem volna elfátyolozni az arcomat, hogy ne lássam őt, és mégsem voltam képes levenni róla a tekintetemet, olyan kifürkészhetetlenül pompásnak mutatkozott. Ahogy később konstatáltam, csak a Király volt nála csodálatosabb, bár akkor én az ő dicsőségénél nagyobbat nem tudtam volna elképzelni.”

„Összeszedem minden bátorságomat. Úgy érzem, mintha azt mondaná nekem: „Üdvözöllek egy új királyságban, amelyet meg kell tanulnod meghódítani.” Az ő erejében kibontakozik a tudatom, és mintha küszöbön lépnék át, belépek a Nirvánába. A szavak és kifejezések – legyenek azok bármilyen szépek és fenségesek is – szinte megszeháttartóznak, amikor az ottani állapotokat igyekeznek leírni. Még e magas szint első meg tapasztalásának leghalványabb árnyalata is jelentéktelenné alacsonyítja le az összes többi világ minden élményét, kivéve az Egyetlen Beavató színe elé történő járulásunkat. Visszaidézem, amikor először pillantottam meg a buddhikus síkot a Nagy Fehér Testvériség soraiba való felvételem alkalmával. A mai napig emlékszem akkori csodálkozásomra, ahogy a Mestert buddhikus testében megpillantottam. És tökéletesen emlékszem a következő napokra jellemző, minddel (például fákkal és virágokkal) való egység csodálatos érzésére. Arra, hogy velük együtt érzek, szenvedek és örülök, továbbá velük és bennük növekszem. Vissza tudom idézni korszakokon átívelő barátom – kauzális testem – levetését is. És jól emlékszem arra az élénk és megrázó ellentétre, amely az új birodalomba való betekintés előtti és utáni pillanat között mutatkozott.”

„Most azonban a Mester olyan valakinek tűnik számomra, mint akit soha azelőtt nem ismertem, és aki annak a királyságnak a dicsőségébe öltözött, amelybe kisgyermekként lépek be. Az új tudatosság körül fog engem, és az én világom egy pillanat alatt megtelik új, különös és dicsőséges értékekkel. Minden egészen és abszolút módon más, de

mégis ugyanaz. Egy új isteniség nyílik meg a szemem látára, és új értelmet és célt tár elém. A dicsőséges buddhikus egység valamilyen csodálatos módon egy káprázatosabb és hatalmasabb állapotba olvad bele. Van valami, ami még az egységnél is igazabb és valóságosabb. Lehetetlennek tűnik, és mégis így van.”

„Milyen természetű az, amihez képest a buddhikus dicsőség is csak korlátozottság? Szavakat kell használnom, a szavak pedig rendkívül hatástalannak tűnnek. Csak azt tudom mondani, hogy ez a transzcendens fény dicsősége. Olyan fényvilág, amely Isten saját örökkévalóságának képmása. Szemtől szemben állok az ő hatalmának makulátlan tükrevel és jóságának képével. A tükör és a képmás pedig a fény végtelen óceánja, amelynek részévé válok (bár bizonyos értelemben már voltam) az alacsonyabb síkokon való egyesülések apoteózisa (istenítése) által. Testvériség a külvilágban; egység a buddhikus síkon; transzcendens fény a Nirvánában.”

„Ez a transzcendens fény még a buddhikus egységnél is – amely eddig a legcsodálatosabb ténynek tűnt az egész világon – közelebb áll a valósághoz. Világosság a kezdet; világosság az Ösvény; világosság a jövő. Isten azt mondta: „Legyen világosság”, és lett leírhatatlan fényesség. Bármilyen szép is a világosság a világban, csak a diadalmas fényözön – amely a valóság ezen szintjein tündököl – halvány és erőtlenséggel (a jelzők helyénvalóknak tűnnek) képe. Ez a Napnak a fénye, mielőtt leszálna az általunk ismert formákba. Maga a formától megtisztított fény. Az a fény, amely a forma élete. Ez a mindig jelenlévő „halhatatlanság jelzése”, a mostban megnyilvánuló, mégis örökkévaló jövő. Értelmezhető az általunk ismert fény egy (itt tudatosan használom a határozatlan névelőt) apoteózisa és lényegeként is. A nirvánai síkon a legcsodálatosabb hajnal minden dicsősége (és az ember úgy érzi, semmi sem lehet káprázatosabb egy tökéletes keleti hajnalnál) a déli napon gyönyörűen kiteljesedik és tökéletesedik.”

„Az Isten fény; a fény Isten; az ember fény; minden fény. Ezek az ősi egyiptomi megállapítások új értelmet nyertek: „Keressétek a fényt! Kövessétek a világosságot! Vegyétek észre a mindenben benne lüktető isteni fényt, és tanuljatok meg egységben élni vele.” Nézem a világot, és azt a fény kifejezéseiben látom. Istenfényt látok emberfényben, sziklafényben, fafényben és teremtményfényben megnyilvánulni. Minden fény vakító ragyogás a középpontban, amely színessé válik, ahogyan minden irányba szétsugárzik. A vakító dicsfény – az Istenfény – a jövő lángoló magja minden entitásban, minden birodalomban. A fénymag pedig a spektrum színeire bontja a fehérségét (ez a szó helytelennek tűnik, a világosság viszont esetlennek).”

„A természet minden birodalmában hét nagy mezsgyét képeznek a színek, és mindegyik ösvény eleje olyan lehetőségeket rejteget, amelyek végül dicsőséges gyümölcsökké bontakoznak ki. Látom a gyémántot, a rubint, a smaragdot és a zafírt – az ásványország királyait – színeik tökéletességében pompázni. Mégis alul bebörtönözve léteznek ezek a dicsőségek, hogy azután a fejlődési folyamat során lassan felszabadulva szabadon tündököljenek a királyság ékköveiként. Majd a szabadok újra bebörtönzésre kerülnek, hogy még hatalmasabb és ragyogóbb szabadságot érjenek el.”

„A Nirvánát jelképező mozdulatlan villámlásban megfürödvé, mindenben a bebörtönzött villámokat érzékelem. Látom a tompa fényt – a vadembert; észlelem a tiszta fényt – a fejlett embert; és érzékelem a dicsőséges fényt – az emberfölkötti embert, a Mestert. Mindenhol színeket látok az átalakulás, a megdicsőülés és a transzcendencia folyamatában. Sehhol sem tapasztalok feketeséget (a fény tagadásának értelmében). Isten azt mondta: „Legyen világosság!” – és mindenütt lett világosság. Az ő fényessége még a mi sötétségünket is átragyogja.”

„Mi a Nirvána? Az isteni fény. Talán csak egy pillanatra tudom megérinteni a legmélyebb és legsűrűbb rétegeit. Itt lent

még ezt a dicsőséget sem vagyok képes felfogni, de a Földre visszatérve a valóság új érzékelését hagyja bennem. Egy lépéssel közelebb kerülök a valósághoz. Nagyobb bajtársiasság van a világban, mint gondoltam – egy mélyebb azonosság, egy dicsőbb eredet, egy magasságosabb út és egy dicsőségesebb cél. Körülöttünk mindenütt és mindenkor Isten Napfény Hírnökei vannak. Minden szín az ő szavát és hangját szólaltatja meg. Minden forma az ő célját lélegzi. Ahogy – a napfény porszemeként, és mégis részeként – feltekintek a Napra, saját isteni mivoltom jelét, és végső megvalósulásom megtestesült ígéretét látom. Amilyen a Nap Urunk, olyanná válunk mi is, mert ő így akarta.”

„A fény beszéd, gondolat, öltözék és test. Egy fényvillanás egy egész filozófiát közvetít számunkra.”

„A fény a Nap akarata, bölcsessége és szeretete. A könyvekben a Nirvánát rendszerint a boldogsággal azonosítják. Én viszont ennél végtelenül többnek gondolom, még a legszélső hatáiról nézve is. Elég csupán egyszer rápillantanom, és minden újjá alakul bennem, és rajtam kívül. Teljesen átváltozom, és úgy tűnik, hogy körülöttem minden egy átértékelési folyamaton megy keresztül. Most valóban minden sokkal többet jelent számomra, mint azelőtt. Az összes birodalom összes tárgya sokkal inkább a valóság árnyékának tűnik, mint valóságnak, mivel tökéletesen érzékelem a fény minden visszatükröződésének gyengeségét és elégtelenségét. Azelőtt nem voltam ezzel tisztában. És mégis, ugyanannyira igaz az is, hogy itt minden objektum hatványozottan igazibb, és sokkal kevésbé a valóság árnyéka, mint gondoltam. Látom a forma jelentette börtönt, és észlelem az árnyékokat. Látom az Örök Fény kibontakozó tündöklését, és érzékelem a valót. A nirvánai világhoz képest az összes többi birodalom csupán árnyékvilág. Pedig éppen a nirvánai királyság miatt tűnik valóságosabbnak a többi világ, mert most már látom Isten szándékának mindenre ráhelyezett pecsétjét, és mindent sokkal mélyebben kell tisztelnem, mint korábban.”

„A filozófusok a tiszta létezésről beszélnek. Úgy tűnik, képes vagyok érzékelni, hogy milyen lehet az igazán tiszta lét, de nem azért, mert kapcsolatba léptem vele, hanem azért, mert kontaktusba kerültem azzal, ami kevésbé hiányzik hozzá, mint az összes eddig tapasztalt tudatállapot.”

Mennyire igaz, hogy a nyelv ebben az esetben elrejt a gondolatot és a jelentést. Nirvánai nyelvre van szükségem ahhoz, hogy átadhassam a nirvánai dolgok értelmét. Ahogy Myers olyan szépen mondta:

„Ó, ha elmondhatnám, biztosan elhinnéd!

Ó, csak azt mondanám, amit láttam!

Hogyan mondjam el, vagy hogyan ismerheted meg?

Hogyan, amíg ő el nem visz téged oda, ahol voltam?”

A jeles szerzővel szemben méltányos bevallani, hogy a fenti idézet csupán szétválasztott kivonatok sorozata. Nyomatékosan ajánlom olvasóimnak, hogy figyelmesen tanulmányozzák a szóban forgó sorokat tartalmazó könyvet.

Ananda M. buddhista szerzetes Az Áryák Bölcsessége (The Wisdom of the Aryas) című könyvében a következőket írja a nirvánai világról:

„A Nirvána szó szerinti jelentése: „elfűjni”. Mint amikor kialszik a lámpa lángja, ha elfűjják. De ti – akik végig követtetek a témával kapcsolatos eddigi okfejtéseinket – megértitek, hogy milyen nagy tévedésben vannak azok, akik a Nirvánát a pusztá megsemmisüléssel azonosítják. A vágy, a szenvedély és az önámítás megsemmisülése – kizárólag ebben az egy értelemben valóban megsemmisülést takar. Amikor azonban pozitív szavakkal próbáljuk jelentését kifejezni, akkor leküzdhetetlen nehézségekbe ütközünk. Nevezetesen abba, hogy minden pozitív meghatározásunk szükségszerűen az általunk ismert élethez, az emberi gondolkodáshoz kötődik. Itt viszont

arról beszélünk, ami minden élet fölött áll, arról az igazi célról, amely felé minden élet törekszik...”

„A tanult buddhista számára a Nirvána a végsőt, a felettit (túlvilágot), az élet igazi célját jelenti – egy olyan állapotot, amely alapvetően különbözik az általunk ismert én-álom fel-tételes és állandóan változó lététől, és nemcsak minden meg-nevezés és leírás felett áll, hanem még a gondolatot is messze meghaladja. És mégis – amiben az árják bölcsességének azon csodája és nagysága rejlik, amelyben a legnagyobb árja az ember önmaga által teremtetett kötöttségéből való felszabadítása érdekében részesült – ez a minden gondolati felfogást megha-ladó dicsőség és béke, amely a küzdelmes létezés igazi célja, és a legközelebbi tudatunknál is közelebb áll hozzánk. Éppen úgy, ahogyan az igazán értő egyén számára a Nirvána az el-képzелhető legcsodálatosabb álmánál is drágább. Felülmúlja a Hold és a Nap minden dicsőségét, és végtelenül meghaladja a tudatos létezés csillagfényes magasságát, és a mindent át-karoló éter mélységeit, ahol ezeknek a világegyetemeknek a határtalan otthonuk van. A Nirvána végtelen távolságra lebeg a legnagyobb magasságok fölött, ahonnan a gondolat hasztalan szárnycsapkodással úgy esik le, mint valamely eltévedt madár, amely addig-addig emelkedett, amíg a megritkult levegő már nem bírta tovább fenntartani. Még annál a gondolatnál is ma-gasabban áll, amelyre épp most gondolunk, és magasabb annál a tudatosságnál is, amely egy múló pillanatban minden, amit valóban önmagunknak nevezhetünk.”

„Önzetlenül élni, és önzetlenül meghalni – nem keresve ju-talmat, csak a nagyobb élet szolgálatát; nem reménykedve a magas mennyországban és a végtelen boldogságban, csupán minden nap önzetlenebbé válni – ez az a lecke, amely egy-formán áthatja a Mester életét és tanítását. Ezáltal végre béke szállhat minden életre!”

Dr. Besant erre a tárgyra vonatkozóan egy nemrég tartott előadásában ezeket mondta:

„A buddhista filozófiában Gautama Buddha Urunknak van egy csodálatos mondata, amelyben emberi nyelven (érthetően) próbálja meg a nirvánai minőséget megfogalmazni. Ez az omnizus mondat megtalálható a Dhammapada kínai fordításában, a kínai kiadást pedig Trübner Keleti Sorozatában (Trübner' s Oriental Series) fordították le angolra. Az Úr Buddha kijelenti, hogy a Nirvána nélkül semmi sem létezhetne. Gondolatait különféle kifejezésekkel igyekszik alátámasztani. Értekezik a teremtetlenről, majd összekapcsolja vele a teremtetten. Elmélkedik a valóságról, azután összeköti azt a valótlanlannal. Mindezt úgy foglalja össze, hogy a Nirvána létezik, és ha nem így volna, akkor semmi más sem lehetne. Ez egy arra irányuló próbálkozás (ha teljes tisztelettel annak nevezhető), hogy kifejezze a kifejezhetetlent. Azt sugallja, hogy ha nem volna teremtetlen, láthatatlan és valóságos, akkor az univerzum sem létezhetne. Itt utalást találunk arra vonatkozóan, hogy a Nirvána teljesség (betöltött térség, plenum), nem pedig üresség. Ezt a gondolatot alaposan rögzítenünk kell az elménkben, amikor a nagy filozófiai rendszereket tanulmányozzuk. Az ott használt kifejezések ugyanis gyakran ürességre hivatkoznak. Innen ered a nyugati megsemmisülés értelmezés. Ha a nirvánai állapotot teljességnek gondoljuk, akkor felfogjuk, hogy a tudatosság egyre jobban kiterjed anélkül, hogy teljesen elveszítené az önazonosság érzetét. Ha képesek volnánk egy kör középpontjára gondolni, annak kerülete nélkül, akkor meglátnánk az igazságot is.”

Az az ember, aki egyszer már felismerte ezt a csodálatos egységet, soha többé nem tudja azt elfelejteni, és már soha nem lehet olyan, mint azelőtt volt. Mert bármennyire mélyen is beburkolja magát az alsóbbrendű teste fátylaiba, hogy másokat segítsen és megmentsen, és bármilyen szorosan legyen is az anyag keresztjéhez kötve, elrekesztve, bezárva és korlátok közé szorítva, azt soha nem felejtethi el, hogy látta a Királyt az ő tökéletes szépségében, és hogy észlelte ezt a távoli birodalmat, amely nagyon messze, de mégis (ha képesek volnánk felismerni) olyan közel és bennünk van állandóan, ugyanis

a Nirvána eléréséhez nem kell elutaznunk valamilyen távoli mennyországba, hanem csak a tudatunkat kell dicsősége előtt megnyitnunk. Ahogy az Úr Buddha mondta egykor: „Ne panaszkodjatok, ne sírjatok és ne könyörögjete, hanem nyissátok ki szemeiteket és lássatok, mert a fény körülöttetek van, és olyan csodálatos, olyan gyönyörű, és olyan messze túlmutat mindenben, amiről az emberek valaha is álmodtak, és amiért valaha is imádkoztak, és ez mindörökké tart.”

„Az ország, amely nagyon távol van.” Ez Ézsaiás próféta szavainak idézése, amely különös módon egy félrefordítás eredménye. Ézsaiás ugyanis nem egy távoli országról, hanem „a nagy távolságok országáról” beszélt, amely egy egészen más, és nagyon szép fogalom. Azt sugallja, hogy a prófétának volt némi tapasztalata ezekről a magasabb síkokról, és gondolataiban összehasonlította a csillagokkal tarkított égi mezők pompáját azokkal a szűk katakombákkal, amelyeken keresztül a földön vánszorgunk. Mert ilyen az életünk a magasabb rendű létezéshez hasonlítva, azaz vak küszás sötét és félreeső utakon egy ragyogó, céltudatos élethez képest, amely az isteni akarat legteljesebb megvalósítása, és ami a benne lakók akaratán keresztül lelkesedik és munkálkodik.

AZ ARHAT MUNKÁJA

Hatalmas munka áll az arhat előtt. Fel kell másznia az emberi létsíkok legfelső magasságaira, miközben meg kell szabadulnia a tíz nagy bilincs közül a maradék öt béklyótól, amelyek a következők:

6. Ruparaga – vágyakozás a forma szépsége vagy a formában való fizikai létezés után, beleértve a mennyei világot is.

7. Aruparaga – vágyakozás a forma nélküli élet után.

8. Mano – büszkeség, gőg.

9. Uddhachchha – izgatottság vagy ingerlékenység, annak lehetősége, hogy bármi megzavarjon bennünket.

10. Avijja – tudatlanság.

A hatodik és hetedik béklyó nemcsak a raga (vonzalom) gondolatát foglalja magában, hanem a dwesha (taszítás) fogalmát is. Ezeknek a bilincseknek a levetése olyan minőségű jellemet feltételez, amely megakadályozza, hogy az alacsonyabb formai vagy a magasabb és formátlan síkokon az arhatot bármi –ami a munkáját érinti – vonzerejével akár egy pillanatra is megtartsa, vagy kellemetlenségével taszítsa. A nyolcadik béklyó, a mano elvetésével az arhat megfelelkezik saját teljesítményének nagyságáról, és a hiúság lehetetlenné válik a számára, hiszen ezentúl szakadatlanul a fényben áll, és semmivel sem méri össze magát. Ezt követi a tökéletes és zavartalan nyugalom, szabadon hagyva minden tudás megszerzését, hogy igazán mindentudóvá váljon bolygóláncolatunkat illetően.

AZ ÖTÖDIK BEAVATÁS

A jelölt immár készen áll az ötödik – adeptusi – beavatására. Miután „teljesítette célját, és elérte a legmagasabb emberi minőséget”, most utolsó lépésként abszolválja a Felsőbbrendű Ember fokozatát. A buddhisták szinonim elnevezése asekha, akinek (a szó jelentése szerint) nincs több tanulnivalója, mivel a természet emberi birodalmának összes lehetőségét kimerítette. A hinduk ugyanerre a szintre a jivanmukta megnevezést alkalmazzák, amely szó szerinti jelentése „felszabadult élet”. Egy igazán szabad létezés, de nem valamilyen különálló függetlenség folytán, hanem azért, mert akarata egy az egyetemes akarattal, az egyetlen Egy akaratával. Ő mindig a Nirvána fényében ragyog. Még éber tudatában is, amikor fizikai testében a Földön tartózkodik. És akkor is, amikor ebből a testből magasabbra, a monádi síkra emelke-

dik, és nemcsak a szavainkon, hanem a gondolatainkon is túl. Most olvassuk ismét az Úr Buddha szavait:

„Ne szavakkal mérd

A Mérhetetlent; és ne süllyeszd a gondolatfüzért

A végtelenbe. Aki kérdez, téved.

Aki válaszol, ő is téved. Ne mondj semmit!”

A keresztény szimbolikában Jézus Krisztus mennybemenetele és a Szentlélek leszállása az adeptusság elérését jelképezi, mert az Adeptus egyértelműen az emberiség fölé, a Földön túlra emelkedik, de ha úgy óhajtja, Krisztushoz hasonlóan akár vissza is térhet tanítani és segíteni. Amint felemelkedik, egygyé válik a Szentlélekkel, és új erejét a tanítványaira önti, miként Krisztus is lángnyelveket bocsátott le követőinek fejére, a Szentlélek kiadásának (pünkösöd) ünnepén. Ha egy pillantást vetünk az emberi princípiumokat bemutató, régebbi könyvekben található ábrákra, akkor azonnal láthatjuk a kapcsolatot a Logosz praktikus kozmikus síkon és az ember lelkében történő megnyilvánulásai között. Felismerjük, hogy a hármas atma, az ember háromszoros szelleme a nirvánai vagy szellemi-spirituális sík alsó részén fekszik, és hogy a harmadik személy, a Szentlélek Isten legalacsonyabb megnyilvánulása ugyanezen sík felső részén található. Az Adeptus ezen a szinten egygyé válik a Szentlélekkel, és ez az igazi magyarázata a keresztény pünkösödnek, a Szentlélek ünnepének. Az asekha (felsőbbrendű ember) a Szentlélekkel való szoros egysége miatt vehet fel tanítványokat, míg az arhat, bár sokat kell tanítania, valójában mégiscsak egy Adeptus vezetése alatt dolgozik. Az Adeptus előírásait teljesíti a fizikai világban, de ő maga közvetlenül nem fogadhat el tanítványokat, mert még nincs különleges kapcsolata a Szentlélekkel.

AZ ADEPTUSSÁGON TÚL

Az adeptusi beavatás felett közvetlenül a chohani áll, és sorban követik egymást az egyre magasabb rendű beavatások, amelyekről az okkult hierarchiáról szóló fejezetben fogok beszélni. A létra a fény felhőibe nyúlik, ahová még csak kevesen tudtak behatolni, és amikor megkérdezzük a nálunk magasabban álló, és végtelenül többet tudó testvéreinket, csak annyit tudnak mondani, hogy a létra az ő látókörükön is túlnő. Ők nálunk sokkal több lépcsőfokot ismernek, de a lépcsőzet még ezeknél is tovább terjed, előre és felfelé, a dicsőség elképzelhetetlen magasságaiba, és senki sem ismeri a végét.

Bár a fenti sorok pontosan megfelelnek az igazságnak – hogy egyikünk sem láthatja a létra végét, és hogy a hierarchia magasabb fokain állók munkája szinte felfoghatatlan a számunkra –, mégis szeretném tökéletesen világossá tenni, hogy létezésük és munkájuk ugyanolyan (vagy még inkább) valóságos és határozott, mint bármi más a világon, és hogy a legcsekélyebb homályosság sincs e Nagy Lényekről alkotott elképzeléseinkben. Noha munkájának magasabb rendű részéről csak keveset tudok, sok éven át folyamatosan, szinte naponta volt szerencsém látni a Bodhisattva tevékenységét, és nagyon sokszor láttam a Világ Urát is az ő csodálatos és felfoghatatlan létezésében. Ennélfogva ők számomra ugyanolyan valóságos emberek, mint bármelyik ismerősem, és olyan biztos vagyok a létezésükben, amennyire csak lehet, és némi rálátásom arra a szerepkörre is van, amit a világban betöltenek.

A Nagy Lényekre vonatkozó állításaim valóságában teljesen biztos vagyok, és mégsem vagyok képes megmagyarázni azokat, sőt az általuk végzett munka kis töredékénél nem is tudok többet megérteni. Láttam Dhyan Chohanokat, bolygószelemeket és nagyköveteket más naprendszeréből, és teljeskörű tudomással bírok létezésükről és transzcendens dicsőségükről, de egyáltalán nem tudom, hogy miben is rejlik az ő óriási életművük. Magam is láttam a Naprendszer Logoszáat. Láttam őt

társai között megnyilvánulni, és hasonló rangú testvérei bizonyosan milliószor többnek érzékelik őt az általam benne látott kimondhatatlan nagyszerűségénél. Ahogy Arjuna a Bhagavad Gitában látta az isteni formát, úgy láttam én is, minden kétséget kizáróan. És rögzíteni akarom bizonyosságomat, hogy az itt leírtak igazak. Tudom, hogy ezzel sok gúnyolódásnak teszem ki magamat, és az emberek azt fogják kérdezni: „Ki vagy te, hogy ezeket állítod?” De én láttam, és részemről gyávaság volna a tanúságtétel megtagadása.

Többször kijelentettem, szóban és írásban is, hogy nem kívánom, hogy bárki az én állításaimra alapozza a teozófiába vetett hitét. Úgy gondolom, hogy mindenkinek magának kell tanulmányoznia a rendszert, és így kell levonnia a saját következtetéseit. Mivel bármely tan elfogadásának alapvető oka vagy abban rejlik, hogy azt az egyén saját tapasztalatai támasztják alá, vagy abban, hogy az összes rendelkezésre álló hipotézis közül azt találja a legészszerűbbnek. De ez semmiképpen sem változtat azon a tényen, hogy bizonyítékokat kell szolgáltatnom azoknak, akik erre kellő nyitottságot mutatnak. Azokat a bizonyítékokat, amelyeket ebben és más könyvekben tárok eléjük. Mi, akik a huszadik században a teozófiáról írunk, teljes mértékben megerősíthetjük Szent János közel kétezer évvel ezelőtti egyértelmű kijelentését:

„Azt, ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit a szemünkkel láttunk, amit megszemléltünk és saját kezünkkel érintettünk ... amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek.” (János I. levele 1. és 3. vers.)

Mi, akik láttunk, tanúbizonyságot teszünk, hogy a világ elfogadja-e tanúságtételünket, vagy sem, az számunkra csekély jelentőséggel bír.

„Aki egyszer megérzi a Legmagasabb Szellemét,

Az többé nem tudja megzavarni, és nem képes benne kételkedni vagy őt megtagadni.

Bizony, egy hangon, ó világ, bár te tagadod,
Állj azon az oldalon, mert ezen az oldalon én vagyok.”
(Myers professzor Szent Pál című költeményéből.)

A HÉT ÚT

Közvetlenül az aseksza beavatás után a magasabb Ösvény hét nagy útra ágazódik, amelyek közül az Adeptusnak választania kell, és e tárgyra vonatkozóan az a leghelyesebb, ha az Ember: Honnan, Hogyan és Hová? (Man: Whence, How and Whither?) című könyvből idézek:

„Amikor az ember átjut az emberi birodalmon, és felszabadult lélekként emberfeletti életének küszöbén áll, akkor hét út nyílik meg előtte, hogy azok közül válasszon. Ezek a következők: 1.) A mi tudásunkat messze meghaladó tevékenységekkel beléphet a Nirvána boldogító mindentudásába és mindenhatóságába, hogy esetleg egy jövőbeli világban avatarává vagy isteni megtestesüléssé váljon. Ezt néha úgy mondják, hogy „felölti dharmakaya öltönyét”. 2.) Beléphet a „szellemi korszakba”. Ennek a kifejezésnek többértelmű jelentése van, és ezek közé tartozik valószínűleg az is, hogy „felveszi sambhogakaya ruháját”. 3.) Részese lehet a szellemi erők azon kincstárának, amelyhez a Logosz segítői sikeres munkájuk érdekében járulnak, „magukra öltve a nirmanakaya öltözetét”. 4.) Tagja maradhat annak az Okkult Hierarchiának, amely kormányozza és őrzi azt a világot, amelyben elérte a tökéletességet. 5.) Átmehet a legközelebbi láncolathoz, hogy annak formai felépítésében segítsen. 6.) Beléphet az angyalok vagy dévák ragyogó fejlődésébe. 7.) És végül felajánlhatja magát a Logosz közvetlen szolgálatára, hogy őt – mint szolgáját vagy hírnökét – a Naprendszer bármelyik részében foglalkoztassa. Ezen az úton az Adeptus legfőbb feladata a Logosz akaratának végrehajtása az általa irányított rendszerben. Ahogy egy tábor-

noknak megvan a maga vezérkara, amely továbbítja rendelkezéseit a harcmező bármelyik részére, úgy képezik a hetedik utat választó Adeptusok is a Logosz vezérkarát. Ők a Logosz „szolgái, akik az ő elvárásait teljesítik”. Úgy tűnik, hogy ez a rendkívül nehéz út igényli a legnagyobb áldozatot az Adeptustól, éppen ezért nagy kitüntetésnek tekintik ezt a lehetőséget.

A vezérkar tagjai nem rendelkeznek fizikai testtel, de a kriyashakti – „teremtő erő” – révén képesek készíteni maguknak annak az égitestnek az anyagából, ahol éppen tartózkodnak. A vezérkarban – az Adeptustól felfelé – nagyon különböző szintű lények vannak.

A dharmakaya köntöst felvevő egyén visszavonul a mo-nádba, és még a nirvánai atomját is ledobja. A sambhogakaya viszont megtartja a nirvánai atomját, és hármas szellemként mutatkozik. A nirmanakaya pedig megőrzi kauzális testét és az állandó atomokat is, amelyeket evolúciója során végig hordozott. Ezáltal bármely pillanatban materializálódhat körülöttük mentális, asztrális és fizikai testek formájában. Határozottan megőrzi kapcsolatát a világgal, ahonnan jött, hogy elláthassa azt a tározót, amelyből szellemi erő árad erre az univerzumra. A Csend Hangja (The Voice of the Silence) című könyvben olvasható, hogy a nirmanakaya egy olyan védőfalat képez, amely megóvjá a világot a további és sokkal nagyobb nyomorúságtól és bánattól. Akik nem értik e szavak belső értelmét, azt hihetik, hogy a baj és nyomor kívülről árad a világra, amit azután ezek a Nagy Lények igyekeznek elhárítani. Ez azonban egyáltalán nincs így, ugyanis a világ minden szenvedése a szenvedőktől származik. Minden ember saját maga törvényhozója, mindenki maga ítéli el vagy jutalmazza meg önmagát. A nirmanakaya kötelessége, hogy a szellemi erők óriási tárházával álljon készen az emberek megsegítésére. Ők folyamatosan termelik ezt az erőt, nem tartva meg belőle a maguk számára semmit, hanem mindent a Testvériség rendelkezésére bocsátanak, hogy így segítsenek a világ nehéz terhét felemelni.

Látható tehát, hogy az adeptusságot elnyerők közül – az Okkult Hierarchia tagjaként – viszonylag kevesen maradnak itt a Földön. Ők és a munkájuk számunkra életbevágó fontossággal bírnak, ezért a könyv hátralévő fejezeteit ennek a témának szenteljük.

IV. RÉSZ

A HIERARCHIA

XI. FEJEZET

A MESTEREK MUNKÁJA

ÁTTEKINTÉS

Az imént fejtettem ki, hogy az adeptusságot elérő emberi lények közül az Okkult Hierarchia tagjaként csak kevesen maradnak a Földön, hogy itt Isten tervével összhangban előmozdítsák az élet fejlődését. Jelenleg mintegy ötven-hatvan ilyen elkötelezett Adeptus van, akik általános munkájáról elnökünk a következőket írta a Mesterekről szóló értekezésében:

„Számptalan módon segítik az emberiség fejlődését. A legmagasabb szférából fényt és életet árasztanak az egész világra, amelyet olyan szabadon, mint a napsütést, befogadhatnak és asszimilálhatnak mindazok, akik erre fogékonyak. Ahogy a fizikai világot a Napban koncentrálódó Isteni Élet élteti, úgy a spirituális világot is ugyanez az élet tartja fenn, az Okkult Hierarchiában összpontosulva. A vallásokhoz speciálisan kötődő Mesterek – azokat mintegy tározóként használva, és szellemi energiával megtöltve – a spirituális erőt megfelelően kijelölt „kegyelmi eszközökön” keresztül osztják szét az egyes vallások hívei között. A nagy szellemi munka során a Mesterek magas intellektuális erővel bíró gondolatformákat küldenek szét, abból a célból, hogy azokat kellően fejlett emberek befogják, asszimilálják, és továbbítsák a világnak. A Mesterek ezen a magas szinten is tudatják kívánságaikat tanítványaikkal, és értesítik őket az elvégzendő feladatokról. Az alsó mentális világban zajló munka főként olyan gondolatformák generálását jelenti, amelyek befolyásolják a konkrét elmét, és azt a világ számára leghasznosabb irányok mentén vezetik. Ide tartozik a Mesterek azon tevékenysége is, hogy a mennyei világokban élőket tanításban részesítik. A Mesterek köztes vilá-

gokban végzett nagyszabású tevékenységei a következők: az úgynevezett halottak megsegítése, a fiatalabb tanulók tanításának általános irányítása és felügyelete, továbbá számtalan szükséghelyzetben segítség biztosítása. A fizikai világban az ő feladatukat képezi az események tendenciáinak figyelése, a rossz irányú áramlatok – amennyire a törvény engedi – korrekciója és közömbösítése, a fejlődést előmozdító és hátráltató erők folytonos kiegyensúlyozása, a jó erősítése és a rossz gyengítése. Az egyes nemzetek angyalaival is együttműködve úgy irányítják a szellemi erőket, ahogy mások az anyagot szabályozzák.”

A KERÜLETEK

Vegyük jobban szemügyre ezeket a feladatokat – amelyeket az imént röviden áttekintettünk – azzal a szélesebb látókörrrel, amely (többek között) elnökünket is világszerte elismert teozófussá tette. Bár az Adeptusok száma kevés, ők mégis úgy intézkedtek, hogy az egész világon egyetlen élet se maradjon figyelmükön kívül vagy akár elhanyagolva. Ezért a Földet különleges övezetekre osztották fel, valahogy úgy, ahogyan a régebbi országokban az egyház az egész területet plébániákra darabolta, amivel sikerült elérniük, hogy – lakóhelyétől függetlenül – minden ember óhatatlanul tartozik az így kialakított egyházközségek egyikéhez, amely lelki és néha testi szükségleteit is kielégíti. Az Adeptusok kerületei (egyházközségei) azonban nem vidéki körzetek vagy városrészek, hanem hatalmas országok, sőt egész kontinensek.

Az Adeptusok követik a világ jelenlegi megosztottságát. Ezért egyikük például Európát irányítja, egy másikuk pedig Indiáról gondoskodik, és hasonló módon került az egész világ felosztásra. Ezek a kerületek nem a mi földrajzi vagy politikai beosztásainkhoz igazodnak, ugyanis az Adeptusnak a maga területén tekintetbe kell vennie a fejlődés minden fokozatát és formáját – nemcsak a miénket, hanem az angyalok nagy biro-

dalmát, a különböző természeti szellemek osztályait, az alattunk található állatokat, növényeket és ásványokat, az elemi lények birodalmát, és még sok minden mást, amelyekről eddig semmit sem hallott az emberiség. Nem nehéz a felismerés, hogy rengeteg munka vár még ránk.

Az Adeptusok gyámságán kívül minden fajnak vagy országnak van egy támogató szelleme, dévája vagy őrangyala is, aki vigyáz rá, és segíti növekedését; és sok tekintetben megfelel a törzsi Istenség ősi felfogásának, bár ő ennél sokkal magasabb szinten áll. Ilyen volt például Pallas Athéné is.

A Logosz szolgálatában az ember fejlődése érdekében számos különböző hatásrendszer működik, és természetesen ezek mind ugyanabban az irányban, és egymással együttműködve funkcionálnak.

Soha nem szabad abba a hibába esnünk, hogy ezeknek a nagy erőknak tulajdonítsuk az egyes országokra néha rászakadó katasztrófákat, mint amilyen például a francia forradalom és a közelmúltbeli oroszországi felfordulások is voltak. Ezek kizárólag a népek vad szenvedélyeinek tulajdoníthatók, amelyek elszabadulnak, és építés helyett pusztítást okoznak. Ezek az esetek is jól szemléltetik azt a veszélyt, amelynek a demokráciával kísérletező Adeptusok és faji szellemek munkája ki van téve. A zsarnokság ugyan szörnyű gonoszsággal, és gyakran sok szenvedéssel is jár, de legalább van valamilyen ellenőrzés. A zsarnokságtól való megszabadulás nagy problémája az, hogy miképpen lehet ezt a társadalmi stabilitás és önkontroll elvesztése nélkül megtenni. Amikor ez elvész, sok egyén nem tudja emberi mivoltát a saját személyiségében a legfelsőbb szinten tartani, és a szenvedély felerősödik, a tömegek elszabadulnak, és a nép ki van téve annak, hogy nem kívánatos befolyások nagy hullámai szállják meg. A nemzeti védőangyal igyekszik irányítani a nép érzéseit, figyelemmel kíséri a tömegek lelkiállapotát, és szükség esetén hősi és hazafias tettekre ösztönzi őket, éppen úgy, ahogyan egy hadvezér

is előretörésre buzdítja embereit a csatatéren; de soha nem bánnik könnyelműen az életükkel, és nem hagyja figyelmen kívül szenvedéseiket, akárcsak egy bölcs tábornok.

ERŐELOSZTÁS

Az Adeptusok munkájának nagy része, ahogyan azt egy korábbi fejezetben már láttuk, a fizikai szintet messze meghaladó magasságokban zajlik, mivel saját erejüket és a nirmanakayák által feltöltött hatalmas tárházból származó erőt is szétárasztják. A világ karmája eredményezi, hogy ennek a felemelő erőnek egy bizonyos tömege mindig a rendelkezésükre áll. Még azok a hétköznapi emberek is, akik akaratukat az isteni akaratral összhangba hozzák (gondolataikat és érzéseiket az emberiség szolgálatára irányítják), valamicskét hozzáadnak ezen erőtartály tartalmához, és így kiváltságosként részesülnek a nagy áldozathozatalban. Ennek köszönhetően az emberiség egységként fejlődik, és a testvériség csodája lehetővé teszi, hogy mindenki sokkal nagyobb előrehaladást érjen el, mint amennyire teljesen egyedül egyébként képes lenne. Mindez szerves részét képezi a Logosz tervének, aki nyilvánvalóan a mi részvételünket is figyelembe vette. Tervezéskor valószínűleg így gondolkodott: „Amikor az én népem egy bizonyos szintre emelkedik, akkor majd elkezd értelmesen együttműködni velem, ezért úgy fogok intézkedni, hogy amikor eljutnak erre a pontra, képesek legyenek az én erőmből meríteni.” Így tehát a Logosz számít mindenkire.

A Testvériség a magasabb szinteken egységbe forr az egész emberiséggel, és az ő közvetítésével történik a nagy tartályból származó erő szétosztása az emberek számára. Az Adeptusok sugárzása a magasabb mentális síkon kivétel nélkül minden egóra rávetül, és így a lehető legnagyobb segítséget nyújtják a bennük lakozó élet kibontakozásához. Amely élet egy elpusztíthatatlan és növekedésre ítélt maghoz hasonlítható, mert a fejlődés ösereje, maga a Logosz rejlik igazi lényének szívé-

ben. Az emberben a növény már kikelt a talajból, és egyre magasabb rétegek felé törekszik. Fejlődése most nagymértékben az Okkult Hierarchia csatornáin keresztül érkező szellemi erő napfényének köszönhető. Ez az egyik lehetőség a fejlettebbek számára, hogy segítsék az alacsonyabb szinten lévőköt, miközben egyre inkább osztoznak az isteni természetben, az isteni tervnek megfelelően.

Az Adeptusok mindegyike, aki vállalta ezt a különleges munkát, egyszerre hatalmas számú – gyakran sok milliónyi – embert áraszt el erejével, és mégis ez a kiáradó energia (csodálatos módon) úgy idomul e milliók mindegyikéhez, mintha ő lenne a befolyásának egyetlen célpontja, és úgy tűnik, mintha az egész figyelem csupán erre az egy egóra összpontosulna.

Rendkívül nehéz mindezt a fizikai síkon megmagyarázni. A legkézenfekvőbb magyarázat szerint a Mesterek nirvánai tudatai olyan pontokat képeznek, amelyek egyszersmind az egész nirvánai világot is magukba zárják. Az adott Mester ezt a tudatot (pontot) különböző síkokra képes levinni, és egyfajta hatalmas buborékként kitágítani. Ennek a mérhetetlen gömbnek a külső részén helyezkednek el azok a kauzális testek, amelyekre az Adeptus hatni próbál. Teszi mindezt úgy, hogy a gömböt kitöltve minden egyén számára megjelenik. Így tölti meg életével emberek millióinak eszményképét, és így lesz számukra ő az eszményi Krisztus, Rama, Krishna, egy angyal vagy talán egy szellemi vezető.

Ez a munka teljesen más, mint a nagy egyházkerületek (plébániák) felügyelete. Tevékenysége során egy Mester főként az olyan típusú emberekre fordítja a figyelmét, akiknek evolúciója az ő saját fejlődési vonalán megy végbe, noha a legtöbben közülük természetesen semmit sem tudnak közreműködéséről. Mivel a Mestereknek sok egészen különleges esetet is kezelniük kell, ezért időnként a munka egy részét dévákra bízzák, akiknek – bizonyos jól meghatározott keretek között – elég nagy szabadságot adnak. A dévák pedig természetszemleket

alkalmaznak, és sokféle gondolatformát alkotnak, ennél fogva munkájuk széles tevékenységi területet ölel fel.

AZ ÁHÍTAT FELHASZNÁLÁSA

A Szentségek Tudománya (The Science of the Sacraments) című munkámban már elmagyaráztam, hogyan használják fel a Nagy Lények a vallások szertartásait arra a célra, hogy az alacsonyabb síkokon erejüket a világra árásszák, és ezáltal a lehető legtöbb emberben siettessék a képességeiknek megfelelő szellemi növekedést. Természetesen mindez nem csupán vallásos szertartások keretei között történik, a Testvériség ugyanis minden kínálkozó alkalmat felhasznál. Valahányszor olyan emberek gyűlnek össze, akik valamennyien az áhítat befolyása alatt éppen nemesebb és magasabb rendű gondolatokba merülnek, nos az ilyen összejövetelek ideális lehetőségeket kínálnak az Adeptusok számára; amelyekkel ők sebtében élni is fognak, mivel ezek olyan gyújtópontokat képeznek, amik szellemi befolyásuk vezetékeként szolgálhatnak. Amikor az emberek szétszórta élnék otthonaikban, akkor olyan különálló csatornákhöz hasonlóak, amelyek mindegyikén csak kevés erő tud áthatolni; de ha egy összejövétel alkalmából egybegyűlnek, akkor mintha egyfajta csővé egyesülnének, amelyen keresztül az áldás sokkal nagyobb áradata ömlik le, mint amekkora a különálló vezetékeken keresztül tudna leereszkedni.

Benares szent városában milliónyi zarándokot láttam együtt, sokan közülük kétségtelenül tudatlanok és babonások voltak, de mindegyiküket elöntötte az áhítat, és egész lényükkel egy cél felé irányultak. Szinte felmérhetetlen az ilyen tömeg által generált odaadó érzések volumene, és az Adeptusok sohasem mulasztanak el egy ilyen lehetőséget, hogy azt fel ne használják valami jóra. Természetesen vitán fülül áll, hogy hasonló számú, és ugyanilyen lelkes, de intelligens ember lényegesen nagyobb és olyan erőt tud kifejteni, amely az előbbinél magasabb világban képes tevékenykedni.

Viszont egy pillanatra se essünk abba a hibába, hogy lebecsüljük egy tudatlan, ámde fanatikus embercsoport által gerjesztett hatalmas mennyiségű energia értékét. A Testvériség tagjai csodás képességgel bírnak a jó és a rossz különválasztására, pontosabban, a nagy tömegű rossz közül a legkisebb jóra fordítható erőt is képesek kivonni.

Gyakran előfordul, hogy a legintenzívebb áhítat keserű szektás érzelmekkel társul. Ilyen esetekben az Adeptus kivonja és felhasználja az odaadó érzések minden egyes részecskéjét, egyszerűen semmibe véve és kihagyva a vad gyűlöletet, amelyet mi az áhítat egy részének képzelünk. Ezért a leginkább nemkívánatos tulajdonságokkal rendelkező emberek is teremtenek bizonyos mennyiségű jó karmát, bár tagadhatatlan, hogy ez a képességük nagymértékben fokozódna, ha megsza-
badulnának szerencsétlen tulajdonságaiktól.

Egy olyan város, mint Benares, mindig hatalmas erőközpontot képvisel, még az éves zarándoklatoktól eltekintve is. Benares a szent helyek és ereklyék városa, amelyeket az Adeptusok szintén vezetékként használnak, és ugyanez vonatkozik a világon minden hasonló dologra. Vegyünk például egy olyan helyet, ahol az összes vallás nagy szentjeinek ereklyéit őrzik. Ha az ereklye valódi, akkor – mivel egy arra érdemes, méltó emberhez fűzi kapcsolat – adott mennyiségű erős mágnesesség sugárzik belőle, és ezért egy erőáramlatot rajta keresztül átküldve felhasználható az őt tisztelők megáldására. Sok esetben azonban az ereklye nem valódi. Noha ez számunkra igen fontos körülménynek tűnhet, a valóságban azonban sokkal kisebb a jelentősége, mint azt gondolnánk. Ugyanis, ha az emberek hosszú időn keresztül az áhítat egy központját hozzák létre körülötte, akkor a Testvériség már önmagában ezért a tényért is hasonló hatékonysággal tudja azt hasznosítani, mintha egy valódi ereklye lenne. Az emberek valóságot érintő tévedése nem befolyásolja a relikvia hasznosságát, hiszen odaadásuk őszinte, és ez az, ami igazán fontos. Ha ezt jobban megértenék, akkor önvizsgálatra kényszerülnének azok a meggondolatlan

emberek, akik hajlamosak nevetségessé tenni az olasz vagy spanyol katolikus parasztok babonáit, vagy lenézni az indiai kulikat, mert olyan szentélyek előtt tisztelegnek, amelyek nyilvánvalóan nem azok, amiknek hiszik. Kétségtelen, hogy az igazság jobb, mint a tévedés, de emlékeztetnünk kell arra is, hogy a tudatlanoktól nem szerencsés mindaddig elszakítani odaadásuk tárgyait, amíg nem válnak képessé magasabb szintekre emelkedni. Az ilyen képrombolás (ikonoklasztázia) csak szegényebbé teszi a világot, mert nemcsak az áhítatot rombolja le, hanem a Mesterek erejének hasznos csatornáit is elzárhatja.

Emellett nyilvánvalóan lehetetlen egy kellő ismeretekkel nem rendelkező parasztnak megítélnie egy ereklye valóságát, és nagyon méltánytalan lenne, ha jó szándékkal és szívének teljes ártatlanságával kiöntött áhítatának hatása olyasmitől függene, amiről neki nem lehet tudomása. A valóságok nagy világában az eseményeket soha nem irányítják ilyen rosszul. Az igazi odaadás teljes és szívből jövő választ nyer, akár valódi, akár hamis az a tárgy, amely köré összpontosul. Maga az áhítat az igazi és egyetlen fontos tényező, ami számít, amelynek meg kell kapnia – és mindig meg is kapja – a megérdemelt viszonzást. A feltételezett ereklye csupán egy pont, amelyre az áhítat összpontosul, és egy képzeletbeli pont éppen olyan alkalmas erre, mint bármi más.

A TANÍTVÁNYOK MUNKÁJA

Már említettem, hogy a Mesterek tanítványai egyben tanoncok is, akik alacsonyabb szinteken az erő közvetítőiként szolgálnak, és ezen kívül sokféle munkát végeznek a civilizáció és az emberi kultúra minden ágában, amelyek mindegyike az Adeptusok feladatai közé tartozik. A munka nagy részét azok végzik, akik a tanítványoktól inspirációt vagy buzdítást kapnak, továbbá az általuk létrehozott vagy befolyásolt különféle társaságok és szervezetek. E hatások nélkül az emberiség igazán szegényebb volna, bár a népesség döntő többsége keve-

set tud valódi gazdagságának forrásáról. Maguk az Adeptusok nem fordulhatnak el magasabb rendű munkájuktól, hogy elvégezzék ezeket az alacsonyabb és könnyebb feladatokat, mert ha ezt tennék, az egész evolúciós gépezet akadozna.

Az emberek néha megkérdézik, hogy ezek a Nagy Lények miért nem írtak például könyveket. Bizonyára elfelejtik, hogy az Adeptusok a világ evolúcióján munkálkodnak, amit aligha hanyagolhatnak el azért, hogy az embereket információval lássák el a világ bizonyos részleteire vonatkozóan. Azt azonban látnunk kell, hogyha egy ilyen Magas Lénynek lenne ideje könyvírásra, és az energiáját nem tudná hasznosabb célra fordítani, az a könyv messze felülmúlná minden elképzelésünket. De ha terv szerint minden munkát azoknak kellene elvégezni, akik már tökéletesen elsajátították azt, akkor nem nyílna lehetőségünk képességeink fejlesztésére, és nehéz lenne bármilyen hasznosságot találnunk a világban való létezésünkben.

A Mesterek tanítványai által a közelmúltban megszervezett nagy léptékű tevékenység egy olyan – asztrális síkon végzett – gyakorlati szolgálat, amelyről a Láthatatlan Segítők (Invisible Helpers) című könyvemben írtam. A munka nagy része az újonnan elhunytak körében folyik, akik gyakran döbbenetes zűrzavarban érzik magukat, ráadásul még szenvednek is, főként, ha életük során elrémítették őket a halál utáni kínszások rettenetes történeteivel, amelyek egyes elferdített szekták szellemi táplálékát képezik. Bár sok évvel ezelőtt, de már a Teozófiai Társulat életében alakult meg, és kezdett munkához a láthatatlan segítők csoportja. Eredetileg olyan, még élő emberekből állt a csoport, akik elhatározták, hogy a testük alvása alatti idejüket erre a segítő tevékenységre szentelik, de hamarosan nagyon sok olyan egyént is magukhoz vonzottak, akik már meghaltak, és akiknek korábban eszükbe sem jutott ez a munka.

Addig az asztrális világba újonnan érkezők többnyire magukra voltak hagyva, hacsak nem jutott eszükbe a rokonaiknak,

hogy találkozzanak velük, és bevezessék őket az új életbe. Például egy elhunyt anya halála után is vigyáz gyermekeire, és ha valamelyik közülük nem sokkal az anya után hal meg, akkor az anya megadja neki a szükséges segítséget és információt; és általában a halottak között a jóindulatúak átadják a tudásukat azoknak, akiknek segítségre van szükségük. A régebbi civilizációkban, amikor a nagy és közös családok voltak a jellemzőek, viszonylag kevés ember találta magát a halál túldalán egyedül, barátok nélkül. A keleti irodalom olvasói emlékezhetnek arra, hogy a hindu vallási könyvek milyen gyakran hangsúlyozzák a családi kötelékek és kötelességek fontosságát, amelyek a halál fátylán túli láthatatlan régiókra is kiterjednek. Mégis, az ottani állapotok némiképp hasonlítottak egy kórházak, iskolák vagy közérdekű tájékoztatói irodák nélküli országhoz, ahol sokaknak kell szenvedniük, amely állapot valamilyen különleges csapás vagy háború idején természetesen még súlyosabbá vált.

A SZÁZADONKÉNTI ERŐKIFEJTÉS

Az Adeptusoknak a civilizáció érdekében kifejtett tevékenységéről kitűnő képet nyújtanak elnökünk 1907-es londoni előadásai, amelyek során arra is kitért, hogy a Testvériség milyen lépések segítségével igyekezett kiemelni Európát a középkori rettenetes sötétségből. Elmondta, hogy a tizenharmadik évszázadban egy Tibetben élő Nagy Lény olyan rendeletet hirdetett ki a Testvériség számára, amelyben előírta, hogy minden század utolsó negyedében erőfeszítéseket kell tenni Európa felvilágosítására. Ha gondosan áttekintjük a történelmet, láthatjuk, hogy ettől az időtől kezdve minden század vége felé egy-egy új fénysugarat bocsátott ki a Testvériség. Ezeket Fritz Kunz a következő táblázatban foglalta össze:

Az erő kifejtés ideje	A haladás mibenléte	A teljesítmény
1275	Roger Bacon és a mentális kultúra helyreállítása.	A művelődés demokratizálódása: reneszánsz ¹
1375	Christian Rosenkreuz és a kultúra terjesztése.	
1475	Könyvnyomtatás. A tudás rögzítése.	A tudás demokratizálódása: reformáció
1575	Francis Bacon és a tudomány; az angol nyelv, mint eszköz.	
1675	Az osztályok egyesítésének kísérlete; titkos társaságok.	Politikai demokrácia: Forradalom.
1775	Politikai szabadság, sajnos, főképp forradalom útján.	
1875	Teozófiai Társulat; Pszichikai Kutatók Társasága; Szabad Katolikus Egyház; Társközmivesség; Fejlődés.	Az okkultizmus demokratizálódása: fejlődés.
1975	Széles körű elterjedése annak, amit ezotériának neveznek. Szellemi fejlődés.	

4. ábra

1. A megújulás, a reneszánsz nyilvánvalóan lassú és fokozatos folyamat volt, ezért a legtöbb szakíró ennél valamivel későbbre teszi annak kezdetét, és azt Konstantinápoly 1453-ban bekövetkezett bukásához kötné.

1. A megújulás, a reneszánsz nyilvánvalóan lassú és fokozatos folyamat volt, ezért a legtöbb szakíró ennél valamivel későbbre teszi annak kezdetét, és azt Konstantinápoly 1453-ban bekövetkezett bukásához kötné.

A legutóbbi ilyen törekvés a Teozófiai Társulat 1875-ös megalapítása volt. Alapos megfontolás után Morya és Kuthumi Mesterek vállalták magukra a lépés felelősségét, és Mada-

me Blavatskyt választották ki arra a nemes feladatra, hogy a fizikai világban segítse őket. A teozófiai irodalom ismerői közül a legtöbben tudják, hogyan készítették fel őt az elvégzendő munkára, hogyan küldte őt a Testvériség Amerikába Olcott ezredes felkutatására, aki Madame Blavatsky hiányosságait – a szervezés és az emberek megszólításának erejét, hogy maga köré gyűjtse és mozgalommá formálja őket a külvilágban – volt hivatott pótolni, és hogyan alapították meg a Társulatot New Yorkban, és tették át később annak központját Indiába.

Amikor ezeket a sorokat írom, Társulatunk az emberiség szolgálatának ötvenedik évét töltötte be, és lehetetlen felbecsülni azt a hatalmas mennyiségű jót, amit az emberi élet minden területén tett. Hatása nem tagjainak vagy alszervezeteinek számából ítélni lehet meg, bár ez egyáltalán nem elhanyagolható, hiszen működése a világ minden civilizált részére kiterjed. Jellegzetes üzenetét az emberi törekvések minden területére vonatkozóan megszólaltatta, amelynek visszhangja sokszorosára szaporodott körülöttünk államférfiak és tudósok, irodalmárok és művészek, valamint számtalan további személy szavaiban és tetteiben, akik közül sokan talán még nem is hallották azt a szót, hogy teozófia. Felhívta a figyelmet a láthatatlan világ valóságára, és az elme erejére. A külső életben a globális testvériség igényét hangoztatta, nem az emberi életben való uniformizálásra, hanem a nagyon különböző egyének kölcsönös támogatására törekedve, akik mindannyian erősek a maguk sajátos típusában, és akiket kölcsönösen összeköt az önmaguktól eltérő emberek iránti tisztelet felbonthatatlan köteléke. A Teozófiai Társulat olyan módon hozta össze Keletet és Nyugatot, amilyenre még nem volt példa. Hangsúlyozta a vallások tisztességes összehasonlításának szükségességét, csalhatatlan tisztasággal feltárta tanításaik lényegi egységét és közös forrásukat. És ezeket vezetett el a Mesterek lábaihoz, hogy minden erejükkel és teljes szívükkel örökké szolgálják őket az emberiség javára.

A FAJOK

A Testvériség a világért végzett munkája során nemcsak a jelennel, hanem a távoli jövővel is foglalkozik, és új fajok és nemzetek kialakulására készül fel, amelyekben az emberi tulajdonságok harmonikus sorrendben fejlődnek. Ahogy a XIII. fejezetben látni fogjuk, az emberiség fejlődése nem véletlenszerűen megy végbe, hanem éppen ellenkezőleg, a fajok kialakulása (a nagy világiskola bizonyos tulajdonságok kifejlesztésére hivatott osztályaiként) – sajátos fizikai, érzelmi és mentális jellemzőikkel – olyan pontos és határozott, mint bármelyik modern főiskola tanterve és órarendje.

A nagy árja faj, bár még nem érte el fénykorát, rendkívüli intelligenciája révén ma is uralja a világot; az atlantiszi fajt követve, amelynek népei még mindig az emberiség többségét alkotják, és földgolyónk szárazföldi felszínének nagy részét elfoglalják.

AZ ELJÖVETEL

Ezzel összefüggésben jelenleg három nagy munka van folyamatban, amelyek közül az első a Bodhisattva vagy Világtanító fizikai megtestesülésének és munkálkodásának az előkészítése. Ez a nagy személyiség ugyanaz a Krisztus, aki kétezer évvel ezelőtt Jézus testét foglalta el. Az ő eljövetele nem tévesztendő össze a már említett százévente előforduló eseményekkel. Azok az első sugárhoz és az okkult tevékenység azon részlegéhez tartoznak, amely a fajok és azok alosztályainak vezetésével foglalkozik; míg a Világtanító fizikai testet öltése hosszú idő távlatában csak egyszer bekövetkező esemény, és a második sugár működéséhez, azon belül pedig a vallás és nevelés csoporthoz kapcsolódik.

A Világtanító már most is – belépésre készen – az ajtónk előtt áll, és azt reméljük, hogy a jövőben hatalmának, bölcses-

ségének és szeretetének egyre növekvő megnyilvánulásai lesznek. A Keleti Csillagrendet 1911-ben azért hozták létre, hogy a Bodhisattva eljövételét előkészítse. Azaz a világ minden szektájából és vallásából összefogja azokat az embereket, akik különböző okokból hisznek a Világtanító közeledtében, és azt minden lehetőséget megragadva hirdesse az egész világon, valamint felkészítse tagjait az eljövendő Úr szolgálatára.

Mivel az Úr Maitreya úgy döntött, hogy elnökünkön keresztül jelenti be eljövételét a világnak, joggal feltételezhetjük, hogy tanítása némiképp egybe fog esni azokkal az eszmékkel, amelyeket Madame Blavatsky az elmúlt harminchét évben olyan csodálatos ékesszólással hirdetett. A keresztények egyes szektái még mindig ragaszkodnak ahhoz a babonához, hogy az eljövétel valódi célja az emberiség megítélése és a Föld elpusztítása, ennél fogva hitükhöz nagyfokú félelem és bizonytalanság kapcsolódik. De minden Istentől való félelem félreértésből ered.

Krisztus eljövele csakugyan egy véghez kapcsolódik. De nem a világ végéhez, hanem egy korszak vagy időszak lezárásához. A görög *aion* és az angol *aeon* szavak jelentése ugyanis megegyezik, és ahogy Krisztus kétezer évvel ezelőtt azt mondta, hogy a zsidó törvények korszaka véget ért, és ő az evangélium törvényét állítja a helyükbe, úgy az evangélium korszaka is véget fog érni, amikor Krisztus visszatér, és új törvényeknek veti meg az alapjait. Miután csak egyetlen igazság létezik, a tanítás tartalmilag természetesen ugyanaz marad. Talán egy kicsit világosabban fogja azt elénk tárni, mivel az elmúlt kétezer év során az emberiség is keresztülment némi fejlődésen. Minden bizonnyal valamilyen frissített formában kerül majd kihirdetésre, a mai korhoz alkalmazkodó kifejezésmóddal, és lesznek benne olyan részek, amelyek emberek tömegeihez fognak szólni.

A tanítás tartalma nem változhat, hiszen ez képezi minden vallás fundamentumát. Amíg a vallások közlési módszereiket

illetően különböznek, addig a követendő életmód megítélésében egyetértenek. A kereszténység, a buddhizmus, a hinduizmus és a mohamedánizmus külső jegyei között jelentős eltéréseket találunk. De ha megvizsgáljuk bármelyik vallás odaadó követőjének napi gyakorlatát, akkor azzal kell szembesülnünk, hogy – lényegét tekintve – mindannyian pontosan ugyanazt az életet élik. A fenti vallások egybehangzóan ugyanazokat az erényeket tartják követésre méltónak, és ugyanazokat a bűnöket elkerülendőnek.

Mindegyik vallás azt hirdeti, hogy az embernek jótékonykodónak, igazmondónak, kedvesnek, becsületesnek és a szegényekkel segítőkésznek kell lennie. Egyetértenek abban, hogy a szívtelen, kapzsi, kegyetlen, hazug és becsstelen ember megreked a fejlődésben, és mindaddig nincs esélye a sikerre, amíg nem változtat az életmódján. Gyakorlatias emberként fel kell ismernünk, hogy a valóban fontos témákat a vallásokban nem a homályos metafizikai spekulációk jelentik, amelyekről senki sem tudhat semmit teljes bizonyossággal, ennél fogva alapvetően nem is befolyásolhatják a viselkedésünket. Az igazán fontos szempontok számunkra a mindennapi életünket szabályozó olyan előírások, amelyek embertársainkkal való kapcsolatainkban ilyen vagy olyan emberré alakítanak minket. Ezek a szabályok minden létező vallásban megegyeznek, és ugyanazok lesznek az új tanításban is, bármi legyen is az.

A tanítást illetően jóslatainkkal talán egy kicsit tovább is merészkedhetünk. Bizonyára a középpontba állított és kihangsúlyozott nagy igazság az lesz, hogy a világ minden rosszasága a szeretet és a testvériesség hiányából fakad. Vagyis, ha megtanulunk szeretni és testvériesen viselkedni, akkor minden gonoszság eltűnik, és beköszönt az aranykor. Nyilván nem azonnal – ezt nem is remélhetjük –, de legalább az emberek elkezdik majd maguk is belátni, hogy ezen az úton mennyivel többet nyerhetnek, mint a másikon.

A HATODIK ALFAJ

E nagyszerű események közül a második az árja fajunk hatodik alfaja testének, érzelmeinek és elméjének formálása, amely már elkezdődött Amerikában és Ausztráliában, és talán a világ más részein is. A Manu elméjének és akaratának nagy modellező ereje a belső síkon működik, megváltoztatva az új kor gyermekeinek még a fizikai típusát is, bárhol is legyenek azok erre fogékonyak. A Testvériség külvilágban dolgozó néhány fiatalabb tagja pedig azt az utasítást kapta, hogy lehetőség szerint biztosítsák az új fajnak megfelelő oktatást és képzést. Ez a munka még csak most kezdődött, de hamarosan hatalmas méretűvé duzzad, mígnem néhány rövid évszázadon belül az ifjúkorú hatodik alfaj már megkülönböztethető és csodálatra méltó lesz az új világban, miközben a régi világ az ötödik alfajt fejleszti éretté és tökéletessé. Még később a ragyogó és dicsőséges férfikorát elérő hatodik alfaj úgy fogja áldását árasztani az ötödikre, hogy egy fajnak először adatik meg a termékeny és tiszteletreméltó korban történő derűs és méltóságteljes hanyatlás lehetősége. Ez lehet a mostani csecsemőfajnak a jutalma a jelenlegi és eljövendő szolgálataiért, azért az áldozatteljes és diadalmas küzdelemért, amelyet a sötétség erői ellen folytatott, ezzel számunkra korábban soha nem ismert lehetőségeket megnyitva.

Felmerül a kérdés, hogy mit is jelent voltaképpen az új, hatodik alfajhoz való tartozás. A kérdés tökéletes megválaszolásához elképzeléseink nem eléggé rugalmasak. Amikor a hatodik alfaj teljes mértékben kialakul, olyan határozott fizikai, asztrális és mentális tulajdonságokat fog mutatni, amelyek az ötödik alfajhoz tartozó átlagember esetében nem figyelhetők meg. Ne feledjük, hogy fokozatosan kell felépülnie az ötödik alfajból, és ezeket az új tulajdonságokat egyenként kell kifejleszteni valamennyi érintett egóban. A felkészülés folyamata hosszú, és akár több életre is kiterjedhet. Amikor tehát körülnézünk, és megvizsgáljuk az embereket (különösen a fiatalokat) ebből a szempontból, nem várhatjuk

el, hogy azonnal meg tudjuk mondani, hogy az egyik az új alfajhoz tartozik, a másik pedig nem.

Egy pontosabb megállapítás valahogy így festene: „Úgy tűnik, hogy A (személy) az új alfaj jellemzőinek körülbelül huszonöt százalékaival, B talán ötven százalékaival, C pedig nagy arányban, közel hetvenöt százalékaival rendelkezik. D-ben viszont nem látok semmi hiányosságot, amennyire meg tudom ítélni, ő már teljesen kifejlődött.” Meg kell értenünk azt is, hogy egy átlagos, általunk reményteljesnek tartott fiatal alighanem az A csoporthoz tartozik, mert a B-sek még igen ritkák a világon, míg a C és D csoportok úgyszólván nem is léteznek, a mi szűk körünkől eltekintve. Azt se felejtjük el, hogy a fejlődés nagyon egyenlőtlen. Például egy fiatal jelentős asztrális vagy mentális fejlődést érhet el anélkül, hogy mindez a fizikai síkon markánsan megmutatkozna, vagy szerencsés öröklődés révén olyan fizikai teste lehet, amely a valóságot meghaladó fejlettséget érzékeltet a magasabb világokban. Egyelőre nagyon kevesen vannak, akik az új alfaj összes ismervét képesek felmutatni. Azok már elégedettek lehetnek, akik egy vagy két ilyen tulajdonsággal rendelkeznek.

Még a legmagasabb szinten sem lesz teljes azonosság. Hiszen például egy hosszas koponyájú (dolichocephal) fajnak mindig lesznek rövid fejű (brachycephal) alosztályai, és lesznek köztük szőke és sötét hajú, valamint kék és barna szemű emberek egyaránt. Természetesen az asztrális és mentális jellemvonások a fontosabbak, de a legtöbb esetben benyomásunk kialakításakor kénytelenek vagyunk csupán a fizikai megjelenésre szorítkozni.

A hatodik alfaj alap jellemvonása az önzetlenség és a szolgálat iránti erős elköteleződés, amelyek tevékeny jóindulattal és nagy-lelkű toleranciával párosulnak. Aki megfelel a saját örömeiről, és kizárólag mások megsegítésén gondolkodik, nos, az ilyen személy már messzire jutott az úton. A megkülönböztető képesség és a józan ész szintén az alfaj kiváló jellemvonásai közé tartozik.

Az alfaj meghatározó testi jegyei közül talán a legjellemzőbbek a finoman formált kezek és lábak, a vékony ujjak és az ovális körmök. Az ujjak vékonysága különösen oldalról nézve szembetűnő. A bőr mindig tiszta és sohasem durva textúrája is fontos jellegzetessége az alfajnak. Ami az arcot illeti, a következő három alaptípust különböztethetjük meg: kifejezetten ovális arc, magas homlokkal, kevésbé ovális arc, széles homlokkal, és a ritkaságszámba menő igazi brachycephal arc (a brachycephal koponya szélessége a hosszának négyötöde). A hatodik alfajhoz közeledő személynek van valamilyen megkülönböztető jellegzetessége, amely hamar felismerhető, ha valaki azt célzottan keresi.

Független megfigyelőktől és tanulmányozóktól gyakran halljuk, hogy egy új fajtypust fedeztek fel, amely különösen Kaliforniában, Ausztráliában és Új-Zélandon látható. 1923-ban például Pape kapitány a Brit Egyesület előtt tartott egy beszédet, amely ezzel az általa ausztrál-amerikainak nevezett fajjal foglalkozott, és előadásában az alábbiak szerint mutatta be a faj sajátosságait:

„A fej általában kupola alakú, különösen a homlok tájékán; eltérés mutatkozik az úgynevezett „alacsonyan álló fülhöz” képest; a haj és a bőr finom; a szemek fényesek és intelligensek, de nem teltek; az orrnyereg korán kifejlett; az ajak érzékeny és mozgékony; a szemöldök kiemelkedő; az agy homlok felé eső része erősen fejlett; az arctípus kissé háromszög alakú, de nem éles; az egész test általában harmonikus, arányos és egészséges, egyáltalán nem az a „csak agy és semmi test” típus. Az új faj gyermeke lelkileg hamar viszonyozza az együttérzést; szánalmat érez a szenvedők iránt; könnyen felfogja az elveket; gyors az intuíciója; alaposság, érzékenység és gyors igazságérzet jellemzi; távol áll tőle a papagájszerű intelligencia; és buzgón segít másokon. Nem szereti a durva ételeket, és gyakran egyáltalán nincs étvágya. Egyéb tekintetben egészen rendes gyermek, de nagy szeretetre és megértő tanítókra van szüksége.”

Az előző évben a Los Angeles Sunday Times című lapban egy hosszú cikk foglalkozott a Kaliforniában és Új-Zélandon megjelenő új fajjal. Az új faj gyermekeinek tulajdonított néhány mentális és fizikai tulajdonság ismertetése után az írás különösen a rendkívüli kiegyensúlyozottságukat és intuíciójukat emelte ki.

A HATODIK GYÖKÉRFAJ

A harmadik nagy esemény a hatodik alapfaj (gyökérfaj) megalapítása lesz, ami fizikailag körülbelül 700 év múlva jön létre Kaliforniában. Egy olyan közösség fog ott kialakulni, amelynek élén a hatodik gyökérfaj Manujaként a mi Morya Mesterünk fog állni, és munkáját – mint Bodhisattva – korszakokat átívelően hű munkatársa, Kuthumi Mester fogja segíteni. Erről a közösségről már írtunk az Ember: Honnan, Hogyan és Hová (Man: Whence, How and Whither) című könyvünkben. Bár ez csak néhány évszázad múlva lesz esedékes – ami az emberi létezés tekintve ugyan rövid idő, és amiről életeinkre visszatekintve mindnyájan meg is fogunk győződni –, ennek ellenére az előkészületek már javában folynak, amelyekből a Teozófiai Társulat is jelentős mértékben kiveszi a részét.

A Teozófiai Társulat minden alosztályának serkentenie és bátorítania kell valamennyi tagját, hogy teozófiai tudását – természetesen temperamentuma, képességei és az emberi kapcsolatai révén adódó lehetőségei szerint – a kívülágban is alkalmazza, elősegítve ezzel a jelenlegi faj fejlődését. Egy sokféle típusú személyt tömörítő teozófiai csoportban a tagoknak segíteniük kell egymást. Amennyiben a páholy eszméihez hűséges módon működik, akkor a tagok nagymértékű jellemfejlődésen fognak keresztül menni. Ugyanis a testvériség szellemében olyan oktatásban részesülnek, amelyet a világon máshol aligha találnának. A legtöbb társulat egy adott cél elérésére vagy valamely irányzat megvalósítására alakul, de a Teozófiai Társulatban tudjuk, hogy noha a tökéletesedés egyik modellje az egyik embert, a másik pedig a másikat vonzza a legerőtel-

jesebben, az emberek testvérisége nem fog megvalósulni akár-melyik eszmény – szeretet, igazság vagy szépség – elkülönült diadalával. Ehhez mindezen szálak egyetlen erős kötélle foná-sa szükséges, amely örökre az istenihez köt bennünket. Ahogy régen a Hitopadesha című indiai szövegben írták:

„A kis dolgok egyre hatalmasabbá válnak,

Ravaszul kombinálva,

Megkötni dühös elefántokat is lehet,

Fűszálakból font kötéllel.”

Ilyen a testvériség szelleme, amelyet az igazi teozófus fokozatosan sajátít el, mivel belső készletéből, és nem külső kényszerből ragaszkodik a társaihoz. A Teozófiai Társulat tagjai a Mesterek által olyan képzést kapnak, amely – siker esetén – alkalmassá teszi őket arra, hogy a hatodik gyökérfaj közösségében szülessenek újjá, amikor az a fizikai síkon majd létrejön.

XII. FEJEZET

A CHOCHANOK ÉS A SUGARAK

A CHOCHANOK

Az előző fejezetben megpróbáltam bemutatni a nagy Mes-terek széleskörű munkájának néhány szeletét, de ezeken kívül természetesen számos egyéb tevékenységet is végeznek, amelyek némelyikéről úgyszólván semmit sem tudunk. A rendelkezésünkre álló információk alapján azonban annyi megállapítható, hogy hatalmas és változatos munkát folytatnak, amit az egyes Adeptusok – vérmérsékletük és preferenciáik szerint – eltérő módon végeznek. A Nagy Fehér Testvériségben is tetten érhető az a mindenütt megfigyelhető hétszeres megosztottság, amit szeretnék részletesebben kifejtteni. A hierarchiában a hét sugár tökéletesen megkülönböztethető. Az első vagy kormányzó sugarat a Világ Ura irányítja. A második sugár élén az Úr Buddha áll, és közvetlenül alattuk következik ahhoz a gyökérfajhoz tartozó Manu, illetve Bodhisattva, amelyik az adott időben a Földön éppen a legjelentékenyebb. Velük párhuzamos rangban áll a további öt sugarat felügyelő Mahachohan, amely sugarak mindegyikének egyébként megvan a maga külön vezetője. A következő fejezetben áttekintést adok a hierarchia magasabb szintjeiről, és megpróbálok némi betekintést engedni a harmadiktól a hetedikig terjedő sugarak fejei, valamint Morya és Kuthumi Mesterek munkáiba, akik az első és a második sugár vonatkozásában töltenek be hasonló rangot.

A Chohan cím azokat az Adeptusokat illeti meg, akik már átestek a hatodik beavatáson, de ugyanezt a szót használják a harmadiktól a hetedikig terjedő sugarak vezetőire is, akik nagyon fontos és magas rangú tisztségeket töltenek be a hierarchiában. Úgy tudjuk, hogy a Chohan szó jelentése egyszerűen „Úr”, és ezt a szót általánosságban és konkrétan is használják, akár csak Angliában a lord kifejezést. Egészen más, ha valakinek jár a lord elnevezés, mint amikor például Lord Kancellár-ról vagy a grófság Lord Lieutenantjáról beszélünk.

Ugyanez a kifejezés jelenik meg a Dhyán Chohan névben is, amellyel gyakran találkozhatunk A Titkos Tanítás (The Secret Doctrine) című könyvben és másutt is. Ebben az esetben az elnevezés olyan magas rangú lényekre vonatkozik, akik teljesen kívül esnek bolygónk okkult hierarchiáján.

DJWAL KUL MESTER TÁBLÁZATA

Ha meg akarjuk érteni a Mesterek munkájának ide vonatkozó részét, akkor foglalkoznunk kell a hét sugár jelentésével. Ami egy meglehetősen nehéz feladat. Ezekről a sugarakról régebben jutottam hozzá bizonyára hiányos, viszont nagyon értékes információkhoz. Tökéletesen emlékszem arra az alkalomra. Mr. Cooper-Oakley és én egy hindu testvérrel beszélgettünk a tetőn Adyarban a korai időkben, amikor a huszonkilenc hektárnyi féldzsungel területen még csak a központi épület állt. Hirtelen odajött hozzánk Djwal Kul Mester, aki akkoriban Kuthumi Mester tanítványa volt. Djwal Kul Mestertől azokban a napokban számos tanításban részesültünk, és mindig rendkívül kedves és türelmes volt velünk. Beszélgetés közben felmerült a sugarak kérdése, és Mr. Cooper-Oakley a rá jellemző módon így szólt: „Ó, kérem, Mester, elmondana nekünk mindent a sugarakról?”

A tanítónk szeme megcsillant, és a következőket mondta: „Nos, addig nem mondhatok el mindent róluk, amíg el nem értek egy magasabb beavatást. Amit most közölhetek veletek, az mindenképpen részleges és félrevezető lenne a számotokra. Beértek ennyivel, vagy megvárjátok, amíg elmondhatok mindent?” Miután egy fél kenyér is több a semminél, úgy gondoltuk, hogy az előbbi lehetőséget választjuk. Feljegyeztük az általa adott felettébb érdekes információkat, amelyek jelentős része – ahogy előre jelezte – érthetetlen volt a számunkra. Ezután így szólt: „Ennél többet nem mondhatok, mert fogadalmam hallgatásra kötelez, de ha intuíciótok többet képes kiolvasni belőle, akkor megmondom, hogy igazatok van-e.”

Még ez a töredékes felvilágosítás is mérhetetlenül értékes volt a számunkra.

A következő 5. ábra a sugarakat és azok jellegzetességeit mutatja be, ahogy Djwal Kul Mester akkor nekünk elmagyarázta:

Sugár	A sugár jellemző tulajdonsága	Jellegzetes mágia	A legutóbbi vallás
I.	<u>Fohat-Shechinah</u>		<u>Brahmanikus</u>
II.	Bölcsesség	Raja jóga (emberi elme)	Buddhizmus
III.	<u>Akasha</u>	Asztrológia (természeti magnetikus erők)	<u>Káldeai</u>
IV.	Hórusz születése	<u>Hatha jóga</u> (fizikai fejlődés)	Egyiptomi
V.	Tűz	Alkímia (anyagi szubsztanciák)	<u>Zoroasztriánus</u>
VI.	Az Istenség inkarnációja	<u>Bhakti</u> (áhitat, odaadás)	Kereszténység (Kabbala stb.)
VII.		Szertartásos mágia	Elemi lények imádata

5. ábra

Megértette velünk, hogy a sugarakhoz tartozó vallások nem tekinthetők szükségszerűen azok tökéletes kifejezőinek, hanem egyszerűen csak a Földön fennmaradt emlékei annak az utolsó alkalomnak, amikor a hozzájuk tartozó sugár gyakorolt uralkodó befolyást a világra. Az első sugár mágiája és a hetedik jellemző tulajdonsága nincs meghatározva, de elképzelhetjük,

hogy az előbbi a kriyashakti, az utóbbi pedig a dévák birodalmával való együttműködés. Hórusz születésének jelentését ugyan nem sikerült megfejteni, de a negyedik sugár egyik jellemzőjeként a cselekvés és kölcsönhatás erőinek – vagyis a természet férfi és női erőinek – felhasználását jelölték meg. Valahányszor fallicizmussal (nemi erő használatával) találkozunk a különböző vallásokban, azok mindig ezzel a sugárral kapcsolatos valamilyen titkok materializálódásának és téves felfogásának köszönhetőek. A hetedik sugár igazi fejlődése a magasabb dévákval való kommunikáció, és a tőlük nyerhető oktatás lehet.

A fentiek fényében világosan kell látnunk, hogy a sugarakról eddig nyert információim eléggé töredékesek. Nemcsak, hogy nem adnak teljes beszámolót a témáról, de még csak tökéletes vázlatot sem nyújtanak, mivel egyértelműen közölték velünk, hogy a nekünk adott leírásban hatalmas hézagok vannak, amelyek kitöltésére csak sokkal később nyílik lehetőség. Tudomásunk szerint eddig nagyon keveset írtak erről a témáról, és azt a keveset is olyan burkoltan fogalmazták meg, hogy módfelett nehezen érthető. Az okkult tanítók pedig kifejezetten tartózkodóak, amikor erről a témáról kérdezik őket.

Mialatt jelen könyv első kiadása megjelent, a témát illetően egy igazán fontos mű látott napvilágot: A Hét Sugár (The Seven Rays) című mű Ernest Wood professzor tollából. A könyv rendkívül tanulságos, és egészen új szemszögből közelíti meg a kérdéses témakört.

A HÉTSZERES FELOSZTÁS

Meg kell értenünk azt az alapvető rendezettséget, hogy a megnyilvánult világban minden létező – legyen szó akár életről, akár anyagról – bizonyos módon hétszeres felosztással bír. A mi világ-láncolatunkban fellelhető minden élet áthalad a hét sugár hozzá tartozó valamelyikén, és mindegyik sugár további

hét alosztállyal rendelkezik. A világegyetemben tehát negyvenkilenc ilyen sugár van, amelyek hetes csoportokban alkotják a hét nagy kozmikus sugarat, és amelyek a hét nagy Logoszból vagy azokon keresztül áramlanak. A mi világláncunkban azonban, így talán a Naprendszerünkben is, e nagy kozmikus sugarak közül csak egy működik, és ennek felosztását képezi a mi hét sugarunk. Természetesen nem szabad azt feltételeznünk, hogy a mi Naprendszerünk az egyetlen megnyilvánulása ennek a bizonyos Logosznak, mivel a hét nagy Logosz mindegyikének milliiónyi, tőle függő rendszere lehet. Ahogy azt A Belső Élet (Inner Life) című művemben kifejtettem:

„Az egész Naprendszerünk az ő Logoszának a megnyilvánulása, és minden benne található részecske határozottan ezen Logosz valamelyik testének az alkotóeleme. A Naprendszer valamennyi fizikai anyaga összességében véve a Logosz fizikai testét alkotja. A benne lévő minden asztrális anyag a Logosz asztrális testét képezi, az összes mentális anyag pedig a Logosz mentális testét teszi ki, és így tovább.” A saját rendszerét messzire túl- és felülszárnyalva rendkívül széleskörű és nagyszerű léttel rendelkezik, de ez a legkevésbé sem befolyásolja az imént megfogalmazott kijelentés igazságát.

A Naplogosz hét Bolygólogoszt foglal önmagában, amelyek mintegy benne elhelyezkedő erőközpontokként és csatornákként árasztják szét az energiáját. Ugyanakkor, bizonyos értelemben a Naplogosz alkotóelemeiként is definiálhatók. A Naplogosz testeit alkotó anyag képezi egyúttal az ő testeiket is, hiszen sehol az egész rendszerben nem található olyan anyagrészecske, amely valamelyiküknek ne képezné alkotórészét. Mindez az összes világra nézve is igaz. Vegyük egy pillanatra példaként az asztrális világot, mert anyaga kutatási célra megfelelő mértékben folyékony, ugyanakkor közel áll a fizikai sík (felfogás) határaihoz is.

A Naprendszer asztrális anyagának minden részecskéje alkotóeleme a Naplogosz asztrális testének, de egyúttal része va-

lamilyik Bolygólogosz asztrális testének is. Ne feledjük, hogy ebbe beletartozik a mi asztrális testünket alkotó asztrális anyag is. Nincsen olyan részecskénk, amely kizárólag a sajátunk lenne. Minden asztrális testben előfordulnak a hét Bolygólogosz bármelyikének a részecskéi, az arányok azonban végtelenül különbözőek. Azoknak a Monádoknak a testeiben, amelyek eredetileg valamelyik Bolygólogoszon keresztül jöttek létre, egész fejlődésük során továbbra is több részecske lesz az adott Bolygólogoszból, mint bármelyik másikból. Mindezek alapján az emberek megkülönböztethetők úgy is, hogy elsősorban a hét Nagy Hatalom melyikéhez tartoznak.

A HÉT SZELLEM

Keresztény vonatkozásban ez a hét Nagy Lény Szent János evangélista látomásában köszön vissza, aki ezt mondta: „És hét tűzlámpa égett a trón előtt, amely Isten hét szelleme.” (Jelenések Könyve, IV. 5.) Ők a misztikus hét Bolygólogosz, akik a Nagy Logosz életközpontjai, egyúttal a mi sugaraink igazi fejei – nemcsak a mi világunk, hanem az egész Naprendszer vezetői. És mindannyiunknak ezen misztikus hét valamelyikén keresztül kellett érkeznie.

Ők a Titkos Tanítás (Secret Doctrine) hét Magasztos Ura, az Ősi Hetek, a Teremtő Erők, a Testetlen Intelligenciák, a Dhyan Chohanok és a Jelenlét Angyalai. De ne feledjük, hogy ezt az utolsó elnevezést két egészen eltérő értelemben használjuk, amelyeket nem szabad összetévesztenünk. Keresztény testvéreink között az Eucharisztia minden ünnepén megjelenik egy „Jelenlét Angyala”, aki valójában az Úr Krisztus gondolatalakja, tudatának hordozója, és így joggal nevezik jelenléte megnyilvánulásának. A Nagyok viszont egészen más okból kapják ezt a titulust. Ők tudniillik örökké a Logosz jelenlétében állnak, az általuk vezetett sugarakat – azaz bennünket – képviselve, hiszen mindannyiunkban megnyilvánul mindegyikük isteni életének egy része.

Ugyan mindannyian alapvetően egy sugárhoz tartozunk – amely csatornán keresztül a Monád az örökkévalóból az időbe áramlik –, mégis az összes sugárból található bennünk valami. Egyikünkben sem érhető tetten olyan cseppnyi erő vagy apró anyagszemcse, amely ne képezné valóságos részét e csodás Lények valamelyikének. A szó szoros értelmében az ő szubsztanciájukból vagyunk összetömörítve – mindegyikéből, bár mindig csak egyik az uralkodó. Ezért ezeknek a nagyszerű Csillagangyaloknak még a legkisebb mozgása is szükségszerűen – bizonyos mértékig – hat valamennyiünkre. Hiszen mi az ő csontjukból való csontok, a húsukból származó húsok, a szellemükből eredő szellemek vagyunk; és ez a nagyszerű tény képezi az asztrológia gyakran félreértett tudományának az alapját.

Mi mindannyian folyamatosan a Naplogosz vonzásához tartozunk. A hozzá tartozó rendszerben ő mindenütt jelen van, és rajta kívül nem található semmi. A fenti hét Szellem azonban egészen különös értelemben képezi a Naplogosz részét. Ők a Naplogosz olyan megnyilvánulásai, amelyek szinte a tulajdonságait tükrözik vissza. Egyfajta erőközpontok, amelyeken keresztül a Naplogosz ereje kiárad. Erre utalnak a zsidók által nekik adott nevek is. Az első közülük mindig Michael, akit „a ti fejedelmeteknek” neveznek. Ezen név jelentése „Isten ereje”, vagy ahogyan néha értelmezik: „Akinek ereje Istenéhez hasonló”. Az El szó héberül Istent jelent, ami megjelenik a Beth-El kifejezésben, amely szó szerinti fordítása: „Isten háza”. A Biblia legelső versében Istent Elohimnak nevezik. Ez az El szó képezi mindegyik Szellem nevének végződését. Gabriel jelentése „Isten mindentudása”, és őt néha Isten hősének is hívják. A Merkúr bolygóhoz kapcsolódik, ahogyan Michael a Marshoz. Raphael „Isten gyógyító erejét” jelenti, és a Naphoz kötődik, amely a fizikai síkon az egészséget adó nagy erőt jelenti a számunkra. Uriel jelentése „Isten fénye vagy tüze”, míg Zadkiel „Isten jó-sága”, és utóbbi a Jupiter bolygóhoz kapcsolódik. A többi arkan-gyalt általában Chamuel és Jophiel néven szokták emlegetni, de jelenleg nem emlékszem a jelentésükre vagy a bolygóikra.

Szent Dénes a hét Szellemet építőknak és Isten munkatársainak nevezi. Szent Ágoston szerint ők az Isteni Gondolat vagy Prototípus birtokosai. Aquinói Szent Tamás meglátása alapján Isten az elsődleges, a szóban forgó angyalok pedig a másodlagos okai minden látható hatásnak. Minden a Logosz által történik, de ezen Bolygószellemek közvetítésével. A tudomány azt állítja, hogy a bolygók az anyag véletlenszerű halmazai, lényegében ködfoltok tömegeiből származó sűrűsödések. Amely kétségtelenül így is van. Ugyanakkor felvetődik a kérdés, hogy a bolygók miért éppen ezeken a pontokon alakultak ki? Mert mindegyik mögött egy élő intelligencia áll, amely úgy választja ki ezeket a pontokat, hogy azok egyensúlyban legyenek egymással. Valóban, minden létező a kozmikus törvények szerint működő természeti erők eredménye, de ne felejtjük el, hogy minden erő mögött mindig ott van az irányítója, egy kormányzó és vezető intelligencia. Amikor így jellemeztem őket, a keresztény terminológiát használtam, de ugyanezek a Nagy Lények más neveken minden nagy vallásban megtalálhatók.

A LÉNYEK HÉT TÍPUSA

Tehát az önmagunkká váló őanyag vagy szellem a differenciálatlan végtelenből először hét csatornán keresztül áramlott ki. Mint ahogyan egy medencéből hét olyan csövön keresztül folyik ki a víz, amelyek egymástól véglegesen megkülönböztethető színűre festik a rajtuk áthaladó folyadékot. Az összes egymást követő – elemi, ásványi, növényi és állati – birodalomban a sugarak különböznek egymástól, miként az emberiben is, bár az alsóbb birodalmakban a sugár befolyása természetesen eltérő módon hat. Mivel ezen a szinten nincs individualizáció, például egy állatfaj minden egyede nyilvánvalóan ugyanahhoz a sugárhoz tartozik. A világ minden állatfaja – a hozzájuk kapcsolódó sugaraknak megfelelően – hét párhuzamos oszlopba csoportosítható. És miután egy állat kizárólag az emberrel való társulás révén képes egyéniesülni (individu-

alizálódni), ezért mindegyik sugár élén a háziállatok egy bizonyos osztálya áll, amelyeken keresztül az individualizáció az adott sugarak mentén megtörténhet. Például ilyen különálló osztályokat alkotnak az elefántok, a kutyák, a macskák, a lovak és a majmok. Mindezek alapján megállapítható, hogy mondjuk egy kutyát eltető egyetemes élet-impulzus soha nem lesz képes megeleveníteni egy lovat vagy egy macskát, hanem ugyanazon a fajon belül fog manifestálódni mindaddig, amíg az individualizáció meg nem történik.

Abból a célból még nem végeztek kutatásokat, hogy az egyes sugarakhoz milyen állatok és növények tartoznak. Néhány évvel ezelőtt viszont volt szerencsém megvizsgálni a drágaköveket, és megállapítottam, hogy minden sugárnak megvannak a maga képviselői, amelyeken keresztül a sugár ereje hatékonyabban érvényesül, mint bármely másikon keresztül. Itt mutatom be A Szentségek Tudománya (The Science of the Sacraments) című könyvben található táblázatot, amely feltünteti az egyes sugarak élén álló drágaköveket, valamint a velük azonos sugárba tartozó, de alacsonyabb erejű ékköveket is.

Sugár	A sugár élén álló drágakő	Helyettesítők
1.	Gyémánt	Hegyi kristály
2.	Zafir	Azúrkő (lapis lazuli), türkiz, szodalit
3.	Smaragd	Aquamarin, jade, malachit
4.	Jászpisz	Kalcedon, achát, szerpentin
5.	Topáz	Citrin, steatit
6.	Rubin	Turmalin, gránát, karneol, karbunkulus
7.	Ametiszt	Porfir, violane

6. ábra

A fent leírtakból egyértelműen következik, hogy mindannyiunknak ezen hét sugár (típus) valamelyikéhez kell tartoznia. Az emberi faj vonatkozásában mindig is felismerhetők voltak az ilyen alapvető különbségek. Egy évszázaddal ezelőtt vérmérsékletük szerint lanyháknak vagy heveseknek, élénkeknek vagy közönyösöknek nevezték az embereket. Az asztrológusok pedig a bolygók nevei alapján Jupiter-, Mars-, Vénusz- vagy Szaturnusz-emberekként (és így tovább) osztályoznak minket. Úgy vélem, hogy ezek csupán különböző módszerek azoknak az alapvető különbségeknek a kifejezésére, amelyek annak a csatornának a következményei, amelyen keresztül történetesen létrejöttünk, vagy inkább, amelyen keresztül ezt elrendelték.

Azonban egyáltalán nem könnyű megállapítani, hogy egy közönséges ember melyik sugárhoz tartozik. Ugyanis nagyon belemerült az anyagba, és sokféle karmát hozott létre, amelyek domináns része könnyen elhomályosíthatja lényegi típusát, akár egy egész inkarnáción keresztül is. Ugyanakkor az Ösvényhez közeledő emberben a hozzá tartozó sugár karakterének megfelelő, határozottan ösztönző vagy vezető erőnek kell mutatkoznia. Olyan energiának, amely őt az adott sugárra jellemző munkába vagy szolgálatba vezeti, és az ott illetékes Mesterek egyikének lába elé juttatja, és ezáltal mintegy beirratkozik a sugár Chohanja által vezetett kollégiumba.

MÁGIA ÉS GYÓGYÍTÓ ERŐK

Talán megkönnyíti a típusbeli különbségek megértését, ha néhány példán keresztül megmutatom, hogy a különböző sugarakhoz tartozó egyének mágia céljából milyen módszereket alkalmaznának. Az első sugár embere minden bizonnyal – bármilyen eszköz használata nélkül – ellenállhatatlan aka-

raterejével érné el a célját. A második sugárhoz kapcsolódó személy szintén az akaraterejével dolgozna, de feltérképezné a különböző lehetséges módszerek teljes skáláját, és akaratát tudatosan a leghatékonyabb eljárás csatornájába irányítaná. A harmadik sugárhoz tartozó személy számára a mentális sík erőinek hasznosítása a legtermészetesebb, gondosan figyelve arra, hogy ezek a hatások pontosan mikor a legkedvezőbbek. A negyedik sugár embere ugyanerre a célra az éter finomabb fizikai erőit használná, míg az ötödik sugárbeli testvére inkább az asztrális fénynek nevezett áramlatokat hozná mozgásba. A hatodik sugárhoz tartozó egyén az ő külön Istenségébe, és a hozzá intézett ima hatékonyságába vetett őszinte hit erejével igyekezne eredményt elérni, míg a hetedik sugár embere bonyolult szertartásos mágiát alkalmazna, és – amennyiben lehetséges – valószínűleg nem emberi szellemek segítségét kérné.

A betegségek gyógyítására tett kísérletek során az első sugár egyszerűen az Egyetemes Élet nagy forrásából merítene egészséget és erőt. A második sugár – a betegség természetét alaposan megértve – pontosan tudná, hogyan gyakorolhatja akaraterejét a leghatékonyabb módon. A harmadik megidézné a Nagy Bolygószellemeket, és kiválasztaná azt a pillanatot, amikor az asztrológiai hatások jótékonyan hatnak a gyógy módok alkalmazására. A negyedik sugár főként fizikai eszközökre, például masszázsra hagyatkozna. Az ötödik főként gyógyszereket alkalmazna, a hatodik a hit által történő gyógyítást választaná, a hetedik pedig mantrákat vagy mágikus invokációkat venne igénybe. A fenti esetekben a gyógykezelő természetesen szabadon használhatja az említett különböző eljárások bármelyikét, de valószínűleg a saját sugarára jellemző módszert fogja a leghatékonyabbnak találni.

A SUGARAK CHOANJAI

Az Adeptus Testvériség tagjai vonatkozásában az egyes sugarak különbözősége másoknál sokkal világosabban nyilvánul meg, és mindez jól érzékelhetően látható az aurában. Egy adott sugár a hozzá tartozó Adeptus megjelenését és elvégzendő munkáját is alapvetően befolyásolja. A sugarak megkülönböztető karaktereit talán akkor figyelhetjük meg a legjobban, ha tanulmányozzuk a harmadiktól a hetedikig terjedő sugarak öt Chohanjának, valamint az első két sugár Chohanjainak a munkáját. Utóbbiak ugyanolyan szintű tevékenységet végeznek az őket irányító Nagy Lények szolgálatában. A hierarchiában a hét sugár vezetőiben tükröződik vissza a trón előtt álló hét Szellem.

Meg kell értenünk, hogy itt az egyes sugarakhoz csoportosítható tulajdonságokat pusztán csak vázolhatjuk, és az Adeptusok adott sugarak élén végzett munkájának is csak a töredékét mutathatjuk be. Ismerjük fel azt is, hogy az egyik sugár tulajdonságainak teljes birtoklása semmi esetre sem jelenti a többi sugár jellegzetességeinek a hiányát. Ha például az egyik Adeptus kiemelkedik az erő tekintetében, akkor emellett az is igaz, hogy az odaadás, a szeretet és minden további tulajdonság vonatkozásában is elérte az emberi tökéletesség fokát.

Morya Mesterről, aki chohani szinten az első sugarat képviseli, bizonyos mértékig már írtam. Sugarának minden rendíthetetlen és derűs erejével állja meg a helyét, és nagy szerepet játszik az emberek irányításának és a nemzetek formálásának munkájában, amelyről a következő fejezetben részletesebben fogok beszélni. Ugyanehhez a sugárhoz tartozik még Jupiter Mester is, aki India védnökeként működik a hierarchiában. Védelmezője annak a nemzetnek, amely az ötödik faj hosszú életén keresztül ápolja a faj összes lehetőségének magvait, és azokat a kellő időben eljuttatja az összes alfajhoz, hogy ott nőjenek, érjenek és gyümölcsözzenek. Mélyen belemerül a rejtettebb tudományokba is, amelyeknek a kémia és a csillagászat

alkotják a külső burkát. Jupiter Mester munkája ékes példája annak a sokféle tevékenységnek, amelyek egy sugár keretein belül létezhetnek.

Kuthumi Mester, aki korábban a nagy tanító Pythagoras volt, szintén chohani szinten képviseli a második sugarat. Ez a bölcsesség sugara, amely nagyszerű tanítókat ad a világnak, és az itt végzett munkát a következő fejezetben a Bodhisattva és Buddha tevékenységével kapcsolatosan fogom bemutatni. Már beszéltem a Mesterből sugárzó csodálatos szeretetről és bölcsességről, akinek a szolgálata és követése számomra kimondhatatlan öröm és megtiszteltetés. A tanítványok képzéséről általam leírtak főként az ő módszerein alapulnak. Más tanítók más sugarakon ugyanoda juttatják el tanítványaikat, ahová ő vezeti a sajátjait; és pontosan ugyanazokat a nemes tulajdonságokat fejlesztik ki bennük, és mindig a legkifogástalanabb eszközöket alkalmazzák, ennek ellenére módszereik mégis határozott különbségeket mutatnak. Sőt, valójában az is szerfelett változatos, ahogyan ugyanaz a Mester a különböző tanítványaival foglalkozik.

A harmadik sugár élén a Velencei Chohannak hívott Nagy Mester áll. A sugár szolgálatában álló emberekre főként az erős alkalmazkodóképesség a jellemző. Az emberiség fejlődése érdekében magukat rugalmasan a körülményekhez, a többi emberhez tudják idomítani, és ezáltal – Szent Pál szavait idézve – „mindenkinek mindenévé” válnak. A harmadik sugár mentén előrehaladott egyének nagy tapintattal rendelkeznek, és ritka képességüknek köszönhetően a megfelelő pillanatban mindig helyesen cselekednek. Ehhez a sugárhoz leginkább az asztrológia tudománya kapcsolható. Ugyanis ez az a tudomány, amely képes meghatározni bármely cselekmény megtételére vagy adott erő aktiválására legoptimálisabb időpontot, és az adott pillanatban kerülendő tetteket egyaránt. Az asztrológia segítségével sok bajtól kímélhetjük meg, és tehetjük hasznosabbá magunkat.

A negyedik sugár Serapis Mester felügyelete alatt áll. A Teozófiai Társulat korábbi napjaiban sokat hallottunk róla, mivel egy időben ő vette át Olcott ezredes képzését, amikor saját Mesterét (Morya Mestert) más feladatok kötötték le. A Mesterek között gyakran előfordul a tanítványok ilyen különleges és átmeneti célú cseréje. Ennek a Chohannak a harmónia és a szépség a speciális területe, és az ő típusába tartozó emberek mindaddig boldogtalanok, amíg nem képesek harmóniát teremteni környezetükben. Munkájuk döntő hányadát ugyanis ezen az irányvonalon végzik. A negyedik sugár alatt nagy jelentőséggel bírnak a művészetek, ezért sok művész tartozik ide.

Az ötödik sugár élén Hilarion Mester áll, az ő tudományos pontosságának nagyszerű minőségével. Hilarion Mester egykor Iamblichus, az újplatonikus iskola képviselője volt, és Mabel Collins közreműködésével neki köszönhetjük a Világosság az ösvényen és A fehér lótusz idillje című műveket. Ahogyan elnökünk találóan megfogalmazta, ő a „költői angol próza és a dallamos szavak mestere”. A Mester hatása a világ legtöbb nagyszerű tudósára kiterjed, és az ő sugara mentén előrehaladott emberek rendkívül pontos megfigyeléseket képesek végezni, és a tudományos kutatások terén abszolút megbízhatóak. A Mester tudása természetesen messze túlmutat azon, amit általában tudománynak nevezünk, és ő sok olyan erőt ismer és használ, amelyeket a természet az ember életébe közvetít.

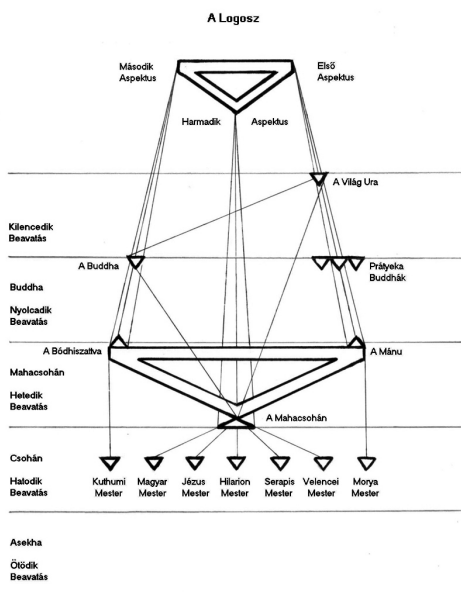
A természet reagál az emberiség hangulataira, és különböző módokon fokozza azokat. Ha valaki boldog és vidám, más teremtmények is élvezik a jelenlétét, a természetszellemek köréje sereglenek, és így a saját boldogsága is fokozódik. Ez a fajta reakció mindenhol megfigyelhető. Európa északi részén például a természetszellemek kissé sóvárgóak, továbbá szomorúság és magukba forduló hangulatúak, és az ilyenek könnyen otthonra találnak Skóciában, Írországbán, Walesben, Bretagne-ban és hasonló helyeken. Kevésbé reagálnak az örömeire, így az ottani emberek is hidegebbek és nehezebben jókedvre deríthetők. Ezekben az országokban a természet kevésbé vidám,

mindenütt sok az eső és borús az égbolt, szürke és zöld színű a táj, az élet és a költészet pedig vágyakozóra fordul.

Óriási a kontraszt az említettek és Görögország vagy Szicília között, ahol minden ragyogó, aranyszínű, kék és piros, és az emberek pedig láthatóan jókedvűek és boldogok. A természeti lények valósággal fürdenek az ilyen emberek boldogságában, és leginkább azokhoz vonzódnak, és azokra tekintenek nagy kedvteléssel, akik tele vannak örömteli szeretettel, és akiknek az aurája boldogságot áraszt. Manapság az élet ezen oldalának nagy részéről nem veszünk tudomást, bár a fizikai síkra vonatkozóan széles és részletes ismeretekkel rendelkezünk. Tudjuk például, hogy a víz kémiai képlete H_2O . Az ókori hinduk és görögök akár tudták ezt, akár nem, mindenesetre tisztában voltak a vízhez kötődő különböző természeti szellemek jelenlétével, és olyan határozottan vették igénybe szolgáltatásaikat, mint ahogyan mi használjuk ma az elektromosság és a gőz expanziós erejét sokféle gépezet hajtására.

Jézus Mester – aki a Tyanai Apollonius nevet viselő inkarnációjában vált Adeptussá, és később a nagy dél-indiai vallási reformátor, Shri Ramanujacharya volt – uralja a hatodik sugarat, a bhakti vagy odaadás sugarát. Ez minden vallás odaadó szentjeinek és misztikusainak a sugara, és értük Chohan Jézus viseli a felelősséget, függetlenül attól, hogy milyen formában imádják Istent. Ezerkilencszáz évvel ezelőtt Tyanai Apolloniust a Testvériség – többek között – azzal a küldetéssel bízta meg, hogy különböző országokban bizonyos mágneses központokat hozzon létre. Talizmán jellegű tárgyakat adtak neki, amelyeket a kiválasztott helyeken kellett elásnia. Abból a célból, hogy az általuk kisugárzott erők ezeket a helyszíneket előkészítsék, hogy a jövőben nagy események központjai legyenek. Egyes ilyen centrumok már használatban vannak, mások azonban még nem. A kihasználatlan központokat a közeljövőben eljövendő Krisztus munkájához kapcsolódóan kell majd működtetni, azaz feladatának nagy részét már közel kétezer évvel ezelőtt határozottan megtervezték, és annak előkészületeit még a fizikai síkon is megtették.

A hetedik sugár feje a 18. századi történelem által ismert Saint Germain gróf, akit gyakran Rákóczi Mesternek is nevezünk, mivel ő ennek a fejedelmi családnak az utolsó túlélője. A tizenhetedik században Francis Bacon, más néven Lord Verulam volt, a tizenhatodik században Robertus szerzetes, a tizenötödikben Hunyadi János, a tizennegyedikben Christian Rosenkreuz, a tizenharmadikban pedig Roger Bacon. Ő az okkult világ magyar Adeptusa. Az időben visszafelé haladva ő volt a nagy neoplatonista Proklosz, előtte pedig Saint Alban. Jelentős mértékben szertartásos mágiával dolgozik, és igénybe veszi a nagy angyalok szolgálatait is, akik hallgatólagosan engedelmeskednek neki, és örömmel teljesítik akarátát. Bár az összes európai és a keleti nyelvek sokaságát is beszéli, munkáinak nagy részét latinul dokumentálja. Ez a nyelv képezi gondolatainak különleges eszközét, amelynek pompáját és ritmusát számára nem múlhatja felül semmi. Különféle szertartásai során csodálatos és sokszínű ruhákat és ékszereket visel. Van egy arany láncpántos öltönye, ami egykor egy római császáré volt, amely fölé egy pompás bíbor köpenyt vesz fel, kapcsán hétágú gyémánt- és ametisztcsilloggal. Néha gyönyörű violaszínű öltönyt visel. Noha szertartásokkal foglalkozik, és még az ősrégi misztériumok néhány olyan rituáléját is használja, amelyeknek már a neve is régóta feledésbe merült a külvi-

7. ábra

lágban, kiemelt figyelemmel követi Európa politikai helyzetét, és a modern fizikai tudományok fejlődését.

A FEJLESZTENDŐ TULAJDONSÁGOK

Az alábbiakban összefoglalom a szóban forgó Chohanok és sugaraik legfontosabb jellemzőit, ahogyan azokat A Szent-ségek Tudománya (Science of the Sacraments) című munkámban is megtettem, azzal a gondolattal kiegészítve, amit a saját sugaruk mentén szolgálatra jelentkezőknek kell szem előtt tartaniuk:

Erő

„Erős, bátor és kitartó leszek az ő szolgálatában.”

Bölcsesség

„El fogom érni azt az intuíciós bölcsességet, amelyet csak tökéletes szeretet révén lehet kifejleszteni.”

Alkalmazkodóképesség vagy tapintatosság

„Megkísérlem megszerezni azt a képességet, amellyel a megfelelő pillanatban a megfelelő dolgot mondom és cselekszem – hogy az embereket a maguk módján közelítsem meg, és így hatékonyabban segíthessem őket.”

Szépség és harmónia

„Amennyire csak tudom, szépséget és harmóniát viszek az életembe és a környezetembe, hogy azok így méltóbbak legyenek hozzám. Megtanulom meglátni a szépséget az egész természetben, hogy ezáltal jobban szolgálhassam őt.”

Tudomány (részletes tudás)

„Tudásra és pontosságra teszek szert, hogy ezeket az ő munkájának szentelhessem.”

Odaadás

„Kifejleszttem magamban az odaadás hatalmas erejét, hogy általa másokat is hozzá vezethessek.”

Rendezett szolgálat

„Úgy fogom rendezni és szervezni Isten iránti szolgálatomat az általa előírt irányvonalak mentén, hogy képes legyek teljes mértékben kiaknázni az ő szent angyalainak szerető segítségét, amelyet ők mindig készen állnak nyújtani!” (Op.cit., 92. o)

Mindezeket a különböző tulajdonságokat idővel mindannyiunknak ki kell fejleszteni, de csak akkor fogjuk mind egyiket tökéletesen birtokolni, ha már mi magunk is elértük a tökéletességet, és emberfölötti emberekké váltunk. Jelenlegi tökéletlenségünk egyik megnyilvánulási módja, hogy egyes jellemvonásaink más tulajdonságok rovására fejlődtek ki. Egyesek például a tudományos pontosságot és a megkülönböztető képességet nagyszerűen kifejlesztették magukban, de mivel a szeretetet és odaadást még nem gyakorolták kellőképpen, ezért természetük hideg és kemény. Gyakran érzéketlennek tűnnek, és hajlamosak embertársaikat rosszul megítélni, továbbá tudományos kérdésekben vagy intellektuális problémák mérlegelése során sokszor erősen kritikus a hozzáállásuk. Döntésük mindig inkább elítélő, mintsem támogató azokkal szemben, akik véletlenül éppen keresztezik az útjukat. Ezzel szemben az odaadó és szeretetteljes embertípusok sokkal inkább figyelembe veszik mások véleményét, és inkább kedvezően ítélik meg embertársaikat. Helytelen megítélés esetén – mivel érzelmeik könnyen megingathatják őket – rendszerint az irgalom oldalára tévednek. Természetesen egyik eset sem a szigorúan pontos ítélőképességről tanúskodik, ezért nagyon fontos, hogy idővel tökéletesen részrehajlásmentes kiegyensúlyozottságot fejlesszünk ki magunkban, hiszen az emberfölötti ember is tökéletesen kiegyensúlyozott. Ahogy a Bhagavad Gita mondja: „Az egyensúlyt jógának hívják.”

CIKLIKUS VÁLTOZÁSOK

A hét Bolygólogoszban időszakonként bizonyos ciklikus változások következnek be, amelyek a fizikai síkon talán a be- és kilégzésnek vagy a szív dobogásának feleltethetők meg. Bárhogy is legyen, úgy tűnik, hogy végtelen számú permutációs és kombinációs lehetőségük létezik. Miután asztrális testünk az ő asztráltestük anyagából épül fel, nyilvánvaló, hogy a Bolygólogoszek egyike sem tud asztrálisan bármiféle módon megváltozni anélkül, hogy az ne érintené mindannyiunk asztrális testét, bár természetesen leginkább azokét, akikben az adott Logoszt kifejező anyag túlsúlyban van. Ha figyelembe vesszük, hogy az asztrális síkot pusztán példaként vettük, és hogy pontosan ugyanez igaz az összes többi világra is, akkor kezd némi fogalmunk lenni arról, hogy mennyire fontosak számunkra ezen bolygók Szellemeinek érzelmei és gondolatai.

Bármilyenek is legyenek ezek, az emberi fajok hosszú történelmében az emberek temperamentumának, és ebből következően civilizációjuk jellegének szabályszerű ciklikus változásaiként láthatók. Ha félretesszük a világperiódusok gondolatát, és csak egyetlen gyökérfaj időszakát tekintjük, azt találjuk, hogy ebben a hét sugár egymás után (talán többször is) váltakozva kerül túlsúlyba, de az egyes sugarak dominanciájának időszakában befolyásuknak hét alciklusa alakul ki egy meglehetősen furcsa szabály szerint, amely némi magyarázatot igényel.

Vegyük például egy faj történetének azt az időszakát, amikor fejlődésében az ötödik sugár a meghatározó. Ezen korszak alatt ennek a sugárnak (és valószínűleg egy rá épülő vallásnak) a központi gondolata uralkodik az emberek elméjében. Ennek a túlsúlynak a periódusa azonban további hét időszakra oszlik. Amelyek közül az elsőben a fenti meghatározó gondolat az első sugár eszméjével kerül színezésre, és ezáltal az ötödik sugár módszerei bizonyos mértékig kombinálódnak az első sugárra jellemzőkkel. A második periódusban a második

sugár eszméjével történik ugyanez, és így tovább. Mindezek alapján megállapítható, hogy az ötödik sugár szellemisége a legtisztább és legerősebb formában természetesen az ötödik időszakban érvényesül. Úgy tűnik, mintha ezek az első és másodrendű felosztások megfelelnek az alfajoknak és azok elágazásainak, de ezt egyelőre még nem sikerült tényekkel alátámasztani.

AZ ODAADÁS URALMA

Egy ilyen összetett és homályos téma megvitatásakor, ráadásul egy olyan csekély ismeretanyag birtokában, mint amilyenel jelenleg rendelkezünk, talán aligha tanácsos példákat felhozni. Mivel azonban úgy tudjuk, hogy a közelmúltban a hatodik, vagyis az odaadás sugara vált uralkodóvá, azt képzelhetjük, hogy az első alciklusbeli korábbi szentek csodálatos erejéről szóló történetekben nyomon követhetjük első alciklusának hatását. A második alciklus befolyásának nyomát a gnosztikus szektáknál találhatjuk meg, amelynek központi gondolata az igazi bölcsesség, a gnózis szükségessége volt. A harmadik alciklus nyomát az asztrológiában érhetjük tetten, a negyedikét pedig az akaraterőnek a fájdalmas vagy undorító körülmények elviselésének fejlesztésére irányuló, furcsán eltorzult erőfeszítésekben találhatjuk meg, mint amilyen például St. Simeon Stylites aszkétasága vagy a flagellánsok (ostorozók) mozgalma is volt. Az ötödik alciklus nyomát az alkimistákban és a középkori rózsakeresztesekben lelhetjük fel, míg a hatodik, a legtisztább odaadás szakasza az elmélkedő szerzetesrendek elragadtatásában jelenhet meg. A hetedik ciklust pedig a római egyház külső formaságokhoz és az invokációkhoz való gondos ragaszkodása jellemezheti.

A modern spiritualizmus megjelenése és az elemi lények tisztelete – amely olyan gyakran jellemző annak lealacsonyodott formáira – a hetedik sugár hatásának előjeleként tekinthető. Annál is inkább, mivel ezt a mozgalmat egy olyan titkos

társaság hozta létre, amely a hetedik sugár uralmának utolsó, atlantiszi időszaka óta létezik a világon.

Az egyházak történetét ismerő személyek számára nyilvánvaló, hogy egy sugár a maga befolyási ciklusa idején megnyírt valóságos és határozott dominanciát képes kifejteni. Ők felfogják, hogy az egész középkorban milyen nagy volt a vakbuzgóság, és hogy a vallásról még csak fogalommal sem bíró emberek hogyan beszéltek mégis a vallás nevében, és hogyan igyekeztek tudatlanságukból fakadó eszméiket olyan emberekre erőltetni, akik sok esetben jóval többet tudtak náluk. A hatalom birtokosai – a dogmatikus keresztények – pontosan azok az emberek voltak, akik a legkevésbé ismerték az általuk tanított dogmák valódi jelentését. Voltak olyanok is, akik sokkal többet tudtak náluk, és akik megmagyarázhatták volna a keresztény tanítás számos pontjának jelentését, de a többség nem akarta meghallgatni őket, és ezeket a tanultabb embereket eretnekekké nyilvánították és kiközösítették.

Ebben a sötét időszakban azok, akik valóban tudtak valamit, mint például az alkimisták (nem mintha minden alkimista hatalmas tudás birtokában lett volna, de mindenesetre néhányan közülük többet tudtak a keresztényeknél), többnyire olyan titkos rendekbe tömörültek, mint a templomosok és a rózsakeresztesek, míg az igazság egy része a szabadkőművességhez kötődött. Ezeknek az embereknek a tudatlan keresztények által – az Isten iránti odaadás nevében – folyamatos üldöztetésben volt részük. A középkori szentek közül sokan tele voltak gyönyörű és spirituális odaadással, de mindez (korlátoltsága miatt) nem zavarta őket abban, hogy könnyörtelenül vélekedjenek a másképpen gondolkodókról, és hogy adott esetekben nyíltan üldözzék is őket. Voltak néhányan, akik valóban szellemi eszményeket követtek, de rájuk gyanakvással tekintettek. Ilyenek voltak például a quietisták: Ruysbroek, Margaret és Christina Ebner, Molinos és Jacob Boehme. Szinte minden esetben – az odaadás nevében – a tudatlanabbak tiporták el a többet tudókat, és ne felejtjük el,

hogy ez a buzgóságuk nagyon is valóságos és rendkívül intenzív volt.

Az odaadás dominanciája nem csak a kereszténységben nyilvánult meg. Erőteljesen tükröződött a korábbi sugarak által hátrahagyott vallásokban is. A hinduizmust az odaadó, áhítatos emberek kifejezetten ridegnek találhatják. Shivába, az Atyaistenbe vetett hit szinte egész Indiára kiterjedt, és még a mai napig is a hinduk háromnegyede imádja az istenségnek ezt az aspektusát. A hindu emberek mindenekelőtt a kötelesség eszményét – a dharmát – követik, amely kétségtelenül az erejét képezi ennek a vallásnak. Felfogásuk szerint az emberek érdemeik alapján különböző kasztokba születnek, és minden embernek – születési helyétől függetlenül – a saját kasztja dharmáját kell követnie, és abból kiemelkedni csak rendkívül kivételes esetben lehet (olyannyira, hogy hosszú időn keresztül szinte nem is fordult elő ilyen eset). Tisztelték a törvényt és a rendet, és nem helyeselték a környezettel kapcsolatos elégedetlenséget. Azt tanították, hogy akkor járunk az isteni úton, ha a rendelkezésünkre álló, adott körülményeket a lehető legnagyobb mértékben használjuk ki. És ha ezt tesszük, akkor ezek a feltételek születésről születésre javulni fognak. Mindazonáltal azt is mondták, hogy az Istenhez vezető ajtó nyitva áll bármelyik kasztból származó ember előtt, ha helyesen élt, és nem viszálykodással, hanem dharmájának legodaadóbb teljesítésével töltötte az idejét, abban az élethelyzetben, amelybe Isten hívta őt.

Az áhítatos elme ezt a hitet ridegnek és tudományosnak találhatta, és talán az is volt. Amikor azonban az odaadás sugara kezdte egyre inkább befolyásolni a világot, nagy változás következett be, és a Szentháromság második személyének, a Shri Krishnaként megtestesült Vishnunak az imádata került előtérbe. Ekkor az áhítat korlátozás nélkül tört előre, és olyan szélsőséges méreteket öltött, hogy sok tekintetben az érzelmek orgiájává vált. Valószínű, hogy ebben a pillanatban nagyobb rajongást találunk Vishnu követői között Indiában, mint a ke-

resztények között, akiknek a vallása pedig bevallottan áhítatos. Olyan mértékű ez a vallásos érzület, hogy annak megnyilvánulását nekünk, a hidegebb fajhoz tartozóknak gyakran kellemetlen nézni. Láttam kemény üzletembereket az áhítat extázisába esni, ami könnyekben tört ki, és látszólag teljesen összetörtek és megváltoztak, pusztán a gyermek Shri Krishna említésére. Mindazt, amit a nyugatiak valaha is éreztek a gyermek Jézus iránt, a hinduk a gyermek Krishna iránt érzik.

Ez volt az áhítat hatása egy önmagában nem odaadó jellegű vallásra. A buddhizmus szintén aligha nevezhető áhítatos hitnek. A buddhista vallás a hinduizmus ajándéka volt a nagy negyedik faj számára, és ennek a fajnak az odaadási ciklusa nem feltétlenül esik egybe a miénkkel. Ez a vallás nem tartja szükségesnek az imádkozást. Azt mondja követőinek – már amennyire a buddhizmus elismeri Isten létezését –, hogy Isten kifogástalanul tudja a dolgát, hiszen (velünk szemben) tökéletesen tisztában van minden körülménnyel, ezért teljesen hiábavaló imádkozni hozzá. A burmai buddhisták ezt mondanák: „A végtelen Fény létezik, de az még elérhetetlen számunkra. Egy napon majd elérjük, addig is az a feladatunk, hogy kövessük Urunk tanítását, és azt tegyük, amit ő szeretne.”

Nem arról van szó, hogy nem hisznek Istenben, hanem arról, hogy Istent olyan végtelen magasságba helyezik mindannyiunk fölé, és annyira biztosak a létezésében, hogy mindezt természetesnek veszik. A misszionáriusok azt mondják, hogy ateisták. Közöttük éltem, és közelebbről ismerem őket, mint egy átlagos misszionárius, és az a benyomásom, hogy a legkevésbé sem ateista szelleműek. Éppen ellenkezőleg. Isten iránti tiszteletük túl nagy ahhoz, hogy a nyugati emberre jellemző bizalmas viszonyt – mintha pontosan ismernék Isten minden megnyilvánulását – alakítsanak ki vele. Ezt a magatartást egy keleti ember tiszteletlenségnek minősítené.

Magát a buddhizmust is megérintette az odaadás tüze, és Burmában szinte Istenként imádják az Úr Buddhát. Ezt akkor

vettem észre, amikor katekizmust kellett írnom buddhista gyerekeknek. Az első buddhista katekizmust Olcott ezredes írta, amely eredetileg gyermekeknek készült, de a feleleteket még a felnőttek is nehezen értették meg. Szükségesnek találtuk, hogy bevezetőt írjunk hozzá gyermekek számára, az ezredes kátéját pedig – ami kitűnő munka volt –, meghagytuk érettebb tanulók számára. Ebben a katekizmusban felvetődik a következő kérdés: „Isten volt-e Buddha?” A kérdésre adott válasz pedig így hangzik: „Nem, nem Isten volt, hanem egy nálunk sokkal fejlettebb ember.” Ceylonban (Srí Lankán) és Sziámban (Thaiföldön) ezt teljes mértékben elfogadták, de Burmában a buddhisták tiltakoztak a nemleges válasz ellen, mondván: „Ő nagyobb minden Istennél, akiről bármit is tudunk.” Az Isten szó szanszkrit megfelelője „deva”, és a hinduk soha nem használják az „Isten” megnevezést a mi felfogásunk szerint, hacsak nem Ishvaráról vagy a Szentháromságról (Shiváról, Vishnuról és Brahmáról) van szó.

A misszionáriusok a deva kifejezés fordításával beszélnek a hinduk harminchárom millió (vagy háromszázharmincmillió) istenéről, és ez rengeteg lényt – angyalokat, természeti szellemeket és így tovább – foglal magában. Az indiaiak azonban éppúgy nem imádják őket, mint ahogy nekünk sem kellene. Tudják, hogy léteznek, és számontartják őket, de ez minden. Azt már láttuk, hogy miként mutatkozik meg az odaadás Burmában. Ceylonban (Srí Lankán) viszont – ahol az emberek többnyire hindu bevándorlók leszármazottai – az Úr Buddhának hálából, az értük tett pozitívumokért mutatnak be áldozatokat. Amikor megkérdeztük, hogy szerintük Buddha tud-e erről, és örül-e neki, így válaszoltak: „Ó, dehogy! Ő messzire ment Paranirvánába. Nem várjuk el, hogy bármit is tudjon róla, de neki köszönhetjük a törvény ismeretét, amelyet ő tanított nekünk, és ezért örökítjük meg a nevét, és hálából áldozunk neki.”

Az odaadásnak ez a hulláma tehát erőteljesen befolyásolta a világot a gyermek Krishna kétezernégyszáz évvel ezelőtti el-

jövedele óta, de mostanra a hatodik fázis különleges intenzitása elmúlt, és gyorsan átadja helyét az érkező hetedik sugár hatásának. Sok árja országban a parasztság körében még mindig van tudatlan áhítat, de a műveltebb emberek ma már nem szívesen mozdulnak meg az odaadásra, hacsak nem értenek egyet annak céljával. Volt egy fázis, amely különösen a negyedik alfajban jelentett értéket, amikor az emberek hajlandóak voltak szinte bármi iránt odaadni magukat, ami az érzelmeiket kiváltotta, és ebből az ötödik alfajban az alacsonyabb elme erősebb fejlődésével az agnoszticizmusba való visszahatás következett be. A maga részéről ez az irányzat sem bizonyult kielégítőnek, így ez a hullám is gyakorlatilag kimúlt, és az emberek most már legalább készek érdeklődni és vizsgálódni a mindent átfo-gó kétségbeesett tagadás helyett.

Jelenleg kettős változás megy végbe, ugyanis a sugár-hatás módosulása mellett egyúttal a hatodik alfaj kezdete is bekövetkezik, amely elhozza az intuíciót és a bölcsességet, ötvözve mindazt, ami az ötödik alfaj intelligenciájában és a negyedik alfaj érzelmében a legjobb.

A SZERTARTÁSOK MEGJELENÉSE

A most életbe lépő sugár nagymértékben a szertartások fázisa. Már a középkorban is erőteljesen jelen volt ez a hatás, de az főként a hatodik sugár hetedik alsugarának köszönhetően alakult ki, míg a miénk inkább a hetedik sugár első alsugarának a befolyására. Ezért ezeket a ceremóniákat elsősorban nem az áhítatos hatásuk, hanem inkább a nagy dévai evolúcióval kapcsolatos hasznosságuk szempontjából fogjuk vizsgálni. Az emberek számára az lenne a legelőnyösebb, ha minél jobban megértenék mindezek hátterét.

A modern vallásban a szertartás évről évre egyre nagyobb szerepet játszik. A múlt század közepén Angliában a templomokban és a katedrálisokban alig volt élet. Az átlagos vidéki

templom akkoriban alig különbözött egy másvallású kápolnától, hiányoztak a miseruhák, a festett ablakok és mindenféle díszítések, és minden a lehető legsivárabb és legunalmasabb volt. Semmilyen figyelmet nem fordítottak arra, hogy a különböző tárgyak szépek és tiszteletet keltőek legyenek, méltóak Istenhez és az ő szolgálatához. Minden másnál több figyelmet fordítottak a prédikációkra, és még ezt is főként gyakorlati szempontok alapján tették. Ha ugyanezekbe a templomokba ma betekintenénk, aligha találnánk egyet is ilyen állapotban. A régi nemtörődömséget felváltotta a tisztelet, és a templomokat a legtöbb esetben gyönyörűen feldíszítették. A templomok sokaságában és a nagy katedrálisokban a szertartásokat pontosan és tisztelettel végzik. Az egyházi munkáról alkotott egész fel fogás megváltozott.

A sugár változásának hatása más módon is kezd megnyilvánulni. Jelenleg a szabadkőművesség egy speciális formája van kialakulóban, az úgynevezett társ-kőművesség (co-masonry), amelynek napjaink igényeihez alkalmazkodva nők is tagjai lehetnek. Ugyanis korunk egyre erősebb törekvése, hogy a nők a férfiak mellett foglaljanak helyet, és minden tekintetben egyenrangúak legyenek velük. Akik elindították ezt a mozgalmat, nem gondoltak a sugár befolyására, ennek ellenére azt a kor szertartásos tendenciája alakította ki, és irányítja. Em lékszem, hogy Victoria királynő uralkodása alatt sokáig csak kevés szertartást lehetett látni London utcáin, de regnálásának vége felé mindez megváltozott. VII. Edward király pedig már eredeti pompájukban állította vissza a ceremóniákat. Sokan most kezdik érezni az új sugár hatását. Örömmel és vágyakozva vesznek részt (akár passzívan, akár aktívan) szertartásokon, amit korábban nem tettek volna.

XIII. FEJEZET

A HÁROMSÁG ÉS A HÁROMSZÖGEK

AZ ISTENI HÁROMSÁG

Tudjuk, hogy a Naprendszerünk Logosza – és a legtöbb ember erre gondol, amikor Istenről beszél – egy háromság (Szentháromság). Három személye van, pontosabban ő maga a három isteni személy, aki három aspektuson keresztül nyilvánul meg. A különböző vallások eltérően nevezik őket, és gyakran a megítélésük sem azonos értékű. A háromság e hatalmas rendszerének ugyanis olyan sok nézőpontja van, hogy még egyetlen vallásnak sem sikerült rajtuk keresztül a teljes igazságot szimbolizálni. Egyes vallásokban az Atya, az Anya és a Fiú testesítik meg a három személyt, ami legalábbis érthető, ha a keletkezés és a kölcsönhatás módszereire gondolunk. Ilyen típusú személyek az egyiptomi tanításban Osiris, Isis és Horus, a skandináv mitológiában pedig Odin, Freya és Thor. Az aszszírok és a föníciaiak egy olyan háromságban hittek, amelynek tagjai Anu, Ea és Bel voltak. A druidák Taulac, Fan és Mollac nevekkkel illették őket. Az északi buddhizmusban ezek az elnevezések Amitabha, Avalokiteshvara és Manjushri. A zsidók kabbalájában a három személy Kether, Binah és Chokma, a zoroasztriánus vallásban pedig Ahuramazda, Asha és Vohumano, vagy néha Ahuramazda, Mithra és Ahriman. A háromság elvét mindenütt elismerik, bár a megnyilvánulásai eltérőek.

A nagy hindu rendszerben Shiva, Vishnu és Brahma Szentháromságát találjuk. Az anyaelem itt nem jelenik meg közvetlenül, bár közvetve tetten érhető a három személy – hitvesüket jelképező – shaktiján vagy erején keresztül. Az anya erejének szóban forgó megnyilvánulása talán valamivel alacsonyabb minőséget jelent a Szentháromsághoz képest. A keresztény vallásban a Szentháromságot az Atya, a Fiú és a Szentlélek jelentik. Ezzel kapcsolatban érdekes megjegyezni, hogy néhány régi könyvben a Szentlelket határozottan nőneműként mutatják be. Ettől eltekintve, az ember ösztönös igénye, hogy elis-

merje az isteni anyaságot. Amely a kereszténységben a Boldogságos Szűz tiszteletében jutott kifejezésre, aki ugyan nem a Szentháromság egyik személye, viszont ő az Egyetemes Anya, az Angyalok Királynője, a Tenger Csillaga.

Meg kell értenünk, hogy az anyaság külön divízióval rendelkezik, és rendkívül fontos helyet tölt be a világ kormányzásában. Ahogy a Manu egy nagyszerű osztály vezetője, amely a fajok és alfajok fizikai fejlődéséről gondoskodik, amíg a Bodhisattva egy másik, vallással és oktatással foglalkozó blokk feje, úgy Jagat-Amba vagy Világanya az anyaság osztályának a vezetője. És miként jelenleg az Úr Vaivasvata tölti be a Manu hivatalát, az Úr Maitreya pedig a Világtanítóét, úgy foglalja el a Világanya tisztségét az a nagy Angyal, aki egykor Jézus anyja volt.

Ennek a részlegnek a legfontosabb feladata, hogy a világ anyáiról gondoskodjon. Okkult szempontból nem az a nő legnagyobb dicsősége, hogy vezető szerepet töltsön be a társadalomban, és nem is az, hogy magas egyetemi diplomát szerezzen, és lenéző elkülönültségben éljen egy lakásban, hanem az, hogy fizikai testeket biztosítson az inkarnációba lépő egók számára. És ez egyáltalán nem olyan küldetés, amit titkolni, mellőzni vagy félig-meddig szégyellni kellene. Ez a női megtestesülés legnagyobb dicsősége, egy olyan csodálatos lehetőség, amellyel a férfiak nem rendelkeznek. A férfiaknak más alternatíváik vannak, de az anyaságnak ez az igazán varázslatos kiváltsága nem adatik meg nekik. A nők azok, akik ezt a nagyszerű missziót a világ megsegítéséért, a faj fennmaradásáért teljesítik, és teszik mindezt olyan szenvedés árán, amiről nekünk, férfiaknak fogalmunk sincs.

Mivel ez így van – az elvégzett nagy munka, és a vele járó szörnyű szenvedés miatt –, ezért létezik a világ kormányának ez a különleges osztálya. Az idetartozó hivatalnokok feladata, hogy minden nőről gondoskodjanak szenvedésük idején, és olyan segítséget és erőt adjanak nekik, amelyet karmájuk

megenged. Mint már mondtuk, a Világanya angyali lények hatalmas seregeivel rendelkezik, és az ő képviselőjeként valamelyik angyal minden gyermek születésénél jelen van. A szentmiseáldozat során minden alkalommal képviselteti magát a Jelenlét angyalainak valamelyike, aki tulajdonképpen magának Krisztusnak a gondolatformája, amelyen keresztül ő jóváhagyja és megerősíti a pap által végzett megszentelést. Ennek köszönhető, hogy bár Krisztus egy és oszthatatlan, mégis egyszerre jelen van sok ezer oltáron. Némiképp ugyanilyen módon, bár természetesen sokkal alacsonyabb szinten, maga a Világanya is jelen van képviselőjén keresztül minden szenvedő anya ágyánál. Sok nő látta őt ilyen körülmények között, és sokan – akiknek nem adatott meg ez a kiváltság – érezték a segítségét, és az általa kiárasztott erőt.

A Világanya őszinte vágya, hogy megpróbáltatása idején minden nőnek a lehető legjobb környezetben legyen része – hogy mély és igaz szeretet vegye körül, hogy a legszentebb és legnemesebb gondolatok töltsék el, hogy a születendő gyermeket csakis a legmagasabb hatások érhék, hogy ő valóban kedvező módon indulhasson az életbe, és kizárólag a legtisztább és legjobb mágnesesség várjon rá, és hogy a legszigorúbb tisztaság uralkodjon minden tekintetben. Csak a higiéniai szabályok legpontosabb betartásával érhetők el olyan kedvező feltételek, amelyek lehetővé teszik egy nemes és egészséges test megszületését, amely akár egy magasztos ego lakhelyeként is szolgálhat.

A magasan fejlett egók számára megfelelő inkarnációs lehetőség biztosítása olyan feladat, amely jelentős fejtörést okoz a Világanyának és az őt kísérő angyaloknak. Sok ezer fejlett lélek áll készen a megtestesülésre, és alig várja, hogy segíthessen a Világtanító munkájában, de nagyon nehéz megfelelő testeket találni a számukra. Az ostoba és pazarló hivalkodás következtében a nyugati világban olyan káros hagyomány kezd elterjedni, amely szerint a nagycsaládok fenntartásának túlzott költségei miatt egyre kevésbé házasodnak az emberek.

Nem értve a nemük által biztosított csodálatos lehetőséget, a nők szabadulni próbálnak a házasság kötelékéből, és sajátos kiváltságaik kiaknázása helyett a férfiak életét és cselekedeteit majmolják. Az ilyen felfogás és gyakorlat nyilvánvalóan katasztrofális a faj jövője szempontjából. Azt eredményezi ugyanis, hogy a jobb osztályú emberek jelentős része kivonul a faj átörökítéséből, és azt teljes mértékben a nemkívánatos és fejletlen egóknak engedik át.

Indiában egészen mások a körülmények, mert mindenki magától értetődően házасodik, de még a magasabb kasztokban is gyakran siralmas a megfelelő felügyelet hiánya, és a körülmények egyáltalán nem kedveznek az erős és egészséges testek létrejöttéhez. Ez egy nagyon komoly probléma, és az okkultizmus tanulmányozóinak minden tőlük telhetőt meg kell tenniük egy kielégítőbb állapot elérése érdekében.

Igazán jó lenne, ha a nők – összefogva – egymás között minden országban pontos információkat terjesztenének erről a kiemelkedően fontos témáról. Minden nőnek teljes mértékben fel kellene ismernie azokat a csodálatos lehetőségeket, amelyeket a női testet öltés kínál nekik, és minden egyes anyának meg kellene tanítani, hogy a várandósság előtt, alatt és után egyaránt kardinális kérdés a megfelelő körülmények biztosítása. Nemcsak a legtökéletesebb tisztasággal és a leggondosabb odafigyeléssel kell körülvenni az újszülöttet, hanem ideális asztrális és mentális állapotokkal, szeretettel, bizalommal, boldogsággal és szentséggel is. Mindez egyrészt mérhetetlenül megkönnyítené a Világanya munkáját, másrészt a faj jövőjét is biztosítaná.

Gyakran kérdezik, hogy vannak-e női testben élő Adeptusok. A Világanya létezése egyértelmű választ ad erre a kérdésre. Tökéletes tisztaságának csodálatos tulajdonsága és sokrétű spirituális fejlettsége miatt esett rá a választás hajdan Palesztinában, hogy ő legyen a tanítvány Jézus testének az anyja. És mivel bámulatos türelemmel és nemes lelkülettel

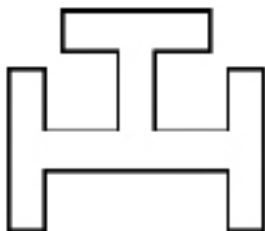
viselte a szóban forgó helyzet következményeként rá háruló szörnyű szenvedést, még abban az életében elérte az adeptusi fokozatot. Amikor teljesítette ezt a szintet, és a hét ösvényt nyitva találta maga előtt, ő a dicsőséges dévai evolúcióba történő belépést választotta, ahol nagy tisztelettel és kitüntetéssel fogadták.

Ez az igazság rejlik Szűz Mária mennybevételeéről szóló római katolikus tanítás mögött. Tehát ő nem fizikai testében került a mennybe az angyalok közé, hanem azt elhagyva foglalta el a helyét az angyalok között. És mivel hamarosan kinevezték a Világanya tisztségére, valóban királynő lett közöttük, ahogyan ezt az egyház olyan költőien mondja róla. Egy nagy dévának nincs szüksége fizikai testre, de amíg jelenlegi tisztességét betölti, addig – az őt segítő Adeptusokhoz hasonlóan – mindig női alakban fog megjelenni számunkra.

Évszázadokon keresztül férfiak és nők ezrei borultak szívük mélyéből fakadó hódolattal a lábai elé, és egészen biztos, hogy ennek az odaadásnak a legkisebb hányadát sem fordították rossz irányba vagy pazarolták volna el. Hiszen a Világanya – akinek az emberiség iránti szeretete mindezt kiváltotta – mindig a legteljesebb mértékben használta fel erejét az általa vállalt nehéz feladat teljesítésére. Bármilyen keveset is tudtak erről az emberek, mégis a szeretetnek tündöklő gazdagságával árasztották el, és elsősorban nem azért tették mindezt, mert egykor Jézus anyja volt, hanem mert aktuálisan minden élőnek az Anyja.

Téves az a feltételezés, hogy a Világanyáról szóló tudás kizárólag a kereszténység sajátja. Hiszen őt Indiában Jagat-Amбакént, Kínában pedig Kwan-Yin néven, mint az irgalom és tudás anyját ismerik. Ő lényegében a szeretet, az odaadás és a tisztaság képviselője, típusa és esszenciája, egy személyben a mennyi bölcsesség. Mindenekelőtt azonban ő a Consolatrix Afflictorum, vagyis a vigasztalója és segítője mindazoknak, akik bajban, gondban vagy szükségben vannak, betegségben vagy bármilyen más csapásban szenvednek.

A Szentháromság mindegyik személyében megtalálható shaktit vagy női energiát bizonyos égtájakon a Hármastau jól ismert jelképében is elismerik, amint azt a 8. ábra mutatja:

8. ábra

Hasonló hármasság figyelhető meg a magasabb és nagyobb Logoszok esetében is, és messze minden mögött és túl – amit egyáltalán tudhatunk vagy el tudunk képzelni – van az Abszolútum, amelynek megnyilvánulása szintén háromság. A skála másik végén az emberi hármasságot találjuk, azaz a szellem, az intuíció és az értelem hármasságát, amely az akarat, a bölcsesség és a tevékenység hármasságát képviseli. Ez az emberben tetten érhető háromság egyrészt a másik és nagyobb háromság képmása, ugyanakkor jóval több is egy képmásnál. Nemcsak a Logosz három személyének szimbolikus megjelenítése, hanem egyúttal – fizikai tudatossággal szinte felfoghatatlan módon – azoknak valóságos kifejeződése és megnyilvánulása is ezen az alacsonyabb síkon.

A KÉPVISELŐK HÁROMSZÖGE

Ahogy a Logosz egy háromság, úgy a világ okkult kormányzása is három nagy részlegből áll, amelyeket három hatalmas hivatalnok irányít, akik nem pusztán a Logosz három aspektusának tükörképei, hanem nagyon is valóságos módon azok tényleges megnyilvánulásai. Ők a Világ Ura, az Úr Buddha és a Mahachohan, akik a beavatás olyan fokozatait érték

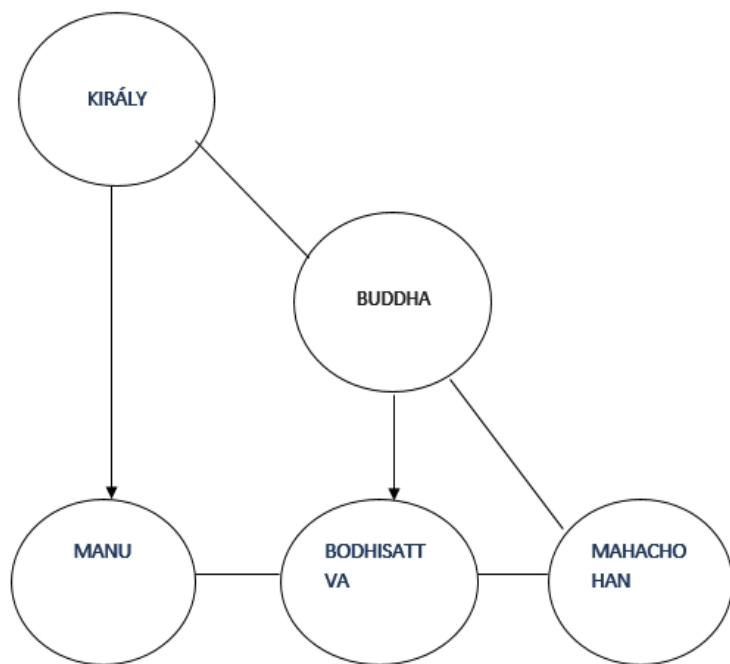
el, amelyek éber tudatosságot adnak nekik a természet emberi fejlődést meghaladó síkjain, ahol a megnyilvánult Logosz lakozik (Lásd Annie Besant: A Study in Consciousness, 3-5. o.). A Világ Ura egy az első aspektussal a mi hét síkunk közül a legmagasabbon, és az isteni akaratot irányítja a Földön. Buddha a második aspektussal egyesült, aki az Anupadaka síkon lakik, és az isteni bölcsességet küldi le az emberiségnek. A Mahachohan tökéletesen eggyé vált a harmadik aspektussal, amely a nirvánai síkon lakik, és a Szentlelket képviselve az isteni tevékenységet gyakorolja. A Mahachohan lényegében az Úr világba kinyújtott karja, mellyel az ő munkáját végzi. A következő táblázat (9. ábra) mindezt világosan mutatja.

Logosz	Isteni erők	Természeti világok	A képviselők háromszöge	Sugár
Első aspektus	Akarat	<u>Adi</u> vagy létrehozó	A Világ ura	1
Második aspektus	Bölcsesség	<u>Anupadaka</u> vagy <u>monádi</u>	Az Úr Buddha	2
Harmadik aspektus	Tevékenység	<u>Atma</u> vagy szellemi	A <u>Mahachohan</u>	3 – 7

9. ábra

Ennek a nagy háromszögnek az első és második tagja – a harmadiktól eltérően – olyan jellegű munkát végez, amely nem ereszkedik le a fizikai síkra, hanem Buddha esetében csak a buddhikus test, a Világ Ura vonatkozásában pedig csupán az atmikus sík szintjére száll le. Az ő magasabb rendű munkájuk nélkül azonban az alacsonyabb szinteken semmi sem lenne lehetséges, ezért befolyásuk közvetítéséről – képviselőiken, a Manu Vaivasvatán és az Úr Maitreyán keresztül – még a legalacsonyabb síkra is gondoskodnak. Ez a két nagy Adeptus – ki-ki a maga megfelelő sugarán – párhuzamban áll a Mahachohannal, mivel mindketten átmentek azon a beava-

táson, amelyik ezt a nevet viseli. Ezáltal létrejön egy másik háromszög, amely a Logosz erőit a fizikai síkra irányítja. Ezt a két háromszöget egy ábrán is kifejezhetjük (10. ábra)

10. ábra

A Manu egy gyökérfaj teljes időszakára kidolgozza a faj fejlődésének részleteit, a Bodhisattva pedig, mint Világtanító – oktatási és vallásügyi miniszter – a faj tagjait segíti, hogy mindazt a spiritualitást kifejleszthessék, ami az adott periódusban számukra lehetséges, míg a Mahachohan úgy irányítja az emberek elméjét, hogy a kultúra és a civilizáció különböző formái a ciklikus terv szerint bontakozzanak ki. Ők hárman – külön-külön és együtt – a fej, a szív és az öt ujjú kéz, akik aktivitásukkal egyetlen szerves lényvé, egy Menyyei Emberré formálják a fajt.

Ez utóbbi kifejezés nem pusztán hasonlat, hanem szó szerinti igazságot fejez ki. Ugyanis minden egyes alapfaj erőfeszítésének végén mindazok, akik ezalatt adeptusi fokot érnek el, egy hatalmas és egységes szervezetet – Mennyei Embert – alkotnak. Akiben, akár csak a földi emberben, hét nagy központ található, amelyek mindegyike egy-egy nagy Adeptusnak felel meg. A Manu és a Bodhiszattva ennek a nagyszerű lénynek az agy- és szívközpontjait foglalják el. Mi pedig (bennük és részüként) velük dicsőségesen eggyé válva szolgáljuk őket, és ez a pompás teljesség a további fejlődés során egy jövőbeli Napistenség miniszterévé válik. Mindez a csoda pedig annyira túlhalad minden megértést, hogy ez a másokkal való egyesülés nem csorbítja a Mennyei Ember egyes Adeptusainak a szabadságát, és nem zárja ki, hogy a fenti hatókörükön kívül is tevékenykedjenek.

Egészen a közelmúltig nem volt olyan szabály, hogy a Mahachohan tisztségét egy állandó, ilyen fokon álló Adeptus töltsse be. Az volt a szokás, hogy az öt Chohan mindegyikét rotációs rendszerben nevezték ki az öt sugár élére, bár mielőtt elfoglalták volna ezt a pozíciót, meg kellett szerezniük a mahachohani beavatást. Jelenleg azonban mind az öt sugárért egy-egy Chohan felel, és van egy mindegyiküktől különálló Mahachohan is. Ez a megszokott eljárástól való eltérés első sorban a Világtanító közeli eljövételének tudható be.

A SUGARAK HATÁRAI

Ezen az öt sugáron (a harmadiktól a hetedikig) a Földünkön elnyerhető legmagasabb beavatás a Mahachohan beavatása, de az első és második sugáron tovább is lehet emelkedni, ahogy azt a következő beavatási táblázat mutatja. A 11. ábra alapján megállapítható, hogy az első és második sugár a Buddha-beavatásra is lehetőséget nyújt, és az első sugár az Adeptus további fejlődésére is alkalmat teremt.

Mielőtt bárki igazságtalannak tartaná ezt a beavatási rendszert, tegyük világossá, hogy a Nirvánát bármelyik sugár mentén ugyanolyan gyorsan lehet elérni. Bármely egyén az Asekha szint elérésekor azonnal szabadon beléphet a boldogságnak ebbe az állapotába egy olyan időtartamra, amely számunkra az örökkévalóságnak tűnne. Ekkor azonban az illető még csak az első fokozatba lép be, amely bármennyire felfoghatatlanul is magasztos, mégis messze elmarad a Chohan és Mahachohan számára elérhető magasabb szintektől. És még ezek is elhalványulnak a nirvánai állapot azon részeinek dicsősége előtt, amelyet azok az Adeptusok érnek el, akik a földi élet során óriási erőfeszítéssel az első és második sugár még magasabb beavatásait is teljesítik. A fennmaradó öt sugár mentén azok számára van továbbfejlődési lehetőség, akik a mi Hierarchiánkon kívül eső, más irányú munkát végeznek.

A SUGARAKON ELÉRHETŐ BEAVATÁSOK		
ELSŐ SUGÁR	MÁSODIK SUGÁR	HÁROMTÓL HÉTIG TERJEDŐ SUGARAK
Kilencedik Beavatás		
A VILÁG URA		
Nyolcadik Beavatás		
A PRATYEKA BUDDHA	A BUDDHA	
Hetedik Beavatás		
A MANU	A BODHISATTVA	A MAHACHOHAN
Az elsőől a hatodikig terjedő Beavatások		

11. ábra

SUGÁRCSERÉLÉS

Az a lehetőség, hogy szilárd elhatározás alapján sugarunkat megváltoztathatjuk, az okkult tanítvány számára lényegében mindegyik ösvényt szabadon választhatóvá teszi. Köztudott, hogy mind a két Mester – akiket a legszorosabb kapcsolat fűzi a Teozófiai Társulathoz – megtette ezt az erőfeszítést követelő lépést. És közülünk mindazoknak, akik kapcsolatban akarnak maradni velük, tudatosan vagy öntudatlanul szintén ezen az úton kell haladniuk. A sugárváltoztatás módszere elméletileg elég egyszerűnek tűnik, bár a gyakorlati megvalósítás sokszor komoly nehézségekbe ütközik. Ha például egy tanítvány a hatodik vagy odaadó sugárból át akarja helyezni magát a második sugárba (a bölcsesség sugarába), akkor először saját magát a hatodik sugár második alosztályának befolyása alá kell helyeznie. Ezután mindaddig fokoznia kell ennek az alsugárnak a hatását az életében, amíg az végül uralkodóvá nem válik. Így ahelyett, hogy a hatodik sugár második szakaszába kerülne, a második sugár hatodik alosztályában fogja találni magát, vagyis tudása növelésével odaadását fokozatosan az isteni bölcsesség iránti odaadássá változtatja. Ahonnan, ha akarja, kellő mértékű és hosszan tartó erőfeszítéssel átirányíthatja magát a második sugár valamelyik másik alosztályába.

Nyilvánvaló, hogy ebben az esetben eltérés mutatkozik a szokásos eljárási szabályokhoz képest, miután így a Monád egy másik bolygószellemen keresztül fog visszatérni, mint amelyiken át érkezett. Az ilyen változások viszonylag ritkán fordulnak elő, és igyekeznek végül egymást kielégítően ellensúlyozni. Az áthelyezések általában az első és a második sugárra korlátozódnak, és a fejlődés alacsonyabb szintjein álló személyek közül aránylag kevesen tartoznak e két sugárhoz.

TÖKÉLETES EGYSÉG

A fenti háromszögek tagjainak Logosszal képzett csodálatos egységét jól szemlélteti a Bodhisattva esete. Láttuk, hogy a tanítvány és Mestere közötti egység minden elképzelhető földi köteléknél erősebb. Kuthumi Mester és tanítója, Dhruva Mester között – az általuk képviselt magasabb szintnek köszönhetően – még az előzőnél is szorosabb kapcsolat alakult ki. Miután Dhruva Mester pedig Maitreya Urunk tanítványa volt abban az időben – amikor utóbbi még foglalkozott tanítványokkal –, ezáltal Kuthumi Mester is egygyé vált Maitreya Urunkkal, és mivel az ő szintjükön az egység még tökéletesebb, ezért Kuthumi Mester csodálatos módon egységet képez a Bodhisattvával is.

Az Adeptusok olyannyira felettünk állnak, hogy alig tudunk különbséget tenni az alacsonyabb és a magasabb szinten állók dicsősége között. Ők mindannyian csillagoknak tűnnek felettünk, és mégis úgy beszélnek magukról, mint az Úr Maitreya lábai által taposott porról. Óriási különbségeknek kell fennállniuk közöttük is, még ha mi ezeket nem is látjuk. Feltekintünk ezekre a bámulatos magasságokra, és mindent vakító dicsőségnek látunk, amelyben nem feltételezhetjük, hogy az egyik nagyobb lenne a másiknál, kivéve az auráik méreteiben megnyilvánuló különbségeket. De legalább megérthetjük, hogy Kuthumi Mester és Maitreya Urunk között fennálló egységnek sokkal nagyobbak és valószínűbbek kell lennie, mint bármilyen kapcsolatnak, amit az alacsonyabb szinteken egyáltalán elképzelhetünk.

A Bodhisattva tökéletes egységbe olvad a Logosz általa képviselt második személyével. Ő elvállalta a Logosz földi képviseletét, amely lényegében Krisztus isteni és emberi minősége közötti hiposztatikus egység megnyilvánulása. A Bodhisattva – akit mi nyugatiak Krisztus Urunknak nevezünk – ugyanis az intuitív bölcsesség, a Szentháromság második személyének képviselője és kifejezője. Alapvetően ebben rejlik Krisztus kettős természetének misztériuma, „aki bár Isten és ember, mégsem

kettő, hanem egy Krisztus – egy, nem az istenség testté válása által, hanem az emberség Istenbe való felemelése révén”.

Az örökké áldott Szentháromság második személye már korszakokkal azelőtt is létezett, hogy az Úr Maitreya megjelent volna az evolúcióban. Ezen második személy első megtestesülésére pedig akkor került sor, amikor ő második kiáradásként a Szentlélek Isten által már átitatott és megelevenített új Naprendszerének szűz anyagából kivette a megnyilvánulásához szükséges eszközöket. Ekkor beszélhetünk először Krisztus megnyilvánulatlan és megnyilvánult kettősségéről, és már akkoriban is igaznak kellett lennie, hogy az isteni Krisztus bizonyos értelemben nagyobb az emberinél. Ahogy a Bodhisattvák – akiknek ezt a második személyt képviselniük kell a különböző bolygókon – egymás után elnyerik a sugaruk vezetését, ők viszont annyira szorosan eggyé válnak vele, hogy megérdemlik a „Krisztus, mint ember” címet; és így az ilyen beavatás beteljesedésének pillanatában mindegyikük számára megtörténik a hiposztatikus egyesülés.

A Logosz második aspektusa kiárasztja magát az anyagba, megtestesül és emberré lesz, és ezért „egyenlő az Atyával, ami az ő istenségét illeti, de alacsonyabb szintű az Atyánál, ami az ő emberségét illeti”, ahogyan Athanazius hitvallása mondja. A mi Bodhisattva Urunk a mai napig is hozzánk hasonló – bár tökéletesedett – ember. Amely emberség azonban annyira belemerült az istenségbe, hogy ő valóban igazi Krisztus, a Szentháromság második aspektusának képviselője, ugyanis benne és általa nyílik lehetőségünk az isteni erő elérésére. Ezért nevezik Krisztust az Isten és az emberek közötti közvetítőnek. Nem arról van szó, hogy ő alkut kötne helyettünk, vagy kivásárolna minket valamilyen szörnyű büntetés hatálya alól, ahogy sok ortodox keresztény hiszi, hanem arról, hogy Krisztus valóban közvetítő, aki a Logosz és az emberek között áll, akit láthatunk, és akin keresztül az isteni erő kiárad az emberiségre. Ezért ő a feje minden olyan vallásnak, amelyek közvetítésével ezek az áldások eljutnak hozzánk.

XIV. FEJEZET

BÖLCSESSÉG A HÁROMSZÖGEKBEN

BUDDHA

A jelenkor Buddhája az Úr Gautama, aki körülbelül kétezer-ötszáz évvel ezelőtt született utoljára Indiában. Ebben az inkarnációjában Bodhisattvaként be is fejezte földi életeinek sorát, és a második sugár fejeként az előző Buddha (Kasyapa) utódja lett Földünk Okkult Hierarchiájában. Siddhartha Gautama életét csodálatosan meséli el Sir Edwin Arnold Ázsia Világossága (*The Light of Asia*) című művében, az angol nyelv egyik legszebb és leginspirálóbb költeményében.

Világkorszakonként hét Buddha követi egymást – minden faj számára egy-egy –, és a maga idejében mindegyik átveszi az egész világra kiterjedően a második sugár magasabb szintű világokra vonatkozó különleges munkáját. Az alacsonyabb síkok világtanítói szerepét pedig segítőkire és képviselőikre, a Bodhisattvákra bízák. A keleti írók szerint semmilyen dicséret sem lehet kellő mélységű egy ilyen feladatot ellátó egyén méltatására. És ahogy mi is csupa isteni jósnak és bölcsességnek látjuk Mestereinket, ők is – fokozott mértékben – ugyanígy tekintenek Buddhára. A jelenkori Buddhánk volt az első, aki a mi emberiségünk tagjai közül elérte ezt a bámulatos magasságot. Az őt megelőző Buddhák ugyanis más evolúciók eredményei voltak. Neki pedig hatalmas erőfeszítésre volt szüksége ahhoz, hogy magát erre a magasztos posztra alkalmassá tegye. Olyan bámulatra méltó erő kifejtés volt ez a részéről, hogy a buddhisták Nagy Áldozatként (*Mahabhinishkramanként*) beszélnek róla.

Több ezer évvel ezelőtt felmerült az igény, hogy az Adeptusok egyike a negyedik alapfaj Világtanítójává váljon, mivel elérkezett annak az ideje, hogy az emberiség képes legyen a saját Buddháival ellátnia önmagát. Láncolatunk negyedik megtestesülése negyedik körének közepéig (amely éppen kö-

zépső pontja volt annak a fejlődési tervnek, amelyhez mi is tartozunk) a mi emberiségünk nélkülözhetetlen tisztségviselőit – Manukat, Világtanítókat és másokat – más láncolatok nálunk fejlettebb vagy idősebb emberiségei adták. Mi pedig, akik ilyen segítségben részesültünk, később olyan kiváltságos lehetőséget kapunk, hogy más elmaradottabb evolúciós rendszereket támogathatunk.

Mindez érzékletesen mutatja a minden élő entitás között fennálló igazi testvériséget. Láthatjuk, hogy ez nem csupán az emberiség vagy akár a világok e láncában megnyilvánuló élet testvérisége, hanem itt a Naprendszer összes láncolatának kölcsönös együttműködéséről és segítségnyújtásáról van szó. Nincs arra nézve közvetlen bizonyítékom, hogy az egyes rendszerek ilyen módon segítenék egymást, de – analógia alapján – szinte biztos vagyok benne, hogy ez így van. Legalábbis magam is láttam már más rendszerekből jövő látogatókat, mint ahogy már azt is észrevettem és említettem, hogy ezek a lények nem pusztán szórakozásból utaznak, hanem bizonyosan valamilyen jó céllal érkeznek a mi rendszerünkbe. Hogy konkrétan mi a céljuk, azt nem tudom, de természetesen nem is tartozik rám.

A távoli múltnak abban az időszakában, amelyre már utaltunk, az emberiségnek már gondoskodnia kellett volna a saját tanítóiról, de azt mondják, hogy senki sem érte el az ilyen óriási felelősség vállalásához szükséges szintet. Az emberiség első, az okkult fejlődésben egyenrangú gyümölcsei ilyen vonatkozásban az Úr Gautama Buddha és a jelenlegi Világtanítónk, Maitreya Urunk voltak. Hogy miben maradtak el a szükséges képzettségtől, nem tudjuk. Csupán arról van tudomásunk, hogy az Úr Gautama az emberiség iránti nagy szeretetéből fakadóan azonnal felajánlotta, hogy a szükséges fejlődés elérése érdekében kész vállalni minden további erőfeszítést. Közismert, hogy életről életre különleges erényeket fejlesztett ki, és minden egyes életében valamilyen nagyszerű tulajdonság elérését tudta felmutatni.

Buddha nagy áldozatáról a buddhisták minden szent könyvében szó esik. Ugyanakkor sokan nem értették meg az áldozat valódi természetét, mert úgy vélték, hogy azt – megvilágosodását követően – Buddha nirvánai szintekről való leszállása, törvényének hirdetése jelentette. Igaz, hogy valóban így szállt le, de ez önmagában még nem lett volna semmiképpen áldozat, csupán csak egy közönséges, de nem túl kellemes munka. Az ő nagy áldozata abban a több ezeréves erőfeszítésben csúcsosodott ki, amellyel képessé tette magát arra, hogy az emberiség közül elsőként tanítsa meg embertestvéreit az örök élet bölcsességére.

Ezt a feladatot nemes módon teljesítette. Tudunk egyet-mást azokról a különböző inkarnációkról, amelyeket ezt követően, mint korának Bodhisattvája vett fel, bár több megtestesülése is lehetett, amelyekről nem tudunk semmit. Megjelent Vyasa néven; eljött az ókori Egyiptomba Hermészként, háromszoros nagyságként, akit minden bölcsesség atyjának neveztek; ő volt az első a huszonkilenc Zoroaster, a tűz vallásának tanítói közül; még később Orpheuszként járt a görögök között, akiket a zene és az ének segítségével tanított. Utoljára pedig India északi részén látott napvilágot, és negyvenöt éven át vándorolt fel és alá a Gangesz völgyében, a törvényét hirdelve, és maga köré gyűjtve mindazokat, akik előző életeiben a tanítványai voltak.

Valamilyen módon, aminek megértése meghaladja jelenlegi képességeinket, az Úr Buddha munkájának voltak bizonyos pontjai, amelyeket a sok-sok évszázados erőfeszítés terhei miatt valószínűleg nem volt elég ideje abszolút tökélyre vinni. Ezen a végtelenül magas szinten nyilvánvalóan nem lehet szó hibáról vagy kudarcról, de talán a múltbeli feszültség és megerőltetés még az ő óriási erejéhez képest is túl nagy volt. Csupán annyit állíthatunk biztosan, hogy voltak kevésbé jelentős területek, amelyekkel abban az időben nem tudott tökéletesen foglalkozni, és ezért Gautama Urunk túlvilági utóélete nem egészen úgy alakult, ahogy az elődeié. Mint már mondtam, amikor egy Bodhisattva leéli végső életét és Buddhává

válik – amikor a dicsőségbe lépve magával hozza a kénéket, ahogy a keresztény írásokban olvasható –, akkor külső munkáját teljesen átadja utódjának, és az emberiségért végzett magasabb szintű tevékenységének szenteli magát. Bármilyenek is legyenek egy Dhyani Buddha sokrétű tevékenységei, ezek sohasem fogják őt többé földi inkarnációba visszahozni. De miután Gautama Urunk életkörülményei egészen sajátos módon alakultak, az ő esetében két eltérés történt, két kiegészítő cselekedetre került sor.

A KIEGÉSZÍTŐ CSELEKEDETEK

Az első akkor történt, amikor a Világ Ura (a Nagy Király, az Egyetlen Beavatott) elküldte három tanítványa – a Vénuszról származó Láng Urai – egyikét, hogy földi testet öltjön csaknem közvetlenül Gautama Urunk Buddhává válása után; azért, hogy nagyon rövid, Indiát beutazva töltött élete során bizonyos vallási központokat, úgynevezett mathákat hozzon létre. Ebben a megtestesülésben a neve Shankaracharya volt. Nem az, aki a kommentárokat írta, hanem India hindu vallási vezetésének és a szvámi rendnek több mint kétezer évvel ezelőtt élt nagy alapítója.

Shri Shankaracharya megalapította a hindu filozófia bölcseségi iskoláját, nagymértékben újjáélesztette a hinduizmust, új életet lehelve annak formáiba, és összegyűjtötte Buddha számos tanítását. A mai hinduizmus – bár sok tekintetben még mindig elmarad ideális állapotától –, sokkal elevenebb hit, mint amilyen Buddha eljövetele előtti időkben volt, amikor is a formalizmus zsákutcájában vergődött. Nagyrészt Shri Shankaracharya személyének köszönhető az állatáldozatok megszűnése is, bár – elvétele és kis mértékben – Indiában még mindig előfordulnak ilyen áldozatok. A fizikai világban végzett tanítása mellett bizonyos okkult feladatokat is teljesített a magasabb természeti síkokon, amelyek nagy jelentőséget gyakoroltak India későbbi életére.

A második kiegészítő cselekedetet – amelyre hivatkoztam – az Úr Gautama vállalta magára. Ahelyett, hogy kizárólag teljesen más és magasabb rendű munkákkal foglalkozott volna, kapcsolatát nem számolta fel teljes mértékben a világgal, így szükség esetén utódja számára elérhető maradt. Vészhelyzetben – ezen a módon – tanácsa és segítsége még mindig elérhető. Azt is vállalta, hogy évente egyszer, halálának évfordulóján visszatér a világba, és áldásáradatot bocsát rá.

Az Úr Buddha különleges erejét akkor árasztja ki, amikor egyedülálló és csodálatos áldását adja a világra. Mivel Buddha hatalma és pozíciója révén a természet olyan síkjaihoz is hozzáférhet, amelyek számunkra teljesen elérhetetlenek, ezért képes átalakítani, és a mi szintünkre lehozni ezeket a magasabb világokra jellemző erőket. Buddha közvetítése nélkül ezen energiák számunkra a fizikai életben hasznavehetetlenek lennének. Rezgésük ugyanis olyan hatalmas és hihetetlenül gyors, hogy a számunkra elérhető bármelyik szinten érzéketlenül haladnának át rajtunk, és még csak nem is tudnánk a létezésükről. Ehelyett az áldás ereje szétszóródik az egész világban, és azonnal talál magának olyan csatornákat, amelyekeken keresztül kiáradhat (ahogyan a víz is megtalálja a nyitott csapot). Ezáltal hatékonyabbá teszi a hasznos munkákat, és békét hoz azoknak a szívébe, akik képesek azt befogadni.

A WESAK ÜNNEP

Ezen csodálatos kiáradás kijelölt ideje az indiai vaisakh hónap teliholdja (Sri Lankán wesaknak nevezik, és általában a mi május hónapunkra esik). Ekkor van Buddha Urunk utolsó földi élete fontos eseményeinek – születésének, a buddhaság elérésének, és fizikai testéből való távozásának – évfordulója.

A kiáradás egyrészt óriási ezoterikus jelentőséggel bír, másrészt a fesztiválon fizikai síkon egy olyan exoterikus szertartást is végrehajtanak, amelyen az Úr Buddha ténylegesen

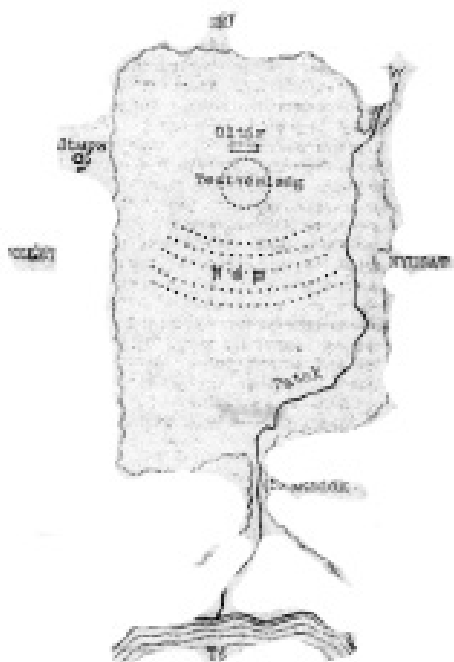
megmutatkozik a hétköznapi zárándokok jelenlétében. Ugyan a zárándokok Gautama megjelenésekor mindannyian leborulnak, a döntő többségük azonban mindezt az Adeptusokat és tanítványait – akik ténylegesen látják őt – utánozva teszik. Ugyanakkor az is valószínűnek tűnik, hogy a zárándokok közül is képesek voltak legalább néhányan személyesen is érzékelni Gautamát, mert a szertartás létezése széles körben ismert a közép-ázsiai buddhisták körében, és úgy beszélnek róla, mint Buddha árnyékának vagy tükörképének megjelenéséről, és mert az ilyen hagyományos beszámolókból adott leírás általában meglehetősen pontos. A szertartáson elvileg bárki részt vehet, nem tesznek látható erőfeszítéseket a nézők számának korlátozására. Noha hallani lehet olyan zárándokcsoportokról szóló történeteket, akik évek óta vándorolnak anélkül, hogy a fesztivál helyét megtálaszták volna.

Általában a Nagy Fehér Testvériség tagjai is – a Királyt és három tanítványát kivéve – részt vesznek ezen a szertartáson, és nem látom semmiféle akadályt annak, hogy társulatunk komoly teozófus tagjai közül – asztrális testében – bárki ne lehetne jelen a fesztiválon. A titok ismerői általában úgy intézik programjukat, hogy fizikai testüket a telihold pontos időpontja előtt körülbelül egy órával elaltatják, és a következő órát igyekeznek zavartalanul eltölteni.

A VÖLGY

A kiválasztott hely egy alacsony hegyekkel körülvett kis fennsík, amely a Himalája északi oldalán fekszik, nem messze Nepál határától, és talán négyszáz mérföldre nyugatra Lhasa városától. Ez a kis síkság (lásd a 12. ábrát) nagyjából hosszúka alakú, hossza körülbelül másfél mérföld, szélessége pedig ennél valamivel rövidebb. A többnyire kopár és köves talaj délről észak felé enyhén lejt, bár néhány helyen durva, drótszerű fű és bozotos növényzet borítja. A fennsík nyugati oldalán egy patak folyik, amely az északnyugati sarkon átkelve

az északi oldal közepe táján egy fenyővel borított szakadékon keresztül távozik. A patak végül egy néhány mérföldnyi távolságra látható tóba torkollik. A környező vidék vadnak és lakatlannak tűnik. A területen a síkság keleti oldalán fekvő egyik domb lejtőjén látható romos sztúpán – amely mellett két-három kunyhó áll – kívül semmilyen más épület nem található. A fennsík déli felének közepe táján egy hatalmas, szürkésfehér színű és valamilyen csillogó anyaggal erezett kőtömb fekszik. Ez az oltárszerű tömb talán tizenkét láb hosszú és hat láb széles, és körülbelül három lábnyira áll ki a földből.

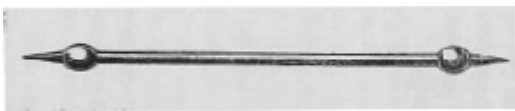
A kitűzött időpont közeledtével a patak partjait és a szomszédos domboldalakat különös, többségükben fekete színű sátrak folyamatosan növekvő tömege lepi el, és ezt az egyébként eléggé elhagyatott helyet tábortüzek sokasága eleveníti meg. Közép-Ázsia vándorló törzsei jelentős létszámmal képviseltetik itt magukat, de még Észak-Ázsiából is sokan tiszteletüket teszik. A holdtöltét megelőző napon a zárandokok mindannyian szertartásos fürdőt vesznek, és minden ruhájukat kimossák.

Néhány órával holdtölte előtt a tömeg a síkság alsó, vagyis északi területén gyülekezik, és fegyelmezetten a földön ülve helyezkedik el, gondosan vigyázva arra, hogy a nagy oltárkő előtt meglehetősen nagy üres tér maradjon. Többnyire néhány láma is jelen van, akik rendszerint felhasználják az alkalmat, hogy a néphez beszédeket intézzenek. Az asztrális látogatók körülbelül holdtölte előtt egy órával kezdenek megérkezni, közöttük a Testvériség tagjai is. Közülük néhányan materializálódnak, hogy a zárandokok is láthassák őket, akik leborulva fejezik ki tiszteletüket. Gyakran Mestereink, sőt náluk nagyobbak is szíveskednek barátságos beszélgetésbe ereszkedni tanítványaikkal és más jelenlevőkkel. Mialatt ez történik, az arra kijelölt egyének előkészítik a nagy oltárkövet a szertartásra. A leggyönyörűbb virágokkal rakják tele, és a szent lótusból minden sarkára nagy füzéreket helyeznek. Közepére egy gyönyörűen vésett, vízzel megtöltött arany edényt tesznek, előtte pedig a virágok közti helyet üresen hagyják.

A SZERTARTÁS

Körülbelül fél órával holdtölte előtt a Testvériség tagjai – a Mahachohan jeladására – a síkság közepén, az oltártól északra három koncentrikus kört formázva sorakoznak fel. Arccal mindannyian a körök középpontja felé fordulnak. A legkülső kört a Testvériség fiatalabb tagjai képezik, a magasabb szintű testvérek pedig a legbelső körben foglalnak helyet.

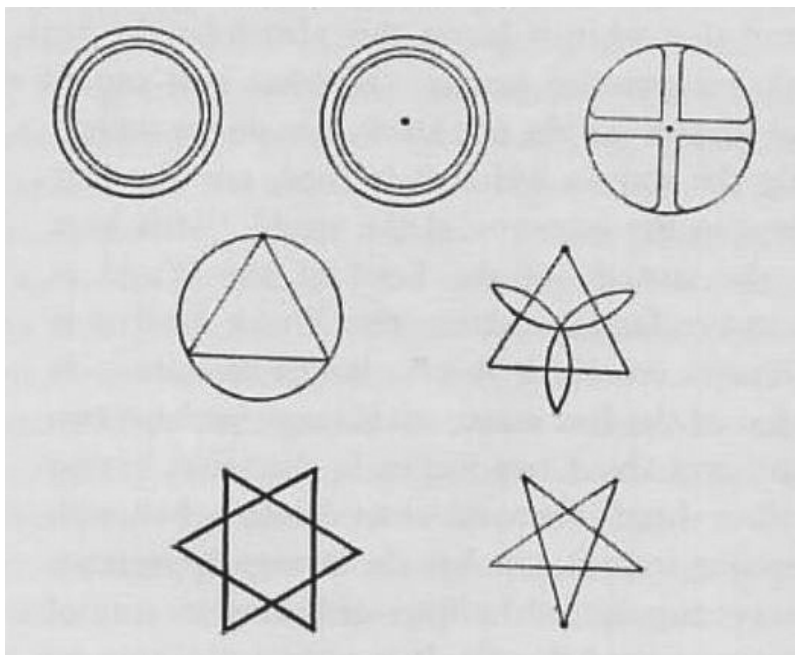
Ekkor buddhista szent énekeket dalolnak páli nyelven. Az éneklés után az Úr Maitreya a kör közepén materializálódik, kezében tartva a Hatalom Pálcáját (13. ábra). Ez a csodálatos szimbólum bizonyos értelemben fizikai központja vagy forgáspontja a Bolygó Logosza által kiárasztott erőnek. Ő ezt a rudat több millió évvel ezelőtt – amikor először indította mozgásba bolygó-láncolatunk körül az emberi élet hullámain – magnetizálta. Nekünk azt mondták, hogy a Hatalom Pálcája a logoszi figyelem (erő) összpontosításának a fizikai jelképe, amelyet mindig a fejlődés központját képező bolygóra visznek. A rúd így vándorol bolygóról bolygóra, és amikor majd a Földünkről átkerül egy másik égitestre, akkor a Föld viszonylagos tétlenségbe fog süllyedni. Azt nem tudjuk, hogy a nem fizikai bolygókra is elviszik-e, azt sem értjük pontosan, hogy mi módon használják, sem azt, hogy milyen szerepe van a világ működésében. Szokás szerint a Világ Ura őrzi Shamballában, és – amennyire tudjuk – a wesak ünnepély az egyetlen alkalom, amikor kikerül az őrizete alól. A Hatalom Pálcája körülbelül két láb hosszú és két hüvelyk átmérőjű, egy ma már ismeretlen nemesfémből (orichalcumból) készült hengeres rúd, mindkét végén egy-egy óriási gömb alakú gyémánttal, amelyekből egy-egy kúp emelkedik ki. Olyan különös látszata van, mintha mindig tűzzel volna körülvéve, mintha sziporkázó és mégis átlátszó tűz-aurája volna. Figyelemre méltó, hogy a szertartás egyik része alatt sem érinti meg Maitreya Urunkon kívül senki.

13. ábra

Maitreya Urunk kör közepén történő materializálódásakor minden Adeptus és beavatott mélyen meghajol előtte, és egy újabb verset énekelnek el. Ezután – még mindig énekelve – a belső körök a külső gyűrűn belül mintegy keresztet képezve nyolc részre oszlanak, míg a középpontban továbbra is az Úr

Maitreya marad. Ennek az impozáns szertartásnak a következő mozzanatánál a kereszt háromszöggé alakul át, az Úr Maitreya pedig előremegy a háromszög csúcsához, az oltárkö mellé. Az oltáron, az aranytál előtti szabad helyre az Úr Maitreya áhítattal lefekteti a Hatalom (Erő) Rúdját, mialatt mögötte a kör egy meglehetősen bonyolult görbe alakká formálódik, és mindenki az oltár felé fordul. Ezután az ívelt figura fordított háromszöggé, a Teozófiai Társulat körülvevő kígyó nélküli közismert jelévé változik. Majd ebből a figurából egy ötágú csillag bontakozik ki, miközben az Úr Maitreya még mindig az oltárköhöz legközelebbi déli ponton áll, a többi nagy Tisztviselő vagy Chohan pedig a csillag vonalainak öt metszési pontjánál láthatók. A 14. ábrán mellékeljük a szimbolikus figurák rajzait, mivel néhányukat egyszerűbb lerajzolni, mint leírni.

14. ábra

Amikor a hetedik és egyben befejező alakzatot is felveszik, az éneklés megszűnik, és az ünnepélyes csend pillanatai után Maitreya Urunk újból kezébe véve és a feje fölé emelve a Hatalom Rúdját, csengő hangon – páli nyelven – a következő néhány szót mondja:

„Minden készen áll, Mester, gyere!”

Majd, amikor pontosan telihold pillanatában ismét leteszi a tüzes rudat, akkor közvetlenül a déli hegyek felett lebegő óriási alakként megjelenik az Úr Buddha. Ekkor a Testvériség tagjai összekulcsolt kézzel meghajolnak előtte, a mögöttük álló tömeg pedig arcra borul, és úgy marad, miközben a többiek azt a három verset éneklik, amelyet maga az Úr Buddha tanított földi élete során az iskolás Csattának:

„Az Úr Buddha, a szakják bölcse, az emberiség legjobb tanítója. Ő megtette, amit meg kellett tennie, és átkelt a túlsó partra (Nirvána). Ő tele van erővel és energiával. Őt, az áldottat tartom vezetőmnek.

Az igazság nem anyagi; megszabadít a szenvedélytől, vágytól és bánattól; minden folttól mentes; édes, egyszerű és logikus. Ezt az igazságot tartom útmutatónak.

Bármit is adnak a nyolcféle Nemes Lénynek, akik párban alkotják a négy fokozatot, és akik ismerik az igazságot, az bizony nagy jutalmat hoz. A Nemes Lények Testvériségét tartom vezetőmnek.”

A LEGNAGYOBB ÁLDÁS

Ezután az emberek felállnak, és az Úr lebegő alakját bámulják, miközben a Testvériség a nép érdekében a Mahamangala Sutta nemes szavait éneklí, amelyet Rhys Davids professzor így fordított le (más forrásokból átvettünk kisebb, határozottan jobbnak tűnő módosításokat):

„Mikor a jó után vágyakozva, sok déva és ember
Különböző dolgot tekint áldásnak,
Akkor mondd meg nekünk, Mester,
Mi a legnagyobb áldás?
Nem szolgálni az ostobákat,
Hanem a bölcsek szolgálata,
Tisztelni a tiszteletre méltókat,
Ez a legnagyobb áldás.
Kellemes vidéken élni,
Jó tettek emlékével bírni elmúlt életekből,
Helyes vágyakozással telített lélekkel élni,
Ez a legnagyobb áldás.
Sok intuíció és sok oktatás,
Önuralom és jól megművelt elme,
Kedves szavak, amelyeket jól alkalmaznak,
Ez a legnagyobb áldás.
Támogatni apát és anyát,
Szeretni feleséget és gyermeket,
Békés hivatást művelni,
Ez a legnagyobb áldás.
Alamizsnát adni és igazul élni,
Segíteni a rokonoknak,

Helyesen cselekedni,
Ez a legnagyobb áldás.
Megvetni és elkerülni a bűnt,
Tartózkodni az erős italoktól,
Kitartani a jó cselekedetekben,
Ez a legnagyobb áldás.
Tisztelet és szerénység,
Elégedettség és hála,
A törvény jól időzített meghallgatása,
Ez a legnagyobb áldás.
Türelmesnek és szelídnek lenni,
Társulni a nyugalommal,
Vallásos beszédet a megfelelő időben mondani,
Ez a legnagyobb áldás.
Önmegtartóztatás és tisztaság,
A Négy Nagy Igazság ismerete,
A Nirvána megértése,
Ez a legnagyobb áldás.
Az élet változásai mögött,
Rendíthetetlenül és biztosan álló lélek,
Amely szenvedélytelen és szomorúság nélküli,
Ez a legnagyobb áldás.

Legyőzhetetlen ő minden oldalról,

Aki így cselekszik,

Biztonságban jár-kel mindenfelé,

És övé a legnagyobb áldás!”

A dombok fölött lebegő alak hatalmas méretű, de pontosan visszaadja annak a testnek a formáját és vonásait, amelyben az Úr utoljára élt a Földön. Keresztbe tett lábbal és összekulcsolt kézzel ülve jelenik meg, a buddhista szerzetesek sárga köntösében, de úgy, hogy a jobb karja szabadon marad. Arcáról semmilyen leírás sem adhat hiteles képet. Ez a nyugalmat, erőt, bölcsességet és szeretetet ötvöző és kifejező arc valóban istenszerű, amely magában foglalja mindazt, amit elménk egy isteni lényről el tud képzelni. Azt mondhatjuk, hogy arcszíne tiszta sárgásfehér, és arcvonásai éles metszésűek; hogy a homloka széles és nemes; a szemei nagyok, fényesek és mély sötétkék színűek; az orra enyhén hajlott; az ajkai vörösek és határozott állásúak. Mindez azonban csupán a külső maszkot tárja elénk, és az élő egésztest nem képes kellően érzékeltetni. A haja fekete (majdnem kékesfekete) és hullámos, érdekes módon se nem hosszú az indiai szokások szerint, és se nem teljesen leborotvált a keleti szerzetesek mintájára, hanem éppen a válláig érő, homlokáról hátra simítva középen kettéválasztott. A történet szerint, amikor Siddartha herceg elhagyta otthonát, hogy az igazságot keresse, megragadta hosszú haját, és egy kardcsapással közvetlenül a feje fölött levágta, amit azután mindig ugyanolyan hosszúságban viselt.

Buddha Urunk csodálatos jelenésének egyik legszembe-tűnőbb vonása az alakot körülvevő fantasztikus aura. Amely koncentrikus gömbökre oszlik, mint minden magasan fejlett ember aurája, általános alaprajza pedig megegyezik a Látható és láthatatlan ember című könyv XXVI. ábráján látható arhatéval, a színek elrendezése azonban egyedülálló. Az alakot olyan fénygömb burkolja, amely valamilyen módon egyszerre káp-

rázatos és mégis áttetsző – olyan fényes, hogy a szem alig tud rajta megpihenni, és mégis rajta keresztül az arc és a köntös színe tökéletes tisztasággal kivehető. Ezen kívül egy ragyogó ultramarinkék színű gyűrű következik, majd egymás után izzó aransárga, gazdag bíbor, tiszta ezüstfehér és pompás skarlátvörös gömbök. Amelyek természetesen egytől-egyig valódi gömbök, bár az égbolton sávoknak látszanak. Mindezekon kívül derékszőgben kilövellő – az említett gyönyörű színeket ötvöző, zöld és ibolyaszín villanásokkal átjárt – sugarak mutatkoznak.

Az ősi buddhista szentírások az Úr aurájának színösszeállítását pontosan a fenti sorrendben mutatják be. Amikor 1885-ben a srí lankai (ceyloni) buddhisták egy különleges zászlót akartak maguknak kitalálni, akkor alapító elnökünk, Olcott ezredes – a Colombóban élő szingaléz testvéreinkkel közösen kialakított – ötlete alapján ugyanezt a színcsoport alkalmazták. Az ezredes beszámolója szerint (Old Diary Leaves, III. kötet, 352. lap) néhány évvel később India alkirályának tibeti követétől – akivel Dardzsilingben találkozott – tudta meg, hogy a dalai láma zászlóján is pontosan ezek a színek találhatók. Úgy tűnik, hogy ennek a jelképes zászlónak a gondolatát széles körben elfogadták, mivel magam is láttam ilyen lobogókat – buddhista templomokban – olyan egymástól távol eső helyeken, mint például Rangoon és a kaliforniai Sacramento.

Természetesen lehetetlen egy nyomtatott illusztrációban megközelíteni az égbolton látható színek ragyogását és tisztaságát, mindössze annyit tehetünk, hogy kísérletet teszünk az olvasó képzeletének megsegítésére.

Korábbi könyveinkben leírtuk, hogy a skarlátvörös szín az ember aurájában a haragot fejezi ki, és így van ez a közönséges alsóbb asztrális szinteken is. Ettől eltekintve, a magasabb világokban viszont egy sokkal pompásabb és fényesebb skarlátvörös színt tapasztalunk, amely az élő láng igazi lényege,

és félelmet nem ismerő bátorságot és nagyfokú elszántságot jelez. Hogy ez a szín az Úr Buddha aurájában is megjelenik, az természetesen az ő esetében ezeknek a tulajdonságoknak a szuperlatívusz mértékű birtoklását mutatja. Feltételezhetjük, hogy az Úr Buddha aurájában ennek a ragyogó skarlátvörös sávnak a némileg szokatlan kiemelkedése azoknak a tulajdonságoknak a különleges megnyilvánulását jelenti, amelyek elérése és birtoklása érdekében ő az évszázados önfejlesztő munkáját végezte.

Az Úr Maitreya, aki olyan kiemelkedő szerepet játszik ebben a szertartásban, egy idő után majd átveszi azt a hivatalt, amelyet most az Úr Gautama tölt be. Éppen ezért talán érdemes összehasonlítani az auráját az imént leírtakkal. A legkönnyebben ezt úgy képzelhetjük el, hogy megnézzük az arhat auráját a Látható és Láthatatlan Ember (Man Visible and Invisible) című könyv XXVI. ábráján, majd képzeletben módosítjuk azt az itt jelzett módon. Általánosságban ugyan megállapítható a hasonlóság, de azon kívül, hogy sokkal terjedelmesebb, a színek is másképp rendezettek.

A szíve vakító fehér fény, akárcsak az arhat esetében; majd eltávolítva a sárgát erről a részről, hagyjuk, hogy a rózsaszín ovális blokk megtartsa jelenlegi helyzetét, de engedjük befelé terjeszkedni egészen a fehér sáv széléig. A rózsaszín oválison kívül a kék helyett egy sárga csíkot helyeztek el; a zöldön kívül jön egy kék öv; azon túl az ibolya, mint a könyvben; de az ibolyán kívül ismét a legszebb fényben ragyogó halványrózsaszín széles sávja következik, amelybe az ibolya észrevétlenül beleolvad. Mindezeket kívülről a vegyes színek sugárzása követi, ahogy a könyvben is látható. A fehér fénysugarak ugyanúgy átvillannak rajta, de még azok is halványan beszíneződnek a mindig jelenlévő halvány rózsaszínnel. Az egész aura azt a benyomást kelti, mintha a legfinomabb, de mégis ragyogó rózsaszínnel lenne elárasztva, akárcsak az XI. ábrán a Látható és Láthatatlan Ember (Man Visible and Invisible) című könyvben.

Figyelemre méltó, hogy ebben az aurában a színek pontosan ugyanolyan sorrendben követik egymást, mint a napspektrumban, bár a narancs és az indigókék színek kimaradnak. Először a rózsaszín (ami a vörös egyik alakja), majd a sárga, és egymás után a zöld, a kék és az ibolya színek következnek. Ezután a rózsaszínbe olvadó ultraibolyával folytatódik a sor, majd a spektrum egy magasabb oktávval újrakezdődik, ahogy a legalacsonyabb asztrális szint a legmagasabb fizikai világot követi.

Természetesen ez egy nagyon gyenge leírás, de ennél jobbra nem vagyunk képesek. Meg kell érteni, hogy sokkal több dimenzióban létezik, mint amennyit ábrázolni tudunk. Azért, hogy ennyit is mondhassak róla, megpróbáltam úgy kezelni, mintha háromdimenziós kiterjedésű lenne. De bölcsen tesszük, ha nem felejtjük el, hogy egyáltalán nem lehetetlen, hogy egy némileg eltérő eredményeket adó, másképpen értelmezett másik háromdimenziós kép is ugyanolyan valós lehet. Tudomásul kell vennünk, hogy teljesen reménytelen próbálkozás fizikai síkon megmagyarázni a magasabb világok valóságait.

Amikor a Mahamangala Sutta végére érnek, az Úr Maitreya felveszi az oltárról a vízzel megtöltött arany serleget, és a feje fölött tartja néhány pillanatig, miközben a mögötte lévő sokaság – akik szintén vízzel teli edényekkel látták el magukat – követi a példáját. Mikor az Úr Maitreya visszahelyezi a serleget az oltárköre, egy újabb verset énekelnek:

„Ő az Úr, a Szent, akinek tökéletes a bölcsessége, aki birtokolja a nyolcféle tudást és teljesítette a tizenöt szent gyakorlatot, aki végigjárta a buddhasághoz vezető utat, aki ismeri a három világot, és akihez senki sem fogható. Ő az Istenek és emberek tanítója, az áldott, az Úr Buddha.”

Amint ez véget ér, az Úr arcáról kimondhatatlan szeretet mosolya sugárzik szét, miközben jobb kezét áldó tartásba emeli, és hatalmas virágzáró hullik az emberek közé. Ekkor a Testvériség tagjai újból meghajolnak, a tömeg ismét lebo-

mul, és az alak lassan elhalványul az égen, a tömeg pedig szabad folyást engedve elragadtatásának, örömköltásokban és magasztalásban tör ki. Ezután a Testvériség tagjai felvételük sorrendjében Maitreya Urunkhoz járulnak, és mindegyikük kortyol az arany tálban lévő vízből. Miközben az emberek is isznak egyet a sajátjaikból, a maradékot pedig furcsa bőrpalackjaikban szentelt vízként hazaviszik, hogy házaikból elűzzék a rossz befolyásokat, vagy esetleg betegeket gyógyítsanak vele. Ezután a hatalmas társaság kölcsönös üdvözlések között lassan feloszlik, és az emberek távoli otthonaikba magukkal viszik e csodálatos szertartás kitörölhetetlen emlékét. A 15. ábra a tibeti Wesak Fesztivál távlati képét mutatja:

15. ábra

A BUDDHA ELŐDEI

Szent János látomása érdekes képet fest Buddha elődeiről: „És a trón körül huszonnégyszék volt, azokon pedig huszonnégyszék, fehér ruhába öltözött vént láttam ülni, és a fejükön aranykoronák voltak.”

Aki abban a kiváltságban részesül, hogy ezt láthatja – és ne feledjük, ez egy napon majd mindenkinek megadatik –, az a személy nem tudja kivonni magát saját meggyőződésének sajátos nézőpontja alól. Ezért Szent János is azt látta, amit látni akart, azaz a zsidó hagyomány huszonnégyszék vénét. A huszonnégyszék szám azt a dátumot jelöli, amikor először látták ezt a látomást, pontosabban azt az időpontot, amikor megfogalmazták a dicsőségről alkotott zsidó elképzelést. Ha most képesek lennénk a szellem világába felemelkedni, és láthatnánk ezt a kimondhatatlan dicsőséget, akkor nem huszonnégyszék, hanem huszonöt vént észlelnénk, mert mióta ez a vízió a zsidó rendszerben kikristályosodott, azóta az Úr Buddha volt az egyetlen, aki elérte ezt a magasabb szintet. Mert a huszonnégyszék vén nem más, mint az a huszonnégyszék Nagy Tanító, akik a mi körünkbe tartozó világokat tanították. Minden világhoz hét Buddha tartozik, ami huszonegyet tesz ki azon három világ esetén, amelyeken mi átmertünk. Gautama Urunk pedig ennek a világnak a negyedik Buddhája. Ezért volt akkor huszonnégyszék, most viszont huszonöt a vének száma.

A keresztény egyház ezt másképpen értelmezte, ugyanis az öt tizenkét apostolának és tizenkét zsidó prófétának tekintette őket. Ha ez valóban megfelelne az igazságnak, akkor a látó Szent Jánosnak saját magát is köztük kellett volna látnia, amiről biztosan szó esett volna. A látó leírása szerint az öregeknek aranykoronák voltak a fejeiken, amelyeket az Úr elé vetettek, ahogyan a dicsőséges Szentháromság-himnuszban is énekeljük.

Emlékszem, hogy gyermekként nagyon csodálkoztam azon, hogyan lehetséges ez. Különösnek tűnt, hogy mindig van ledobható korona a fejükön, miközben azokat állandóan

az Úr elé vetik. Mindezt nem tudtam felfogni, és azon tűnődtem, hogy miként kerülnek vissza a fejeikre az általuk levett koronák. Az ilyen, kissé nevetséges gondolatok talán természetesen egy gyermek esetében, de azonnal elillannak, ha megértjük a jelenség lényegét. Az Úr Buddháról készült képeket nézve szembetűnő, hogy fejének koronájából egy kicsi kúpszerű képződmény emelkedik ki. Ez pontosan olyan, mint egy aranszínű korona, és az úgynevezett sahasrara csakrából, az emberi fejtető középpontjából kiáramló szellemi erőt jelképezi. A keleti könyvekben ezt költőien ezer szirmú lótusznak is nevezik. (Lásd C. W. Leadbeater: The Chakras, The Theosophical Publishing House, Adyar, Madras)

A magasan fejlett emberben ez a központ ragyogást és dicsőséget áraszt, ami valóságos koronát képez a fején. A fenti értelmezés lényege pedig az, hogy mindazt, amit egy ilyen egyén kifejlesztett, a pompás karmát és dicsőséges szellemi erőt, amelyet létrehozott – mindezeket állandóan a Logosz lábai elé veti, hogy ő a munkája során hasznosíthassa azokat. Így a kiemelkedő tudatszintű személy újra és újra le tudja vetni aranykoronáját, mert az örökké újjáalakul, ahogy az erő felszínre tör belőle.

MAITREYA BODHISATTVA

Az Úr Maitreya, akinek a neve kedvességet és együttérzést jelent, akkor vette fel a Bodhisattva-tisztséget, amikor az Úr Gautama letette azt, és azóta sok erőfeszítést tett a vallások előmozdítása érdekében. A hivatalba lépése utáni egyik első lépése az volt, hogy – kihasználva az Úr Buddha jelenléte által a világban keltett óriási vonzerőt – megszervezte a nagy Tanítók a Föld különböző helyein egyszerre történő megjelenését. Ennek köszönhető, hogy viszonylag rövid időn belül nemcsak magát Buddhát, Shri Shankaracharyát és Mahavirárt találjuk Indiában, hanem Mithrát Perzsiában, Laotsét és Confuciust Kínában, valamint Pythagorast az ókori Görögországban

Ő maga kétszer jelent meg: mint Krishna az indiai síkságokon, és mint Krisztus Palesztina hegyei között. A Krishnaként való megtestesülésében a legfontosabb jellemvonás a szeretet volt. A gyermek Krishna olyan embereket vonzott maga köré, akik a legmélyebb és legintenzívebb szeretetet érezték iránta. Palesztinában ismét a szeretet állt tanításainak a fókuszában. A következőket mondta: „Ezt az új parancsolatot adom nektek, hogy úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket!” Arra kérte tanítványait, hogy mindannyian legyenek egyek vele, ahogy ő is egy az Atyával. A hozzá legközelebb álló tanítványa, Szent János a leghatározottabban ragaszkodott ehhez a gondolathoz: „Aki nem szeret, nem ismeri Istent, mert Isten maga a Szeretet.”

Az ő eredeti tanítása szerint a ma kereszténységnek nevezett vallás kétségtelenül nagyszerű elképzelés volt, de sajnos azóta tudatlan magyarázók által vezérelve lesüllyedt erről a magas szintről. Természetesen tévedés volna azt hinnünk, hogy a testvéries és felebaráti szeretetre vonatkozó tanítások újak lettek volna a világon. Ahogy Szent Ágoston mondta *De Civitate Dei* című könyvében: „Ugyanaz, amit mi keresztény vallásnak nevezünk, a régieknél is megvolt, és az emberi faj kezdete óta sohasem hiányzott egészen Krisztus testet öltött eljövételéig, amelytől kezdve a már létező igaz vallást kereszténységnek kezdték nevezni.”

A Bhagavad Gíta olvasói is emlékezhetnek arra, hogy ez a mű szintén tele van szeretetre és odaadásra vonatkozó tanítással. A Bodhisattva időnként Tsong-ka-pa, a nagy tibeti vallási reformer testét is elfoglalta, és az évszázadok során tanítványainak egész sorát küldte – köztük Nagarjunát, Aryasangát, Ramanujacharyát, Madhavacharyát és még sokan másokat –, akik új szektákat alapítottak, vagy új megvilágításba helyezték a vallás misztériumait. Közöttük volt az a tanítvány is, akinek a mohamedán vallás megalapítása volt a feladata.

A fentnevezett tanítók szétküldése munkájának csupán egy részét képezte, amely nem korlátozódik csak az emberiségre, hanem magában foglalja a Földön élő valamennyi teremtmény nevelését, köztük a dévák evolúcióját is. Így a Bodhisattva a feje a jelenleg létező összes vallásnak, sőt azoknak is, amelyek az idők folyamán már kihaltak. A felelősséget természetesen csak a vallások eredeti állapotáért viseli, és nem felelős azért a romlásért, amelyet az emberek a korok múlásával természetesen és elkerülhetetlenül kialakítottak bennük. A vallások típusait egyrészt a világtörténelem azon időszakához igazítja, amelyben azok nyilvánosságot kapnak, másrészt azokhoz az emberekhez, akiket azok megszólítanak, és ha a forma változik is a fejlődés során, az erkölcsi tartalom mindig ugyanaz marad.

A gyökérfaj fejlődése során még többször el fog jönni, és sok ilyen vallást fog alapítani, minden alkalommal maga köré vonva azokat az embereket, akik készen állnak követni őt. Közülük választja ki a legbelső értelemben vett tanítványait, akikkel a legszorosabb kapcsolatot tudja kialakítani. Aztán a faj idejének a vége felé, amikor az már messze túl van a virágkorán, és egy új faj kezd uralni a világot, úgy fog intézkedni, hogy az összes különleges tanítványa – akik az előző inkarnációik során követték őt – együtt szülessen meg az ő utolsó világi életének idején.

Abban az életben a buddhai nagy beavatásban fog részesülni, és elnyeri a tökéletes megvilágosodást. Ekkor ezek a tanítványai, anélkül, hogy fizikailag ismernék vagy emlékeznének rá, mind erősen fognak vonzódni hozzá, és az ő hatására nagyon sokan fognak az Ösvényre lépni vagy magasabb szintekre jutni, miután már korábbi inkarnációikban is jelentős haladást értek el. Először azt gondoltuk, hogy a buddhista könyvekben szereplő azon nagyszámú ember, akik azonnal elérték az arhat szintet, amikor az Úr Gautama Buddhává vált, túlmutatnak a lehetőség határain, de közelebbről megvizsgálva azt találtuk, hogy azoknak a beszámolóknak van valós alapjuk.

Lehetséges, hogy a számokat eltúlozták, de az kétségtelenül igaz, hogy nagyon sok tanítvány hirtelen érte el a beavatás magasabb fokait Buddha hatalmas magnetizmusának és erejének köszönhetően.

AZ ASALA ÜNNEPSÉG

A nagy Wesak Fesztiválon kívül minden évben van még egy alkalom, amikor a Testvériség tagjai hivatalosan is találkoznak. Ezt az összejövetelt rendszerint Maitreya Urunk magánházában tartják, amely szintén a Himalájában található, de nem az északi, hanem a déli lejtőkön. Ezen a találkozón földi testben lévő zárandokok nem vesznek részt, de minden asztrális látogatót, aki tud az ünnepségről, szívesen látnak. A fesztivált az asala (szanszkritul asâdha) hónap – a mi júliusunk – telihold napján tartják.

Ez annak az alkalomnak az évfordulója, amikor az Úr Buddha először ismertette nagy felfedezését, és az általában Dhammachakkappavattana Sutta néven ismert prédikációját intézte öt tanítványához. Amelyet Rhys Davids költői módon így fordított le: „Az igazságosság országa királyi kocsikerekeinek megmozdítása.” Buddhista könyvekben sokszor rövidebben így fejezik ki: „A törvény kerekének forgása”. Ez magyarázza meg először a Négy Nemes Igazságot és a Nyolcszoros Nemes Ösvényt, kifejtve Buddha nagyszerű középútját, a tökéletesen igaz életet, amely a középúton fekszik egyrészt az askézis szélsőségei, másrészt a pusztán világias élet gondtalansága között.

Nagy elődje iránt érzett szeretete által vezérelve az Úr Maitreya elrendelte, hogy valahányszor eljön az első prédikáció évfordulója, ugyanazt ismételten el kell mondani az egybegyűlt Testvériség jelenlétében is, amelyet rendszerint egy egyszerű saját beszéddel egészít ki, amelyben kifejti és alkalmazza azt. A szentbeszéd megismétlése teliholdkor kez-

dődik, és a felolvasás a beszéddel együtt körülbelül fél óra alatt véget ér. Maitreya Urunk rendszerint azon a márványszéken foglal helyet, amely a háza előtt található gyönyörű kert magasított teraszának szélén áll. A résztvevők közül a legmagasabb tisztviselők közvetlenül körülötte ülnek, míg a Testvériség többi tagja a kertben néhány lábnnyival lejjebb csoportosul. A találkozón – a többi összejövetelhez hasonlóan – lehetőség nyílik kellemes társalgásra is. A Mesterek pedig áldásokat osztanak tanítványaiknak és azoknak, akik azokká szeretnének válni.

Talán hasznos lehet némi leírást adni a szertartásról, és arról, hogy mit szoktak mondani ezeken az ünnepeken, bár természetesen lehetetlen teljes mértékben érzékeltetni az Úr Maitreya szavainak csodáját, szépségét és ékesszólását. Az alábbi beszámoló nem próbálja meg egyetlen különálló beszédet sem visszaadni, csupán – attól tartok – nagyon hiányos emlékü töredékek kombinációja, amelyek közül néhány már máshol is megjelent. Viszont azoknak, akik korábban nem hallottak róla, némi képet nyújt az elhangzó beszédek irányvonaláról.

Ez a nagyszerű prédikáció csodálatosan egyszerű, és a lényege újra és újra megismétlődik. Abban az időben még nem volt gyorsírás, hogy egy ilyen beszédet le lehessen jegyezni, és azt utólag mások is elolvashassák. A tanítványoknak tehát az akkori benyomásaik alapján kellett visszaemlékezniük az Úr Maitreya szavaira. Ezért mondatait egyszerűen fogalmazta meg, és mondanivalójának lényegét többször is megismételte, mint egy refrént, hogy azt az emberek jobban az eszükből tarthassák. Olvasás közben könnyen észrevehetjük, hogy a szöveg kimondottan ezt a különleges célt – a könnyű megjegyezhetőséget – szem előtt tartva került összeállításra. Pontjai kategorikusan – egyfajta mnemotechnika szerint – úgy vannak elrendezve, hogy ha egyszer meghallgattuk azokat, akkor minden egyes pont a következőre emlékeztet. A buddhista számára pedig minden egyes különálló és könnyen megjegyezhető szó összefüggő gondolatok egészét sugallja, így a prédikáció a

maga rövidsége és egyszerűsége mellett az élet magyarázatát és szabályait tartalmazza.

Azt gondolhatnánk, hogy mindaz, ami erről a beszédről elmondható, már sokszor elhangzott. Mégis az Úr Maitreya csodálatos ékesszólása és kifejezésmódja révén a prédikáció minden évben megújul, és mindenki úgy érzi, mintha a benne megfogalmazott üzenet egyenesen és kifejezetten neki szólna. Ilyenkor, akárcsak az eredeti igehirdetésben, a pünkösdi csoda megismétlődik. Az Úr Maitreya az eredeti, hangzatos páli nyelven beszél, de minden jelenlévő „a saját anyanyelvén, amelyen született” hallja őt, ahogyan Az apostolok cselekedetei című műben olvasható.

A NÉGY NEMES IGAZSÁG

A prédikáció azzal a kijelentéssel kezdődik, hogy mindig a középút a legbiztonságosabb, és az egyetlen igaz út. Egyrészt a közönséges világi élet érzéki mértéktelenségeibe és gyönyöregbe belemerülni alantas és lealacsonyító, és nem vezethet sehova. Másrészt pedig a szélsőséges aszkézis is rossz és haszontalan. Ugyan lehetnek néhányan, akiket a magas aszkézis és a magányos élet vonz, és akik képesek is ezt helyesen kezelni, de még ilyen esetekben sem szabad a szélsőségig elmenni. A hétköznapi ember számára azonban minden tekintetben a középút a helyes életvitel legjobb és legbiztosabb módja. Ezen az úton az első lépést az ilyen életmód azon feltételeinek a megértése jelenti számunkra, amelyeket az Úr Buddha az általa elnevezett Négy Nemes Igazságba fektetett le. Ezek a következők:

- 1.) Szenvedés (bánat).
- 2.) A szenvedés oka.
- 3.) A szenvedés megszűnése.
- 4.) A szenvedés megszüntetéséhez vezető út.

Az első igazság annak a megállapítása, hogy minden megnyilvánult élet szenvedés, hacsak nem tudja az ember, hogyan kell helyesen élnie. Lényegében ezt magyarázza a Bodhisattva azon megállapítása, hogy a megnyilvánult élet két értelemben lehet szomorú. Az egyik bizonyos mértékig elkerülhetetlen, a másik azonban teljes tévedés, és könnyen elkerülhető. A Monád számára – aki az ember igazi szelleme – minden megnyilvánult élet bizonyos értelemben szomorúság, mert korlátozást jelent a számára. Mégpedig olyan korlátozást, amit a fizikai agyunkkal a legkevésbé sem vagyunk képesek elképzelni, mert fogalmunk sincs a magasabb élet dicsőséges szabadságáról. Pontosan ugyanebben az értelemben mondjuk, hogy Krisztus áldozatul ajánlja fel magát, amikor leszáll az anyagba. Amely kétségtelenül áldozat, mert ez egy végtelenül nagyfokú korlátozást jelent a számára, hiszen elzárja előle mindazokat a dicsőséges erőket, amelyeket a saját szintjén egyébként birtokol. Ugyanez vonatkozik az ember Monádjára nézve is. Ő is vitathatatlanul nagy áldozatot vállal, amikor érintkezésbe hozza magát az alacsonyabb rendű anyaggal, és felette lebeg fejlődése hosszú korszakain át, egészen az emberi fokozatig. Amikor is lebocsát magából egy apró töredéket (mondhatni egy ujjhegynyi darabkát), és ezáltal egy egót, vagyis egyéni lelket hoz létre.

Még ha csupán kicsiny töredékek vagyunk is – valósággal a töredékek töredékei –, azért mégiscsak egy csodálatos valóságnak vagyunk a részei. Töredék mivoltunkra tekintettel ugyan nincs okunk büszkeségre, ugyanakkor azonban biztosak lehetünk abban, hogy miután részei vagyunk egy magasabb minőségnek, végül mi is felemelkedhetünk erre a fantasztikus szintre, és eggyé válhatunk vele. Ez a mi fejlődésünk vége és célja. De még ha ezt el is érjük, ne feledjük, hogy mindez nem a saját haladásunkban való gyönyörködésünk kedvéért történik, hanem azért, hogy képesek legyünk segíteni az evolúciós terv megvalósításában. Természetesen jogos az a megállapítás, hogy mindez az áldozat és korlátozás szenvedéssel jár, de

örömmel vállaljuk azokat, ahogy az ego tökéletesen megérti és átlátja a folyamatot. Az ego nem rendelkezik a Monád tökéletességével, ezért eleinte még nincs az ideális ráébredés állapotában, ennél fogva neki is tanulnia kell, mint mindenki másnak. Ez a nagyfokú korlátozás az anyagba való minden egyes leszállásnál elkerülhetetlen, emiatt a megnyilvánulástól elválaszthatatlan a szenvedés is. Úgy kell elfogadnunk ezt a korlátozást, mint a cél elérésének eszközét, mint az isteni terv elválaszthatatlan részét.

Az élet gyakran együtt jár egy másik értelemben vett bánattal is, amely szenvedés viszont teljes mértékben elkerülhető. A hétköznapi életet élő ember sokszor találja magát szemben különféle gondokkal, problémákkal. Nem lenne igaz, ha azt mondanám, hogy mindig bánatos, de gyakran szorong, és bármikor hajlamos szomorúságba vagy rettegésbe esni. Ennek az oka, hogy tele van különféle alacsonyabb rendű, ámde nem feltétlenül gonosz vágyakkal, amelyek őt törvényszerű módon lekötik, és korlátok közé szorítják. Folyamatosan valamilyen számára hiányzónak vélt dolog megszerzésére törekszik, és állandóan aggályoskodik. Egyrészt azért aggódik, hogy sikerül-e vágyait kielégítenie, másrészt pedig azért, hogy „győzelem” esetén azokat nehogyan elveszítse. Ez nemcsak a pénzre vonatkoztatva igaz, hanem pozícióra, hatalomra, hírnévre és társadalmi előmenetelre is egyaránt. Mindezek a vágyak minden tekintetben örökös nyugtalanságot okoznak a számára. És itt nemcsak az állandóan vágyakozó ember egyéni szorongásáról van szó, hanem figyelembe kell vennünk mindazt az irigységet, féltékenységet és rossz közérzetet is, amelyet mások szívében okoznak, akik ugyanazokért a dolgokért küszködnek.

Vannak a fentieknél magasabb rendűnek látszó vágyak is, amelyek azonban mégsem a legmagasabbak. Milyen gyakran vágyik például egy fiatal ember szeretetre olyasvalakitől, aki nem képes azt megadni neki, mert nincs meg benne ez az érzés. Az ilyen óhajokból gyakran szomorúság, féltékenység és sok egyéb rossz érzés származik. Az ilyen vágy kétségkívül

természetes, és a viszonzott vonzalom nyilvánvalóan nagy boldogság forrása. Abban az esetben azonban, ha érzéseink viszonzása mások részéről elmarad, legyen elég erőnk elfogadni ezt a helyzetet, és ne engedjük, hogy a kielégítetlen vágy bánatot okozzon nekünk. Amikor azt mondjuk, hogy valami természetes, akkor azt értjük alatta, hogy ezt várhatjuk el az átlagembertől. Az okkultizmus tanulójának azonban igyekeznie kell valamennyire az átlagember szintje fölé emelkedni, különben hogyan kelhetne annak segítségére? Nekünk is ezen szint fölé kell nőnünk, hogy ezáltal egy magasabb fokozatról nyújthassuk le segítő kezeinket. Nem a természetesre (az átlag értelmében) kell törekednünk, hanem a természetfelettire.

Aki tisztánlátó, az készséggel elfogadja Buddha tanításának azt az igazságát, miszerint az élet általában szomorúság. Ugyanis, ha rátekint embertársainak asztrális és mentális testeire, akkor azokban apró, sebesen forgó örvénylések tömegével kell szembesülnie. Amelyek különböző területekre vonatkozó mindenféle furcsa gondolatokat, kis aggályokat és apró-cseprő gondokat jelentenek. Mindezek zavart és szenvedést okoznak. Ezzel szemben a haladáshoz leginkább derűs nyugalomra volna szükségünk. Lelki békénk megtalálásának egyetlen módja, ha ezektől teljesen megszabadulunk. Ez viszont már a második nemes igazsághoz, a szenvedés okához vezet el bennünket.

Azt már láttuk, hogy a szenvedést mindig a vágy okozza. Ha valakinek nincsenek vágyai, ha nem töri magát semmilyen állásért, hatalomért vagy vagyonért, akkor ugyanolyan nyugodtan veszi tudomásul azok elnyerését és elvesztését is. Egyformán derűs és higgadt marad, mivel igazán nem foglalkoztatják őt ezek a szempontok. Ember lévén, természetesen ő is vágyakozhat bizonyos dolgokra, de mindig csak finoman és óvatosan, hogy ne hagyja magát azok által megzavarni. Tudjuk például, hogy az embereket milyen mélyen tudja emészteni a bánat, ha szeretteik távoznak az élők sorából. De ha vonzalmunk magasabb rendű, és így elsősorban barátaink lelkéhez és nem azok testéhez ragaszkodunk, akkor nem jelentkezik olyan

erővel az elszakadás érzése, és ennek megfelelően a bánat sem. Ha viszont a fizikai síkon kimondottan a barátainkkal való testi kapcsolatra vágyunk, akkor ez a kíváncsi szomorúságot fog okozni. De abban az esetben, ha ezt a vágyat félretesszük, és egy magasabb szintű közös létezésben hiszünk, akkor elmúlik a gyász.

Néha az öregség közeledése miatt bánkodunk, amikor kénytelen-kelletlen rádöbbenünk, hogy a testünk már nem olyan erős, mint régen. Visszakívánjuk az egykori erőnket és képességeinket. Ebben az esetben a legokosabb, amit tehetünk, ha elfojtjuk ezeket a vágyainkat. Ha éppen annyit vállalunk, amennyire szépen és békésen képesek vagyunk, miközben nem töprengünk a változáson, és nem aggódunk miatta. Képzeljük el, hogy csak akkor lesz nagyszerű új testünk, ha a régit a lehető legjobban használjuk, mialatt állandóan derűsek, nyugodtak és higgadtak maradunk. Ennek egyetlen lehetséges módja, ha magunkról megfeledkezve minden önző kívánságunkat megszüntetjük, gondolatainkat pedig mások megsegítésére kifelé irányítjuk, amennyire csak képességeink engedik.

Már láttuk, miként szűnik meg a szenvedés, és hogy a nyugalom egy magasabb szintű gondolkodással érhető el. Itt a Földön, egy – költői hasonlattal – szomorú csillagnak nevezett világban kell élnünk. És valóban, talán a legtöbb ember számára az is, bár egyáltalán nem kellene annak lennie. Ugyanis egészen boldogan élhetnénk a Földön, ha a vágyak nem láncolnának bennünket hozzá. A világon vagyunk, de nem kellene belőle valóknak lennünk, legalábbis nem olyan mértékben, hogy mindez aggodalmat, bajt és bosszúságot okozzon nekünk. Nyilvánvalóan kötelességünk másoknak segítséget nyújtani nyomorúságukban, gondjaikban és aggodalmaikban. De ahhoz, hogy ezt hatékonyan tehessük, minket a legkisebb mértékben sem terhelhetnek ilyen jellegű problémák. Hagynunk kell, hogy a fenti gondokat okozó hullámok simán elsuhanjanak mellettünk, miközben mi mindig nyugodtak és elégedettek maradunk. Ha ezt az alacsonyabb

fizikai életet bölcsességgel fogadjuk el, azt fogjuk tapasztalni, hogy számunkra a szomorúság szinte teljesen megszűnik.

Lehetnek olyanok, akik ezt a hozzáállást elérhetetlennek tartják. Ez természetesen nincs így, hiszen ellenkező esetben az Úr Buddha soha nem írta volna elő a számunkra. Mindannyian elérhetjük, és meg is kell tennünk, mert csak így tudunk igazán és hatékonyan segíteni felebarátainkon.

A NEMES NYOLCRÉTŰ ÖSVÉNY

A szenvedés megszüntetéséhez vezető utat a Nemes Nyolcrétű Ösvény – az Úr Buddha egy másik csodálatos iránymutatása – jelöli ki a számunkra. A megfogalmazása azért is egyszerű, mert minden szinten könnyen felfogható és érthető. A világ embere (beleértve a tanulatlan egyént is) a legalacsonyabb nézőpontból is megtalálhatja rajta keresztül a békéhez és a vigaszhoz vezető utat. De a legkiválóbb filozófus is értelmezheti és magyarázhatja a maga szintjén, és nagyon sokat tanulhat belőle.

Az első lépés ezen az úton a helyes hit. Egyesek ellenzik ezt a minősítést, mert az a véleményük, hogy ez valamiféle vakhitet kíván meg tőlük. Természetesen egyáltalán nem ilyen típusú hit szükségességéről van szó, sokkal inkább az életben uralkodó tényezőkre vonatkozó elegendő tudás igényéről. A helyes hit a ránk vonatkozó isteni rendszer (terv) legalább részleges megértését követeli meg tőlünk. Ha pedig magunktól képtelenek vagyunk ezt felfogni, akkor fogadjuk el úgy, ahogyan elének tárják. Bizonyos általános tényekkel ilyen vagy olyan formában egyébként is folyamatosan szembesülünk. Gyógyítóiuk révén még a vad törzsek is kapnak magyarázatot, az emberiség többi része pedig különféle vallási tanítók és különböző szentírások útján nyer útba igazítást. Igaz, hogy a szentírások és a vallások különböznek egymástól, de az embereknek mindenekelőtt azokat a tételeiket kell

elfogadniuk, amelyekben mindegyik azonos nézetet vall. Mielőtt eléggé megérténék az életet ahhoz, hogy boldogan élhessenek.

Az egyik ilyen alapvető tény az ok és okozat örök törvénye. Ha valaki abban a tévhitben él, hogy bármit megtehet, amit csak akar, és tettei soha nem fognak visszahatni rá, akkor egészen biztosan azt fogja tapasztalni, hogy cselekedeteinek egy része végül boldogtalanságba és szenvedésbe sodorja. Ha pedig nem érti meg, hogy az élet célja a fejlődés, és hogy Isten akarata szerint ő jobbá és nemesebbé váljon, akkor szintén boldogtalanságot és szenvedést fog hozni magára. Ugyanis kellő bölcsesség hiányában valószínűleg csak az élet alacsonyabb rendű oldalának fog élni, amely viszont soha nem tudja kielégíteni a belső embert. Ilyen módon fogja idővel elérni, hogy legalább valamit megismerjen a természet nagy törvényeiből, vagy – ha saját maga nem képes ezeket az összefüggéseket megérteni – elkezdjen hinni bennük. Később, egy magasabb szinten a második beavatás előtt, minden kétséget ki kell magunkból iktatnunk.

Amikor az Úr Buddhát megkérdezték, hogy mindez azt jelenti-e, hogy vakon el kell fogadnunk valamilyen hitet, így válaszolt: „Nem, de magatoknak tudnotok kell három fontos dolgot: hogy kizárólag a Szentség és a helyes élet Ösvényén lehet végül a tökéletességet elérni; hogy ennek elérése céljából több életen kell keresztül menni, egyre magasabbra és magasabbra emelkedve; és hogy létezik az Örök Igazság Törvénye, amelynek uralma alatt történik mindez.” Ezen a szinten az embernek el kell vetnie minden kétséget, és belsőleg kell alaposan meggyőződnie ezekről a dolgokról. A világi embernek pedig jó, ha legalább ennyit elhisz, mert ha nem ez vezérli az életét, akkor nem juthat tovább.

A Nemes Nyolcrétű Ösvény második lépése a helyes gondolat. A helyes gondolkodásnak két különböző kritériuma van. Az első azt követeli meg tőlünk, hogy mindig helyes dolgokra

gondoljunk, és ne haszontalanokra. Elménk mélyén lehetnek emelkedett és szép gondolatok, de tartalmazhat hétköznapi problémákkal kapcsolatos elképzeléseket is. És itt ne legyen félreértés, bármilyen munkával is foglalkozunk, azt a tökéletességhez szükséges alapossággal, komolysággal és koncentrált gondolkodással kell végeznünk. De a legtöbb embernek a gondolatai még munkája után vagy annak szüneteiben is lényegtelen és viszonylag jelentéktelen témákon járnak. Akik viszont a Mesternek szentelik magukat, azok igyekeznek a Mester gondolatait mindig az elméjük hátsó részében tartani, hogy amikor világi tevékenységükben akár egy pillanatnyi szünet is adódik, azok azonnal előbukkanjanak, és lefoglalják az elmét. A tanítvány felteszi magának a kérdést: „Mit tehetnék, hogy olyan legyen az életem, mint a Mesteré? Hogyan fejleszthetem magam arra a szintre, hogy megmutathassam az Úr szépségét a körülöttem élőknek? Miként mozdíthatom elő az ő munkáját, hogy másokon segíthessek?” A legfontosabb, amit mindannyian megtehetünk, hogy segítő és együttérző gondolatokat küldünk mindenfelé.

Arról se feledkezzünk meg, hogy a helyes gondolatnak mindig határozottnak és nem szétszórtnak kell lennie. Azok a gondolatok, amelyek egy pillanatra megpihennek valahol, majd azonnal valami másra váltanak, hasznavehetetlenek, és egyáltalán nem segítenek abban, hogy megtanuljuk gondolatainkat kezelni és irányítani. A helyes gondolat nem tartalmazhatja a gonoszság legcsekélyebb árnyalatát sem, nem lehet benne semmilyen kétes mondanivaló. Sokan vannak, akik szándékosan nem gondolnának semmi tisztátalanra vagy borzalmasra, mégis dédelgetnek ezekkel határos gondolatokat, amelyek ugyan nem határozottan gonoszak, viszont mindenképpen egy kicsit kétségesek. A helyes gondolat sohasem irányulhat ilyesmire. Mindazt, ami a legkevésbé is gyanúsnak vagy bárárságtalannak tűnik, azonnal ki kell zárni. Egészen biztosnak kell lennünk abban, hogy kizárólag alapvetően kedves és jó gondolataink vannak.

A helyes gondolat másik követelménye a kifogástalanság, vagyis, hogy mindig az igazságot gondoljuk. Előítéletből vagy tudatlanságból gyakran gondolkodunk felebarátainkról valótlanul és helytelenül. Elképzeljük, hogy egy bizonyos személy rossz ember, és ezért mindennek, amit tesz, rossznak is kell lennie. Gyakran teljesen alaptalan indítékokat tulajdonítunk a tetteinek, és ezzel valótlanul gondolkodunk róla, tehát a gondolataink nem helyesek. Minden emberben, aki még nem érte el az adeptusi szintet, egyaránt van valami jó és rossz is. Sajnálatos módon az a szokásunk, hogy minden figyelmünket a rosszra összpontosítjuk, és megelégedünk a jóról, egyáltalán nem is keresve azt. Ezért az ilyen jellegű gondolataink nem helyes gondolatok, nem csupán azért, mert nem jótékonyak, hanem azért is, mert valótlanok. Az embereknek csak az egyik oldalát vizsgáljuk, a másikat pedig figyelmen kívül hagyjuk. Ráadásul azzal, hogy érdeklődésünket a jó helyett a bennünk megbújó rosszra irányítjuk, helytelenül éppen a gonoszt erősítjük és serkentjük, holott helyes gondolkodással ugyanilyen bátorítást adhatnánk az emberi természet jó oldalának is.

A következő, harmadik állomás a helyes beszéd, és itt ismét ugyanazt a két követelményt találjuk. Először is mindig jó dolgokról kellene beszélnünk. Nem a mi dolgunk, hogy mások gonosz cselekedeteiről fecsegjünk. A legtöbb esetben ugyanis valótlanok a hozzánk eljutó, másokra vonatkozó történetek, és ha mi ezeket továbbítva hazugságokat állítunk, akkor éppen úgy ártunk saját magunknak, mint a történet alanyának. De ha még igaz is lenne a történet, akkor is helytelen volna azt megismételve továbbadni, ugyanis senkivel sem tehetünk úgy jót, hogy újból és újból felemlegetjük valamilyen ballépését. Akkor járunk el helyesen, ha nem beszélünk róla. Amit egyébként ösztönösen meg is teszünk akkor, amikor a szóban forgó egyén például az élettársunk, a gyermekünk vagy a testvérünk. Ilyen esetben azt érezzük, hogy helytelen lenne szerettünk gyengeségét leleplezni azok előtt, akik máskülönben nem hallanának róla. De ha egyáltalán van igazság az egyetemes testvériség-

ről alkotott hitvallásunkban, akkor fel kell ismernünk, hogy egyetlen emberről sincs jogunk rosszat terjeszteni, és úgy kell beszélnünk másokról, ahogy szeretnénk, hogy rólunk is beszéljenek. Ne feledjük, hogy sokan azzal teszik valótlanná a beszédüket, hogy túlzásba vagy pontatlanságba esnek. Kis dolgokból óriási történeteket varázsolnak, ami biztosan nem nevezhető helyes beszédnek.

A beszédnek kedvesnek, egyenesnek és erőteljesnek kell lennie, nem pedig ostobának. Az emberek nagy része abban a tévhitben él, hogy társalognia kell. Megítélésük szerint furcsa vagy udvariatlan viselkedés nem állandóan fecsegni. Úgy érzik, hogy a barátjukkal való találkozás alkalmával egész idő alatt szóval kell őt tartaniuk, mert különben megsértődik. Jusson eszünkbe, hogy Krisztus ittlétekor nagyon szigorúan kijelentette, hogy minden hiábavaló szavunkról számot kell adnunk. Az üres szavak gyakran kártékonyak, de ettől függetlenül még az ártatlan üres szavak is időpocsékolással járnak. Ha már beszélnünk kell, legalább valami hasznosat és értékeset mondjunk. Vannak, akik az okosság látszatát keltve, állandóan csak félig tréfálkozva vagy gúnyosan beszélnek. Ők mindig túl akarják szárnyalni, amit a másik mondott, és mindennek a nevetséges vagy mulatságos oldalát próbálják bemutatni. Bizonyára mindez a hiábavaló szavak kategóriájába tartozik, és kétségtelenül rendkívül óvatossá kell lennünk a helyes beszédnek ebben az értelmében is.

A következő, negyedik lépés a helyes cselekvés. Könnyen belátható, hogy a második, harmadik és negyedik kívánnak szükségszerűen követik egymást. Hiszen, ha mindig helyesen gondolkodunk, biztosan nem fogunk gonoszságokról beszélni, mert azt mondjuk, ami az elménkben van; és ha a gondolkodásunk és a beszédünk is helyes, akkor szükségszerűen az ezeket követő cselekvés is jó lesz. A cselekvésnek gyorsnak és mégis jól megfontoltnak kell lennie. Mindannyian ismerünk olyan embereket, akik nehéz helyzetekben tehetetlennek tűnnek, tétlenül futkosnak ide-oda, és nem tudják,

hogy mit tegyenek, miközben útját állják azoknak, akiknek az agyuk ilyen esetekben jobban működik. Mások pedig felelőtlenül vetik bele magukat valamilyen meggondolatlan cselekedetbe. Tanuljunk meg gyorsan gondolkodni, és azonnal, de azért megfontoltan cselekedni. Mindenekelőtt cselekedjünk mindig önzetlenül, a legkevésbé sem szabad, hogy személyes megfontolások vezéreljenek bennünket. Ez a legtöbb ember számára rendkívül nehéz próbatételt jelent, azonban mégis olyan erő, amelyet el kell sajátítanunk. Nekünk, akik a Mesterért igyekezünk élni, munkánk során számtalan lehetőségünk adódik, hogy ezt a gondolatot a gyakorlatban is megvalósítsuk. Mindannyiunknak arra kell gondolnunk, hogy mit tehetünk mások segítése és a munkánk hatékonyabbá tétele érdekében, és teljesen félre kell tennünk minden személyes megfontolást. Nem szabad azon elmélkednünk, hogy milyen szerepet szeretnénk vállalni a munkában, hanem meg kell próbálnunk a ránk bízott feladatot a lehető legjobb tudásunk szerint végrehajtani.

Manapság kevesen élnek szerzetesi vagy remetei életet. A társadalom szövetébe ágyazva élünk, így bármit is gondolunk, mondunk vagy teszünk, az szükségszerűen nagyon sok emberre kihat. Tartsuk mindig szem előtt, hogy gondolataink, szavaink és cselekedeteink nem pusztán emberi minőségek, hanem együttal erők is. Olyan erők, amelyek használatáért közvetlenül felelősek vagyunk. Mindegyiknek az a küldetése, hogy szolgálatra használjuk őket, ellenkező esetben nem teszünk eleget kötelességünknek.

Most az ötödik – sokunkat érintő – lépéshez, a helyes életmódhoz érkezünk. Helyes életmódról akkor beszélhetünk, ha nem okozunk kárt (nem ártunk) egyetlen élőlénynek sem. Rögtön adódik, hogy ez a kritérium kizárja az olyan foglalkozásokat, mint például a mészáros vagy a halász, de ez a parancs ennél sokkal messzebbre is kihat. Nem volna szabad olyan önfenntartási technológiákat alkalmaznunk, amelyekkel bármely teremtménynek is ártunk. Ebből azonban az is követ-

kezik, hogy például az alkohol árusítása sem egyeztethető össze a helyes életmóddal. Az alkoholárus ugyan nem okvetlenül öli meg az embereket, de tagadhatatlanul árt nekik, és abból tartja fenn magát, amivel másoknak kárt okoz.

Az ötödik követelmény hatása még a fentieknél is távolabbra nyúlik. Vegyük például annak a kereskedőnek az esetét, aki üzleti dolgaiban nem becsületes. Ez nem helyes életvezetési mód, hiszen eljárása tisztességtelen, mivel becsapja az embereket. Egy kereskedő akkor jár el tisztességesen – a helyes életmód feltételeinek megfelelően –, ha a nagytételben olcsóbban vett árut a kiskereskedésben méltányos haszonnal adja el. De abban a pillanatban, amikor a silány árucikket is jó minőségű termékként értékesíti, már félrevezeti és becsapja a vevőit. Egy helyes megélhetési gyakorlat is azonnal helytelenné válik, ha azt rosszul alkalmazzák. Olyan becsületesen kell bánnunk az emberekkel, ahogyan mi is szeretnénk, hogy bánjanak velünk. Ha valaki az árucikkek egy bizonyos csoportjával kereskedik, akkor az adott termékekről különleges ismeretekre tesz szert. A vevő pedig, miután ilyen speciális tudással nem rendelkezik, kénytelen magát rábízni a kereskedő szakértelmére. Az orvosokkal és ügyvédekkel szemben alapvető elvárásunk, hogy becsületesen bánjanak velünk. Ugyanezzel a bizalommal közeledik a vevő is a kereskedőhöz, ezért neki éppen olyan tisztességesen kell viszonyulnia a vásárlójához, mint az orvosnak a betegéhez, vagy az ügyvédnek a megbízójához. Amikor valaki így ránk bízza magát, akkor becsületbeli kötelességünk, hogy őt a lehető legjobban szolgáljuk ki. Az üzletünk révén jogunk van a minket megillető, reális haszonhoz, de a kötelességünknek is tegyünk eleget.

A hatodik lépés a helyes igyekezet vagy helyes törekvés, amely egy nagyon fontos követelmény. Nem szabad megelégednünk a jó passzív szolgálatával. Amit tőlünk kívánnak, az nem pusztán a rossz elvetése, hanem a jó határozott érvényesítése. Amikor az Úr Buddha csodálatos tömörséggel egyetlen versben fejtette ki tanításának lényegét, akkor azt

a következő felszólítással kezdte: „Hagyd abba a rosszat!”, majd így folytatta: „Tanulj meg jól tenni!”. Nem elég tétlenül jónak lenni. Nagyon sok jóindulatú ember van, akik mégsem érnek el semmit.

Mindannyian rendelkezünk egy bizonyos mennyiségű fizikai és mentális erővel. Az aktuális feladatainkat felmérve mindig annyi energiát tartalékolunk, hogy a napi munkánkat kellő hatékonysággal tudjuk elvégezni. Hasonlóképpen mindnyájunknak van valamilyen fokú elme- és akaratereje is, és ezen a szinten is csak adott mennyiségű munkát tudunk elvégezni. Ezért különösen vigyáznunk kell arra, hogy mire fordítjuk ezt az energiát. Vannak másféle erők is. Mindenki bizonyos mértékű befolyással bír barátai és rokonai körében. Ez a ráhatás hatalmat jelent, és mindnyájan felelősek vagyunk ennek az erőnek a helyes használatáért. Gyermekek, rokonok, alkalmazottak, munkatársak, cselédek vesznek körül bennünket, és mi mindannyiuk felett bizonyos szintű befolyással rendelkezünk, ha mással nem is, példamutatással mindenképpen. Vigyáznunk kell tehát arra is, hogy mit teszünk és mondunk, mert mások utánozni fognak minket.

A helyes igyekezet a munkánknak hasznos irányba való terelését és megbecsülését jelenti. Sok mindent tehetünk, de némelyik teendő fontosabb és sürgősebb a többinél. Szét kell néznünk, és meg kell látnunk, hol lenne igyekezetünk a leghasznosabb. Nem szerencsés, ha mindenki ugyanazt teszi. Okosabb, ha a munkát felosztjuk egymás között, hogy annak minden fázisát tökéletesen tudjuk elvégezni. Mindezekben a kérdésekben használjuk a helyes belátásunkat és a józan eszünket.

A hetedik lépés a helyes emlékezet vagy helyes visszaemlékezés. Amely sok mindent jelent. A Buddha Urunk által említett helyes memóriát az Úr követői gyakran a múltbeli inkarnációkra való visszaemlékezésként értelmezték, amely képességgel ő a legteljesebb mértékben rendelkezett. Az egyik Jataka

történetben egy személy rosszat mondott róla. Ő a tanítványa-
ihoz fordult, és így szólt: „Előző életemben megsértettem ezt
az embert, ezért most rosszat mond rólam. Nincs jogom ne-
hezteni rá.” Kétségtelen, hogy ha emlékeznénk mindenre, ami
korábban történt velünk, akkor sokkal hatékonyabban tudnánk
irányítani jelenlegi életünket. A legtöbbünknek azonban nincs
meg az a képessége, hogy vissza tudjon emlékezni múltbeli
életeire, ami azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy a helyes
emlékezet tanítása nem vonatkozik ránk.

Mindenekelőtt önmagunkra irányuló figyelmet jelent.
Vagyis állandóan emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy
kik vagyunk, mi a munkánk, mi a kötelességünk, és mit kell
tennünk a Mesterért. A helyes emlékezet továbbá észszerűen
szelektált memóriát is jelent. Mindannyiunk életében van-
nak kellemes és kellemetlen események egyaránt. A bölcs
ember a jó dolgokat őrzi meg az emlékezetében, a rosszakat
pedig veszni hagyja. Tegyük fel, hogy valaki durván beszél
hozzánk. Egy ostoba ember az ilyen bántó szavakat hetekig,
hónapokig, sőt évekig is észben tartja, és továbbra is azt fog-
ja emlegetni, hogy egy illető milyen gorombán beszélt vele.
Elméjében rendszeresen ezen fog rágódni, amiből nyilván-
valóan semmilyen haszna nem származik. Hiszen folyama-
tosan életben tart egy bosszantó gondolatot. Ez biztosan nem
tekinthető helyes emlékezésnek. Azonnal el kell felejtenünk,
és meg kell bocsátanunk a velünk szemben elkövetett go-
noszságokat, és mindig szem előtt kell tartanunk az emberek
jó tetteit, mert azok szeretettel és hálával töltik el elménket.
Életünk során mindannyian sok hibát követünk el. Abból a
szempontból hasznos emlékeznünk rájuk, hogy ne ismételjük
meg őket, egyébként viszont nem helyes emlékezet a rajtuk
való elmélkedés, lelkünk sajnálkozással és szomorkodással
történő folytonos terhelése.

A helyes emlékezetre vonatkozó fenti tanítást S. E. G. szem-
léletesen illusztrálta néhány versében, az alábbiak szerint:

Feledjük el, ami ingerelt, és kísértett,
Ami meggyötört, és lelkünket marcangolta,
Reményeinket, ha nem lettek valóvá,
Feledjük el, feledjük el.

Feledjük el az apró sértést, ami fájdalmat okozott,
A bántó nagyobb sérelmeket,
A gőgöt, amellyel egy nagyobb ember megvetett minket,
Feledjük el, feledjük el.

Feledjük el testvérünk hibáját és botlását,
Feledjük el, hogy kísértéseknek engedett,
És hogy ő, bár hasztalan a bánat,
Nem tudott feledni.

De az áldásokra és régi érdemekre,
Kedves szavak és segítő tettek tömegére,
A hibák legyőzésére, és a rendíthetetlen egyenességre,
Sokáig emlékezzünk.

Az áldozatos szeretetre, és a nagylelkű adakozásra,
Az elhagyatottságban kapott meleg és erős kézfogásra,
A szent élet minden illatára,
Sokáig emlékezzünk.

Bármire, ami jó, igaz és szép volt,
Bármire, ami helyes volt, és legyőzte a rosszat,
Amit Isten vagy ember szeretete értékessé tett,
Sokáig emlékezzünk.

Az utolsó – nyolcadik – lépés a helyes meditáció vagy helyes koncentráció. Ez az iránymutatás nem csupán a spirituális elmélyülést segítő meditációs technikákra vonatkozik, hanem egyúttal azt is jelenti, hogy egész életünkben a jóságra,

a hasznosságra és a segítőkészségre kell összpontosítanunk. A hétköznapi életünkben – a mindennapos operatív teendőink miatt – nem tudunk állandóan meditálni. Azonban (ha jobban belegondolok) nem vagyok egészen biztos abban, hogy ez a fenntartások nélkül megfogalmazott kijelentés teljes mértékben igaz. Tudatunkat ugyan nem tudjuk mindig a fizikai síkról a magasabb világokba emelni, ennek ellenére mégis élhetünk olyan meditatív állapotban, hogy a magasabb rendű szempontok mindig erősen jelen legyenek elménk háttérében. Amelyek – ahogy a helyes gondolatról kifejtettem – azonnal előtérbe kerülnek, amikor az elme másként nincs lefoglalva. Ezáltal életünk valóban a legmagasabb és legnemesebb kérdésekre irányuló állandó meditáció színtere lesz, amelyet időnként megszakít az a szükségszerűség, hogy gondolatainkat a hétköznapi életünk során átültessük a gyakorlatba.

A helyes gondolkodás elsajátítása sokkal inkább fog bennünket befolyásolni, mint azt első pillanatra feltételeznénk. A hasonló mindig a hasonlót vonzza. Ezért – a vonzás törvénye értelmében – két hasonló gondolkodásmódot követő egyén előbb-utóbb közelebb fog kerülni egymáshoz, és vonzalmat fognak egymás iránt érezni. Eszerint könnyen előfordulhat, hogy a magasabb szinten gondolkodó személyek idővel egy elkülönült magba – akár egy teozófiai páholyba – csoportosulnak, és közösen (is) fejlődnek tovább. Gondolataik egymásra hatása révén kölcsönösen segítik egymás fejlődését. Másrészt bárhol is tartózkodunk, láthatatlan seregek vesznek körül minket, angyalok, természetszellemek és fizikai testüket levetett emberek. A helyes koncentráció állapota hozzánk vonzza ezen különféle rendű lények legjobbjait, így bárhová is megyünk, jó és szent hatások fognak körülvenni bennünket.

Ez az Úr Buddha tanítása, ahogyan azt az első prédikációjában kifejtette. Erre a tanításra épül az Igazságosság Világméretű Királysága, amelynek királyi székérekereit ő indította el először azon az Asala Fesztiválon oly sok évszázaddal ezelőtt.

Amikor a távoli jövőben egy újabb Buddha eljövételének ideje közeledik, és a jelenlegi Bodhisattva utolsó inkarnációját éli, akkor ő az Isteni Törvényt – a kor követelményeinek legmegfelelőbb formában – ki fogja hirdetni a világnak. Őt Kuthumi Mester fogja követni magas hivatalában, aki áthelyezi magát a második sugárba, hogy magára vegye a hatodik alapfaj bodhisattvaságának a felelősségét.

XV. FEJEZET

AZ ERŐ A HÁROMSZÖGEKBEN

A VILÁG URA

A mi világunkat egy spirituális király irányítja, a Láng Urainak egyike, akik valamikor régen a Vénuszról jöttek. A hinduk Sanat Kumarának hívják, a név második szava egy titulus, ami fejedelmet vagy uralkodót jelent. További elnevezései a következők: Egy Beavató, Második Nélküli, Tizenhat Nyár Örök Ifjúsága, és gyakran beszélünk róla úgy is, mint a Világ Uráról. Ő a legfelsőbb uralkodó, és az ő kezében és tényleges aurájában fekszik az ő egész bolygója. Világunk számára ő képviseli a Logoszt, és irányítja annak egész fejlődését. Nemcsak az emberiség, hanem a dévák, a természetszellemek és minden más, a Földhöz kapcsolódó teremtmény fejlődését is. Természetesen teljesen különbözik a Föld Szellemének nevezett nagy entitástól, aki a világunkat fizikai testként használja.

Olyan magas szinten tartja elméjében az egész evolúciós tervet, hogy arról semmit sem tudunk. A Világ Urának az ereje mozgatja az egész világ gépezetét, és ő az Isteni Akarat megtestesítője ezen a bolygón. Az emberek életében megnyilvánuló erő, bátorság, elhatározás, kitartás és minden további hasonló tulajdonság egyaránt a Világ Urának visszatükröződései. Kiterjedt tudata képes egyszerre felfogni és magába zárni a földgolyónkon lévő összes életet. Kezeiben tartja a ciklikus pusztítás erőit, ugyanis a Világ Ura a fohat (őserő) magasabb szintű formáival rendelkezik, és közvetlenül tud bánni a lánckunon kívüli kozmikus erőkkel is. Munkája valószínűleg inkább az emberiség egészével, mint az egyénnel kapcsolatos, de amikor mégis hatással van egy-egy emberre, akkor befolyását az atmán, és nem az egón keresztül érvényesíti.

Az Ösvényen való haladás egy bizonyos pontján a jelöltet hivatalosan is bemutatják a Világ Urának. Azok a tanítványok,

akik már részesültek ebben a megtiszteltetésben, és találkoztak vele szemtől szemben, úgy beszélnek róla, mint egy jóképű, méltóságteljes, minden leírást felülmúlóan jóságos fiatalemberről, akinek arca mégis mindentudó, kifürkészhetetlenül fenséges, és olyan ellenállhatatlan erőt sugároz, hogy egyesek képtelenek voltak elviselni a tekintetét, és tiszteletből elfátyolozták az arcukat. Így tett például nagy alapítónk, Madame Blavatsky is. Aki átélte ezt az élményt, soha nem tudja elfelejteni, és sohasem kételkedhet abban, hogy bármilyen szörnyű is a bűn és a bánat a Földön, valamilyen módon – mindenki javát szolgálva – mégis minden együtt működik, és az emberiséget folyamatosan a végső cél felé vezeti.

Úgy tudjuk, hogy minden világperiódus időtartama alatt három Világ Ura követi egymást, és a tisztség jelenlegi birtokosa már a harmadik. Három tanítványával együtt a Góbi sivatagban egy Shambalának nevezett oázisban lakik, amelyet gyakran Szent Szigetként emlegetnek, ugyanis annak idején ez egy sziget volt a Közép-ázsiai tengerben. Gyakran nevezik őket – a négy legnagyobb Adeptust – a „Tűzköd Gyermekeinek”, mivel a miénktől eltérő evolúcióhoz tartoznak. Testük, bár emberi megjelenésű, felépítésében mégis nagyban különbözik a miénktől, mivel inkább kényelmi okokból felvett ruhák, mint a hétköznapi értelemben vett testek, mivel mesterségesek, és részei nem változnak úgy, ahogy az emberi test vonatkozásában ez megfigyelhető. Nincs szükségük táplálékra, és évezredekken keresztül változatlanok maradnak.

A három buddhai fokozatú tanítványt Pratyeka vagy Pachcheka Buddháknak nevezik. Akik segítik a Világ Urának a munkáját, és rendeltetésük szerint majd egyszer a Világ Urai lesznek, amikor az emberiség elfoglalja a Merkúr bolygót.

Hétévenként a Világ Ura a Wesak ünnepélyhez hasonló, de annál nagyobb léptékű és más típusú szertartást rendez Shambalában. Erre az összes Adeptus, sőt néhány alacsonyabb szintű beavatott is meghívást kap, és így lehetőségük nyílik

kapcsolatba lépni nagy Vezetőjünkkel. Máskor csak a Hivatalos Hierarchia Vezetőivel érintkezik, kivéve, ha különleges okokból másokat is magához hív.

Szellemi királyunk magasztos helyzetét A Titkos Tanítás (The Secret Doctrine) című könyv is leírja. Ott az áll, hogy ahogy a korszakok következnek, az általunk tökéletességhez vezetőnek vélt nagy lépcsőfokok relatív helyzete változatlan marad, miközben a globális rendszer egészében véve felfelé halad, és így a tényleges eredmények – amelyek a távoli jövőben egy adott lépcsőfokot jelölnek –, sokkal teljesebbek lesznek, mint jelenleg. Láncolatunk hetedik körének tökéletesült embere, mint mondják, „csak egy fokkal fog lejjebb állni az ő Hierarchiájuk Gyökér-alapjánál, amely a legmagasabb a Földön és a mi földi láncunkban”. Ami azt jelenti, hogy a Király már most is egy fokkal magasabban áll annál a pontnál, ahova a mi emberiségünk tökéletesült emberét csak egész korszakok fejlődése fogja eljuttatni, amelyek két és fél körforgás különböző tapasztalatain keresztül vezetnek minket, mialatt évmilliók telnek el. Ez a csodálatos lény a harmadik faj időszakában érkezett, hogy átvegye a földi evolúció irányítását. A világ leendő királyának eljövételét így írja le az Ember: Honnan, Hogyan és Hová (Man: Whence, How and Whither) című könyv:

„A nagy Lemúriai Sarkcsillag még mindig tökéletes volt, és a növekvő Hold nagy sarlója még elnyúlt az Egyenlítő mentén, magába foglalva Madagaszkárt. A mai Góbi sivatagot elfoglaló tenger még mindig a Himalája északi lejtőinek sziklafalait csapkodta, és minden a Föld történetének legdrámaibb pillanatára készült, a Láng Urainak eljövételére.”

„A Hold Urai és a harmadik alapfaj Manuja mindent megtettek annak érdekében, hogy az emberek elérjék azt a szintet, ahol az elme csírája felgyorsulhat, és az ego leeresztkedhet. Az összes lemaradót továbblendítették, az állatvilágban pedig már nem maradt az emberi minőség elérésére alkalmas egyed. Az emberi birodalomba történő állati felemelkedés ajtaja csak ak-

kor zárult be, amikor már nem volt több potenciális jelölt a láthatáron, és egyetlen egyed sem lett volna képes elérni az emberi fokozatot annak a hatalmas impulzusnak a megismétlése nélkül, amely csak egyszer, az evolúciós terv középső pontján adatik meg.”

„Egy olyan nagy asztrológiai eseményt választottak időpontnak, amikor a bolygók különleges együttállása következett be, és a Föld mágneses állapota is a lehető legkedvezőbb volt. Ez körülbelül hat és fél millió évvel ezelőtt történt. Nem maradt más tennivaló, mint az, amire csak ők voltak képesek.”

„Ekkor a kiszámíthatatlan magasságból való gyors leereszkedés hatalmas robajával, lángoló tűztömegetől – amely lángnyelvekkel töltötte meg az eget –körülvéve, átvillant a légtereken a Tűz Fiainak, a Vénuszról érkező Láng Urainak a szekere; és lebegve állapotodott meg a Fehér Sziget fölött, amely ott mosolygott a Góbi tenger közepén. Zöld volt, és csak úgy sugárzott a jóillatú és különféle színű virágok sokaságától. A Föld a legjobb és legszebb virágait ajánlotta fel, hogy eljövendő királyát üdvözölje. És ott állt ő, a „Tizenhat Nyár Örök Ifjúsága”, Sanat Kumara, az „Örökké Szűz Ifjú”, a világ új kormányzója, aki eljött a birodalmába. Vele volt három tanítványa, a három Kumara, és segítők – harminc hatalmas lény – vették körül. Akik minden földi fogalmat meghaladóan nagyok voltak, és fokozatos rendben, a Kriyashakti által teremtettségekbe öltözve jelentek meg. Ez volt az első Okkult Hierarchia, az egyetlen terebélyes fügefa ágazata, a jövő Adeptusainak bölcsője, minden okkult élet központja. Lakóhelyük a mai napig is az az elpusztíthatatlan Szent Föld, amelyen örökké ragyog a Lángoló Csillag, a Föld Uralkodójának szimbóluma, a változatlan pólus, amely körül Földünk élete állandóan forog.” (Op. cit., 101. o)

Madame Blavatsky ezt írja a Titkos Tanításban:

„Az imént említett „Lény” – akinek névtelennek kell maradnia – az a fa, amelyről a későbbi korokban az összes nagy,

történelmileg ismert bölcs és hierophant, mint például Rishi Kapila, Hermes, Enoch, Orpheus stb. származott. Mint objektív ember, ő az a titokzatos (a profánok számára örökké láthatatlan, mégis örökké jelenlévő) személyiség, akiről Keleten – különösen az okkultisták és a szent tudományok tanulói körében – rengeteg legenda kering. Ő az, aki változtatja a formáját, mégis mindig ugyanaz marad. És ugyancsak ő gyakorol szellemi hatalmat a beavatott Adeptusok fölött az egész világon. Ő az úgynevezett „Névtelen”, akinek oly sok neve van, és mégis ismeretlen a neve és a természete. Ő a Beavató, akit „Nagy Áldozatnak” neveznek. Mert a fény küszöbén ülve, a sötétség körén belülről tekint bele, amelyet nem fog átlépni; és ennek az életciklusnak az utolsó napjáig a helyén marad. Hogy miért marad a „Magányos Figyelő” a maga választotta posztján? Miért ül az ősi bölcsesség kútjánál, amelyből nem iszik, miután már nincs semmi olyan tanulnivalója, amit ne tudna – sem ezen a Földön, sem a mennyben? Azért, mert a hazafelé tartó magányos, sebzett lábú zarándokok az utolsó pillanatig sem lehetnek biztosak abban, hogy nem tévesztik-e el az utat az illúzióknak és az anyagnak abban a határtalan sivatagában, amelyet földi életnek nevezünk. Mert minden fogolynak – akinek sikerült magát kiszabadítania a test és a káprázat bilincsei alól –, meg akarja mutatni az utat a szabadság és a fény birodalmába, ahonnan ő önként ment száműzetésbe. Röviden azért, mert feláldozta magát az emberiségért, bár csak kevés kiválasztott veheti hasznát ennek a nagy áldozatnak.”

„Ennek a Maha-Gurunak a közvetlen, csendes vezetése alatt váltak a kevésbé isteni tanítók a fiatal emberiség vezetőivé, az emberi tudatosság ébredésének első pillanatától kezdve. Ezekről az „Isten Fiaitól” tanulta meg a gyermek emberiség a művészet és tudomány, valamint a szellemi tudás első fogalmain. És ők rakták le azoknak az ősi civilizációknak az első alapköveit is, amelyek olyan kínos zavarba ejtik a tanulók és tudósok mai nemzedékét.” (Op. cit. 4. kiadás, 1. kötet, 256. o)

A LEGMAGASABB BEAVATÁSOK

Földünk Hierarchiáján belül az első sugár biztosítja számunkra a legnagyobb fejlődési lehetőséget. Ezen a sugáron ugyanis még két beavatás is elérhető a Manu beavatásán túl. A Pachcheka Buddhákat – akik közvetlenül a Manu fölött állnak – egyes írók furcsán félreértették, amikor önző embereknek mutatták be őket, akik megtagadták az általuk tanultak továbbadását, és inkább a Nirvánába távoztak. Igaz, hogy ezek a Buddhák valóban nem tanítanak, mert más munkájuk van a saját sugarukon, és az is igaz, hogy egyszer majd eljön az idő, amikor elhagyják a világot, de csak azért, hogy máshol folytassák dicsőséges munkájukat.

A következő lépés az a beavatás, amelyet senki sem adhat, hiszen azt mindenkinek saját magának kell megszereznie. Ez a beavatás az Adeptust a Világ Ura szintjére emeli, egy olyan tisztségre, amelyet az Első vagy a Második Úr rövidebb ideig tölt be az egyik világban. A feladat teljesítése után a Harmadik Világúr hosszabb ideig tartó felelősségének viselése következik egy másik világban.

A Harmadik Világúr feladata sokkal nagyobb, mint az Első és a Második Úré. Az ő kötelessége ugyanis az adott evolúciós időszak megfelelő lezárása, és a fejlődő teremtmények számtalan milliójának az Ősmanu kezébe történő átadása, aki a bolygóközi Nirvána ideje alatt felelős lesz értük, és azután továbbadja őket a következő glóbusz Gyökér-Manujának. Miután a Harmadik Világúr teljesítette ezt a kötelességét, egy újabb beavatáson vesz részt, amely teljesen kívül esik a mi világunkon és annak hierarchiáján, és eléri a Csendes Figyelő szintjét. Ebben a minőségében egy kör teljes időtartamán át öröködi, és csak akkor hagyja el önszántából felvett hivatalát, és adja át azt utódjának, amikor az élethullám ismét elfoglalta bolygónkat, és kész elhagyni azt.

MINDENKI CÉLJA

Bármennyire is messze van felettünk jelenleg ezeknek az óriási magasságoknak minden tündöklése, annál inkább érdemes hozzájuk rendezni gondolatainkat, és megkísérelni (egy kicsit) megvalósítani őket. Megmutatják a célt mindannyiunk számára, és minél tisztábban látjuk azt, annál gyorsabban és biztosabban haladunk célunk irányába. Bár nem remélhetjük mindnyájan, hogy az ősi eszmény nyomában nyílsebességgel fogunk repülni a cél felé.

E nagy fejlődés során egy napon a legmagasabb síkon – az isteni világban – mindannyian elérjük a teljes tudatosságot, és egyszerre leszünk a legmagasabb hatalmat magunkban hordozva tudatosak a prakritikus kozmikus sík minden szintjén. Ennek birtokában képesek leszünk megérteni a legalacsonyabb szintet is, és benne segítséget nyújtva működni. Bizonyosan ez a mindenhatóság és mindenütt jelenlét vár mindannyiunkra. És ugyan néha ránk törhet az a tévhit, hogy ennek az alacsonyabb szintű életnek nincs is értelme, mégis sokszorosan érdemes elviselnünk úgy, mint az előttünk álló igaz élet szükséges szakaszát. „Szem még nem látta, fül még nem hallotta, szív még nem érezte azokat, amiket Isten az őt szeretőknek készített.” Mert Isten szeretete, bölcsessége, hatalma és dicsősége minden megértést felülmúl, akárcsak az ő békessége.

BÉKE LEGYEN MINDEN LÉNNYEL!

Charles Webster Leadbeater

1847-1934

Leadbeater normann ősei a XIV. században költöztek Angliába, neve a francia Le Battre (építő) családnevet tükrözi. Tizenkét éves volt, amikor családjával Angliából Dél-Amerikába költözött, ahol apja egy vasúttársaság elnökeként dolgozott. Öccsét az indián bennszülöttek kegyetlen módon megölték. Londonba való visszatérésük után apja meghalt, és a család anyagi összeomlása után Leadbeater nem folytathatta tanulmányait az oxfordi egyetemen, hanem hajózási, vasúti és banktisztviselőként dolgozott. 1876-ban az anglikán egyház szolgálatába lépett.

Okkult érdeklődését már gyermekként felkeltették az apja által otthonukban megrendezett pszichikai bemutatók. A természetfölötti, a szellemvilág iránti érdeklődése és kíváncsisága továbbra is erősen arra készítette, hogy megválaszolatlan kérdéseire válaszokat keressen. Így ismerkedett meg a korszak jellegzetes irányzatával, a spiritizmussal is. 1883-ban kezébe került A. P. Sinnet: Az okkult világ c. könyve, azt elolvasva azonnal jelezte belépési szándékát a Teozófiai Társulatba, ahova 1884-ben vették fel.

Miközben maga is ismerkedett a teozófiával, számtalan érdeklődői levélre válaszolt, könnyed, közérthető stílusban kommunikálta a teozófia eszméit. Óriási lépést jelentett az életében, hogy találkozott Blavatskynéval, és hallgatva belső hangja iránymutatására, Leadbeater gyökeresen megváltoztatta egész addigi életét: mindent – vallást, egyházat, munkát odahagyva Indiába utazott, hogy tanítvány lehessen, és képességeit gyorsított ütemben fejleszthesse a Mesterek iránymutatásával. Később Olcottal, a Társulat társelnökével Burmába utazott, ahol előadásokat tartott a teozófiáról. Adyarba való visszatérte után a Társulat nemzetközi titkáráként a nemzet-

közi levelezést bonyolította, valamint a Társulat folyóiratát, a The Theosophist-et menedzselte. Ennél lényegesebb volt az a munka, azok az erőfeszítések, amelyeket pszichikai képességei felébresztése ill. kifejlesztése érdekében tett napról napra, kitartó gyakorlással.

1886-89 között Ceylonban élt buddhista teozófusok között. Majd visszatért Angliába, ahol újság-írásból és leckeadásból élt, teozófiai előadásokat tartott, és megírta első könyvét az asztrálsíkról. Megismerkedett Annie Besant-tal, aki akkor csatlakozott a Társulathoz, és később annak elnöke is lett. Néhány év múlva közös teozófiai kutatásokat kezdtek a reinkarnáció konkrét eseteiről, teozófusok előző életeit tárták fel, vizsgálták a Föld okkult történelmét, a letűnt fajok és civilizációk történetét, az állatból az emberbe való felemelkedést, az egyéniesülést. Vizsgálták a Naprendszer, az atomokat, az elemek struktúráját – mikro- és makroszintű kutatásokat végeztek tisztánlátó módszerekkel, egymás megállapításait kontrollálva. Kutatták az emberi elme működését, a gondolatformákat. Ez a közös munka évtizedeken át folytatódott.

1897-től Leadbeater cikksorozatban fejtette ki nézeteit a gyermekekről. Hitt abban, hogy a gyermekekre úgy kell odafigyelni, mint egyénekre, akiknek jogaik vannak; és nemcsak fizikai, hanem pszichikai formálásuk, belső fejlesztésük is fontos szülői-nevelői feladat. A gyerekekkel Leadbeater a teozófiai alapelvek alapján foglalkozott, és ifjúsági kört szervezett a számukra a Társulaton belül. A viktoriánus Anglia légkörétől eltérő, modern szellemben nevelte őket, és ez komoly támadásokra szolgáltatott okot vele szemben.

1900-ban Leadbeater Amerikába utazott, előadókörútján végiglátogatta az USA nagyvárosait, ahová özönlöttek az

emberek. Népszerűsége magasra szárnyalt, mindenki lenyűgözve állt mély tudása előtt. Nyugat-Európában hat hónapos előadókörúton járt, majd újabb előadássorozatra hívták meg Chicagóba, előadókörútja 2 és fél évig tartott Amerikában. A termek szinte túlsordultak, ahol előadott, hatására sokan kérték felvételüket a Társulat soraiba. Közben fáradhatatlanul ontotta a publikációkat, volt olyan év, amikor öt-hat könyve is megjelent okkult kutatásaiból, előadásaiból. Írt többek közt a csakrákról, a halálról, a halál utáni életről, a természetszellemekről, a keresztény egyházi szertartások szellemi hátteréről, a dolgok rejtett oldaláról. Írásait sok nyelvre fordították le.

Előadókörútját Ausztráliában folytatta, ahova többször is visszatért, majd állandó rezidenciáját is Sydneybe tette át 1914-től. 1916-tól aktívan bekapcsolódott a szabadkőműves mozgalomba, részletesen kutatta jelképeit, szertartásait és rejtett oldalát, kutatási eredményeit könyvben tette közzé. Hamarosan a szabadkőművességben elérhető legmagasabb beavatási szintre emelkedett. 1919-től figyelme a szabad katolikus egyház felé fordult, pappá szentelték, két év múlva püspökké, majd 1923-tól haláláig az egyház vezető püspöke volt. Vezetésével dolgozták ki az egyház szertartásrendjét, tanításait és himnuszait. Ebben az időszakban jelent meg több írása is, amelyek a kereszténység különböző aspektusait vizsgálták. 1924-ben Annie Besant-tal együtt Ausztráliában létrehozta a Teozófiai Társulat második spirituális központját.

1927-től a Világanya szerepét és az emberi fejlődésben betöltött helyét vizsgálta. Szakítva azzal a hagyománnyal, hogy korábban csak fiúkból álló tanulócsoportokat szervezett maga köré, utolsó csoportja hét jávai tizenéves lányból állt, akiket a Világanya munkájának segítésére, az anyaság szentségének propagálására készített fel. 1929-ben visszaköltözött Adyarba, majd 1930-ban utolsó európai körútján vett részt, ahol minde-nütt tisztelettel fogadták. Utolsó éveiben visszatért az okkult kémia tanulmányozásához, és a század eleje óta felfedezett új elemeket vizsgálta. 1934 elején halálos betegen elindult visz-

szá Ausztráliába, sokak véleménye szerint ott akart meghalni. Megérkezése után néhány nappal, 87 évesen súlyos cukorbetegsége végzett vele.

A Nemzetközi Teozófiai Társulat vezető alakja volt. Sosem voltak szabvány-gondolatai, ezért működésének hatását is sokan sokféleképp ítélték meg: voltak, akikben kételkedést keltett, vagy akiket megosztott Leadbeater kétségkívül nagyon magas szintű, de többek számára szokatlan látásmódja, mások az egekig magasztalták, a világ legnagyobb tisztánlátójának tartották és okkult képességei miatt szinte „élő Istenként” tisztelték.

C. W. LEADBEATER
A MESTEREK ÉS AZ ÖSVÉNY

A második, javított és bővített, 1927-ben készült
angol kiadásból fordították:

DR. GROZDA EMILNÉ és FERENCZY IZABELLA

A fordítás jelen adaptációját készítette:
Guáth Miklós, 2025

© Magyar Teozófiai Társulat, 2025

Minden jog fenntartva.

ISBN 978-615-5038-18-1

Műszaki szerkesztés: Kassák Kiadó

Felelős kiadó: a Magyar Teozófiai Társulat elnöke

ebook: Tőzsér János

Száz éve megjelent egy könyv, amely sokak kedvence azóta is: A Mesterek és az Ösvény. A himalájai és más helyeken elvonulva élő Mesterek életének színes és konkrét képeit ötvözi benne a szerző a Mesterek hierarchiájáról alkotott nézeteivel, végül pedig a spirituális beavatás szakaszainak bemutatásával és a haladó spirituális állapotok mély értelmezésével.

Az író, Charles Webster Leadbeater a Nemzetközi Teozófiai Társulat egyik legkiemelkedőbb képességű tisztánlátója volt.

A Teozófiai Társulat küldetése:

Az emberiség szolgálata az időtlen Bölcsesség egyre mélyebb megértésén, minden élet egységének felismerésén és a spirituális önfejlesztés gyakorlati alkalmazásán keresztül.

ISBN: 978 615 5038 19 8

9 786155 038198

